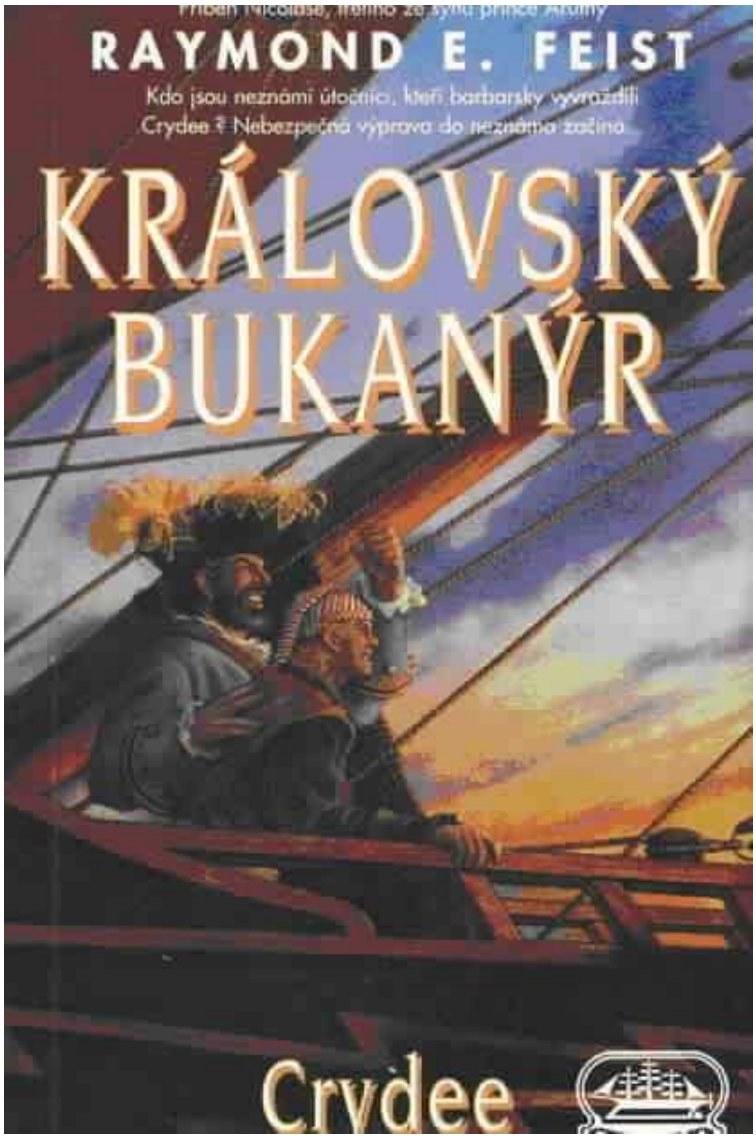

RAYMOND E. FEIST
Kdo jsou neznámí útočníci, kteří barbarsky vyvraždili
Crydee ? Nebezpečná výprava do neznáma začíná
KRÁLOVSKÝ
BUKANÝR
Crydee

RAYMOND E. FEIST

KRÁLOVSKÝ BUKANÝR

Crydee

SEVERNÍ PLÁNĚ
VELKÉ SEVERNÍ POHOŘÍ
ZUBY
KAMENNÁ HORA
BLANKYTNÉ JEZERO
OSTROVNÍ KRÁL
Elvandar
Skalní Hrad
Tyr-sog
Yabon
Loriel
SEVERNÍ VÝŠINA
Crydee
LaMut
ZELENÉ SRDCE
Zun
ŠEDÉ VĚŽE
Yilth
Sokolka
Walnor
Natal
Hiedlen
Jonril
Carse
Husn
ČALASTIOVY HORY
PONURÝ LE
Setha
VZDÁLENÉ POBŘEŽÍ
Přístav Natalský
Tulan
Gordon
Queg
Sarth
Přístav Margrave
ČARODĚJŮV OSTROV
Malacův K
NEKONEČNÉ MOŘE
ÚŽINA TEMNO
Lan
Palanque
KRÁLOVSTVÍ QUEG
Krondor
Temné Slaté
Dorgin
LiMetn
Konec Světa
HOŘKÉ MOŘE
Landreth
JEZERO SNŮ
Ourbin
Shamata
VELKÉ
Elartal
DOLINA SNŮ
HVĚZDN
(SPORNÁ HRANICE)
JEZERO
Ranom
TROLÍ HORY
Caralyan
HVĚZDNÉ PILÍŘ
POUŠŤ JAL-PUR
ŘÍŠE VELKÁ
MIDKEMIA
MĚŘÍTKO: 327 MIL : 1 PALEC
0 100 200 300 400 500 600

SVĚTA
Železný Průsmyk
Severen
OVSTVÍ
ČERNÝ LES
Dolth
Rodez
Ran
Euper
Romney
Tilburn
Sadara
Silden
Bas-Tyra
Cheam
Rillanon
Timons
KRÁLOVSTVÍ
ROLDEM
KRÁLOVSKÉ MOŘE
Vichechton
Útočiště
ZELENÉ VÝŠINY
Mys Náznaků
KESH
ŠTÍTY NEKONEČNÉHO KLIDU

PODĚKOVÁNÍ

Tato práce by nikdy nevznikla nebýt obrovské fantazie původních *Thursday Nighters* a *Friday Nighters*, kteří přišli po nich. Steve A., April, John, Anita, Rich, Ethan, Dave, Tim, Lori, Jeff, Steve B., Conan, Bob a tucty dalších, kteří se k nám v průběhu let přidali, dodali Midkemii takovou bohatost, jakou by jediný člověk nikdy nedokázal vytvořit. Děkuji jim všem za ten nádherný svět, v němž jsem si mohl hrát.

Děkuji i Janny Wurtsové za to, co jsem se od ní mohl naučit během těch skoro sedmi let, kdy jsme spolu pracovali. A Donu Maitzovi za jeho vize, zručnost, umění a za to, jak podporoval Jannyiny představy.

Za ta léta jsem pracoval s různými vydavateli v nakladatelstvích Doubleday a Grafton a nyní HarperCollins. Zvlášť bych chtěl poděkovat Janně Silversteinové od Bantam Doubleday Dell za to, že se starala o všechno, a Jane Johnsonové a Malcolmu Edwardsovi za to, že se pustili do práce tam, kde jejich předchůdci ustali, a ani jednou neklopýtli. Také vděčím za mnohé těm, které jsem jmenoval už dříve, a i když třeba pracují někde jinde, já na ně nikdy nezapomenu. Od prodeje k reklamě a přes inzertní oddělení a propagaci až k těm, kteří mé knihy prostě čtou a říkají o nich pěkné věci ostatním – vám všem děkuji. Spousta z vás pracovala daleko více, než musela, a díky vám je moje práce tak úspěšná.

Rád bych také projevil svůj vděk lidem, o kterých jsem se nikdy dříve nezmínil: Tres Andersenové a jejím lidem. Bobu a Phylis Weinbergovým a Rudymu Clarkovi a jeho lidem, kteří knihy jen neprodávali, ale dávali do toho nadšení a pomáhali mé práci, aby se už od začátku odlišovala od záplavy ostatních titulů.

Jako vždy děkuji i Jonathanu Matsonovi a všem v Harold Matson Company za věc, jež byla daleko víc než dobrou obchodní radou.

A ze všeho nejvíc děkuji Kathleen S. Starbuckové, která si udělala čas na to, aby se postarala, že se nikdy neodchýlím od kursu. Nikdy bych to nedokázal bez její lásky, podpory a moudrosti.

RAYMOND E. FEIST

San Diego, Kalifornie

Prolog

SETKÁNÍ

Ghuda se protáhl.

Ze dveří za jeho zády zaječel ženský hlas: „Vypadněte odsud!"

Bývalý žoldnéř se pohodlně opřel v židli na přední kryté verandě své hospody a položil si nohy na příčný trám, k němuž si návštěvníci uvazovali koně. Za ním se začínala odvíjet obvyklá večerní scéna. Zatímco bohatí kupci se ubytovávali ve velkých městských hotelích nebo ve výstavných hostincích podél stříbřitých pláží, hospoda U Promáčknuté přilby, která patřila Ghudovi Bulému, sloužila o něco drsnější klientele: vozkům, žoldnéřům, farmářům, kteří přiváželi své zboží na městský trh, a vesnickým vojákům.

„Mám na vás zavolat městskou stráž?" zakřičela žena uvnitř.

Ghuda byl velký muž a v hospodě bylo vždycky dost práce, takže nestačil zlenivět a obrůst tukem. Své zbraně měl pořád dobře nabroušené; už si ani nepamatoval, kolikrát musel vyhazovat zákazníky na ulici.

Ze všeho nejraději měl dobu soumraku těsně před večeří. Ze své židle měl krásný výhled na elarialský záliv, kde se nad mořem zářivý jas dne pomalu stmíval do jemných odstínů, jež zbarvovaly bílé budovy do měkké žluté a oranžové. Byla to jedna z mála radostí, jaké si dopřával ve svém jinak prostém životě. Z domu se ozval hlasitý třesk a Ghuda odolal popudu zjistit, co se děje. Pokud bude třeba, aby zakročil, dá mu jeho žena určitě vědět.

„Zmizte odsud! Jděte se rvát na ulici!"

Ghuda vytáhl dlouhou dýku, jednu z páru, který ze zvyku nosil u pasu, a zamyšleně ji začal leštit. Z hospody zazněl zvuk tříštícího se nádobí, hned na to dívčí zaječení a pak rány pěstí.

Ghuda leštil svou dýku a pozoroval přitom západ slunce. Bylo mu už skoro šedesát let a z jeho tváře s několikrát zlomeným nosem se dal vyčíst celý jeho život – dlouhá léta hlídání karavan, boje, příliš mnoho nepříznivého počasí, mizerného jídla a ještě horšího vína. Z vlasů mu zbývaly už jen po ramena dlouhé šediny, vyrůstající ve věnečku kolem lysého temene. Nikdo by o něm nemohl tvrdit, že je krasavec, ale měl v sobě klidnou upřímnost, díky níž mu lidé věřili a měli ho rádi.

Přejel pohledem přes záliv, kde se na smaragdové vodě stříbrně a růžově třpytily odlesky paprsků zapadajícího slunce a kde poletovali ptáci pátrající po něčem k večeři. Žár dne už polevil a od zálivu vanul chladivý větřík, v němž byla cítit slaná voda. Ghuda se na okamžik zamyslel, jestli by si někdo tak nízkého rodu jako on mohl žít lip. Pak zamžoural proti záři slunce, které se právě dotklo obzoru, protože si všiml postavy blížící se po silnici od západu.

Nejdřív to byla jen černá tečka na pozadí zapadajícího slunce, ale brzy viděl víc. Něco na tom člověku připadalo Ghudovi povědomé. Pozorně se na cizince zadíval. Štíhlý

malý mužík s křivýma nohama byl oblečen v zaprášeném a potrhaném modrém hávu, zavázaném na jednom rameni na uzel. Byl to Isalánec, příslušník národa obývajícího jižní část říše Velká Kesh. Přes rameno mu visel starý černý vak a při chůzi se opíral o dlouhou hůl;

Když se muž přiblížil natolik, aby se daly rozpoznat jeho rysy, zašeptal Ghuda tichou modlitbu: „Bohové, jen ať to není on."

Z hospody se ozvalo vzteklé zakvílení a Ghuda vstal. Muž došel k verandě a sundal si z ramene batoh. Kolem holé hlavy měl věneček jemných vlasů. Chvíli se na Ghudu díval s vážným výrazem v tváři připomínající dravého ptáka. Pak se jeho ústa roztáhla do širokého úsměvu. Otevřel starý zaprášený vak a chraplavým hlasem se nenucené zeptal: „Chceš pomeranč?" Sáhl do batohu a vytáhl dva velké pomeranče.

Ghuda chytil ovoce, které mu Isalánec hodil, a řekl: „Nakore, co tady, u sedmi pekelných kruhů, děláš?"

Nakor Isalánec, příležitostný karbaník a podvodník, v jistém smyslu slova mág a – podle Ghudy – i nebezpečný šílenec, byl kdysi po nějaký čas společníkem bývalého žoldnéře. Setkali se před devíti lety a cestovali s jedním mladým potřeštěncem, který Ghudu přesvědčil – Nakora přesvědčovat nemusel – aby ho doprovodili do města Keshe, kde se ocitli přímo uprostřed úkladných vražd, politických machinací a pokusu o převrat. Ukázalo se, že ten potřeštěnec nebyl nikdo jiný než princ Borric, dědic trůnu Ostrovního království, a Ghudovi tato výprava vynesla dostatek zlata, aby mohl cestovat a pořídit si tuhle hospodu, vdovu po jejím bývalém majiteli a ty nejkrásnější západy slunce, jaké kdy viděl. Už nikdy v životě si však podobné dobrodružství nepřál zažít. A teď ho najednou zachvátila hrůza z toho, že se mu jeho sen nesplní.

Křivonohý muž řekl: „Přišel jsem pro tebe."

Ghuda se opřel do židle právě v okamžiku, kdy dveřmi na verandu vylétl hrnek. Nakor před ním bleskurychle uhnul a řekl: „Máš tam nějakou pěknou rvačku. Vozkové?"

Ghuda zavrtěl hlavou. „Dneska nemáme hosty. To si jen v nálevně jako obvykle hraje sedm dětí mé ženy."

Nakor odložil svůj batoh a posadil se na uvazovací trám. „No tak mi dej něco k jídlu a půjdeme."

Ghuda začal přejíždět čepel dýky brouskem a řekl: „Kam půjdeme?"

„Do Krondoru."

Ghuda na okamžik zavřel oči. Jediný člověk v Krondoru, kterého oba znali, byl princ Borric. „Víš, Nakore, není to tady zrovna ráj, ale jsem tu docela spokojený. Běž pryč."

Malý muž zabořil zuby do svého pomeranče, odtrhl z něj kus slupky a vyplivl jej na zem. Pak se zakousl do dužiny a hlasitě z ní vysál šťávu. Otřel si ústa hřbetem ruky a řekl:

„Ty jsi spokojený s tímhle?" Ukázal na tmavý vchod do hospody, z něhož se přes řev a rány ozývalo dětské vzlykání.

Ghuda řekl: „No, je to občas dost těžké, ale jen málokdy se mě někdo pokouší zabít; a dobře jím a pravidelně se koupu. Moje ženská mě má ráda a děti –" Další hlasitý dětský výkřik přešel do žalostného pláče. Ghuda se na Nakora podíval a zeptal se: „Já vím, že jednoho dne budu určitě litovat toho, že jsem se zeptal, ale proč bychom měli jezdit do Krondoru?"

„Musíme najít jednoho člověka," řekl Nakor, posadil se znovu na uvazovací trám a zahákl nohu za sloupek, aby udržel rovnováhu.

„Jedna věc se mi na tobě líbí, Nakore: nikdy člověka nenudíš zbytečnostmi. Jakého člověka?"

„To nevím. Až tam budeme, tak to poznám."

Ghuda si povzdechl. „Když jsme se viděli posledně, měl jsi namířeno na ten ostrov mágů, na Hvězdno: Byl jsi

oblečený v širokém plášti a modrých šatech z prvotřídní vlny; za koně, na kterém jsi seděl, bych dal víc, než vydělám za celý rok, a měl jsi měšec plný zlata od císařovny."

Nakor pokrčil rameny. „Kůň se napásl špatné trávy, dostal koliku a pošel." V prstech promnul špinavou, roztrhanou látku svého oděvu. „Ten široký plášť se pořád za něco zachytával, tak jsem ho zahodil. Ty šaty jsou pořád ty samé. Rukávy byly zbytečně dlouhé, tak jsem je utrhl. Lem jsem pořád tahal po zemi a zakopával jsem o něj, a tak jsem ho uřízl dýkou."

Ghuda si prohlédl otrhané šaty svého bývalého společníka a řekl: „Taky sis na to mohl pořídit krejčího."

„Zbytečnost." Nakor se podíval na tyrkysovou oblohu, posetou růžovými a stříbřitými obláčky, a řekl: „Všechny peníze jsem utratil a na Hvězdně jsem se nudil. Rozhodl jsem se, že půjdu do Krondoru."

Ghuda cítil, že mu pomalu dochází trpělivost. „Když jsem posledně díval na mapu, připadala mi cesta z Hvězdna do Krondoru přes Elarial jako docela pěkná zacházka," poznamenal.

Nakor znovu pokrčil rameny. „Musel jsem najít tebe. Atak jsem se vrátil zpátky do Keshe. Řekli mi, že jsi možná odjel do Jandowae, a tak jsem se tam vypravil. Pak mi řekli, že jsi měl namířeno do Faráfry, a tak jsem se vydal zase tam. Pak jsem tě sledoval do Draconi, Caralyanu a nakonec sem."

„Zdá se, že jsi byl opravdu rozhodnutý mě najít."

Nakor se.naklonil kupředu a jeho hlas se změnil; Ghuda ho už tímhle tónem slyšel mluvit dřív a věděl, že cokoli řekne, bude to důležité. „Velké věci, Ghudo. Neptej se mě proč, protože to nevím. Jen věř tomu, že někdy vidím věci.

Musíš jít se mnou. Půjdeme do míst, kde bylo jen pár lidí z celé Keshe. Vezmi si meč, zabal si věci a pojď se mnou.

Zítra odjíždí karavana do Durbinu. Sehnal jsem ti místo strážce; ještě tady vědí, kdo je Ghuda Bulé. Z Durbinu poplujeme lodí do Krondoru. Musíme tam dorazit co nejdřív."

Ghuda řekl: „Proč tě vlastně poslouchám?"

Nakor se usmál a jeho hlas zněl znovu zpola žertovně a zpola uštěpačně, jak bylo u Isalánce zvykem. „Přece se nudíš, ne?"

Ghuda poslouchal, jak jeho nejmladší nevlastní dcera pofňukává nad nějakou nespravedlností, kterou jí provedlo šest jejích sourozenců, a řekl: „No, nejde o to, že by se tady snad nic nedělo..." Ozvalo se další zavřísknutí a on dodal: „nebo tady nebyl klid."

„Pojď. Rozluč se se ženou a vyrazíme."

Ghuda vstal se smíšenými pocity odevzdání a netrpělivosti. Otočil se k menšímu muži a řekl: „Bude lepší, když půjdeš do karavanseraje a počkáš tam na mě. Musím své ženské pár věcí vysvětlit."

„Vy jste se vzali?" zeptal se Nakor.

Ghuda řekl: „Nikdy jsme si na to nějak nedokázali najít čas."

Nakor se usmál. „Tak jí dej nějaké zlato – pokud ti ještě zbylo – a řekni jí, že se vrátíš. Pak jdi. Do měsíce se bude na téhle židli a v její posteli rozvalovat jiný chlap."

Ghuda se na okamžik zastavil ve dveřích, ohlédl se k pohasínající záři na západě a řekl: „Tyhle západy slunce mi budou chybět, Nakore."

Isalánec se usmál, seskočil z uvazovacího trámu, sklonil se pro svůj batoh a hodil si jej na rameno. „Slunce zapadá nad všemi oceány, Ghudo. Čekají nás velká dobrodružství a spousta zázraků." Bez dalšího slova se obrátil k silnici vedoucí do města Elarial a vykročil.

Ghuda Bule vešel do nálevny hospody, která byla jeho domovem skoro sedm let, a napadlo ho, jestli se sem ještě někdy vrátí.

Kapitola první

ROZHODNUTÍ

Hlídka se vyklonila ze strážního koše.

„Člun přímo před přídí!"

Amos Trask, admirál princovy flotily Královského námořnictva, zavolal: „Cože?"

Vedle admirála stál lodivod, jehož úkolem bylo dovést vlajkovou loď prince z Krondoru na kotviště. Ten zakřičel na svého pomocníka na přídi: „Odežeň je!"

Lodivodův pomocník, mladý muž s kyselým výrazem, na něho zavolal: „Rozvinuli královskou zástavu!"

Amos Trask nezdvořile odstrčil lodivoda stranou. Širokoplecímu muži s býčí šíjí už sice bylo přes šedesát, ale na příď se hnal jistým krokem muže, který strávil většinu života na moři. Plavil se s vlajkovou lodí prince Aruthy z Krondoru po více než dvacet let a dokázal by ji zavést na kotviště se zavázanýma očima, ale podle zvyku musel být na palubě přítomen přístavní lodivod. Amos jen nerad předával velení někomu jinému a ze všeho nejméně se mu líbilo, že jeho lodi velel nafoukaný a nepříliš příjemný člen královské přístavní správy. Amos měl

podezření, že druhým hlavním předpokladem pro tuto práci byla nesnesitelná povaha. Tím prvním předpokladem byl podle všeho sňatek s jednou z mnoha sester a dcer velitele přístavní správy.

Amos dorazil na příď a zadíval se na vodní hladinu před sebou. Když zahlédl to, co se odehrávalo před jeho lodí, přimhouřil tmavé oči. Před koráb, který pomalu po větru vplouval do přístavu, se pokoušela vtísnit malá, ani ne pětimetrová plachetnice. Na vrcholku stěžně visel neobratně přivázaný trojúhelníkový praporec – zmenšená verze námořní vlajky prince z Krondoru. Člun řídili dva mladíci, jeden seděl u kormidla a druhý právě stahoval kosatku. Měli v úmyslu nechat velkou loď za sebou a oba se rozjařeně smáli.

„Nicholasi!" zařval Amos, když se chlapec, stahující kosatku, obrátil a zamával mu. „Ty pitomče! Vezmeme vám vítr! Otoč to!" Chlapec u kormidla se také otočil k Amosovi a drze se na něho zazubil. „To jsem si mohl myslet," poznamenal Amos k pomocníkovi lodivoda. Pak na usmívajícího se chlapce zařval: „Harry! Ty magore!" Amos se ohlédl, a když si všiml, že námořníci už skasali poslední plachty jeho lodi, řekl: „Míříme na kotviště, otočit se nemůžeme, ani kdybychom chtěli, protože nemáme místo, a zastavit už teď nedokážeme."

Všechny lodi připlouvající do Krondoru spouštěly kotvy zhruba uprostřed postavu a čekaly na dlouhé čluny, které je odtáhly ke kotvišti. Amos díky své hodnosti dokázal jako jediný lodivoda přesvědčit, aby mu dovolil ve vhodném okamžiku skasat plachty a doplout na kotviště vlastní silou. Byl pyšný na to, že uměl loď vmanévrovat přesně na místo, odkud mohla být z paluby vyhozena vyvažovači lana, a nikdy nenarazil do mola ani nepotřeboval vlečný člun. Tímto místem projel za posledních dvacet let nejméně stokrát, ale ještě nikdy si před přídí jeho lodi

nehráli dva hloupí kluci na námořníky. Amos se podíval na malý člun, který čím dál více zpomaloval, a řekl: „Řekni mi, Lawrenci. Jakýje to pocit, stát na přídi lodi, která zabije nejmladšího syna prince z Krondoru?"

Pomocník lodivoda zbledl jako křída a pisklavým hlasem začal na chlapce v plachetnici ječet, ať uhnou z cesty.

Amos potřásl hlavou, otočil se zády k přídi a opřel se o zábradlí. Přejel si dlaní po holém temeni, kolem něhož mu rostly zbytky šedých vlasů – kdysi černých a kudrnatých – stažených do námořnického uzlu. Chvíli se pokoušel nebrat na vědomí to, co se dělo za jeho zády, ale dlouho to nevydržel. Otočil se a naklonil dopředu a doprava, aby mu ve výhledu nepřekážel čelen. Nicholas dole pevně svíral veslo zapřené o příď lodi. Nohou se opíral o základnu stěžně. Vypadal vyděšené. Amos slyšel, jak Nicholas křičí: „Harry! Raději zahni na levobok!"

Amos v tichém souhlasu přikývl, protože pokud Harry strhne kormidlo na levobok, odrazí se malá plachetnice podél boku těžké lodi; možná se trochu potluče, možná ji i zaplaví voda, ale chlapci přežijí. Pokud by se stočili doprava, jejich člun by byl v několika okamžicích rozdrcen mezi trupem lodi a sloupy mola, ke kterým se rychle přibližovali.

Pomocník lodivoda Lawrence řekl: „Princ od nás odráží."

„Ha!" Amos potřásl hlavou. „Chceš říct, že nám dává přednost ke kotvišti." Přiložil si dlaně k ústům a zařval: „Harry! Ostře doleva!"

Mladý panoš vyrazil jako odpověď z plic divoký válečný pokřik a plnou vahou se opřel do kormidla, aby vyrovnal člun podél osy trupu lodi.

„Je to jako zkoušet udržet míček na špičce meče," povzdechl si Amos. Podle rychlosti lodi a její polohy

odhadoval, že je čas vyhodit lana. Znovu se obrátil ke chlapcům zády.

Zdola se ozývalo Harryho výskání a ječeni, jak před sebou rychle plující loď tlačila malou plachetnici. Lawrence řekl:

„Princ drží člun vpředu. Má plné ruce práce, ale zatím se mu to daří."

Amos zavolal: „Připravte příďová a záďová lana!" Lednici na přídi a zádi zvedli lana, aby je mohli hodit dokařům, kteří čekali dole.

„Admirále!" řekl Lawrence vzrušeným hlasem.

Amos zavřel oči. „Nechci to slyšet."

„Admirále! Nedokázali to! Snáší je to na pravobok!"

Amos zavrčel: „Říkal jsem přece, že to nechci slyšet." Když se ozvaly zvuky praskajícího dřeva, jak se člun tříštil mezi bokem lodi a molem, otočil se k pomocníkovi lodivoda, který stál u zábradlí s vyděšeným výrazem ve tváři. Skřípání dřeva a praskání prken doprovázely výkřiky mužů stojících na molu.

Pomocník lodivoda řekl: „Nebyla to moje chyba."

Amosův stříbrošedý vous se rozdělil v nepřátelském úsměvu. „Dosvědčím ti to, až tě budou soudit. Teď zajisti lana, nebo se rozbijeme o molo." Když viděl, že vyděšený muž jeho příkaz neslyšel, Amos zařval: „Zajistit příď!"

O vteřinu později přikázal lodivod zajistit záďová lana a ta byla hozena mužům dole. Loď už se skoro vůbec nepohybovala, a když se lana napnula, zastavila se úplně. Amos zakřičel: „Zajistit všechna lana! Vyhodit lodní lávku!"

Obrátil se k molu a zahleděl se do vody u boku lodi. Mezi plovoucím dřevem, lany a plachtou zahlédl bubliny a přikázal přístavním dělníkům: „Hoďte těm dvěma pitomcům lana, než se utopí!"

Když Amos sešel po lávce z lodi, oba promočení mladíci už se škrábali na molo. Amos k nim přistoupil a pátravě se na ně zahleděl.

Nicholas, nejmladší syn prince z Krondoru, se snažil svou váhu přenášet na pravou nohu. Jeho levá bota měla zvýšený podpatek, aby vyrovnala od narození deformovanou nohu. Jinak byl Nicholas dobře stavěný, štíhlý sedmnáctiletý chlapec. Svými ostrými rysy a tmavými vlasy připomínal otce, ale chyběla mu Aruthova prudkost, ačkoli mrštností se mu rovnal. Měl mírnou povahu a jemné způsoby své matky a díky tomu byl i výraz jeho očí občas jiný než u jeho otce, přestože je měli oba stejně hnědé. Tváře mu planuly studem.

Jeho společník byl úplně jiný. Henryho všichni u dvora znali jako Harryho, protože jeho otec, hrabě z Ludlandu, se jmenoval také Henry. Přestože si z něho všichni muži okolo tropili žerty, široce se usmíval. Byl stejně starý jako Nicholas, ale o půl hlavy vyšší, měl kučeravé zrzavé vlasy a ruměné tváře, a spousta mladších dam u dvora ho pokládala za docela hezkého. Byl to hravý mladík, který občas nedokázal zkrotit svou dobrodružnou povahu a nechával se svým smyslem pro humor unést příliš daleko. Nicholas většinou cestoval za hranice rozumného chování s ním. Harry si rukou pročísl mokré vlasy a zasmál se.

„Co je ti k smíchu?" zeptal se ho Amos.

„Za ten člun se omlouvám, admirále," odpověděl panoš, „ale kdybyste tak viděl obličej lodivodova pomocníka..."

Amos se na dva mladíky zamračil, ale pak už to nevydržel a rozesmál se taky. „Já ho viděl. Stálo to za to." Rozpřáhl paže a Nicholas ho objal.

„Jsem rád, že ses vrátil, Amosi. Škoda že jsi promeškal slavnost letního slunovratu."

Amos s přehnaným odporem odstrčil prince od sebe a řekl:

„Fuj! Jsi mokrý jako přístavní krysa. Teď se budu muset převléct, než půjdu za tvým otcem."

Všichni tři vyrazili k přístavnímu doku poblíž paláce. „Je něco nového?" zeptal se Nicholas.

„Všude klid. Jen obchodní lodi ze Vzdáleného pobřeží, Keshe a Quegu, a obvyklý provoz mezi Svobodnými městy. Byl to klidný rok."

Harry řekl: „Mysleli jsme, že nám budete vyprávět o nějakých vzrušujících dobrodružstvích." Jeho hlas zněl trochu posměšně.

Amos mu žertem uštědřil pohlavek. „Já ti dám dobrodružství, ty cvoku. Co sis asi tak myslel, že děláš?"

Harry si promnul týl a pokusil se nasadit zkroušený výraz. „Měli jsme přece přednost v plavbě."

„Přednost v plavbě!" řekl Amos a samým překvapením se zastavil. „V otevřeném přístavu, kde bych měl spoustu místa na otočení, byste ji možná měli, ale přednost v plavbě nezastaví třístěžňovou loď, která se na vás valí, nemá kam uhnout a nemůže zastavit." Zavrtěl hlavou a pokračoval směrem k paláci. „Přednost v plavbě, takový nesmysl!" Podíval se na Nicholase a řekl: „A vůbec, co jste v tuhle denní dobu dělali v zálivu? Myslel jsem, že se učíte."

„Prelát Graham je na poradě u otce," odpověděl Nicholas. „A tak jsme šli rybařit."

„Chytili jste něco?"

Harry se zazubil. „Tu největší rybu, jakou jste kdy viděl, admirále."

„Chceš říct, že teď, když už si zase plave v moři, je největší, že?" odpověděl Amos se smíchem.

Nicholas řekl: „Nechytili jsme nic, co by stálo za řeč."

Amos řekl: „Tak zmiz a převlékni se do něčeho suchého. Já se trochu občerstvím a půjdu za tvým otcem."

„Budeš na večeři?" zeptal se mladý princ.

„Předpokládám, že ano."

„To je dobře; babička je v Krondoru."

Amose ta zpráva potěšila. „V tom případě tam budu určitě."

Nicholas věnoval Amosovi lehké pousmání, které zdědil po otci, a řekl: „Pochybuji, že by někdo pokládal za shodu okolností, že přijela matku navštívit zrovna v době, kdy ses měl vrátit."

Amos se jen usmál. „To je to moje kouzlo osobnosti." Pak oběma chlapcům uštědřil pohlavek a řekl: „Tak už běžte! Musím se hlásit u hraběte Geoffreye a pak se půjdu do svých pokojů převléct do něčeho, co se bude víc hodit na večeři s... tvým otcem." Pak mrkl na Nicholase a zamířil pryč; pohvizdoval si přitom starou písničku.

Nicholas s Harrym rychle vyrazili k paláci a v botách jim přitom čvachtalo.

Princovo sídlo v Krondoru bylo v dávných časech obrannou baštou Království v Hořkém moři a rozkládalo se na skalách u zátoky. Královské doky odděloval od zbytku přístavu široký pás pobřeží, který sahal až ke zdem paláce. Nicholas s Harrym přicházeli k paláci právě tudy.

Palác se tyčil na kopci jako ohromná hradba proti odpolední obloze; kolem původní pevnosti, která dnes tvořila srdce celého komplexu, se nacházela spousta dostaveb a síní. Stará pevnost, nad níž se vysoko zvedaly věže, přistavěné v několika posledních staletích, stále ještě vévodila celé stavbě a zůstávala připomínkou minulých dní, kdy byl svět daleko méně bezpečným místem.

Nicholas a Harry otevřeli starou kovovou bránu, kterou obvykle vcházeli ti, kdo pracovali v kuchyni. Pach přístavu, prosycený rybinou, vůní mořské soli a dehtem, ustoupil daleko příjemnějším vůním z kuchyně. Chlapci proběhli malou zeleninovou zahradou kolem prádelny a

pekárny a pokračovali dolů po krátkém schodišti kolem ubytoven sluhů.

Opatrně se přikradli ke služebnímu vchodu do soukromých komnat královské rodiny, protože si nepřáli potkat někoho ze služebnictva prince Aruthy, nebo – ještě hůře – prince samotného.

Nicholas otevřel služební vchod nejblíž jejich pokojům právě ve chvíli, kdy k němu přicházely dvě služebné s velkými balíky lůžkovin určených do prádelny. Přestože měl díky svému postavení právo na přednost, ustoupil s ohledem na jejich těžký náklad stranou. Harry obě dívky, které byly jen o několik let starší než on sám, obdařil tím, co pokládal za furiantský úsměv. Jedna se zahihňala a druhá se na něho podívala, jako by ve svém balíku ložního prádla právě našla chcíplou myš.

Když dívky odešly, Harry se usmál a řekl: „Chce mě."

Nicholas ho plácnutím po rameni postrčil dveřmi se slovy:

„Asi tak jako já úplavici. Jen sni dál."

Harry, spěchající za ním k jejich pokojům, trval na svém:

„Ne, opravdu mě chce. Sice to skrývá, ale já to poznal."

Nicholas poznamenal: „Harry – miláček žen. Krondore, střež své dcery."

Po jasném svitu odpoledního slunce působila chodba zšeřele. Na konci síně se vydali do schodů, vedoucích z prostor služebnictva k pokojům královské rodiny. Na horním konci schodiště pootevřeli dveře a nakoukli dovnitř. Když za nimi nikoho nezahlédli, spěchali každý ke dveřím svých pokojů, které byly umístěny dále. Na půli cesty viselo na zdi zrcadlo, a když v něm Nicholas zahlédl svůj odraz, řekl: „Ještě že nás neviděl otec."

Nicholas vešel do svých pokojů, v nichž byla kromě dvou místností i šatna, takže nemusel vyjít ven, aby se převlékl. Rychle ze sebe strhal mokré oblečení a osušil se.

Obrátil se a podíval se na sebe do velkého zrcadla vyrobeného z postříbřeného skla dovezeného z Keshe, a tudíž nesmíme drahocenného. Na svém těle — na těle chlapce, který se pomalu měnil v muže – viděl široký hrudník a ramena; na hrudi už měl mužské ochlupení a musel se denně holit. Přesto byla jeho tvář pořád ještě chlapecká a postrádala rysy, jaké dodá jen čas.

Když se osušil, podíval se – jako každý den – na svou levou nohu. Z kotníku jinak dobře formované končetiny vyrůstala koule masa, z níž vyrážely malé výrůstky, které měly být prsty. Už od narození byla jeho noha předmětem zkoumání lékařů a mágů, ale všechny pokusy o uzdravení zatím skončily nezdarem. Na dotek byla citlivá stejně jako pravá noha, Nicholas ji nicméně nemohl používat tak, jak by chtěl; svaly byly špatně spojeny s nesprávně velkými kostmi, takže nemohly vykonávat potřebnou činnost. Jako většina lidí s doživotním poškozením si už Nicholas své omezení skoro vůbec neuvědomoval. Při chůzi kulhal jen lehce. Jako šermíř se téměř se vyrovnal svému otci, který byl uznáván jako jeden z nejlepších v západní části království. Palácový mistr šermíř tvrdil, že je ještě lepší, než byli v jeho věku oba jeho bratři. Mohl tančit, jak vyžadovalo jeho postavení syna vládce Západu, ale jediná věc, s níž se nikdy nesmířil, byl ten strašlivý pocit, že mu chybí něco k tomu, aby se stal tím, čím by chtěl být.

Nicholas byl mírný, citlivý mladík, který před nevázanějšími činnostmi chlapců svého věku dával raději přednost klidu otcovy knihovny. Byl skvělý plavec, výborně jezdil na koni a ke svému šermffskému umění ještě navíc dobře střílel z luku, ale celý život se cítil méněcenný. Nečekaně ho přepadaly neurčité pocity selhání a viny, a občas zdánlivě bez důvodu propadal chmurám. Ve společnosti býval veselý a užíval si zábavy jako každý

jiný chlapec, ale pokud byl sám, často ho trápil smutek. To byl i jeden z důvodů, proč do Krondoru přijel Harry.

Když se Nicholas oblékal, pobaveně zavrtěl hlavou. Panoš Harry, který mu poslední rok dělal společnost, vnesl do jeho osamělých dní spoustu změn, když ho neustále zavlékal z jednoho potřeštěného dobrodružství do druhého. Od příjezdu prostředního syna hraběte z Ludlandu se Nicholasův život stal daleko pestřejším. Vzhledem ke svému postavení a dvěma soupeřivým bratrům byl Harry bojovný a skoro vůbec nebral na zřetel rozdíl mezi svým a Nicholasovým postavením. Jen přímý rozkaz dokázal Harrymu připomenout, že Nicholas není nějaký mladší bratr, kterého může po libosti ovládat. Vzhledem k jeho panovačným způsobům byl princův dvůr jediným místem, kam ho mohl otec poslat, aby zkrotil jeho povahu dřív, než z něj vyroste opravdový tyran.

Nicholas si pročísl vlhké vlasy, které mu spadaly k ramenům v podobném střihu, jaký nosil jeho otec. Střídavě si je osušoval ručníkem a česal, dokud nevypadaly alespoň trochu uspořádaně. Záviděl Harrymu jeho zrzavé kučery. Tomu stačilo jedno rychlé osušení a učesání a byl hotov.

Nicholas usoudil, že je upraven nejlépe, jak je to za daných okolností možné, a vyšel ze svého pokoje. Na chodbě zjistil, že Harry, který už se stačil převléci a upravit, zdržuje další služebnou, jež byla daleko starší než on a určitě měla spoustu práce.

Harry měl na sobě hnědý a zelený oděv palácového panoše, který ho teoreticky zařazoval pod pravomoc královského hofmistra, ale několik týdnů po svém příjezdu byl vybrán mladému princi za společníka. Nicholasovi starší bratři Erland a Borric odjeli už před několika lety ke královskému dvoru v Rillanonu, aby se připravili na dobu, kdy Borric převezme po svém strýci korunu království. Jediný syn krále Lyama před patnácti lety utonul a Arutha

s králem se dohodli, že pokud Arutha svého staršího bratra přežije, bude vládnout Borric. A většina mladých lidí s vhodným postavením, kteří by mohli dělat Nicholasovi společnost, zmizela z paláce spolu s Nicholasovou sestrou Elenou, jež se provdala za nejstaršího syna vévody z Ránu.

Nicholas si nahlas odkašlal a upoutal tím Harryho pozornost na dostatečně dlouhou dobu, aby služebná stačila utéct. Zdvořile se princi uklonila, přidala vděčný úsměv a rychle

odešla.

Nicholas se za ní podíval a řekl: „Harry, musíš přestat zneužívat svého postavení k obtěžování služebných."

„Ale ona nevypadala, že by ji obtěžovalo –" začal Harry.

„To nebyl názor," řekl Nicholas ostře.

Jen zřídka užíval své autority k tomu, aby Harrymu rozkazoval, ale při těch několika málo příležitostech, kdy k tomu došlo, se s ním Harry raději nepřel – zvlášť když jeho hlas zněl jako hlas prince Aruthy, což bylo jasné znamení, že Nicholas nežertuje. Páže pokrčilo rameny. „No, do večeře zbývá skoro hodina. Co budeme dělat?"

„Řekl bych, že ten čas strávíme vymýšlením nějaké historky."

„Jaké historky?" zeptal se Harry.

„Která nám pomůže vysvětlit tátovi, proč kousky mého člunu plavou po polovině zátoky."

Harry se na Nicholase sebejistě usmál a řekl: „Však já už něco vymyslím."

„Vy jste ji neviděli?" zeptal se princ z Krondoru a podíval se na svého syna a panoše z Ludlandu. „Jak jste mohli přehlédnout největší loď krondorské flotily, když od vás nebyla ani třicet metrů daleko?" Arutha, princ z Krondoru, bratr krále Ostrovů a druhý nejmocnější muž v celém království, si chlapce měřil ostrým zamračeným

pohledem, který oba velmi dobře znali. Arutha byl klidný a silný vůdce a jen zřídka dával najevo city. Ale ti, kdo mu byli blízcí, staří přátelé a rodina, dokázali rozeznat jemné změny v jeho náladě. A bylo jasné, že zrovna teď se příliš nebaví.

Nicholas se otočil ke svému spolupachateli. „Skvělá historka, Harry," zašeptal suše. „Očividně jsi jejím vymýšlením strávil spoustu času."

Arutha se obrátil ke své manželce a jeho nelibost ustoupila odevzdanému výrazu. Princezna Anita se na svého syna podívala přísným pohledem, ale v očích se jí mihl veselý záblesk. To, že chlapci jednali tak hloupě, ji sice pobuřovalo, ale Harryho okatě nevinný výraz byl zábavný. Třebaže jí už bylo přes čtyřicet, její smích – který se vší silou snažila zadržet – zněl ještě pořád jako hihňání mladého děvčete. Rudé vlasy měla protkány šedinami, ale když si s láskou prohlížela svého syna, měla v očích jas a jiskru.

Večeře byla prostá a zúčastnilo se jí jen několik dvořanů. Arutha se snažil udržovat poměry u dvora pokud možno neformální a okázalost připouštěl jen ve chvílích, kdy neměl jinou možnost. U dlouhého stolu v rodinných komnatách paláce mohlo klidně jíst desetkrát víc lidí, než se sešlo dnes. Zatímco velká síň krondorského paláce byla vyzdobena válečnými trofejemi celé západní části království a slavnostními praporci, v rodinné jídelně podobné připomínky války zcela chyběly a na stěnách visely jen portréty bývalých vládců a krásné obrazy krajin.

V čele stolu seděl Arutha a po jeho pravici Anita. Na svém obvyklém místě nalevo od Aruthova křesla pak seděl Geoffrey, vévoda z Krondoru a kancléř princova úřadu. Geoffrey byl klidný, tichý muž a schopný úředník, kterého měli jeho podřízení rádi. Než před osmi roky přišel do Krondoru, sloužil deset let u královského dvora.

Vedle něj seděl jeden z princových nejbližších rádců – prelát Graham, biskup řádu Daly, štítu chudých. Prelát, jemný, ale přísný učitel, pečoval o to, aby princ Nicholas stejné jako jeho dva starší bratři vyrostl ve vzdělaného muže, který se vyzná dobře y um&if, hudbě a divadle, stejně jako v hospodářství,dějinách a vojenské strategii. Po svém druhém boku měl Nicholase a Harryho a z výrazu v jeho tváři bylo jasné, že mu jejich vysvětlení nepřipadá ani trochu zábavné. Během své porady s princem sice uvolnil své žáky z vyučování, ale čekal, že budou studovat a ne rozbíjet v přístavu čluny o válečné lodi.

Proti chlapcům seděla Anitina matka s Amosem Traskem. Admirál a princezna Alicia už dlouhá léta udržovali přátelsky vztah a podle dvorních klepů šlo o něco daleko důvěrnějšího než jen o obyčejné flirtování. Alicia, která stále ještě platila za krásnou ženu, ačkoli byla jen o něco mladší než Amos, díky jeho pozornosti přímo rozkvetla. Byla na ní jasně patrná podoba s Anitou, ačkoli její kdysi ohnivé vlasy už zešedly a ve tváři se jí odrážel cely její nelehký život. Ale když Amos vyprávěl nějaký neslušný vtip, který jí vehnal do tváří ruměnec, vypadala s rozzářenýma očima a rozpačitým smíchem znovu jako mladé děvče.

Amos stiskl Alicii ruku a zašeptal jí do ucha nejspíš něco neslušného. Princezna-vdova se rozesmála a zakryla si ubrouskem ústa. Anita to zahlédla a usmála se, protože si ještě příliš dobře pamatovala, jak matka truchlila, když zemřel otec, a jak vítaným pomocníkem se Amos stal pro Aruthu po skončení Trhlinové války. Anitu vždycky potěšilo, když viděla, že se matka usmívá, a tu nikdo nedokázal rozesmát tak jako Amos.

Po admirálově levici seděl Aruthův vojensky velitel, William, rytíř-maršálek z Krondoru, bratranec královské rodiny. Bratránek Willy, jak mu všichni z rodiny říkali, na

oba chlapce mrkl. Sloužil v paláci už dvacet let a za tu dobu viděl Nicholasovy starší bratry Borrice a Erianda využívat každou možnou výmluvu, aby unikli otcovu hněvu. Nyní nastoupil na jejich místo Nicholas. William se natáhl pro krajíc chleba a řekl: „Vynikající strategie, panoši. Žádné zbytečné podrobnosti."

Nicholas se snažil tvářit patřičně zkroušeně, ale nedařilo se mu to. Rychle si ukrojil kousek jehněčího a začal jej žvýkat, aby nevybuchl smíchy. Podíval se na Harryho, který své veselí skrýval za pohárem s vínem.

Arutha řekl: „Budeme pro vás dva muset vymyslet nějaký vhodný trest. Něco, co by vám připomnělo, jakou cenu má pro vás člun a vaše vlastní krky."

Harry se na Nicholase za pohárem rychle usmál; oba věděli, že Arutha pravděpodobně na trest zapomene, pokud mu v přemyšlení budou překážet povinnosti spojené s vedením dvora, jak tomu často bývalo.

Princův dvůr byl druhy nejrušnější v celém království a jen o něco méně zaměstnaný než králův. Západ, který byl prakticky samostatnou říší, byl řízen z Krondoru, a dvůr krále Lyama určoval jen rámcovou politiku. V průběhu jediného dne se mohl Arutha setkat s dvěma tucty důležitých šlechticů, obchodníků a vyslanců, a musel se prokousat půltuctem.důležitych dokumentů, stejně jako odsouhlasit všechna místní rozhodnutí tykající se oblasti, kterou spravoval.

Do místnosti náhle přichvátal chlapec, oblečeny ve žlutém a purpurovém stejnokroji palácového pážete, a přistoupil ke královskému ceremoniár, baronu Jeromovi. Něco mu zašeptal a baron se odebral k Aruthovi. „Pane, u hlavní brány paláce jsou dva muži, kteří vás žádají o slyšení."

Arutha si uvědomil, že musí jít o něco neobvyklého, když seržant stráže poslal zprávu královskému hofmistrovi

a když se hofmistr rozhodl prince vyrušovat. „Kdo to je?" zeptal se barona.

„Tvrdí, že jsou přáteli prince Borrice."

Arutha mírně pozvedl obočí. „Borricovi přátelé?" Podíval se na Svou ženu a zeptal se: „Mají nějaká jména?"

Vrchní ceremoniář řekl: „Představili se jako Ghuda Bulé a Nakor Isalánec." Jerome byl horlivý muž, pro něhož měla důstojnost a okázalost stejný význam jako pro jiného vzduch a voda. V hlase se mu ozval lehce opovržlivý tón. „Jsou to Keshané, pane."

Arutha ještě stále přemýšlel, co by to mohlo znamenat, když Nicholas vykřikl: „Otče! To jsou ti dva, kteří Borricovi pomáhali, když ho v Keshi chytili otrokáři! Pamatuješ si přece, jak nám o nich vyprávěl."

Arutha zamrkal a náhle mu to došlo. „Samozřejmě." Pak se obrátil k Jeromovi. „Okamžitě je pusťte dál."

Jerome pokynul pážeti, aby doneslo zprávu k bráně paláce, a Harry se otočil k Nicholasovi. „Otrokáři?"

Nicholas řekl: „Je to dlouhá historie, ale bratr jel asi před devíti lety jako vyslanec do Keshe. Zajali ho pouštní banditi, kteří netušili, že pochází z královského rodu Ostrovů. Utekl, dostal se až k císařovně a zachránil jí život. Tihle dva mu pomáhali."

Všichni se nedočkavě zahleděli na dveře, jimiž znovu vešlo páže, následováno dvěma otrhanými a špinavými muži. Ten vyšší byl už na první pohled válečník: byl oblečen ve starém odřeném koženém brnění a na hlavě mu seděla promáčklá přilba. Na zádech měl pochvu s neobvykle velkým mečem a po obou bocích dlouhé dýky. Jeho společník byl křivonohý chlapík, který se s překvapivě dětsky radostným výrazem ve tváři rozhlížel po všech těch zajímavých věcech v komnatě. Tvář mu zjemňoval milý úsměv, i když by o něm nikdo nemohl tvrdit, že je nějaký krasavec.

Přistoupili k čelu stolu a uklonili se; válečník ztuhle a sebejistě, menší muž trochu nedbale a roztržitě. Arutha vstal a řekl: „Vítejte."

Nakor si ale dál pozorně a zamyšleně prohlížel každý detail místnosti, takže až po dlouhé chvíli mlčení promluvil Ghuda. „Omlouvám se, že vás takhle rušíme. Výsosti, ale on –" trhl palcem směrem k Nakorovi – na tom trval." Mluvil pomalu a s tvrdým přízvukem.

Nakor konečně obrátil svou pozornost k Aruthovi a chvíli si ho pozorně prohlížel, než řekl: „Tvůj syn ti není vůbec podobný."

Arutha na toto přímé prohlášení, jemuž chyběla jakákoli zdvořilost, udiveně vytřeštil oči, ale přikývl. Pak se Isalánec zahleděl na princeznu. Znovu se usmál a široká řada křivých zubů mu propůjčila ještě komičtější výraz než předtím. Řekl:

„Ty jsi ale jeho matka. Jako by ti z oka vypadl. Jsi moc hezká, princezno."

Anita se zasmála, podívala se na svého manžela a řekla:

„Děkuji, pane."

S mávnutím ruky řekl: „Říkejte mi Nakore. Kdysi jsem byl Nakor, Modrý jezdec. Ale kůň mi pošel." Rozhlédl se po místnosti a jeho pohled padl na Nicholase. Pátravě se na něho zahleděl a ze rtů mu zmizel úsměv. Zíral na Nicholase tak upřeně, až to začalo na všechny působit nepříjemným dojmem, a pak se znovu usmál. „Ale tenhle ti je moc podobný!"

Arutha na chvíli ztratil řeč, avšak nakonec ze sebe dokázal vysoukat: „Mohu se zeptat, co vás sem přivádí? Jste samozřejmě vítáni, protože jste pro mého syna a pro Království vykonali opravdu mnoho, ale... už je to devět let."

Ghuda řekl: „Opravdu rád bych vám to řekl. Výsosti. Cestuju s tímhle bláznem už skoro měsíc a jediné, co se mi

z něho podařilo dostat, je to, že sem musíme jet, setkat se s vámi a pak zase vyrazit někam dál." Nakor už byl zase ztracený ve svém vlastním světě a zdálo se, že ho v tuto chvíli okouzluje záře svícnů a hra světel na velkém proskleném okně za princovým křeslem. Uplynula další chvíle těžkého ticha, než Ghuda řekl: „Opravdu se moc omlouvám. Výsosti. Neměli jsme vás vůbec otravovat."

Arutha jasně cítil rozpaky starého válečníka. „Kdepak, jsem to já, kdo se musí omluvit." Přejel očima jejich potrhané a zaprášené oblečení a dodal: „Prosím. Musíte si odpočinout. Nechám vám připravit ložnice, můžete se vykoupat a pořádně se vyspat. Ráno vám možná budu moci poskytnout pomoc, ať už je váš cíl jakýkoli."

Ghuda mu neobratně zasalutoval; neměl vůbec tušení, jak má vlastně odpovědět. Pak Arutha řekl: „Jedli jste?" Ghuda se podíval na stoly plné jídla a Arutha řekl: „Posaďte se tady." Pokynul jim, aby se usadili vedle rytíře-maršálka Williama.

Nakor se při první zmínce o jídle vytrhl ze svého zasnění a naprosto neobřadně se hrnul k určené židli. Počkal, až mu sluhové přinesou jídlo a víno, a pak se na jídlo vrhl, jako by nejedl celý měsíc.

Ghuda se pokoušel chovat co nejvychovaněji, ale bylo patrné, že se v přítomnosti šlechticů cítí nesvůj. Amos řekl něco v cizí řeči a Isalánec se zasmál. V jazyce Království řekl: „Tvůj přízvuk je sice otřesný, ale jinak to byl dobrý vtip."

Amos se také zasmál. Ostatním řekl: „Myslel jsem, že mluvím isalánsky docela dobře." Pokrčil rameny. „Ale od doby, kdy jsem byl posledně v Šing Lai, uteklo třicet let. Myslím, že už jsem z toho vypadl."

Arutha se posadil. V hlavě se mu honily vlastní starosti. Něco na příchodu těch dvou, starého válečníka a toho směšného chlapíka, o kterých mu vyprávěl jeho syn, ho

znervózňovalo – jako by se v místnosti najednou zničehonic ochladilo. Předtucha? Snažil se na to zapomenout, ale nemohl. Pokynul sluhům, aby odnesli jeho talíř, protože ho úplně přešla chuť k jídlu.

Po večeři vyšel Arutha na balkon s vyhlídkou na zátoku. Uvnitř za zavřenými dveřmi sluhové rozestýlali postele v ložnicích královské rodiny. K princi, který sledoval světla v přístavu, se po chvíli připojil Amos Trask.

„Chtěl jsi mě vidět, Arutho?"

Arutha se otočil a řekl: „Ano, potřebuji tvou radu."

„Ptej se."

„Co se děje s Nicholasem?.

Výraz na Amosově tváři ukazoval, že nepochopil význam otázky. „Nechápu, o co ti jde."

„Je jiný než jiní chlapci v jeho věku."

„Noha?"

„To bych neřekl. Je v něm něco..."

„Něco opatrného," dokončil větu Amos.

„Ano. Proto ho s Harrym ani nechci nijak potrestat za tu hloupost, kterou dnes provedli. Tohle je jedna z mála příležitostí, kdy jsem viděl nebo slyšel, že by Nicholas něco riskoval."

Amos si povzdechl a opřel se o nízkou zídku. „Tohle mě ani nenapadlo. Ale Nicky je docela slušný kluk – nedělá samé skopičiny a lumpárny jako kdysi jeho bratři."

„Borric s Eriandem byli takoví raubíři, že se mi Nicholasova zdrženlivost líbila. Ale teď je z toho nerozhodnost a přílišná opatrnost. A to je pro vládce nebezpečné."

Amos řekl: „Už jsme toho spolu prožili spoustu, Arutho. Znám té už – kolik, pětadvacet let? Děláš si největší starosti o ty,'které máš nejraději. Nicky je dobrý kluk a bude z něj dobrý chlap."

„Já nevím," zněla překvapivě nejistá odpověď. „Vím, že není vypočítavý ani slaboch, ale člověk může chybovat, když je ukvapený, stejně jako když je příliš opatrný, a Nicholas je opatrný *vždycky*. Bude pro nás důležitý."

„Další svatba?"

Arutha přikývl., Jinak už to ani nejde, Amosi. Císař Diiagái rozhlásil, že by rád navázal s královstvím těsnější svazky. Borricův sňatek s princeznou Yasmine je prvním krokem, ale pouštní lid je v Keshi vazalským národem. Diiagái má za to, že je nejvyšší čas pro sňatek s princeznou královské krve."

Amos zavrtěl hlavou. „Politické sňatky jsou hnusná věc."

Arutha pokračoval: „Kesh byla kromě Trhlinové války pro Království vždycky největším nebezpečím, a my se k nim musíme chovat opatrně. Pokud má keshanský císař neteř nebo sestřenici královské krve, kterou by chtěl provdat za bratra budoucího krále Ostrovů, měli bychom si pořádně zajistit jižní hranice, než tu nabídku odmítneme."

„Nicky ale není jediný kandidát, že?"

„Ne, jsou tu ještě dva Carlinini synové, ale Nicholas by se hodil nejlépe – pokud ho uznám za vhodného."

Amos chvíli mlčel. „Je strašně mladý."

Arutha přikývl. „Mladší, než na kolik vypadá. Vyčítám si –"

„To ty děláš vždycky," přerušil ho Amos s výbuchem smíchu.

„– že jsem se k němu choval tak ochranitelsky. Ta znetvořená noha... ta jeho tichá povaha..."

Amos přikývl a znovu zmlkl. Pak řekl: „Tak ho hoď do vody, ať se naučí plavat."

Arutha sebou trhl. „Jak? To ho mám poslat někam k pohraničním lordům jako jeho bratry?"

„No, myslím, že zrovna *tohle* by ho mohlo utopit," řekl Amos a pročísl si prsty vousy. „Ne, myslel jsem, že by mu

mohlo pomoci, kdybys ho na chvíli poslal k Martinovu dvoru."

Arutha zprvu neřekl nic, ale podle výrazu v jeho tváři Amos poznal, že se mu ten nápad líbí. „Crydee," řekl pak tiše. „To by pro něj byl jiný domov."

„No, tobě i Lyamovi tam docela svědčilo – a Martin se dokáže postarat, aby se klukovi nic nestalo, aniž by ho tam nějak rozmazloval. Tady si nikdo nedovolí vztáhnout ruku nebo jen zvýšit hlas na ‚toho zmrzačeného princova synka'." Aruthovi při té poznámce zablýskalo v očích, ale neřekl nic. „Napiš Martinovi pár rad a on už dohlédne, aby se Nicky na tu svou špatnou nohu nemohl vymlouvat. Princ Marcus je zhruba v jeho a Harryho věku, takže jestli tam toho cvoka pošleš s ním, budou mít oba společníky sice urozené, ale trochu drsnější, než na jaké jsou zvyklí. Může jim rozkazovat, ale nedokáže je zastrašit. Vzdálené pobřeží není nic takového jako Skalní Hrad nebo Železný Průsmyk, ale není zase tak civilizované, aby se tam Nicky trochu neotužil."

Arutha řekl: „Budu ještě muset přesvědčit Anitu."

„Ta to pochopí, Arutho," řekl Amos s úsměvem. „Nemyslím**,** že bys ji musel nějak moc přesvědčovat. Ona chce kluka (taky chránit, ale je jí jasné, co je třeba."

„*Kluk.* Uvědomuješ si, že jsem byl jen o tři roky starší, než je teď Nicholas, když jsem se postavil do čela armády svého otce?"

„Já tam byl. A pamatuju si to." Amos položil Aruthovi paží kolem ramen a dodal: „Ale ty jsi nebyl mladý nikdy, chlapče."

Arutha se té poznámce musel zasmát. „To máš pravdu. Já byl z vážnějšího těsta." „A ještě pořád jsi."

Amos se obrátil k odchodu a Arutha řekl: „Oženíš se s Anitinou matkou?"

Amos se k němu překvapeně otočil. Pak si zapřel pěsti v bok a podezíravě se zeptal: „No tak, kdo si tady pouštěl hubu na špacír?"

Arutha řekl: „Řekla mi to Anita, mluvila s Alicií. Palác už o vás dvou mluví pěkných pár let: admirál a princezna-vdova. Máš postavení a všechny předpoklady. Pokud potřebuješ další titul, tak řekni a my dáme s Lyamem něco dohromady."

Amos zvedl ruku. „Ne, s tím nemá titul nic společného." Ztišil hlas. „Vedl jsem pěkně nebezpečný život, Arutho. A nikdy, když vypluju s lodí z postavu, mi nikdo nemůže zaručit, že se vrátím zpátky. Možná jsem mizerný chlap, ale na moři to jinak nejde. Vždycky je možné, že mě tam někdo sejme."

„Myslíš na to, že odejdeš na souš?"

Amos přikývl. „Žiju na lodích od doby, kdy mi nebylo ani dvanáct – kromě těch několika měsíců, které jsem si užil s tebou a Guyem du Bas-Tyrou během Trhlinové války. Pokud se ožením, rád bych se svou paní strávil stáří doma, děkuju pěkně."

„Kdy?"

Amos řekl: „To nevím. Je to těžká volba; viděl jsi něco z toho, co moře dokáže." Oba si vzpomněli na svou první cestu, když před mnoha lety propluli Úžinou temnot. Aruthu ta cesta změnila, protože nejen stál na moři tváří v tvář smrti a přežil, ale v Krondoru se poprvé setkal se svou milovanou Anitou. Amos pokračoval: „Odejít z moře není lehké. Možná ještě jednu cestu."

Arutha řekl: „Martin po mně chtěl nějakou pomoc při vybavování nové vojenské posádky v Barranu, kus podél pobřeží nad Crydee. *Královsky orel* je v přístavu, připravený k vyplutí, a na palubě má dost zbraní a jídla, aby zajistil dvěma stům mužů s koňmi zásoby na cely rok. Co kdybys s ním plul ty? Můžeš odvézt Nicholase do

Crydee, pokračovat podél pobřeží k nové posádce a cestou zpátky ještě navštívit Martina s Brianou."

Amos se usmál. „Poslední cesta zpátky tam, kde mě potkalo to moje proklaté štěstí."

„Proklaté štěstí?" zeptal se Arutha.

„Právě tam jsem potkal tebe, Arutho. A co se známe, zkazil jsi mi každou zábavu."

Byl to jejich starý žert. „Na nenapravitelného piráta sis vedl docela dobře."

Amos pokrčil rameny. „No, dělal jsem, co jsem mohl."

„Tak se běž dvořit své dámě. Já za chvilku přijdu," řekl Arutha.

Amos plácl Aruthu po zádech, otočil se a odešel. Osamělý Arutha se znovu zahleděl na světla přístavu, přemýšlel a vzpomínal.

Jeho úvahy přerušil nečekaný pohyb po jeho boku. Obrátil se a zjistil, že vedle něho stojí malý Isalánec a dívá se na město pod balkonem.

Nakor řekl: „Musel jsem se s tebou se jít."

„Jak ses dostal přes stráže v sále?" zeptal se Arutha.

Nakor pokrčil rameny. „Nebylo to těžké," řekl. Pak upřel zrak na moře, jako by v dálce něco sledoval. „Posíláš svého syna na cestu."

Arutha se opřel o zábradlí a po straně Isalánce sledoval. „Kdo vlastně jsi: věštec, prorok, nebo čaroděj?"

Nakor pokrčil rameny. „Jsem hráč." Zdánlivě odnikud vytáhl balíček karet a dodal: „Tímhle si většinou vydělávám na živobytí." Hbitě pohnul zápěstím a balíček karet zmizel. „Ale občas vidím věci." Na okamžik zmlkl a pak pokračoval:

„Když jsem před lety potkal Bortíce, něco mě k němu přitahovalo. Jakmile jsme se spřátelili, zůstal jsem s ním."

Odmlčel se a bez dovolení se posadil na nízkou zídku a nohy složil pod sebe. Podíval se na prince a řekl: „Spoustu

věcí ti nedokážu vysvětlit, princi. Proč vím tohle a můžu dělat tamhleto – to, čemu říkám triky; Ale svým darům věřím.

Jsem tady, abych zachránil život tvému synovi."

Arutha zavrtěl nevěřícně hlavou. „Zachránil život?"

„Mm k velkému nebezpečí."

„K jakému nebezpečí?"

Nakor pokrčil rameny. „To nevím."

„A co kdybych ho nikam neposílal?" navrhl Arutha.

„To nemůžeš." Nakor zavrtěl hlavou. „Ne, to jsem řekl špatně. To *nesmíš."*

„Proč?"

Nakor si povzdechl a jeho úsměv zmizel. „Před mnoha lety jsem se setkal s tvým přítelem Jamesem. Vyprávěl mi o tobě, o tvém životě a o tom, co dělal, aby si získal tvou přízeň. Vyprávěl o muži, který viděl spoustu věcí."

Arutha si povzdechl úplně stejně jako Nakor. „Viděl jsem, jak mrtví muži vstávají a zabíjejí, a viděl jsem podivná kouzla; poznal jsem muže, kteří se narodili na jiném světě. Mluvil jsem s draky a sledoval, jak se neuvěřitelné představy stávají skutečností."

Nakor řekl: „Pak mi musíš věřit. Učinil jsi volbu. Drž se jí. Ale dovol mně a Ghudovi, abychom mohli jít s tvým synem."

„Proč Ghuda?"

„Bude mě bránit," řekl Nakor a znovu se usmál.

„Borric říkal, že jsi čaroděj."

Nakor pokrčil rameny. „Občas poslouží mým plánům, když si to o mně lidi myslí. Tvůj přítel Pug ale ví, že žádná magie neexistuje."

„Ty Puga znáš?"

„Ne. Ale byl proslulý ještě předtím, než jsem potkal Borrice. Dokázal spoustu neuvěřitelných věcí. A nějakou dobu jsem žil na Hvězdně."

Aroma přimhouřil oči. „Už dlouho jsem ho neviděl. Dostali jsme zprávu, že se odstěhoval na Čarodějův ostrov a chce zpřetrhat pouta se starými přáteli. Tuto žádost jsem ctil."

Nakr seskočil ze zídky. „Je nejvyšší čas ji porušit. Musíme se s ním setkat. Řekni svému kapitánovi, že se tam budeme muset zastavit cestou na západ."

„Víš, kam posílám Nicholase?"

Nakor zavrtěl hlavou. „Vím jen, že když jsem se po mnoha letech znovu setkal s Chudou, seděl a díval se na zapadající slunce. Věděl jsem, že se nakonec vydáme na západ, za zapadajícím sluncem." Nakor zívl. „Půjdu si lehnout, princi."

Arotha jen pokývl hlavou a malý muž vykročil chodbou, která vedla z balkonu dovnitř budovy. Princ z Krondoru dlouho stál mlčky, opíral se o zídku a uvažoval o tom, co slyšel. Zatímco se pokoušel uspořádat myšlenky, zněla mu v mysli Nakorova slova.

O jedné věci ale vůbec nepochyboval: ze všech lidí, které miloval, byl Nicholas nejzranitelnější, pokud by se měl dostat do nějakého nebezpečí. Uběhlo několik hodin, než se Arutha konečně odebral na lože.

Kapitola druhá

CESTA

Palác bzučel jako úl.

Arutha strávil klidné ráno se svou manželkou, a ještě než dojedli snídani, souhlasila s tím, že Martin bude na pár let pro Nicholase to nejlepší. Žila jako Aruthův host v Crydee v průběhu posledního roku Trhlinové války a to malé městečko na Vzdáleném pobřeží si zamilovala. I když možná podle krondorských měřítek působilo drsně, bylo to místo, kde se naučila milovat svého Aruthu se všemi jeho chmurnými náladami a starostmi stejně jako s veselejšími stránkami jeho povahy. Rozuměla Aruthovu strachu, že by se Nicholas mohl ocitnout v siuaci, kdy nebude na zvraty osudu připravený a přitom na něm budou záviset životy jiných; také věděla, že by podobné selhání Arotha pokládal za svou chybu. Souhlasila – i když věděla, že jí její nejmladší syn bude bolestně chybět – , protože jí bylo jasné, že je to pro Aruthu stejně důležité jako pro Nicholase. Její manžel z ohledu na ni chránil syna před drsnějšími stránkami života. Jeho hlavním argumentem bylo, že Nicholas je třetí v nástupnické linii za svými

dvěma bratry a nic ho zatím v životě nepřipravilo na tu obrovskou změnu, která by ho čekala, kdyby mu nečekaně spadla do klína koruna, jako se to stalo jeho strýci Lyamovi.

Anita také cítila, že se za jeho slovy skrývá něco jiného, daleko závažnějšího než jen úzkost z toho, že jeho nejmladší syn odchází na čas z domu, ale nedokázala uhodnout, o co jde. Ze všeho nejvíce ale Anita pochopila, že Arutha chce Nicholasovi pomáhat, poskytovat mu co největší lásku, ochranu, rady a vedení a že loučení pro něho bude ještě těžší než pro ni.

Do hodiny poté, co Arutha Nicholasovi a Harrymu řekl, že pojedou s Amosem do Crydee, zachvátil kvůli zařizování tisíce a jedné podrobnosti celý palác shon, který neměl daleko k panice. Královsky hofmistr se však už v podobných situacích ocitl mnohokrát a měl k ruce desítky panošů, pážat a sluhů, a tak brzy vše zvládl. A Arutha věděl, že všechno, co bude mladý princ a jeho doprovod potřebovat, bude v pořádku na palubě.

Královsky orel byl popraven odvézt zásoby a zbraně nutné k vybavení nové posádky vévody Martina. Amos převzal velení na lodi, která měla vyplout za odlivu časně ráno. Arutha se rozhodl loď odeslat tak narychlo jednak proto, že si nechtěl ještě na poslední chvíli své rozhodnutí rozmyslet a mimoto chtěl využít příznivého počasí. Nechvalně proslulá Úžina temnot nebude sice ještě několik měsíců představovat vážnou hrozbu, ale v době, kdy Amos vyrazí na zpáteční plavbu, začne už podzim. Jakmile přijde nepříznivé počasí, stane se úžina mezi Hořkým a Nekonečným mořem příliš nebezpečnou, než aby se přes ni kdokoli odvážil – pokud by k tomu ovšem nebyl donucen naléhavou potřebou.

Amos prošel dlouhou chodbou, která vedla od pokojů pro hosty. Po dlouhá léta, co žil v Krondoru, se nikdy

neobtěžoval zařídit si v paláci soukromé komnaty jako většina princových lidí. Byl jediný svobodný člen kruhu Aruthových rádců a velitelů, takže nepotřeboval místo, kde by ubytoval rodinu. A mimoto tři čtvrtiny svého času stejně trávil na moři.

Ale teď musel uvažovat o tom, jak se jeho život po poslední plavbě změní. Na okamžik se zastavil přede dveřmi, jako by váhal, a pak zaklepal. Dveře otevřela služebná, a když poznala admirála, okamžitě ho pustila dovnitř. Amos vešel a spatřil Alicii, jak sedí na pohovce před doširoka otevřenými prosklenými dveřmi, které vedly na její soukromý balkon a jimiž nyní dovnitř proudil ranní vánek. Když k ní vykročil, vstala a usmála se.

Vzal ji za ruku a políbil na tvář. Přestože služebným bylo jasné, že admirál v tomto pokoji strávil dnešní noc, musely kvůli dvornímu protokolu předstírat, že nic nevědí. Amos se vykradl ven za časného jitra, převlékl se a vyrazil do postavu na krátkou kontrolu *Královského orla.*

„Amosi," řekla princezna-vdova, „nečekala jsem tě dřív než večer."

Zdálo se, že Amos neví, jak se vyjádřit, což Alicii překvapilo. Věděla, že v noci na něco důležitého myslel – přestože byl jako vždy pozorný a milý, připadal jí trochu roztržitý. Několikrát jako by jí chtěl něco říct, ale pak si to očividně rozmyslel a místo toho prohodil nějakou nezávaznou poznámku nebo otázku.

Rozhlédl se, a jakmile se ujistil, že jsou v pokoji sami, posadil se ztěžka vedle ní na pohovku. Vzal ji za ruku a řekl:

„Alicie, miláčku, hodně jsem o celé věci uvažoval –"

„O jaké věci?" zeptala se.

„Neskákej mi do řeči," řekl. .Jestli to ze sebe nevysoukám teď, tak se nejspíš zblázním, zvednu kotvu a už se nevrátím."

Snažila se neusmívat, protože vypadal opravdu vážně. Ale bylo jí jasné, co teď řekne.

„Už pomalu stárnu –"

„Jsi přece pořád ještě mladík," řekla žertovně.

„Zatraceně, ženská, je to pro mě dost těžké i bez tvého lichocení!" Řekl to víc zoufale než rozzlobeně, takže ji to ani neurazilo. Nasadila vážný výraz, třebaže v očích jí pobaveně blýskalo.

„Udělal jsem spoustu věcí, na které nejsem zrovna hrdý, Alicie, a o některých jsem ti řekl. Na spoustu dalších už jsem zapomněl." Odmlčel se a jako by hledal slova. „Takže pokud to nebudeš chtít udělat, pochopím a nebudu se urážet."

„Ale co nebudu chtít udělat, Amosi?"

Amos se skoro zakoktal, když ze sebe vyrazil: „Vzít si mě."

Alicia se zasmála a pevně stiskla jeho ruku. Pak se k němu naklonila a políbila ho. „Hlupáčku. Proč bych si tě neměla chtít vzít? Vždyť tě přece miluji."

Amos se usmál. „No, takže je to hotovo, ne?" Objal ji a pevně ji k sobě přitiskl. „Nebudeš toho litovat, že ne?"

„Amosi, mohu tě ujistit, že ve svém věku už jsem si lítosti užila dost. Provdala jsem se za Erianda, protože to byl králův bratr a můj otec byl vévoda z Timonsu, ne proto, že bych k němu něco cítila. Svého manžela jsem měla ráda, protože to byl jemný a hodný muž, ale nikdy jsem se do něho skutečně nezamilovala. Když zemřel, předpokládala jsem, že láska je něco, co uvidím jen v očích mladších lidí. A pak ses objevil ty." Amos se opřel a ona vzala jeho bradu do dlaní a něžně ho zatahala za vousy. Pak ho pohladila po tváři. „Ne, už nemám čas na špatná rozhodnutí. Přes všechny své chyby jsi moudrý muž a máš velkorysé srdce a to, co jsi dělal kdysi, je už dávno pryč. Byl jsi jediným dědečkem, jakého mí vnuci kdy měli – i

když oni ti to do očí nikdy neřeknou –, ale je to tak. Ne, tohle nebude chyba." Objala ho a on ji k sobě silně přitiskl. S úlevou si oddechl.

Alicia cítila, jak se jí do očí derou slzy štěstí, a rychle zamrkala. Amos si nikdy nedokázal poradit s otevřenými projevy citů. Jejich vzájemná náklonnost trvala sice už dlouhá léta, ale Alicia znala Amose jako muže, který příliš nepěstuje blízké vztahy, a proto chápala, že ji dosud nepožádal o ruku. Amos měl Aruthu a jeho rodinu rád, ale bylo v něm něco, co ho nutilo chovat se zdrženlivě. Alicia věděla, že to tak chce, a nikdy by se neodvážila ho k něčemu nutit. Věkem získala moudrost, které by většina mladších žen nikdy neporozuměla. Nechtěla Amose ztratit tím, že by ho vyzývala, aby si vybral mezi ní a svou láskou k moři.

Amos ji jen neochotně pustil z náručí. „No, i když bych tu moc rád zůstal déle, manžel tvé dcery mě posílá pryč."

„Ty už zase odjíždíš? Ale vždyť jsi teprve přijel." V hlase se jí ozvalo opravdové zklamání.

„Pravda. Ale Nicholas jede na pár let na zkušenou k Martinovu dvoru a musí se odvézt nějaké zásoby pro novou posádku v Barranu na severozápadním pobřeží." Podíval se do jejích zelených očí a řekl: „Je to moje poslední plavba, lásko. Nebudu pryč dlouho. Až se vrátím, myslím, že tě rychle unaví, jak se ti budu pořád plést pod nohy."

Zavrtěla hlavou a usmála se. „To sotva. Určitě si najdeš spoustu práce na našich usedlostech. Budeme se muset starat o mnoho pozemků, hromadu leníků a mimoto pochybuji, že by tě Arutha nechal žít stranou dvora déle než měsíc. Na to si příliš váží tvých názorů a myšlenek."

Ještě chvíli si povídali a pak Amos vstal a řekl: „Máme ještě spoustu práce. Musím dohlédnout, aby byla loď v

pořádku přichystaná k vyplutí, a ty si určitě budeš chtít popovídat s Anitou o popravách na svatbu."

Rozloučili se a Amos vyšel z jejích komnat. Kromě nadšení cítil i nezvyklé nutkání zamířit z Crydee, kde vyloží Nicholase, přímo na západ. Alicii miloval víc než kteroukoli jinou ženu ve svém životě, ale představa manželství starého mládence jaksi děsila.

Když zahýbal za roh, málem porazil Ghudu Bulého. Šedovlasý žoldnéř odskočil stranou a neohrabaně se uklonil. „Omlouvám se, pane."

Amos se zastavil. Pak řekl keshansky: „Není potřeba..."

„Ghuda Bulé, pane."

„Ghudo," dokončil větu Amos. „Myslel jsem na spoustu věcí a nedával jsem pozor, kam jdu."

Ghuda přimhouřil oči a řekl: „Promiňte, pane, ale mám pocit, že už jsem vás někde viděl."

Amos se poškrábal ve vousech. „Párkrát jsem v Keshi byl."

Na Ghudových rtech se objevil ironický úsměv. „Já většinou pracoval jako strážce karavan, takže jsem toho z Keshe moc neviděl."

Amos řekl: „No, musel to být přístav, protože jsem nikdy nejel do vnitrozemí dál, než bylo nutné. Možná jsme se potkali v Durbinu."

Ghuda pokrčil rameny. „Možná." Rozhlédl se. „Můj společník jako obvykle někam zmizel, takže mě napadlo, že bych se tady mohl trochu porozhlédnout." Potřásl hlavou. „Když jsem před několika lety cestoval se synem vašeho prince, dostal jsem se až do paláce císařovny ve městě Keshi." Podíval se klenutým oknem ven na město. „Je to tady jiné, ale stojí to za pohled."

Amos se usmál. „Tak to se vynadívej do sytosti. Vyplouváme za prvního světla, abychom chytli odliv."

Ghuda přimhouřil oči. ‚*My* vyplouváme?"

Amosův úsměv se rozšířil. „Já jsem admirál Trask. Arutha mi říkal, že vy dva pocestujete s námi."

„A kam plujeme?" zeptal se Ghuda.

„Ha!" vykřikl Amos. „Zdá se, že ti to ten tvůj podivný přítel ještě neřekl. On a ty s námi jedete do Crydee."

Ghuda se pomalu otočil a zamumlal si sám pro sebe stejně jako k Amosovi: „Samozřejmě že mi to neřekl. Nikdy mi nic neříká."

Amos ho přátelsky plácl po zádech. „No, nevím sice proč, ale vítám tě na palubě. O kajutu se sice budeš muset podělit se svým malým přítelem, ale zdá se, že sis už na jeho společnost zvykl. Setkáme se za úsvitu na nádvoří."

„Samozřejmě tam budeme." Když Amos odešel, Ghuda potřásl hlavou. Pak si začal podmračeně bručet: „Proč jedeme do Crydee, Ghudo? Nemám nejmenší ponětí, Ghudo. Půjdeme najít Nakora, Ghudo? Jistě, Ghudo. A pak ho uškrtíme, Ghudo?" S krátkým pokývnutím hlavy si sám odpověděl:

„S radostí, Ghudo."

Nicholas spěchal přes cvičiště, kde si právě vojáci odbývali svůj odpolední výcvik. Hledal Harryho. Mladý panoš byl tam, kde Nicholas myslel, že ho najde: sledoval trénink krondorského mužstva, které se připravovalo na zápas v kopané s týmem z Ylithu. Kopaná, hraná podle pravidel prince z Krondoru – Arutha je ustanovil před nějakými dvaceti lety – se v západní části království stala národním sportem a nyní se skoro pravidelně uskutečňovaly zápasy mužstev jednotlivých měst. Před lety jeden bohatý kupec vystavěl poblíž paláce hřiště a tribuny. Postupem časuje vylepšoval a rozšiřoval, takže nyní mohl stadion pojmout až čtyřicet tisíc diváků. Očekávalo se, že na zápas, který se bude konat příští týden, bude vyprodáno. S místním krondorským týmem Borci sdružení mlynářů a

pekařů mělo hrát ylithské mužstvo jménem Šampióni severních krajů.

Nicholas dorazil právě při nácviku útočných formací, kdy se pět Borců valilo na brankáře a tři obránce a po třech přihrávkách vsítili branku. Harry se otočil a řekl: „Škoda, že nám ten zápas uteče."

Nicholas řekl: „To je pravda, ale jen si představ: výlet po moři!"

Harry se na svého přítele pátravě podíval a zahlédl v Nicholasových očích vzrušený záblesk, který ještě nikdy neviděl. „Ty odsud chceš opravdu vypadnout, co?"

„Ty snad ne?"

Harry pokrčil rameny. „Já nevím, Crydee mi přijde jako pěkně ospalá díra. Zajímalo by mě, jaké tam budou holky." Nakonec se usmál a Nicholas mu úsměv oplatil. Nicholas byl před dívkami ostýchavý stejně jako Harry bezostyšný. Ale přesto se rád díval, jak Harry flirtuje s dívkami od dvora a dcerami sluhů, protože si myslel, že by se ledasčemu mohl přiučit – pokud je panoš zrovna nezastrašoval jako včera. Harry dokázal být okouzlující, když chtěl, ale někdy byl podle Nicholasova názoru příliš přímý.

Nicholas řekl: „Tobě možná bude chybět, že přijdeš o všechna místní děvčata, ale já si připadám, jako bych se dostal z klece."

Harry odložil svou obvyklou žertovnou náladu. „Přece to tady není tak špatné, nebo ano?"

Nicholas se otočil a vykročil zpátky k paláci. Harry šel s ním. „Víš, vždycky jsem byl ten nejmladší, ten nejslabší, ten... mrzák."

Harry zvedl obočí. „Pěkný mrzák. Cvičili jsme spolu šerm a já mám víc modřin a jizev od tebe než od všech ostatních dohromady – a pochybuju, že jsem tě za celý rok zasáhl víc než dvakrát."

Nicholas se usmál a náhle se velmi podobal svému otci. „No, pár bodů jsi na mně ale získal."

Harry pokrčil rameny. „Vidíš. Já nejsem špatný, ale ty jsi vynikající. Proč si o sobě myslíš, že jsi mrzák?"

„Máte v Ludlandu slavnost Představení?"

Harry řekl: „Ne, ale tu má jen královská rodina, ne?"

Nicholas zavrtěl hlavou. „Kdepak. Bývalo to tak, že každé šlechtické dítě bylo třicet dní po svém narození ukazováno lidu, aby všichni viděli, že se narodilo bez vady.

Ve východní části království od toho už dávno upustili, ale na západě se tento zvyk zachovaLaž donedávna. Tou slavností prošli mí bratři i sestra – všechny děti královské rodiny; kromě mě."

Harry přikývl. „No dobře, tak tě prostě otec nechtěl předvádět lidem. A co s tím?"

Nicholas pokrčil rameny. „Většinou ani tak nejde o to, kdo jsi. Spíš jde o to, jak se k tobě lidi chovají. A ke mně se vždycky všichni chovali, jako by se mnou nebylo něco v pořádku. Je to těžké."

„A ty si myslíš, že v Crydee to bude jinak?" řekl Harry, když došli ze stadionu až k bráně paláce.

Stráže zasalutovaly procházejícímu princi a Nicholas řekl:

„Strýčka Martina sice moc dobře neznám, ale mám ho rád. Myslím, že v Crydee se žije jinak."

Vešli do paláce a Harry si povzdechl. „Doufám, že ne zase moc jinak," poznamenal, když kolem nich prošla obzvlášť pěkná komorná. Díval se, jak vchází z chodby do postranních dveří. „Tady má člověk strašnou spoustu možností, Nicky." Nicholas rezignovaně zavrtěl hlavou.

Muži se opřeli do vesel, dlouhé čluny se pohnuly vzad a lana, uvázaná k zádi lodi, se napnula. Na molu se před

chvílí s Nicholasem rozloučili Arutha, Anita a skupina dvořanů. Anitě se třpytily oči, ale dokázala své slzy zadržet. Nicholas byl její dítě, ale z domova už odešly tři její dětí a přestála to. Přesto pevně svírala ruku svého manžela. Něco v jeho chování jí nahánělo strach.

Nicholas s Harrym mávali z přídě těm, kteří stáli na molu. Amos stojící za nimi upřeně pozoroval svou nulovanou Alicii. Nicholas přejel pohledem ze své babičky na admirála a řekl: „Tak co, už ti můžu říkat dědečku?"

Amos se na Nicholase hrozivě podíval. „Jen to zkus a do Crydee poplaveš. A až vyplujeme z přístavu, budeš mě oslovovat .kapitáne'. Jak už jsem říkal před dvaceti lety tvému otci: princ neprinc, na lodi je jediným pánem kapitán. Tady jsem velekněz a král já a ty na to nikdy nezapomínej."

Nicholas se ušklíbl na Harryho; nedokázal tak docela uvěřit tomu, že by se Amos mohl na moři proměnit v nějakého zuřivého tyrana.

Přístavní posádka vytáhla loď z královského doku a vyvázala lana. Amos se podíval na lodivoda a křikl: „Kormidelník ke kormidlu!" Na posádku zakřičel: „Napnout košovky! Připravit hlavní a brámové plachty!"

Když se rozvinuly první tři plachty, loď jako by ožila. Nicholas s Harrym cítili, jak sebou paluba pod jejich nohama trhla. Pak začal kormidelník loď otáčet a trup se naklonil mírně doprava. Amos nechal chlapce stát a vyrazil k zádi.

Loď pomalu proplouvala přístavem a majestátně míjela desítky menších plavidel. Nicholas zvědavě sledoval posádku, která hbitě reagovala na lodivodovy rozkazy. Když se blížili k výjezdu z přístavu, minuli dvě menší pobřežní šalupy. Jakmile jejich posádky zahlédly na hlavním stěžni vlajku královského domu z Krondoru,

sklonily na pozdrav královské prapory. Nicholas jim zamával.

„To nebylo zrovna důstojné. Vaše Výsosti," poznamenal Harry.

Nicholas mu vrazil loket do žeber a zašklebil se. „No a co? Komu na tom sejde?"

U vjezdu do přístavu se loď obrátila proti větru a úplně se zastavila. K jejímu boku přirazil malý člun, do kterého přestoupil lodivod se svým pomocníkem. Velení lodi se opět ujal Amos.

Jakmile člun s lodivodem odrazil, obrátil se Amos ke svému prvnímu důstojníkovi, muži jménem Rhodes, a řekl: „Seřídit košovky. Napnout hlavní a brámové plachty."

Nicholas se bezděčně chytil zábradlí, protože jakmile se vítr opřel do plachet, loď jako by vystřelila kupředu. V čerstvém ranním větru se *Královský orel* rozlétl po hladině. Jitřním oparem začalo hřát slunce a obloha byla jasně modrá. Vysoko nad palubou kroužili rackové a čekali na svůj příděl odpadků z lodní kuchyně.

Nicholas ukázal dolů do kýlové brázdy za lodí a Harry zahlédl delfíny, kteří loď sledovali. Oba chlapci se rozesmáli.

Amos chvíli sledoval, jak za zádí mizí přístavní boje, a pak se podíval na slunce. Obrátil se k prvnímu důstojníkovi a řekl:

„Na západ, pane Rhodesi. Míříme k Čarodějovu ostrovu."

Celých šest dní pluli proti převážně západnímu větru, až hlídka v koši zavolala: „Země!"

„Kde?" zakřičel Amos.

„Dvě čárky na pravobok, kapitáne! Ostrov!"

Amos přikývl. „Hledejte mys, pane Rhodesi. Na jihozápadě je malý záliv, kde zakotvíme. Rozhlaste, že se zdržíme den nebo dva. Nikdo neopustí loď bez dovolení."

Rhodes byl muž, který toho moc nenamluvil. Řekl jen: „Nikdo přece nevstoupí na Čarodějův ostrov bez přímého rozkazu, kapitáne."

Amos přikývl. Věděl, kdo tam teď žije, ale staré pověry měly tuhý život. Dlouhá léta tu žil Macros Černý a říkalo se, že ostrov je domovem démonů a jiných zlých duchů. Pug, který se díky adopci stal Aruthovým příbuzným, se sem nastěhoval před devíti lety, a bylo známo, že není příliš společenský. Amos bezmyšlenkovitě řekl: „Vyhlašte pohotovost."

Pak se rozhlédl a zjistil, že vyhlašování není zapotřebí. Všichni muži na palubě se dívali k malému kousku země, který se každou minutou zvětšoval. Amos pocítil lehké zašimrání obav, přestože věděl, že Pug sice žádné návštěvy nevítá, ale určitě by nezaútočil na loď s vyvěšenou krondorskou královskou vlajkou.

Na palubu vyšel Nakor s Ghudou a mužík se vydal na příď, kde stál Nicholas s Harrym. Nicholas se na Nakora usmál. Oblíbil si malého Isalánce, protože byl během jinak vcelku nudné plavby zábavným společníkem.

„Teď uvidíte spoustu zajímavých věcí," řekl Nakor.

„Podívejte, hrad," ukázal Ghuda.

Na vysokém ostrohu se tyčily obrysy velké stavby. Čím blíže připlouvali, tím lépe viděli podrobnosti. Hrad byl vystavěn z černého kamene na skalnatém výběžku země, odděleném od vlastního ostrova dlouhým úzkým zálivem. Přes záliv vedl padací most, ale přestože byl spuštěný, nevypadalo celé místo příliš obývaně. Z jediného okna vysoko ve věži probleskovalo studené modré světlo.

Loď proplula kolem skalnatého výběžku, na němž byl hrad postaven, a pokračovala k jihu do malé zátoky. Až na

příď bylo slyšet, jak Ámos volá: „Podkasat všechny plachty! Spustit kotvu!"

Zanedlouho se loď zastavila a Amos přešel dopředu. „Tak co, kdo z vás půjde na ostrov s těmihle dvěma?" zeptal se.

Nicholas řekl: „Nevím, proč se ptáš zrovna nás, Amosi – ehm, kapitáne."

Nicholasovi se zdálo, že na něj Amos mrkl, když řekl: „Aha! Takže to vypadá, že ti toho otec řekl ještě míň než mně. A mně řekl jen to, že máme zakotvit u Čarodějova ostrova, abys mohl navštívit bratrance Puga. Myslel jsem, že o tom něco víš."

Nicholas pokrčil rameny. „Neviděl jsem ho už strašně dlouho. Sotva se na něho pamatuju."

Nakor řekl: „Ty půjdeš." Pak ukázal na Harryho: „Ty taky." Amosovi řekl: „O tobě nic nevím. Myslím, že bys měl jít taky, ale nejsem si jisty. Ghuda jde se mnou."

Amos se poškrábal ve vousech. „Arutha říkal, abych udělal, co budeš chtít ty, Nakore, takže se k vám přidám."

„Dobře," řekl mužík s úsměvem. „Pojďme. Pug nás už čeká."

Harry řekl: „On už ví, že jsme tady?"

Ghuda zavrtěl hlavou. „Ne, tvrdě spí a nevšiml si toho, že se sem tahle lod půl dne blíží."

Harry se málem začervenal a Nicholas se zasmál. Amos se obrátil k posádce, která se většinou ještě držela lanoví a sledovala světlo, blýskající z hradu, a zařval: „Spusťte člun!"

Člun najel na pláž a dva lednici vyskočili, aby jej vytáhli na břeh. Nicholas s Harrym vylezli ven a brodili se vodou, která jim dosahovala po kotníky. Nakor, Ghuda a Amos je následovali.

Nakor okamžitě vykročil po pěšině vedoucí na ostroh nad zátokou. Amos zavolal: „Kam jdeš?"

Nakor se nezastavil, jen se otočil v chůzi a řekl: „Tudy," a ukázal směrem nahoru.

Ghuda se rozhlédl po ostatních, pokrčil rameny a vyrazil za ním. Chlapci okamžik váhali a pak se vydali nahoru po pěšině také.

Amos potřásl hlavou a obrátil se k lodníkům. „Vraťte se na loď. Řekněte panu Rhodesovi, aby postavil hlídky. Až budeme chtít, aby nás člun zase vyzvedl, dáme vám odsud signál."

Námořníci zasalutovali a odstrčili člun do vody, zatímco další dva, kteří seděli uvnitř, nasadili vesla do havlinek a opřeli se do nich. Lednici na přídi naskočili do člunu a brzy všichni čtyři spěchali do poměrného bezpečí své lodi.

Amos se vydal pěšinou za ostatními, kteří už ho na ostrohu čekali. Od stezky vedoucí ke hradu se vinula odbočka a Nakor po ní vykročil.

Amos řekl: „Hrad je ale na druhou stranu, Keshane."

„Jsem Isalánec," odpověděl Nakor. „Keshané jsou černí a vysocí a pobíhají po světě bez šatů. A Pug je tamhle."

Ghuda řekl: „Raději se s ním nehádejte, admirále," a vyrazil za ním. Ostatní se k nim připojili a následovali Nakora do úzké rokliny a pak vzhůru do dalšího kopce. Z vrcholku druhého ostrohu měli jasný výhled do malého údolí. Zdálo se, že je celé zarostlé křovím a starými stromy. Stezka končila na úpatí kopce před hradbou podrostu.

Ghuda řekl: „Kam nás to vedeš?"

Nakor poklepal svou holí na stezku a zakopl přitom. „Tudy. Není to daleko."

Chlapci spěchali za ním a brzy kráčeli vedle Isalánce. „Nakore," řekl Nicholas, „jak víš, že Pug je zrovna tady?"

Nakor pokrčil rameny. „Je to trik."

Když dorazili na kraj lesa, viděli před sebou jen spleť křoví a stromy stojící tak blízko sebe, že nebylo možné projít. „Kam teď?" zeptal se Harry.

Nakor se usmál. „Podívej." Ukázal svou holí na stezku. „Dívej se sem. Nezvedej oči."

Pomalu vykročil, obrátil se, takže šel pozpátku a hůl táhl za sebou po zemi. Chlapci vyrazili za ním s očima upřenýma na Špici hole, která ryla rýhu do prachu stezky. Šli pomalu a po chvilce si Nicholas uvědomil, že by už dávno měli být zapletení v hustých křovinách. Přesto byla stezka stále volná. „Nezvedejte oči," poradil jim znovu Nakor.

Obklopovalo je šero, ale na stezku v místě, kde se jí dotýkala hůl, viděli dobře. Pak se kolem nich najednou rozlilo světlo a Nakor řekl: „Teď už se můžete podívat."

Místo hustého lesa stáli před velkým rozlehlým statkem, který byl po jedné straně ohraničen sadem pečlivě udržovaných ovocných stromů. Na druhé straně se pásly ovce a na velké louce pobíhalo několik koní. Nicholas se ohlédl a viděl, že kousek za nimi stojí Amos s Ghudou a zmateně se rozhlížejí, jako by se ztratili. Nakor řekl: „Byli příliš pomalí. Vrátím se pro ne."

„To nebude třeba," řekl hlas za jejich zády.

Nicholas se ohlédl a spatřil před sebou muže v černém hávu, jen o něco menšího, než byl on sám, který šije prohlížel s tázavým výrazem ve tváři. Princ nevěřícně vytřeštil oči, protože před okamžikem tam ten muž určitě nestál. Muž mávl rukou a Amos s Ghudou překvapeně zamrkali. „Odstranil jsem iluzi," řekl.

Nakor se usmál. „Však jsem vám to říkal; je to trik."

Muž si nejdřív prohlédl chlapce a Nakora a pak přelétl očima k Amosovi a Ghudovi, kteří pomalu přicházeli blíž. Po chvíli se jeho vousatá tvář roztáhla do úsměvu a jako by omládla. „Kapitán Trask! To jsem nečekal."

Amos k němu přistoupil a podal mu ruku. „Pugu, rád tě zase vidím." Potřásli si rukama a Amos poznamenal: „Vypadáš úplně stejně jako tenkrát, když jsme se potkali během bitvy u Sethanonu."

Pug pobaveně odpověděl: „Ano, říkala mi to už spousta lidí. Kdo jsou tví společníci?"

Amos pokynul Nicholasovi, aby k nim přistoupil. „Je mi potěšením představit ti tvého bratrance, prince Nicholase."

Pug se na chlapce hřejivě usmál a řekl: „Nicky, neviděl jsem tě od doby, kdy jsi sotva vyrostl z plenek."

Amos pokračoval: „Tohle je Harry z Ludlandu, jeho panoš, a tihle dva jsou Ghuda Bulé a –"

Než ho mohl představit, skočil mu Nakor do řeči. „Jsem Nakor, Modrý jezdec."

Pug se nečekaně zasmál. „Ty! Už jsem o tobě slyšel." S úsměvem dodal: „Jste vítáni ve Villa Beata."

Pokynul jim, aby ho následovali, a vedl je směrem ke zvláštně vystavěnému domu. Velkou bílou ústřední budovu se střechou z červených tašek obklopovala nízká bílá kamenná zídka, za níž se rozkládala květinová a ovocná zahrada. Uprostřed zahrady stála mramorová fontána, ozdobená sochami tří delfínů. O něco dál viděli hospodářské stavby.

Nicholas vykročil po Pugově boku a zeptal se: „Co je to Villa Beata?"

„Tohle místo. V řeči těch, kdo ji postavili, to znamená něco jako ‚Šťastný domov' – alespoň to tak tvrdili."

Amos se obrátil k Nakorovi a zeptal se ho: „Jak jsi věděl, že nemáš chodit na hrad, ale sem?"

Malý muž se usmál a pokrčil rameny. „Taky bych to tak udělal."

Pug řekl přes rameno: „Kdybyste šli na hrad, zjistili byste, že je opuštěný. Zbylo tam jen pár pastí v nejvyšší věži. Přišel jsem na to, že nejlépe mě ochrání, nechám-li žít

pověst Černého mága. Ochrana, kterou jsem tam nechal, by mi o vašem příchodu dala zprávu a já bych se šel podívat, kdo mě volá, ale takhle jste si ušetřili půl dne času." Podíval se na Nakora a dodal: „Než odejdeš, měli bychom si promluvit."

Nakor nadšeně souhlasil. „Líbí se mi tvůj dům. Je takový rozumný."

Pug přikývl.

Když došli k brance v nízké zdi, otevřel ji, a jakmile všichni vešli dovnitř, zase ji za nimi zavřel. „Musím vás upozornit, že ne všichni moji sluhové jsou lidé a někteří by vás mohli vylekat. Ale nikomu z vás neublíží."

Jako by chtěl jeho větu potvrdit, objevil se v hlavních dveřích dómu vysoký tvor. Ghuda napůl vytasil meč z pochvy ještě dřív, než si uvědomil, co dělá. Tvor byl goblin, avšak vyšší než ti, jaké dosud Ghuda viděl. Tato stvoření jsou obvykle menší než lidé, ale ne o mnoho. Goblinova zelenomodrá kůže byla hladká a oči měl velké, kulaté a žluté s černými duhovkami. Jeho rysy byly mimoto jemnější než rysy těch, s nimiž Ghuda bojoval, i když měl silné nadočnicové oblouky a komicky velký nos, společný všem goblinům. Usmál se a v jeho ústech se zableskly dlouhé zuby, ostré jako tesáky. Se zdvořilou úklonou řekl: „Mistře Pugu, občerstvení je připraveno."

Pug řekl: „Tohle je Gathis, který v mé domácnosti vykonává práci majordoma. Bude se starat o vaše pohodlí." Podíval se na oblohu a připojil: „Myslím, že naši hosté povečeří a přespí u nás. Připrav ložnice." Obrátil se ke svým pěti návštěvníkům. „Máme spoustu místa a myslím, že uvolněný večer nám všem může jen prospět." Nicholasovi řekl: „Připomínáš mi svého otce, když byl ve tvých letech."

Nicholas řekl: „Ty jsi znal mého otce, když byl stejně starý jako já?'"

Mladistvě vyhlížející Pug odpověděl: „Někdy ti o tom budu vyprávět." Pak promluvil ke všem: „Pojďte. Občerstvěte se. Musím se teď postarat o nějaké neodkladné záležitosti, ale připojím se k vám, až si odpočinete." Pak zmizel dveřmi do domu a nechal je v Gathisově péči.

Podivný tvor mluvil přes své dlouhé zuby trochu nesrozumitelně, ale jeho slova zněla zdvořile. „Pokud budete něco potřebovat, pánové, prosím, sdělte mi to a já vaše přání okamžitě splním. Prosím, pojďte tudy."

Zavedl je do prostorné vstupní haly, z níž vedlo několik dveří do rozsáhlé vnitřní zahrady. Napravo a nalevo se táhly chodby. Vedl je doleva, kolem jednoho rohu a pak doprava. Po jejich levé ruce se táhlo sloupořadí, které spojovalo hlavní budovu s další. Gathis vstoupil do tohoto domu a řekl: „Toto jsou naše hostinské pokoje, pánové."

Ghuda zase skoro tasil meč, neboť ze dveří vyšel trol s náručí plnou ložního prádla. Měl na sobě jednoduchou tuniku a kalhoty, ale byl to nepochybně trol: postavou podobný člověku, malý, se širokými rameny a pažemi, které sahaly skoro až na zem. Tvář měl zvířecí, přes dolní ret mu přerůstaly dlouhé tesáky a pod hrubým obočím měl hluboko zasazené černé oči. Bez jediného zvuku ustoupil stranou, uklonil se hostům a nechal je projít.

Gathis řekl: „Toto je Solunk. Pracuje zde jako správce. Pokud budete potřebovat čisté ručníky nebo teplou vodu, zatáhněte za šňůru se zvonkem a on přijde. Neumí mluvit jazykem Království, ale rozumí mu dost na to, aby vyplnil vaše přání. Pokud nepochopí, co si přejete, zavolá mě." Zavedl každého do jeho pokoje a nechal je o samotě.

Nicholas se rozhlédl po svém pohodlně vybaveném, i když ne příliš honosném pokoji. V jednom rohu pod velkým oknem s výhledem na menší budovy **za** domem stála obyčejná postel s prošívanou přikrývkou. Podíval se z okna a spatřil muže s dalším tvorem podobným Gathisovi,

i když ne tak velkým, jak nesou palivové dřevo do něčeho, co nejspíš byla kuchyně.

Nicholas se otočil a prohlédl si další zařízení pokoje: jednoduchý stůl se židlí, velkou šatní skříň a truhlici. Otevřel truhlici a našel v ní čisté ložní prádlo, zatímco ve skříni byly pečlivě vyrovnány hromádky oblečení různých barev, střihů a velikostí, jako by tu každý návštěvník nechal několik kusů oděvů.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Nicholas je otevřel. Na chodbě stál trol Solunk. Pokynul k velké vaně, kterou nesli dva muži, a pak k Nicholasovi. Chlapec pochopil, přikývl a otevřel dveře dokořán. Muži s vanou vešli dovnitř a Nicholas z nich nedokázal spustit oči. Oba byli oblečeni jen v červených kalhotách a jejich kůže byla černá – na rozdíl od tmavě zbarvených lidí v Krondoru nebo v Keshi nebyli tito muži pouze tmavohnědí. Byli černí, jako by si těla natřeli lampovým olejem nebo uhlem. Na hlavách ani na tvářích kromě toho neměli žádné ochlupení a jejich oči byly překvapivě jasně modré bez bělem.

Postavili vanu doprostřed pokoje a odešli. Trol otevřel skříň a bez zaváhání z ní vytáhl kalhoty a tuniku podobné velikosti jako šaty, které měl Nicholas na sobě. Pak otevřel truhlici, chvíli hledal pod ložním prádlem a vytáhl spodky a ponožky. Dva muži neobvyklé barvy se mezitím vrátili s velkými vědry a naplnili vanu horkou vodou. Pak jeden z nich přinesl ručník, hřeben a kostku parfémovaného mýdla.

Trol ze sebe vyrazil tázavý zvuk a naznačil pohybem, zda si Nicholas přeje nechat umýt záda. Nicholas řekl: „Ne, děkuji. Zvládnu to sám."

Trol se spokojeným zabručením pokynul mužům, aby odešli, pak vyšel za nimi a zavřel za sebou dveře.

Nicholas v tichém úžasu potřásl hlavou, svlékl si své zašpiněné oblečení a vlezl do vany. Voda byla horká, ale ne příliš, a on se do ní labužnicky ponořil. Uvolnil se,

zhluboka vydechl a opřel se zády o stěnu vany. Po týdnu stráveném v uzavřených prostorách lodi už horkou koupel opravdu potřeboval. Slyšel, jak Harry v jedné z vedlejších místností doprovází svou koupel zpěvem, a rozhodl se, že by se měl rychle začít mýt, než mu voda vystydne. Počal se mydlit a tiše si při tom broukal druhý hlas k Harryho daleko hlučnější písničce.

Po dlouhé, osvěžující koupeli se Nicholas oblékl a zjistil, že oděv, který mu připravil trol, mu padne skoro stejně dobře jako jeho vlastní oblečení. Obul se a vyšel z místnosti. Hala byla prázdná a on nechtěl ostatní rušit. Harry ještě pořád naplňoval dům svým nepříliš školeným hlasem.

Rozhodl se, že se trochu projde a porozhlédne. Vešel do hlavního domu, prošel velkou síní a zahnul ke vchodu do vnitřní zahrady. Stejně jako ta, která se nacházela před domem, byla i tato osázena ovocnými stromy a květinami. Pěšiny, jež vedly ze čtyř velkých vchodů a tvořily kříž, ji dělily do čtyř částí. Na křižovatce dvou stezek byla postavena fontána, podobná té před domem, a poblíž stála malá bílá kamenná lavička. Seděl tam Pug a hovořil s nějakou ženou.

Když Nicholas přišel blíž, Pug vzhlédl a vstal. „Výsosti, je mi potěšením představit vám svou přítelkyni, lady Ryanu." Pak se otočil ke své společnici a řekl: „Ryano, toto je princ Nicholas, syn Aruthy z Krondoru."

Žena vstala a půvabně se uklonila s jasně zelenýma očima upřenýma na chlapce. Nebylo možné přesně odhadnout její věk, ale nejspíš se pohyboval někde mezi dvaceti a třiceti lety; její rysy byly jemné a Nicholase napadl jediný vhodný výraz: .aristokratické'; cítil se v její přítomnosti, jakoby ona byla šlechtična a on neurozený. Ale přes veškerou krásu bylo v jejích rysech a pohybech něco, co mu připadalo cizí: vlasy neměla plavé, ale doslova

zlaté a její pleť byla jako vyřezaná ze slonoviny, a přesto se v záři zapadajícího slunce skoro třpytila. Nicholas okamžik váhal, pak se dvorně uklonil a řekl: „Lady."

Pug řekl: „Ryana je dcera jednoho z mých starých přátel a přišla ke mně studovat."

„Studovat?"

Pug přikývl a pokynul Nicholasovi, aby si sedl na jeho místo. Pak se usadil na okraji fontány. „Mnoho těch, které tady uvidíš, jsou moji sluhové nebo přátelé, ale mám zde také studenty."

Nicholas řekl: „Myslel jsem, že jsi pro studenty postavil akademii na Hvězdně."

Pug se mírně usmál a v hlase se mu ozval náznak ironie. „Ta akademie je úplně stejná jako ostatní lidské instituce, Nicholasi. To znamená, že čím déle funguje, tím více se drží v zaběhaných kolejích, tím větší si buduje .tradice a tím méně chce růst. Viděl jsem na vlastní oči výsledky takových postojů a nepřeji si, aby se to všechno opakovalo. Ale můj vliv na Hvězdně je jen omezený. Naposledy jsem je navštívil před sedmi lety a od doby, kdy jsem tam žil spolu s ostatními mágy, uběhlo už osm roků. Odešel jsem odtamtud brzy poté, co zemřela má žena." Podíval se zamyšleně na oblohu. „Odešli už i mí přátelé Kulgan a Meecham. Děti dospěly a oženily se nebo vdaly. Ne, na Hvězdně už není mnoho lidí, které bych mohl navštívit."

Pak mávl v širokém oblouku rukou. „Tady přijímám lidi, kteří toho jsou opravdu hodní. Někteří z nich pocházejí i z jiných světů a pochybuji, že by tam byli příliš vítáni."

Nicholas potřásl hlavou. „Chápu." Ve snaze projevit zdvořilý zájem se obrátil na Ryanu: „Lady, vy jste také jedna z těch, kteří pocházejí z jiných světů?"

Její hlas zněl podivně cize. „Ne, já se narodila tady poblíž, Výsosti."

Nicholas cítil, jak se mu z nepochopitelného důvodu ježí vlasy v týle. Ta žena byla podle všech měřítek neobvykle krásná, a přesto byla její krása jakoby jiného druhu, krása, které se člověk nemůže dotknout. Usmál se, protože už ho nenapadla žádná další zdvořilá otázka.

Zdálo se, že Pug jeho nervozitu vycítil, protože řekl: „Čemu vděčím za tvou návštěvu, Nicholasi? Když jsem posledně mluvil s tvým otcem, říkal jsem mu docela jasně, že si tady nepřeji být rušen."

Nicholas se začervenal. „Opravdu nevím, Pugu. Nakor na tom trval, a otec měl z nějakého důvodu pocit, že musí jeho žádost vyplnit. Já mám namířeno na Martinův dvůr v Crydee, kde mám být pár let panošem a... myslím, že mám na hranicích trochu dospět."

Pug se usmál a Nicholas znovu cítil, jak ho ten úsměv uklidňuje. „No, Crydee se dá jen stěží srovnávat s Krondorem, ale už dávno to není hranice. Slyšel jsem, že město je dvakrát větší než v dobách, kdy jsem tam vyrůstal. A z jonrilské posádky je teď už také velké město. To vévodství roste před očima. Myslím, že se ti tam bude líbit."

Nicholas se usmál. „To doufám," řekl, ale neznělo to zrovna přesvědčeně. Pokoušel se tvářit jakoby nic, ale během posledních několika dní prožíval nečekaný stesk po domově. Vzrušující pocit z cesty zmizel a nyní si únavná plavba, během níž nemohl dělat nic, jen sedět v kajutě nebo se procházet po palubě, vybírala svou daň.

„Děje se něco u otcova dvora?" zeptal se Pug.

„Je tam klid. A rušno. Jako vždycky. Žádné války, epidemie nebo podobné pohromy, jestli se ptáš na tohle." Když zahlédl na Pugově tváři tázavý výraz, Nicholas přikývl a řekl:

„Tvůj syn je teď rytíř-maršálek Krondoru."

Pug se zamyšleným výrazem přikývl. „Rozešel jsme se se synem, když se rozhodl, že bude vojákem. Má v sobě nějakou podivnou a silnou moc."

Nicholas řekl: „Otec mi o tom něco říkal, ale nevím, jestli jsem ho pochopil."

Pug se znovu usmál. „To nevím ani já, Nicholasi. Přes všechny mé schopnosti byla úloha otce – alespoň u Williama – nad mé síly. Trval jsem na tom, aby studoval ve Hvězdně, a on s tím nesouhlasil." Pug potřásl hlavou a ve tváři se mu objevil lítostivý výraz. „Měl jsem na něj velké nároky, a on odtamtud odešel bez mého svolení. Arutha ho přijal, protože jsou příbuzní. Jsem rád, že něčeho dosáhl."

„Měl bys za ním zajet," navrhl Nicholas.

Pug se znovu usmál. „Možná."

Nicholas řekl: „Rád bych se tě na něco zeptal. Každý říká Williamovi .bratránek Willy a o tobě se také mluví jako o bratranci. Ale vím, že můj dědeček měl jen tři syny a žádné synovce...?" Pokrčil rameny.

Pug řekl: „Když jsem sloužil u jeho dvora, prokázal jsem tvému dědečkovi jistou službu. Byl jsem sirotek, a když mě pokládal za mrtvého, nechal mé jméno zapsat do rodinných archivů v Rillanonu. Protože jsem se tak formálně stal jeho adoptivním synem, nemohl o mně král mluvit jako o bratru, takže nám .bratranec připadal jako docela schůdné řešení. Sice o tom spíše mlčím – tady si nikdo neláme hlavu s tituly a podobnými věcmi –, ale v Království jsem svým způsobem pokládán za prince."

Nicholas se usmál. „No, Výsosti, můžu vám říct, že vaše dcera porodila své třetí dítě." Pugův úsměv se rozšířil. „Chlapce?"

Nicholas řekl. „Konečně. Strýček Jimmy sice své dvě dcerky miluje, ale tentokrát už si moc přál syna."

Pug řekl: „Neviděl jsem je od svatby. Možná bych už měl konečně zajet do Rillanonu na návštěvu za rodinou, přinejmenším se podívat na svá vnoučata." Přátelsky na Nicholase mrkl. „Myslím, že cestou bych se mohl zastavit u dvora tvého otce a možná si tvrdohlavý otec najde pár slov pro svého stejně tvrdohlavého syna."

Ve vchodu na zahradu se objevili Nakor s Ghudou. Válečník měl na sobě hedvábnou košili lemovanou jemnou výšivkou a balonové kalhoty, zastrčené do ošlapaných vysokých bot. Meč nechal ve svém pokoji, ale dýky měl u pasu. Malý hráč se oblékl do krátkého hávu jasně oranžové barvy, která Nicholasovi připadala vyloženě křiklavá, ale Isalánci se očividně líbila. Přistoupil k nim a uklonil se Pugovi. „Díky za tyhle nádherné šaty."

Pak spatřil Ryanu, vytřeštil oči a jeho ústa utvořila překvapené O. Rychle ze sebe vyrazil několik vět v jazyce, který Nicholas neznal. Ženiny zelené oči se rozšířily; podívala se na Puga s výrazem, který měl blízko k panice. To, co jí mužík řekl, ji zřejmě vyděsilo.

Pug zvedl prst ke rtům, aby všichni mlčeli, a Nakor se ohlédl na Ghudu a Nicholase. S rozpačitým úsměvem řekl: „Omlouvám se."

Nicholas upřel tázavý pohled na Ghudu, ale ten řekl jen:

„Já se ho nikdy na nic neptám."

Pug řekl: „Amos s Harrym by měli přijít každou chvíli. Můžeme se přesunout do jídelny."

Jídelna byla velká čtvercová místnost na té straně hlavní budovy, jež se nacházela nejdále od hostinských pokojů. Uprostřed stál nízký čtvercový stůl a po všech stranách ležely polštáře. Když vešel Amos s Harrym, řekl Pug: „Dávám přednost jídlu po tsuranském způsobu. Doufám, že vám to nebude vadit."

Amos řekl: „Pokud jde o jídlo, vydržím všechno." Jakmile si všiml Ryany, zastavil se a počkal, až ho Pug představí.

Harry nemohl od ženy odtrhnout oči, a když kráčel k Nicholasovi, zakopl o polštář a málem upadl; Posadil se vedle prince a zašeptal: „Kdo to je?"

Nicholas mu tiše odpověděl: „Čarodějka, nebo přinejmenším Pugova studentka. A nešeptej; není to slušné."

Harry se začervenal a zmlkl. Do místnosti vešli dva černí muži s podnosy plnými jídla. Rychle je položili před všechny přítomné, odešli a za chvilku se vrátili s poháry vína.

Zatímco se podávala večeře, řekl Pug: „Už jsem si úplně odvykl hostit návštěvy, takže se velice omlouvám, pokud vám bude něco chybět."

Za všechny odpověděl Amos. „Neohlásili jsme svůj příjezd předem, takže si nemůžeme na nic stěžovat."

Pug řekl: „To je od tebe milé, admirále."

Nicholas řekl: „Myslel jsem, že otec má nějaký způsob, jak se s tebou spojit."

Pug odpověděl: „Jen v případě nouze, a to jen ve skutečně naléhavé záležitosti. Zatím nemusel ten přístroj, který jsem mu dal, vůbec použít. Od doby, kdy jsem odešel, je v Království klid."

Rozhovor se pak stočil ke dvorním klepům a jiným hloupostem. Nakor by neobvykle zamlklý, stejně jako lady Ryana. Pug se ukázal jako příjemný hostitel, který nenásilným způsobem dokázal oba chlapce vtáhnout do hovoru.

Jak Nicholas, tak i Harry pili u jídla víno už od okamžiku, kdy vyrostli natolik, aby mohli sedět u stolu s rodiči. Ale jako většině ostatních šlechtických synů jim bylo podáváno víno zředěné vodou. Toho večera však pili

silné keshanské červené a po dvou pohárech už byli v povznesené náladě a nahlas se smáli i dvěma historkám, kterými je Amos už dříve několikrát častoval.

Když začal Amos dávat k lepšímu třetí příběh o svých dobrodružných plavbách za poklady, řekl Pug: „Rád bych, abyste mě na okamžik omluvili. Nakore, mohli bychom si promluvit

mezi čtyřma očima?"

Malý Isalánec vyskočil na nohy a spěchal do dveří, na něž Pug ukázal. Vstoupili do jedné z dalších zahrad a Pug se zeptal: „Bylo mi řečeno, že ta návštěva byla tvůj

nápad?"

Nakor řekl: „Nikdy bych nečekal, že tady potkám..." „Jak jsi to poznal?" zeptal se Pug. Isalánec pokrčil rameny. „Nevím. Prostě jsem to poznal." Pug se zastavil u nízké lavičky a řekl: „Kdo vlastně jsi?" Nakor vyskočil na lavičku, sedl si a složil nohy pod sebe. „Jen člověk. Vidím věci. Dělám triky."

Pug si ho dlouho mlčky prohlížel. Pak se posadil na okraj malé fontány a nakonec řekl: „Ryanin lid mi důvěřuje. Její matku jsem poznal před dvaceti lety. Patří mezi poslední představitele svého druhu. Většina lidí si myslí, že to jsou jen

legendy."

„Jednoho z nich jsem kdysi viděl," řekl klidně malý muž. „Cestoval jsem tenkrát přes hory z Toowomby do Injune. Už zapadalo slunce, když jsem ho zahlédl v záři slunce na vrcholku hory. Napadlo mě, že je zvláštní, že tam sedí takhle sám, ale na druhou stranu jsem si uvědomil, že jemu by taky mohlo připadat divné, že cestuju sám; a tak jsem se rozhodl, že ho nebudu rušit. Ale chvíli jsem ho sledoval. Byl krásný, stejně jako ta tvoje lady Ryana." Potřásl hlavou. „Nádherní tvorové. Slyšel jsem, že někteří lidé je pokládají za bohy. Rád bych si s jedním promluvil."

Pug řekl: „Ryana je mladá a teď teprve přichází k rozumu po letech, kdy žila jako divoké zvíře – u jejího druhu je to v tomto věku normální; jen stěží chápe svou přirozenost nebo novou moc. Bude lepší, když její styky s lidmi na nějakou

dobu ještě omezím." Nakor pokrčil rameny. „Jak myslíš. Já ji viděl. To nejspíš stačí."

Pug se usmál. „Jsi nezvyklý člověk."

Nakor pokrčil rameny ještě jednou. „Raději si nelámu hlavu věcmi, které nemohu nijak ovlivnit."

„Proč ta návštěva, Nakore?"

Na Isaláncově obvykle veselé tváři se objevil vážný výraz. „Ze dvou důvodů. Chtěl jsem se s tebou setkat, protože mě do Hvězdna přivedla právě tvoje slova."

„Moje slova?"

„Kdysi j si řekl muži jménem James, že kdyby potkal někoho, jako jsem já, má mu říct: ‚Žádná magie neexistuje'." Pug přikývl. „Takže když mi to řekl, odjel jsem do Hvězdna, abych tě našel. Ty jsi byl pryč, ale já tam stejně chvilku zůstal. Narazil jsem na spoustu vážných lidí, kteří nechápali, že magie jsou jen triky."

Pug se usmál. „Slyšel jsem, že jsi Watumeho s Körshem trochu vyděsil."

Nakor jeho úsměv opětoval. „Jsou to prďolové, kteří tu svou školu berou zbytečně vážně. Mluvil jsem se studenty a přesvědčil je o tom, že pravdu mám já. Začali si na mou počest říkat Modří jezdci a spojili se proti úzkoprsým představám těch dvou bab, které jsi tam nechal ve vedení."

Pug se rozesmál. „Bratři Körsh a Watume byli moji nejnadanější žáci. Myslím, že by se jim určitě nelíbilo, že o nich mluvíš jako o dvou babách."

Nakor řekl: .Jistěže se jim to nelíbilo. Ale chovali se tak. To bylo pořád: .Tohle nedělej, tamhleto nezkoušej.' Prostě nechápali, že to není žádná magie."

Pug si povzdechl. „Když jsem viděl, co na Hvězdno přineslo deset let práce, uvědomil jsem si, že vidím opakování minulosti. Vzniká tam další Shomáždění mágů, jak jsem je poznal na Kelewanu: skupina lidí, kteří se na úkor ostatních zajímají jen o svou moc a velikost."

Nakor přikývl. „Líbí se jim, že jsou záhadní, a hrají si na důležité."

Pug se Zasmál. „No, kdybys mě před mnoha lety navštívil na Kelewanu, říkal bys o mně ještě horší věci."

„Několik těch tvých Ctihodných jsem potkal," odpověděl Nakor. „Trhlinová brána je stále v provozu a obchod s Císařstvím jen kvete. Sem přichází tsuranské zboží a my jim posíláme kov. Správkyně Impéria je tvrdá obchodnice, ale spokojenost vládne na obou stranách. Občas se sem přijde podívat nějaký tsuranský Ctihodný. A dokonce i hmyzí mágové z Čakahy. To jsi nevěděl?"

Pug zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Pokud jsou ve Hvězdně mágové cho-ja z Čakahy, pak už nadvláda Shromáždění v Impériu opravdu skončila." Zahleděl se do dálky a řekl:

„Viděl jsem věci, které jsem ani nečekal, že se za mého života stanou, Nakore. Konec tradice byl skoro nad jejich síly –většina toho, co dávalo Shromáždění sílu, pocházelo ze strachu a lží: lží o samotných mázích, lží o Impériu a lží o těch, kdo žili mimo Impérium."

Zdálo se, že Nakor Pugova slova pochopil. „Lži dokáží přežít strašně dlouho. Ale nikdy navždy. Měl by ses tam vrátit a trochu se porozhlédnout."

Pug zavrtěl hlavou, ačkoli si nebyl jist, jestli malý Isalánec myslí Kelewan, nebo Hvězdné. „Před devíti lety jsem hodil minulost za hlavu. Moje děti vypadají stejně staré jako já a brzy budou vypadat starší. Viděl jsem, jak umírá moje žena a moji učitelé. Moji přátelé z obou světů se odebrali do síní smrti. Nechci se dívat, jak mé děti

stárnou." Pug vstal a začal přecházet před fontánkou. „Nevím, jestli to bylo ode mě moudré, Nakore, ale tohohle jsem se bál víc než čehokoli jiného." Nakor přikývl. „Svým způsobem jsme stejní."

Pug se otočil a zahleděl se na něho. .Jakým způsobem?" Nakor se usmál. „Žiju už třikrát déle než obyčejný člověk. Mé narození je zapsáno v keshanských archivech z doby císaře Sajanjara, pradědečka manželky císaře Diigaflio. Před devíti lety jsem viděl císařovnu, jeho tchyni. Byla to stará žena, která tehdy vládla už čtyřicet let. Pamatuji si ji, když byla ještě dítě a já byl tenkrát stejný jako dnes." Nakor si povzdechl. „Nikdy jsem moc nevěřil ostatním – snad kvůli svému povolání." Zdánlivě odnikud se v jeho ruce objevil balíček karet a on ho druhou rukou rozvinul do vějíře. Pak trhl zápěstím a balíček zmizel. „Ale vím, co chceš říct. Nikdo, koho jsem znal jako malé dítě, už dneska nežije."

Pug se znovu posadil na okraj fontánky a řekl: „A proč ještě jsi přijel?"

Nakor řekl: „Vidím věci. Nevím jak, ale jsou okamžiky, kdy prostě *vím.* Nicholas má před sebou cestu, která ho zavede daleko od Crydee. A v budoucnu ho čeká spousta nebezpečí."

Pug dlouhou chvíli mlčel a přemýšlel o tom, co řekl malý muž. Nakonec odpověděl: „Jak mu mám pomoci?"

Nakor potřásl hlavou. „Nejsem žádný mudrc. Už jsem slyšel, že jsem lehkomyslný – od Körshe a Watumeho a v poslední době i od Chudý." Pug se usmál. „Někdy svým schopnostem nerozumím." Povzdechl si. „Ty jsi podle všech měřítek muž s velkou mocí a znalostmi. Žiješ se zázračnými tvory a vůbec to nepokládáš za něco výjimečného. Viděl jsem práci, kterou jsi udělal ve Hvězdně; je úžasná. Kdybych ti chtěl radit, bylo by to ode mě troufalé."

„Troufalé netroufalé, raď."

Nakor se zamyšleně kousl do rtu. „Myslím, že ten kluk je něco jako předěl v dějinách." Máchl rukou v širokém kruhu a řekl: „Temné síly jsou v pohybu a bude je to přitahovat k němu. Nemůžeme to nijak změnit; jediné, co můžeme, je připravit se a pomáhat mu."

Pug dlouhou chvíli mlčel. Pak řekl: „Skoro před třiceti lety byl takovým předělem Nicholasův otec. Jeho smrt by přinesla temným silám vítězství."

„Hadí lidé."

Pug se na tuto poznámku zatvářil překvapeně.

Nakor pokrčil rameny. „O bitvě v Sethanonu jsem se dozvěděl až dlouho poté, co skončila. Ale zaslechl jsem jeden dohad, který mě zaujal: totiž že vůdce útočníků na Království měl za poradce pantathianského mystika."

„Ty znáš Pantathiany?"

„Párkrát jsem už na hadí kněze narazil," řekl Nakor s pokrčením ramen. „Nevím, jak se na to dívají temní elfové ze severu, ale podle mé mají celou tuhle věc na svědomí právě Pantathiané. Kromě toho ale nerozumím spoustě věcí z toho, co se stalo."

Pug řekl: „Byl bys ještě podivnější člověk, než jsi, Nakore, kdybys tomu rozuměl." Pak přikývl. „Dobrá. Pomohu Nicholasovi."

Nakor vstal. „Měli bychom jít spát. Zítra vyrážíme."

Pug se usmál. „Byl bych rád, kdybys tady zůstal. Myslím, že by ses mohl stát cenným přírůstkem do mé společnosti, ale vím, co je to, být svázán s osudem někoho jiného."

Nakorův výraz potemněl a poprvé vypadal stejně'vážně jako Pug. „Z téhle společnosti se pět bude plavit po vodách a čtyři další se k nim ještě přidají." Jeho pohled se rozostřil, jako by hleděl do dálky. „Devět odjede, ale ne všichni se vrátí."

Pug se zatvářil ustaraně. „Víš kdo?" Nakor řekl: „Já jsem jeden z těch devíti. Žádný člověk nesmí znát svůj osud."

Pug řekl: „Nikdy jsi nepotkal Macrose Černého."

Nakor se usmál a najednou jako by z něj vážnost spadla. „Kdysi dávno ano, ale to je úplně jiný příběh."

Pug vstal. „Musíme se vrátit k ostatním. Rád bych si ale ten příběh někdy poslechl."

„Co s klukem?" zeptal se Nakor.

Pug řekl: „Z důvodů, o kterých jsem ti vyprávěl, mě nijak netěší, že bych se měl nějak zabývat osudy smrtelníků, přestože jsou to mí příbuzní." Jakoby podrážděně potřásl hlavou. „Ale nemohu opustit ty, ke kterým cítím lásku. Až přijde čas, pomohu mu."

Nakor řekl: „To je dobře. Právě proto jsem řekl jeho otci, že se tu musíme zastavit."

Pug řekl: „Jsi opravdu zvláštní člověk, Nakore Modrý jezdče."

Nakor se zasmál a souhlasně přikývl.

Vrátili se do jídelny a zjistili, že Amos – k Nicholasově a Ghudově úlevě – už vypráví svůj poslední příběh. Ryana se tvářila rozpačitě a Harry neposlouchal, protože na ní mohl nechat oči.

Pug dal přinést kávu a silné víno a diskuse se zase vrátila k obyčejným událostem u dvora v Krondoru. Po nějaké době začali hosté zívat a bylo jasné, že brzy půjdou do postele.

Pug jim pořál dobrou noc, nabídl lady Ryaně rámě a odvedl ji z jídelny. Nicholas a jeho společníci vstali a vrátili se do svých ložnic. Nicholas zjistil, že postel je rozesílaná a na nočním stolku svítí svíce. Na pelesti pro něho ležela připravena noční košile.

Oblékl si ji a právě usnul, když mu někdo zatřásl ramenem. S bušícím srdcem se probudil a zjistil, že se nad

ním naklání Harry. Na sobě měl oblečenu noční košili, která se podobala té jeho.

„Co je?" zeptal se Nicholas ospale.

„Tomu nebudeš věřit! Pojď se podívat!"

Nicholas vyskočil z postele a šel za Harrym do jeho ložnice na druhé straně chodby. Harry řekl: „Skoro už jsem spal, když jsem zaslechl divné zvuky."

Ukázal k oknu a řekl: „Buď zticha."

Nicholas vyhlédl z Harryho okna a zahlédl, jak v dálce na louce stojí lady Ryana. Harry řekl: „Vydává takové divné zvuky, jako by zpívala nebo zaříkávala, ale nějak se mi to nezdálo." Nemohli se zmýlit v jejích zlatých vlasech, které ve světle dvou měsíců Midkemie zářily skoro jakoby vlastním jasem. Nicholas otevřel ústa údivem. „Vždyť je nahá!"

Harry vytřeštil oči. „Přísahám, že ještě před minutou byla oblečená!" Žena na sobě skutečně nic neměla a zdálo se, že je v nějakém transu. Harry tiše hvízdl. „Co to dělá?"

Nicholas potlačil zachvění. Přes všechnu nadzemskou krásu ženy na louce nebylo v jejím chování ani zdaleka nic erotického nebo vzrušujícího. Cítil rozpaky. Nejenže mu připadalo, jako by rušil něčí soukromí, ale zároveň měl pocit nebezpečí. Harry řekl: „Slyšel jsem historky o čarodějnicích, které se v měsíčním světle páří s démony."

„Podívej!" řekl Nicholas.

Kolem ženy se šířilo zlaté světlo, které se brzy změnilo v oslňující záři. Ta byla čím dál jasnější, až chlapci museli přivřít oči. Dlouhou chvíli se zdálo, že je noc rozpolcená zlatým paprskem slunce, a pak začalo světlo pohasínat. Podívali se znovu a viděli, že oblak světla je několikanásobně větší než ženino tělo. Byl nejdřív velký jako dům, pak jako Amosova loď, pak se zvětšil ještě víc, a uvnitř záře se něco vztyčilo. Nato záře pohasla úplně a na místě, kde před chvílí stála lady Ryana, nyní rozepjal svá

stometrová křídla legendární tvor. Zlaté šupiny odrážely stříbřitými záblesky světlo měsíce, a když se klínovitá hlava zvrátila k nebesům, napřímil se dlouhý krk. Potom drak vydechl malý oblak plamene a s jediným skokem a mávnutím obrovských křídel se vznesl k obloze.

Harry sevřel Nicholasovu paži tak silně, až mu udělal modřinu, ale ani jeden z chlapců se nepohnul. Když drak zmizel, podívali se jeden na druhého. Oběma po tvářích stékaly slzy, které vyvolal strach a údiv. Velcí drakové nebyli skuteční. Existovali sice malí létaví plazi, jimž se říkalo draci, ale to byly jen velké ještěrky bez vyšší inteligence. V západní části Království žádný podobný tvor nežil, ale říkalo se, že v horách na západě Keshe jsou rozšířeni. Ale zlatí drakové, kteří mohou mluvit a užívat magii – to byla přece pohádka. Byli to tvorové z mýtů, a přesto tady v měsíčním světle viděli oba ženu, s níž před chvílí večeřeli, jak se mění v nejmajestátnějšího tvora, jaký kdy po obloze nad Midkemií létal.

Nicholas nedokázal přestat plakat, tak na něho ten pohled zapůsobil. Harry se nakonec vzpamatoval a řekl: „Neměli bychom probudit Amose?"

Nicholas zavrtěl hlavou. „Nikomu o tom neříkej. Jasné?"

Harry přikývl. Vypadal jako malý vyděšený chlapec a i všechna jeho obvyklá chvástavost vyprchala. „Neřeknu."

Nicholas svého přítele opustil a vrátil se do své ložnice. Když vstoupil dovnitř, spadlo mu málem srdce do kalhot, protože na jeho posteli seděl Pug.

„Zavři dveře."

Nicholas poslechl a Pug řekl: „Ryaně nestačí obyčejné lidské jídlo, které sní u večeře, aby nebudila zbytečné řeči. Bude teď pár hodin lovit."

Nicholas zbledl. Vůbec poprvé v životě pochopil, jak daleko je od domova a od ochrany, kterou mu poskytovali otec s matkou. Pug sice byl členem rodiny, ale také byl

pokládán za velice mocného mága a Nicholas teď viděl něco, co neměl. „Nikomu nic neřeknu," zašeptal úzkostlivě.

Pug se usmál. „Já vím. Posaď se."

Nicholas si sedl na postel vedle něho a Pug řekl: „Ukaž mi nohu."

Chlapec se ani nemusel ptát kterou; prostě zvedl levou, aby si Pug mohl prohlédnout jeho znetvořený kotník. Pug jej několik minut zkoumal a pak řekl: „Před mnoha lety se mě tvůj otec zeptal, jestli bych tu nohu mohl uzdravit. Říkal ti o tom?"

Nicholas jen zavrtěl hlavou. Byl pořád ještě vylekaný tím, co viděl, takže nevěřil svému hlasu.

Pug se na chlapce zadíval. „Hodně jsem toho o téhle deformaci slyšel, stejně jako o pokusech o její napravení."

„Zkoušelo to hodně lidí," zašeptal Nicholas.

„Vím." Pug vstal, přešel k oknu a vyhlédl do jasné noci prozářené svitem měsíců a hvězd. Pak se obrátil k Nicholasovi a řekl: „Tvrdil jsem tenkrát Aruthovi, že to nedokážu. Ale nebyla to pravda."

„Proč?" zeptal se Nicholas.

Pug řekl: „Protože bez ohledu na to, jak tě tvůj otec miluje, Nicholasi – a Arutha své syny miluje opravdu hluboce, ačkoli to občas nedokáže dát najevo –, nemá žádný rodič právo zasahovat do budoucnosti svého dítěte."

„Myslím, že ti nerozumím," řekl Nicholas. Jeho strach pomalu ustupoval, a tak se odvážil zeptat: „Proč by bylo mé uzdravení špatné?"

Pug řekl: „Nevím, jestli ti to dokážu dostatečně vysvětlit, Nicholasi." Vrátil se k posteli a posadil se vedle něho. „Každý z nás se dokáže uvnitř přetvořit, pokud se k tomu rozhodne. Většina z nás to však nikdy nezkusí, a navíc si tuto svou schopnost ani nikdy neuvědomí."

Nicholas se zamračil. „To nechápu. Chceš tím snad říct, že jsem jim nedovolil, aby mě uzdravili?"

Pug přikývl. „Něco v tom smyslu. Ale není to tak jednoduché."

„Dal bych cokoli za to, abych byl normální," řekl Nicholas.

Pug vstal. „Opravdu cokoli?"

Nicholas chvíli mlčel a nakonec řekl: „Myslím, že ano."

Na Pugově tváři se objevil konejšivý úsměv. „Běž spát, Nicholasi." Pak něco vytáhl z kapsy svého oděvu a položil to na noční stolek. „Tenhle amulet je dar. Je podobný tomu, který jsem dal tvému otci. Kdybys mě někdy potřeboval, sevři jej pevně v ruce a třikrát vyslov mé jméno. Přijdu."

Nicholas amulet zvedl a všiml si, že je na něm vyryt symbol tří delfínů, který už viděl na všech fontánách na mágově usedlosti. „Proč?"

Pugův úsměv se rozšířil. „Protože jsem tvůj bratranec a přítel. A ve dnech, které přijdou, budeš potřebovat obojí. A protože chci tebe a tvého přítele zavázat k mlčení."

„Lady Ryana."

„Je ještě velice mladá a je od ní hloupé, že se nechala odhalit. Její rasa není v raném období života chytřejší než většina obyčejných zvířat. Každých deset let se draci uchylují do svých jeskyní, aby svlékli kůži, a pak z ní vyjdou jinak zbarvení. Mnohou nich toto období nepřežije, protože když se skrývají v temnotách, jsou velice zranitelní. Jen ti, kteří vydrží nejdéle a přežijí mnoho lidských generací, mají zlaté šupiny. Ale teprve pak získají inteligenci, a to je pro ně nebezpečné. Náhlé uvědomění si sama sebe a pochopení širšího vesmíru je pro tyto – podle lidských měřítek prastaré – tvory velký otřes. V dávných dobách by ji učili členové vlastní rasy." Pug otevřel dveře. „Dnes však už žije jen málo velkých draků. Ryanina matka

mi kdysi pomohla při jednom z mých pátrání, a tak jsem jí slíbil, že se o její dítě postarám. Nebylo by moudré lidem říkat, že mezi nimi žijí ti, kdo nejsou lidmi."

Nicholas řekl: „Otec mi říkal, že se časem dozvím spoustu věcí, o kterých nebudu moci nikomu jinému říct. Rozumím."

Pug už nic neřekl a zavřel za sebou dveře. Nicholas si znovu lehl do postele, ale spánek dlouho nepřicházel.

Kapitola třetí

CRYDEE

Loď spustila kotvu.

Když přístavní posádka uvazovala *Královského orla* u mola, kypělo Crydee dopoledním ruchem. Nicholas si prohlížel svůj novy domov a snažil se do sebe nasát jeho atmosféru. Během dlouhé plavby se mu zase vrátil stesk po domově, který ustal jen ve chvílích, kdy proplouvali nebezpečnou Úžinou temnot, což trvalo pouhý den a půl. Pak zamířili na sever kolem Tulanu a Carsu ke Crydee.

Město se za posledních dvacet let hodně rozrostlo a všude byly k vidění nové stavby. Cestou na sever jim Amos ukázal místo jižně od mysu, jemuž říkal Námořníkovo hoře. Loď vplula do přístavu, kolem něhož se na vzdáleném úbočí kopce na jihovýchodě rozkládaly řady nových budov. Nicholas zamžoural proti jasné sluneční záři odrážející se od bílých průčelí. Zahlédl, jak před domem, před nímž vlála královská vlajka a který byl pravděpodobně přístavním úřadem, zastavují dva kočáry a několik nákladních vozů. Ze sedadel v zadní části kočárů seskákali sluhové a otevřeli dvířka. Z prvního kočáru

vystoupila vysoká žena a za ní ještě vyšší muž. Nicholas poznal, že je to jeho strýc s tetou. Když zastavily další vozy, propukl v přístavu zmatek.

Amos nařídil spustit lodní lávku. Nicholas s Harrym stáli poblíž a čekali, až budou moci vystoupit. Na molu se vévoda Martin a vévodkyně Briana chystali přivítat prince královské rodiny s doprovodem. Když Amos zpozoroval uvítací výbor, řekl: „No, alespoň jeden holub z Ylithu to sem stihl."

Dvacet osm let po Trhlinové válce zůstávala síť poslů mezi Krondorem a Vzdáleným pobřežím netknutá. Spojení obstarávali hlavně rychlí koně a poštovní holubi. Protože rozhodnutí o Nicholasově cestě padlo tak náhle, dorazila do Crydee zpráva o jeho příjezdu jen několik dní předtím, než se loď objevila v ústí přístavu.

Zatímco námořníci zajišťovali lodní můstek, zeptal se Harry: „Co je to za holky?"

Nicholas si už všiml dvou mladých děvčat, která doprovázela vévodu. „Myslím, že jedna z nich by měla být moje sestřenka Margaret. O té druhé nemám ani ponětí," řekl. Harry se usmál. „Však já už si to zjistím." Když byla lávka zajištěna, obrátil se Amos k Nicholasovi a formálně řekl: „Vaše Výsosti?" – čímž naznačil, že by Nicholas měl z lodi vystoupit jako první.

Harry se hrnul dopředu, ale Amos mu opřel ruku o hruď a zatlačil ho zpátky. „Podle postavení, *panoši,"* zavrčel temně. Harry se začervenal a couvl.

Nicholas sešel na molo, kde k němu přistoupil vysoký muž. Martin, vévoda z Crydee, se usmál a uklonil se svému synovci. „Vaše Výsosti, je mi potěšením přivítat vás v Crydee." Martin trochu připomínal Aruthu, ale byl vyšší a mohutněji stavěný. Vlasy měl skoro všechny šedé a tvář poznamenanou sluncem a věkem, ale byla v něm síla, kterou nemohl nikdo přehlédnout. Tohle nebyl žádný

usedlý šlechtic, jenž by trávil celé dny u krbu popíjením vína a pokřikováním rozkazů na sluhy. Byl to muž, který navzdory svému věku stále ještě v noci spával na tvrdé zemi pod oblohou plnou hvězd a svůj úlovek nosil domů na vlastních zádech.

Nicholas, jenž se při tomto obřadu cítil trochu nesvůj, se usmál a řekl: „Strýčku, jsem rád, že jsem tady."

Amos, který vystoupil z lodi jako druhy, řekl: „Vaše Milosti," a plácl Martina přátelsky po rameni.

Martin Amose objal a všechna obřadnost vyprchala. „Ty starý piráte," řekl se smíchem. „Už jsme se neviděli strašně dlouho." Poplácali se po zádech a potřásli si rukama. Amos kývl hlavou k Nicholasovi.

Martin se znovu obrátil k princi. „Vaše Výsosti. Je mi potěšením představit vám svou manželku, vévodkyni Brianu." Nicholas svou tetu neviděl od doby, kdy byl ještě batole, a příliš si ji už nepamatoval. Bylo to, jako by ji potkal poprvé. Vysoká žena pozdravila Nicholase úklonou hlavy. Šedé vlasy s nezvykle bílým pramenem na levém spánku měla hladce sčesány z vysokého čela. Vévodkyně nebyla v pravém smyslu slova krásná, ale přesto byla velice přitažlivá. Třebaže už měla za sebou padesátku, dívaly se na prince její modré oči z tváře, kterou stáří ještě příliš nepoznamenalo. Byla oblečena ve velice praktickém oděvu, sestávajícím z bílé hedvábné košile, kožené vesty a jezdeckých bot, v nichž měla zastrčeny nohavice širokých kalhot. „Madam," řekl Nicholas, podal jí ruku a jemně ji. stiskl. V odpověď se mu dostalo silného stisku a Nicholas pochopil, že pověsti o strýčkově zvláštní ženě nepřeháněly. Lady Briana pocházela z padlého města Armengaru, kde byly ženy vojáky stejně jako muži, a podle toho, co slyšel, dokázala jezdit na koni, lovit a bojovat lépe než většina mužů. Když se na ni Nicholas podíval, věřil tomu.

Martin pokračoval v představování. „Toto je můj syn Marcus." Nicholas se obrátil ke svému bratranci a zarazil se;

připadalo mu na něm něco povědomého. Hnědé oči a hnědé vlasy: nejspíš mu připomíná někoho z Krondoru. Marcus byl stejně vysoký jako Nicholas a měl i stejně dlouhé vlasy. Ale byl skoro o dva roky starší a o něco rozložitější. Marcus se Nicholasovi prkenně uklinil a ustoupil zpátky.

Nicholas řekl: „Bratrance," a kývl hlavou.

Amos se postavil za Nicholase a řekl Martinovi: „Pamatuješ, jak jsem poprvé poznal, že jsi Aruthův bratr?"

„Jak bych na to mohl zapomenout?" řekl Martin. „Byla to moje první plavba po moři a tys nás všechny málem utopil."

„Chceš říct, že jsem zachránil vaše mizerné krky svým mistrovským vedením lodi," poznamenal Amos. Ukázal na Nicholase a Marcuse a řekl: „Ale kdyby po tobě někdo chtěl důkaz o tvém původu, tak stojí přímo tady." Poškrábal se ve vousech. „Myslím, že jednoho budeme muset natřít nazeleno, abychom je od sebe rozehnali."

Nicholas se na Amose zmateně podíval, ale Marcusova tvář vypadala jako nečitelná maska. Amos řekl: „Ta podoba." Nicholas řekl: „Jaká podoba?"

„To, jak jste jeden druhému podobní," odpověděl admirál. Nicholas se podíval na svého bratrance. „Myslíš...?" Marcus mime zavrtěl hlavou. „Já nic nevidím. Výsosti." Amos se zasmál a řekl: „A taky nikdy neuvidíš." Martin pokračoval v představování. „Výsosti, toto je má dcera Margaret."

Jedna ze dvou mladých dívek udělala pukrle. Vlasy měla tmavé jako její bratr, ale více se podobala matce. Měla rovný nos a vysoké lícní kosti, ale o něco jemnější rysy než Briana. I jí spadaly vlasy v hladkém nezdobeném účesu na

ramena. Podívala se tmavýma očima na prince, který řekl: „Je mi potěšením, sestřenko." Margaret se usmála a náhle zkrásněla. Nicholasův pohled přejel k dívce po Margaretině boku a cítil, jak se mu svírá hrdlo. Její chrpově modré oči mu připadaly největší na celém světě. Zničehonic se cítil neohrabaně a nesvůj. Margaret řekla: „Toto je má společnice lady Abigail, dcera barona Bellamyho z Carsu." Štíhlá dívka udělala pukrle a Nicholas byl přesvědčen, že ještě nikdy neviděl nikoho, kdo by u toho vypadal půvabněji. Na rozdíl od Margaret měla Abigail plavé vlasy sepnuté stříbrnou sponou v týle, odkud jí v prstýncích spadaly na záda. Pleť měla bledou a rysy jemné. Když se napřímila ze své úklony, usmála se a Nicholas jí úsměv oplatil. V následujícím okamžiku se už na ni vesele zubil.

Probral se z transu, až když si za ním někdo hlasitě odkašlal. Řekl: „Madam," a vlastní hlas mu zněl v uších podivně nejistě. Nicholas se obrátil k Martinovi a řekl: „Toto je Harry, můj panoš," a jeho společník sestoupil po lávce s Nicholasovými a svými cestovními vaky. Položil je na zem a uklonil se vévodovi. Když se obrátil k vévodkyni a její společnici, široce se usmál.

Martin pokynul Nicholasovi, že může jet v prvním kočáru s ním a jeho manželkou. Harry vyrazil za nimi, a vzápětí se odněkud snesla Amosova ruka a sevřela jeho rameno. „První kočár je pro prince, vévodu a vévodkyni. Druhý pro mě a vévodovy děti."

„Ale –" řekl Harry.

Amos ukázal na vozy. „Ty se postarej o to, aby byla princova zavazadla v pořádku naložena na vozy. Pak na nich můžeš jet na hrad."

Po lávce sešli na molo Ghuda s Nakorem a Harry se zeptal: „A co oni?"

Nakor se usmál. „My se projdeme. Není to daleko." Ukázal na hrad, který se vypínal na kopci nad přístavem.

„Docela rád se trochu protáhnu," řekl Ghuda.

Harry si povzdechl, odnesl dva vaky k prvnímu z čekajících vozů a hodil je na něj. Vozka řekl: „Hele, kluku, co děláš?"

Harrymu došla trpělivost a štěkl: „Tohle jsou zavazadla prince z Krondoru! Já jsem jeho panoš!"

Muž se nepřestal opírat o postranici a jen mu líně zasalutoval. „Tak kam chceš naložit tohle, panoši?" zeptal se a ukázal nahoru.

Harry se obrátil a spatřil, jak se z nitra lodi vynořuje první várka nákladu a dvojice námořníků snáší po lávce jednu z Nicholasových těžkých truhlic. Za nimi lednici nesli tři další. Vzduch naplnilo praskání dřeva a zpívání napjatých provazů a Harry teprve teď viděl, jak je velká nákladní síť, která se vynořovala z nitra lodi. Přes bok lodi bylo spuštěno na molo dalších deset truhlic. Přiskočili k nim dokaři a začali rozvazovat lana.

Vozka řekl: „Předpokládám, že víš, kam to všechno máme naložit, co, panoši?"

Harry se s odevzdaným povzdechem .natáhl a vaky z vozu zase sundal. Bylo jasné, že budou muset být naloženy až jako jedny z posledních zavazadel. Harry zavrtěl hlavou a řekl:

„A to mám na tohle všechno dohlížet?"

Vozka se odlepil od postranice a vědoucně mrkl. „Všechno by šlo rychleji a jednodušeji, panoši, kdybys to své dohlížení provozoval odtamtud." Ukázal na dveře, které od nich byly vzdáleny asi deset metrů. „Mají tam dobré pivo, skvělé masové koláče a dohlížet můžeš z okna."

Harrymu se po mdlém jídle na lodi při pomyšlení na masové koláče sbíhaly sliny. Ale řekl: „Ne, je to moje povinnost."

Vozka potřásl hlavou. „Tak nám oběma prokaž laskavost, panoši, a dohlížej tady trochu míň horlivě, jestli je ti jasné, o co mi jde."

Harry přikývl a uhnul z cesty dvěma mužům, kteří vlekli první z truhlic. Našel si místečko ve stínu pod převislou střechou budovy přístavní správy a opřel se zády o zeď. Podíval se směrem ke hradu a všiml si, že Ghuda s Nakorem už vycházejí z přístavu. Dostanou se na hrad nejmíň o hodinu dřív než on. Pak si pro sebe zabručel: „A to jsem si myslel, že to tady bude zajímavé."

Když první kočár vjel na hradní nádvoří, vítaly je tam dvě řady vojáků. Všichni na sobě měli tabardy v hnědé a zlaté barvě Crydee, v ruce drželi štít se zlatým rackem na hnědém pobřeží a z dříků halaparten jim visely hnědo-zlaté praporce. Od jejich vyleštěných brnění se odrážely sluneční paprsky. Když vozka otevřel dveře a Nicholas vystoupil, zakřičel malý, křivonohý muž se šedivými vlasy a vrásčitou tváří: „K poctě zbraň!" Vojáci okamžitě ztuhli v pozoru. Halapartny se sklonily kupředu a po chvíli je jednotka stáhla zpátky. Z kočáru vystoupili ostatní a vozkové odjeli do stájí.

Nicholas si pozorně prohlížel svůj nový domov. V porovnání s tím, co znal, působil hrad Crydee tísnivym dojmem. Byla to stará věž, kterou obklopovala jediná budova, k níž byla později přidána další. Nicholas rychle propočítal vzdálenosti a s jistou nevolí si uvědomil, že ten, kdo stavěl vnější zdi, ponechal mezi jednotlivými částmi opevnění jen malý prostor. Kdyby byla zeď proražena, nezůstalo by mnoho místa, na němž by se dal útočník zadržovat.

Jako by mu četl myšlenky, řekl Martin: „Můj pradědeček tuhle pevnost postavil na místě bývalé keshanské posádky a postavil kolem ní zeď." S prchavým úsměvem, který Nicholasovi připomněl jeho otce, dodal: „Dědeček přistavěl další dvě síně a pak už na další stavby mnoho místa nezbylo. Otec chtěl zdi posunout, aby mohl přidat další prostory..., ale nikdy se k tomu nedostal." Položil Nicholasovi ruku na rameno. „Ani já si na to nějak nemohu najít čas."

Kolem řady vojáků k nim přišli dva muži –jeden vysoký, snědý s krátkým černým vousem a druhý malý a šedovlasý. Oba se princi uklonili.

Amos se na malého muže usmál. „Mistr šermíř Karel!"

Martin řekl: „Výsosti, můj mistr šermíř Karel a vrchní podkoní Faxon."

Nicholas jim oplatil uvítání úklonou hlavy a mistru šermíři Karlovi pak řekl několik slov cizí řečí. Mistr se uklonil a stejným jazykem mu odpověděl. Pak řekl v jazyce Království: „Mluvíte vybranou tsuranštinou, Vaše Výsosti."

Nicholas se začervenal. „Ve skutečnosti umím jen několik vět. Ale všichni u dvora znají tsuranského mistra šermíře strýčka Martina." Obrátil se k tmavému muži. „A vrchního podkoního Faxona."

Faxon řekl: „Vaše Výsosti."

Martin pak představil další členy své domácnosti, a když bylo po formalitách, vzal Nicholase pod paží. „Pokud bude Vaše Výsost tak laskavá a půjde se mnou."

Martin s Nicholasem vykročili po schodech do budovy a Martinovy děti a Abigail zamířily do svých pokojů.

Briana se obrátila k Amosovi. „Večer budeme mít oslavu, ale mezitím ti někdo ukáže cestu do tvých komnat."

Amos řekl: „Jen mi řekněte, kam mám jít, madam. Žil jsem tu dost dlouho, takže nezabloudím."

Briana se usmála. „Pokud chceš, můžeš spát zase ve svém starém pokoji, Amosi."

Amos se ohlédl na dva strážné u hradní brány. „Možná bys měla těmhle chlapům říct, že se za pár minut nejspíš objeví dost nevídaná dvojice. Jeden z nich je malý blázen ze Šing Lai jménem Nakor a druhý vysoký žoldnéř z Keshe, Ghuda Bulé. Pusťte je dál, protože to jsou Nickyho společníci."

Briana zareagovala jen zvednutým obočím. Obrátila se k mistru šermíři Karlovi a řekla: „Postarej se o to, prosím."

Šermff zasalutoval a odešel k bráně, aby zpravil stráže.

Briana řekla: „Co je to za muže, Amosi?"

Amos s úsměvem řekl: „Tak svéráznou dvojku jsi ještě v životě neviděla."

Briana položila Amosovi ruku na rameno. Bojovali spolu u Armengaru, jejího domova, kde Amos pomáhal v obraně proti vojskům Bratrstva temné stezky. „Znám tě dost dlouho na to, abych věděla, že je za tím ještě něco jiného. Oč jde?"

Amos potřásl hlavou. „Jen... něco, co mi Arutha řekl, než jsme vyrazili." Podíval se na hlavní vchod do hradu, kterým právě procházeli Martin s Nicholasem. „Říkal, že kdyby se něco stalo, máme všichni poslouchat Nakora."

Briana chvilku zamyšleně mlčela a pak řekla: „Nepochybuji o tom, že to ‚něco' mají být problémy."

Amos se zasmál. „No, podle mě asi nemyslel, že máme toho kouzelníka poslouchat, až uděláme večírek s převleky!"

Briana se usmála. Objala ho a políbila na tvář. „Amosi, chyběl jsi nám tady – i s těmi svými žerty."

Amos se rozhlédl a dolehly na něho vzpomínky. „Na to, aby se mi po Crydee stýskalo, jsem tady na těch hradbách

viděl umírat příliš mnoho mužů a strávil jsem příliš mnoho dnů při obraně, Briano." Pak ji políbil na tvář a sevřel ji v medvědím objetí. „Ale ať se na místě propadnu, jestli jsi mi nechyběla ty a Martin!"

Vzal vysokou vévodkyni kolem pasu a společně vykročili po schodech do budovy.

Martin Nicholasovi pokynul, aby se posadil, a přešel za svůj stůl. Nicholas se rozhlédl po pracovně, která mu v porovnání s Aruthovou v Krondoru připadala stísněná.

Na zdi za Martinovými zády visel prapor Crydee s rackem. Nad hlavou ptáka byly patrné slabé obrysy koruny, kterou někdo před časem odpáral. Nicholas věděl, že kdysi tento úřad zastával jeho dědeček, jenž byl také druhý v nástupnické řadě ke koruně, kterou nyní nosil Nicholasův strýc. Ale Martinova linie byla vzhledem k nelegitimnímu původu nástupnictví zbavena, a proto byly královské odznaky ze všech rodinných erbů odstraněny.

Martin řekl: „Tento úřad patřil nějakou dobu během Trhlinové války tvému otci, Nicholasi. Předtím jej zastával tvůj dědeček a před ním pradědeček."

Nicholas si všiml, že kromě praporu vévodství nejsou na stěnách žádné osobní upomínky nebo trofeje; jinak holé kameny zdobila jen velká mapa vévodství a ještě větší mapa Království. Stejně stroze byl uspořádán i Martinův stůl – stál na něm jediný kalamář s brkem, tyčinka červeného vosku pro vévodskou pečeť a svíčka. Dva svitky, které na stole ležely, svědčily o tom, že vévoda má rozpracovánu nějakou záležitost, ale jinak tuto místnost naplňovalo ovzduší přísné spořádanosti, jako by její uživatel nedokázal večer odejít, aniž by dokončil a vyřídil všechny své povinnosti. Nicholasovi na tom bylo něco povědomého: tentýž pocit povinnosti patřil k základním

rysům jeho otce. Znovu obrátil pozornost ke svému stýci, který ho pozorně sledoval. Nicholas se začervenal.

Martin se usmál a řekl: „Nicholasi, nezapomínej, že jsme jedna rodina."

Nicholas pokrčil rameny. „Slyšel jsem o Crydee vyprávět otce a Amos má spoustu historek z války, ale..." Ještě jednou se rozhlédl. „Myslím, že jsem prostě nevěděl, co mám čekat."

„Právě proto jsi tady," řekl Martin. „Arutha chtěl, abys poznal něco ze své minulosti.

Podle měřítek Krondoru jsme dost drsný dvůr," pokračoval. „A podle měřítek Rillanonu a ostatních východních dvorů jsme skoro barbaři. Ale zjistíš, že je to tu svým způsobem docela příjemné."

Nicholas přikývl. „Co tady přesně budu dělat?"

„To nechal Arutha na mně," řekl Martin. „Myslím, že tě pro začátek jmenuji svým panošem. Jsi na tu práci už sice starší, ale takhle mi zůstaneš nablízku a já snad časem přijdu na něco lepšího. Tvého přítele přidělím Marcusovi."

Nicholas chtěl něco namítnout, ale Martin dodal: „Panoši přece nemají panoše, Nicholasi." Nicholas přikývl.

„Dnes večer budeme mít formální oslavu s divadelní společností, která je zrovna ve městě. Zítra začneš se svými povinnostmi."

.Jaké budou?"

„S většinou tvých povinností tě seznámí správce Samuel. Další ti budou přidělovat mistr šermíř Karel a vrchní podkoní Faxon. Každý den tě bude čekat několik úkolů, většinou takových, abych ušetřil co nejvíce času na spravování vévodství. Možná sis všiml nových budov na jižních pahorcích a za nimi. Z Crydee vyrostla podle měřítek Vzdáleného pobřeží docela slušná metropole. Je tu spousta práce. Teď ti sluha ukáže, kde budeš mít svůj pokoj."

„Děkuji, strýčku Martine." Nicholas vstal. Martin obešel stůl a otevřel dveře, za nimiž už čekal sluha.

Martin řekl: „Počínaje zítřkem. Vaše Výsosti, mě budete oslovovat ‚Vaše Milosti'. Vy budete oslovován jako ‚panoš'." Nicholas se začervenal. I když neznal důvod, styděl se. Přikývl a odešel za sluhou do svého pokoje.

Večer seděl Nicholas mezi svým strýcem a bratrancem Marcusem. Jídlo bylo sice prosté, ale vydatné, víno silné a chutné a zábava dobrá. Nicholas většinu večera pokukoval k místu, kde seděla Abigail s Margaret. Zdálo se, že dívky si s hlavami u sebe neustále něco špitají a Nicholas se několikrát začervenal, aniž k tomu měl důvod. Několik pokusů o hovor s Marcusem mělo za výsledek jen strohé odpovědi a dlouhé odmlky. Nicholas začínal mít pocit, že ho jeho bratranec z nějakého důvodu nemá rád.

Na vzdálenější straně stolu, mimo Nicholasův doslech, seděl Amos s Nakorem a Chudou Bulém. Zjevně si večeře dobře užívali a častovali se historkami s mistrem šermířem Karlem a vrchním podkoním Faxonem.

Naproti Nicholasovi seděl Harry, který se pořád pokoušel zatáhnout do hovoru zamlklého mladého muže. Když se mu to podařilo a mladík promluvil, musel k němu Harry neustále naklánět hlavu, protože hovořil velice potichu. Nezdál se být o mnoho starší než chlapci, bylo mu nejspíš něco kolem dvaceti. K ramenům mu splývaly střapaté plavé vlasy, které si občas prohrábl rukou. Měl modré oči a Nicholasovi připadalo, že kdyby se alespoň občas usmál, byl by to docela sympatický chlapík.

„Kdo je to, bratrance?"

Marcus se podíval, na koho Nicholas ukazuje. „To je Anthony. Je mág."

„Opravdu?" zeptal se Nicholas, kterého potěšilo, že se mu konečně podařilo ze svého bratrance vymáčknout víc než jen jednu větu. „A co tady dělá?"

„Před několika lety požádal můj otec tvého otce, aby se u mágů na Hvězdně přimluvil, ať sem jednoho z nich pošlou." Marcus pokrčil rameny. „Myslím, že to mělo něco společného s dědečkem." Odložil žebro, které právě okusoval, opláchl si prsty v misce a otřel si je lněným ubrouskem. „Říkal ti otec někdy o tom, že by měl u dvora mága?"

Nicholas, který měl radost, že se konečně pustili do něčeho, co vypadalo jako rozhovor, pokrčil rameny. „Par historek. Totiž o Kulganovi a Pugovi. Cestou sem jsme se u Puga zastavili."

Marcus nespustil z mága oči. „Anthony je dobrý chlapík, za to ti ručím, a je docela příjemný, když ho poznáš důkladněji. Ale moc toho nenamluví, a když ho otec párkrát požádal o radu, spíš se z toho vykračoval. Obávám se, že ho sem z Hvězdna poslali za trest."

„Opravdu?" .

Marcus se na Nicholase kysele podíval. „Říkáš to svoje ‚opravdu', jako by sis myslel, že si to všechno vymýšlím."

„Promiň," řekl Nicholas a trochu zčervenal. „To je jen zvyk. Chci říct – proč by měli mágové z Hvězdná něco takového dělat, totiž že ho sem poslali za trest?"

„Protože podle toho, co jsem viděl, to není moc dobrý mág."

Nicholas se kousl do jazyka, na který se mu opět tlačilo: „Opravdu?", a místo toho raději řekl: „To je zajímavé. Totiž, chci říct, na mnoho mágů na světě nenarazíš, ale těch pár, co přijde ke dvoru, magii moc neprovozují, přinejmenším pokud se na ně přitom někdo dívá."

Marcus pokrčil rameny. „Nejspíš je k něčemu dobrý, ale něco na něm mě znervózňuje. Má tajemství."

Nicholas se zasmál. Marcus se otočil a podíval se, jestli se směje jemu. Nicholas řekl: „Myslím, že je to část jejich povolání. Plížení ve tmě, tajnosti a tak podobně."

Marcus znovu pokrčil rameny a povolil si prchavý úsměv. „Možná. V každém případě je to otcův rádce, i když toho moc nenadělá."

Nicholas měl radost, že spolu jen nemlčí, a pokračoval v další konverzaci. „Víš, znal jsem otce vrchního podkoního Faxona. Ale nevěděl jsem, že byl tak podobný starému vévodovi."

Marcus neutrálně zamručel. „Gardan byl už starý, když se vrátil do Krondoru. Nevšiml jsem si toho."

Nicholas cítil, jak mu rozhovor proklouzává mezi prsty, a tak řekl rychle: „Bylo mi líto, když jsem se dozvěděl, že loni zemřel."

Marcus pokrčil rameny. Podle všeho to bylo jeho nejoblíbenější gesto. „Už toho moc nedělal, jenom chodil na ryby a vyprávěl své historky. Byl to starý člověk. Měl jsem ho docela rád, ale..." Znovu pokrčil rameny. „Zestárneš a umřeš. Tak to přece chodí, ne?"

Ted byla řada na Nicholasovi, aby pokrčil rameny. „Neviděl jsem ho deset let. Nejspíš dost zestárl." Uvědomil si, jak byla jeho poznámka hloupá, a až do konce večeře mlčel.

Když dojedli, Martin vstal a řekl: „Vítáme u nás našeho synovce Nicholase." Shromáždění dvořané a sluhové zdvořile zatleskali. „Od zítřka mi začne sloužit jako panoš." Na ta slova se Harry na Nicholase tázavě podíval. Nicholas jen pokrčil rameny.

Martin řekl: „Jeho společník. Harry z Ludlandu, bude panošem mého syna."

Harry se zašklebil. No, tak to jsem vyhrál, hltal svým úšklebkem.

„A nyní," dodal Martin, „vám přeji dobrou noc."

Nabídl rámě Brianě, která se do něj obřadně zavěsila, a společně vyšli ze síně. Margaret a Abiga<l odešly za nimi a pak vstal Marcus. Obrátil se k Harrymu a řekl: „Takže pokud máš být můj panoš, chci, abys vstal hodinu před svítáním. Zeptej se nějakého sluhy, kde jsou moje komnaty, a ne ať přijdeš pozdě." Podíval se na Nicholase a dodal: „Otec bude chtít totéž od tebe."

Nicholasovi se sice nelíbil jeho tón, ale rozhodl se chovat zdvořile. „Budu tam."

Marcus se usmál a pro Nicholase to bylo překvapení, protože poprvé od chvíle, co se potkali, zahlédl na tváři svého bratrance něco jiného než zamyšlené zamračení. „To čekám." Mávl na sluhu a řekl: „Ukaž panošům jejich komnaty."

Chlapci vykročili za dvěma sluhy, a když procházeli kolem mága, řekl Harry: „Ještě se uvidíme, Anthony."

Mág zamumlal nějakou odpověd. Když vyšli do dlouhé chodby, řekl Harry: „To byl vévodův mág."

„Já vím," odpověděl Nicholas. „Marcus říkal, že si nevede moc dobře."

Harry naznačil, že o tom nic neví, ale dodal: „Vypadá jako docela příjemný chlapík, i když je trochu stydlivý. Hodně mumlá."

Sluhové dovedli oba mladíky ke dvojici dveří. Nicholas otevřel ty své a vešel do místnosti, jíž se dalo říkat jedině cela. Byla stěží tři metry dlouhá a dva a půl metru široká. Na podlaze ležel slamník a v jednom koutě se nalézala malá truhlice na osobní věci. Nábytek doplňovala židle a stůl, na němž stála prostá lampa. Nicholas se otočil ke sluhovi, který už vycházel ze dveří, a zeptal se ho: „Kde jsou moje věci?"

„Ve skladu, panoši. Jeho Milost říkala, že je až do svého odjezdu nebudeš potřebovat, a tak jsme je uložili do sklepa. Všechno, co budeš potřebovat, najdeš v té truhlici."

Harry plácl svého přítele po rameni. „No, panoši Nicky, radši zhasni a pořádně se vyspi. Zítra vstáváme brzy."

„Nenech mě zaspat," řekl Nicholas a sevřel se mu žaludek.

„Co za to od tebe dostanu?"

„Co kdybych tě třeba nenakopal do zadku?"

Zdálo se, že Harry o jeho nabídce chvíli uvažuje, a pak řekl: „To mi přijde docela dobré." Zasmál se a dodal: „Nelámej si s tím hlavu. Však si na to brzy zvykneš, že jsi panoš. Podívej se na mě; já se to naučil docela dobře."

Vešel do svého vlastního pokoje a Nicholas obrátil oči k nebesům, jako by chtěl říct: protože ses jako panoš nikdy nemusel chovat. S hlubokým steskem vešel do své cely, zavřel dveře a svlékl se. Sfoukl lampu, a když si lehl na tvrdý slamník, přetáhl přes sebe tenkou přikrývku. Zbytek noci se jen převracel a vrtěl; ovládl ho neurčitý pocit strachu a mnoho toho nenaspal.

Nicholase probudilo zaklepání. Když tápal tmou ke dveřím, uvědomil si, že se večer zapomněl podívat, kde leží pomůcky k rozsvěcování lampy. Nahmatal kliku a otevřel. Ve dveřích uviděl Harryho. „To chceš jít jenom takhle?" zeptal se Harry.

Nicholas si připadal hloupě, jak tam stál jen v prádle. „Zapomněl jsem se podívat po ocílce a křesadlu."

„Jsou na stole hned vedle lampy. Tam, kde obvykle. Já rozsvítím; ty se zatím obleč."

Nicholas otevřel truhlici a uvnitř našel jednoduchou tuniku a kalhoty v hnědých a zelených barvách. Usoudil, že ty dvě věci tvoří obvyklý úbor panošů v Crydee, protože Harry byl oblečen stejně. Sáhl po botách a řekl: „Kdo vymyslel tyhle nesmysly s ranním vstáváním?"

Harry postavil na stůl rozsvícenou lampu, zavřel dveře a odpověděl: „Myslím, že sedláci."

„Sedláci?"

„Však víš. Vesničani. Ti, co vstávají před svítáním a chodí spát se slepicemi."

Nicholas zabručel a začal se obouvat. Zdálo se, že má levou nohu trochu nateklou, protože si nemohl navléci svou speciálně upravenou botu. „Hrome," řekl, „tady je větší vlhko než doma."

Harry řekl: „Tak ty sis toho nevšiml! Chceš říct, že ti nic nenapověděl ten mech, co roste na kamenech vedle slamníku?"

Nicholas se po Harrym líně ohnal, ale ten jeho ráně lehce uhnul. „Tak dělej," řekl se smíchem. „Nevypadalo by nejlíp, kdybychom přišli hned první den pozdě."

Nicholas s Harrym šli chvíli po chodbě sami a najednou se Harry zeptal: „Kde jsou sluhové?"

„My jsme sluhové, ty hlavo skopová," odpověděl Nicholas. „Myslím, že vím, kudy se dostaneme k rodinným komnatám."

Metodou pokusu a omylu se nakonec chlapci dostali do křídla, kde měla ložnice vévodova rodina. Ve srovnání s tím, nač byl princ zvyklý z domu, byly sice dost prosté, přesto vypadaly daleko pohodlněji než cely, v nichž trávili noc oba chlapci. Ze dvou místností právě vyšli dva sluhové, a když se Nicholas zeptal, potvrdili mu, že jedna z komnat opravdu patří lordu Martinovi a lady Brianě a druhá je ložnice mladého pana Marcuse.

Chlapci se postavili každý ke svým určeným dveřím. Po chvilce se Nicholas odvážil tiše zaklepat. Dveře se otevřely, Martin vyhlédl ven a řekl: „Budu u tebe za pár minut, panoši."

Než Nicholas stihl odpovědět: „Ano, Vaše Milosti," dveře se zase zavřely.

Harry se usmál a zvedl ruku, aby také zaklepal, ale než se mohl klouby prstů dotknout dřeva, dveře se otevřely a

Marcus vyšel ven. „Jdeš pozdě," štěkl. „Pojď." Vyrazil chodbou pryč a Harry se musel skoro rozběhnout, aby mu stačil.

O několik minut později vyšel ze dveří své ložnice Martin a bez jediného slova vykročil chodbou. Nicholas se rychle vydal za ním. Místo toho, aby šel do hlavní síně, jak čekal Nicholas, spěchal vévoda ztichlou pevností k hlavnímu vchodu a na dvůr, kde štolbové chystali koně. Marcus a Harry projížděli branou právě ve chvíli, kdy jeden ze štolbů hodil Nicholasovi otěže.

„Umíš jezdit na koni?" zeptal se Martin.

Nicholas řekl: „Samozřejmě, Vaše Milosti," dodal rychle.

„To je dobře. Máme tady pořád spoustu sotva zkrocených koní, kteří potřebují pevnou ruku."

Nicholas během nasedání zjistil, že musí se zvířetem bojovat o nadvládu. Prudkým trhnutím mu přitáhl uzdu a pevně se opřel v třmenech; teprve pak se jankovité zvíře uklidnilo. Valach byl mladý a podle jeho ohnivé povahy a tvaru šíje, jakým se vyznačovali spíš hřebci, se dalo předpokládat, že byl vykleštěn dost pozdě. Nicholasovi také nevyhovovalo vysoké sedlo, které kontakt se zvířetem spíše znesnadňovalo.

Ale Martin mu neposkytl žádný čas k úvahám o jemnostech jezdectví, a tak musel zvíře otočit a zamířit k bráně. Vrazil koni paty do slabin a zjistil, že musí hodně používat nohy, aby udržel zvíře ve směru. A pak najednou kůň vyhodil zadníma nohama a pokusil se vyrazit tryskem přes dvůr. Nicholas ho rychle sevřel koleny, pevně se zapřel v sedle a prudce přitáhl otěže. Vedl koně do kruhu a přitahoval otěže tak dlouho, dokud se zvíře nezklidnilo do mírného klusu. Pak, když dorazil k vévodovu boku, Nicholas valacha zpomalil, aby kráčel vedle Martinova koně.

„Vyspal ses dobře, panoši?"

„Moc ne. Vaše Milosti."

„Nelíbil se ti snad tvůj pokoj?" zeptal se Martin.

Nicholas se podíval, aby zjistil, zda žertuje, ale vévoda na něho hleděl s bezvýraznou tváří.

„Ne, byl odpovídající," řekl. Nechtěl se nechat dohnat ke stížnostem. .Jen je to tady pro mě všechno nové."

„Však si na Crydee zvykneš," řekl Martin.

„Vaše Milost obvykle ráno její?" zeptal se Nicholas, jehož žaludek už dávno zaznamenal nepřítomnost snídaně.

Martin se usmál; projevilo se to lehkým pozvednutím koutků úst, podobným prchavým úsměvům Nicholasova otce. Pak řekl: „Ale jistě, snídáme tady. Ale než se najíme, jsme zvyklí několik hodin poctivě pracovat, panoši."

Nicholas přikývl.

Vjeli do města a Nicholas si všiml, že na ulicích už panuje čilý ruch. Obchody sice ještě pořád měly stažené rolety a zavřené dveře, ale dělníci už spěchali do doků, mlýnů a jiných míst. V šedém jitřním přísvitu vyplouvaly z přístavu rybářské čluny, ačkoli se slunce ještě schovávalo za horami. Vzduch naplňovala vůně z pekáren, kde pekaři dokončovali svou noční práci a připravovali denní dávku svého zboží.

Když dorazili do doků, prořízl vzduch známý hlas. „Připravte ty sítě!" zařval Amos.

Nicholas si všiml, že admirál dohlíží z mola na nakládání nějakých zásob. Zpoza rohu se vynořil Marcus, který kráčel vedle pomalu jedoucího vozu s Harrym za zády. „Tenhle je poslední, otče," zavolal Marcus na vévodu.

Martin Nicholasovi nevysvětlil, co se tady děje, ale princ usoudil, že Martin dodává nějaký náklad k tomu, který je už naložen pro novou posádku na severu. Vévoda zavolal:

„Amosi, stihneš to do ranního odlivu?"

„Ještě pár minut zbude," zařval na něj Amos,, jestli to ale tihle levorucí opičáci stihnou naložit do půl hodiny!"

Zdálo se, že dokaře jeho křik neznervózňuje a berou jej spíš jako přirozený doprovod ke své snaze co nejrychleji naplnit nákladní sítě. Ty pak posádka, obsluhující jeřáb, zvedla z mola, přesunula nad palubu lodi a spustila dolů do nákladového prostoru.

Amos došel k místu, kde stáli Martin s Nicholasem. „Daleko horší bude, až to všechno budeme zase vykládat. Myslím, že by nám v tom mohli pomoct vojáci z posádky, ale i tak bude trvat dva nebo tři týdny, než se to převeze na břeh ve člunu."

„Budeš mít čas na návštěvu, než se vrátíš zpátky?"

„Spoustu," odpověděl Amos s úsměvem. „I kdyby to trvalo celý měsíc, budu tady moct na pár dní zakotvit, než zase vyrazíme do Krondoru. A pokud půjde vykládka rychle, můžu dát svým mužům týden volna, než se vydáme vyzvat Úžinu na souboj."

„To by určitě ocenili," poznamenal Martin.

Jakmile byla naložena poslední síť a poslední kusy nákladu mizely v ústí nákladního prostoru, řekl Martin Nicholasovi:

„Jeď zpátky na hrad a řekni správci Samuelovi, že do půl hodiny přijedeme zpátky."

Nicholas začal obracet a pak se zeptal: „Mám se pak vrátit sem. Vaše Milosti?"

Martin řekl: „Co myslíš ty?"

Protože Nicholas nevěděl, co by si měl myslet, připadala mu jeho vlastní odpověď trochu neohrabaná. „Nevím."

Martinův tón nezněl příkře, ale nebylo v něm ani nic hřejivého. „Jsi můj panoš. Tvé místo je po mém boku, pokud ti nenařídím nic jiného. Vrať se hned, jakmile vyřídíš můj vzkaz."

Nicholas se hluboce zarděl, protože si připadal hloupě, že něco takového nevěděl., Jistě, Vaše Milosti."

Kopl valacha do slabin a kůň se tryskem rozběhl z doků. V rušných městských ulicích musel Nicholas zpomalit do klusu. Každý jezdec, který tudy projížděl, byl se vší pravděpodobností šlechtic nebo voják, takže většina lidí Nicholasovi uhnula z cesty, jen co ho zahlédli nebo zaslechli klapot kopyt na dláždění. Přesto se musel pohybovat opatrně. Zpomalil do kroku a rozhlížel se kolem sebe. Krámy se už nyní otevíraly a obchodníci vystavovali své zboží do výkladů, pouliční prodavači spouštěli bočnice svých vozíků a mezi tím vším se proplétali další dělníci, kteří mířili do práce. Dvojice mladých žen, jen o něco starších než Nicholas, si něco šeptala, když kolem nich princ projížděl.

Crydee připadalo Nicholasovi zvláštní. Nic v něm nepřipomínalo ani čtvrti boháčů v Krondoru, ani místa, kde bydleli chudí. Nikde nebyli žebráci, kteří postávali na ulicích čtvrti obchodníků, a ani na zloděje by tu asi nikde nenarazil, napadlo ho. Také pochyboval, že by večer na nárožích u hospod potkal děvky, ačkoli ani v nejmenším nepochyboval, že se v přístavních putykách najdou hezké ženy, jejichž služby půjdou dobře na odbyt. Nikde nebylo známky po rozvinutém průmyslu – velkých mlýnech, barvírnách, koželužnách, opravnách vozů a podobných dílnách. V Crydee nepochybně nějaké barvírny a koželužny existovaly, ale na jejich pach cestou z přístavu na hrad nikde nenarazil.

Ne, Crydee bylo město – velké, rušné a rostoucí město, a ještě ne velkoměsto, a Nicholase stejně okouzlovalo, jal překvapovalo. Jeho nervozitu z odloučení od domova přehlušil zájem o tohle místo a lidi, kteří v něm žili.

Když vyjel z východní části města, kopl znovu koně do slabin a tryskem zamířil zpátky na hrad. Jeho touha spraví vyplnit Martinovo přání se ocitla až na druhém místě

mnohem přízemnějším přáním, které ho pohánělo: měl hlad.

Kapitola čtvrtá

PANOŠ

Nicholas zakopl.

Harry svého přítele předběhl a řekl: „Dělej, nebo nám Samuel urve uši!"

Neuběhl ani týden od chvíle, kdy chlapci přijeli do Crydee, a už znali své prokletí: správce Samuela. Starý hofmistr, kterému už táhlo na osmdesátku, pracoval ve službě dvoru v Crydee od dob Nicholasova dědečka. A své říši stále vládl pevnou rákoskou.

Ráno po Amosově odjezdu se Harry zdržel při vyřizování jednoho úkolu, aby se trochu seznámil s místními děvčaty, a když se vrátil o hodně později, než měl, čekal už na něho zamračený Samuel s pevně sevřenými rty. Když spatřil rákosku, pokusil se Harry z výprasku vykroutit vtipem, protože nebyl bit od chvíle, kdy opustil otcovy statky. Jakmile se ukázalo, že stařec nežertuje, podvolil se Harry trestu, ale brzy zjistil, že přestože je Samuel starý, jeho ruka neztratila pádnost. Nicholas se snažil, aby tento trest nemusel také podstoupit, ale třetího dne své služby popletl úkoly, které měl pro vévodu vyřídit. Chvíli bláhově doufal,

že ho výprasku ušetří jeho původ, ale Samuel jen řekl: „Kdysi jsem seřezal tvého strýce krále, chlapče."

Oba panoši ted běželi přes dvůr, aby za rozbřesku byli u svého nadřízeného. Správce jim řekne, zda pro ně připravil k vyřízení nějaké zvláštní pochůzky, nebo jestli se mají hlásit o práci na obvyklých místech u vévodových a Marcusových dveří. Zpravidla zůstávali po ruce Martinovi a jeho synovi, ale někdy vévoda vymyslel pro chlapce nějaký úkol, až když šli spát; v tom případě předal příkazy správci.

Chlapci dorazili do chodby vedoucí k správcově pracovně, a když vyrazili zpoza rohu, zahlédli, že právě otvírá dveře a vchází dovnitř. Pravidla zněla jasně: pokud nestáli v místnosti v okamžiku, kdy se posadil za svůj velký stůl, přišli pozdě a byli potrestáni.

Chlapci se řítili chodbou jako vichřice a proletěli dveřmi právě ve chvíli, kdy vychrtlý stařec usedal na židli. Správce zvedl skoro bílé obočí a řekl: „Dneska to bylo jen o vlásek, co, chlapci?"

Harry se pokusil usmát, ale raději si to rozmyslel. „Něco zvláštního, pane?"

Samuel na okamžik přivřel oči a přemýšlel; pak řekl: „Harry, běž do přístavu a přeptej se, jestli v noci přišla zásilka pošty z Carsu. Měla tu být už včera, a pokud ještě nedorazila, bude to vévoda chtít vědět." Harry nečekal, jestli nějaký zvláštní úkol připadne i Nicholasovi. Když správce vydal příkaz, neodvažoval se jediný panoš nebo páže otálet. Samuel dodal: „Nicholasi, ty budeš k službám svému pánovi."

Nicholas odešel k vévodovým komnatám. Teď, když už neprobíhal potemnělými chodbami, se náhle cítil strašně unavený. Nebyl od přírody ranní ptáče a nutnost časného vstávání si vybírala svou daň.

Zvláštní pocit z toho, že je na tomto pohraničním hradě, který měl ráno po uvítací hostině, se pomalu měnil ve známou rutinu: buď někam běžel, nebo stál a čekal. A to všechno od ranního šera až po večeři. Princ očekával, že to tu bude trochu jiné, ale tak velký rozdíl ho děsil.

Došel ke dveřím Martinovy a Brianiny ložnice a čekal. Pokud mohl soudit podle zkušeností z minulého týdne, jsou už vévoda s vévodkyní vzhůru a během několika minut vyjdou ven. Nicholas se otočil a opřel se o stěnu. Vyhlédl z okna ven na nádvoří a město za zdmi. Obloha byla temné šedá, a přestože už se Nicholas díval na Crydee mnohokrát, nebylo ještě dost světla na to, aby rozeznal nějaké orientační body. Během hodiny vyjde slunce a město bude buď zalito jitřním jasem, nebo – pokud bude zamračeno – zůstane ještě potaženo šedou oponou. Nicholas zjistil, že počasí se tady v Crydee dá předpovídat jen těžko.

Zívl a přál si, aby byl zpátky na svém slamníku. Ne, opravil se v duchu, přál bych si byt zpátky ve své posteli v Krondoru. Musel připustit, že mu díky večerní únavě připadal tvrdý slamník docela snesitelný, ale nikdy by jej neoznačil za pohodlný. Stále ještě ho pevně svíral stesk po domově, ale už jen v těch vzácných okamžicích, kdy měl čas myslet na sebe. Většinu dne měl příliš mnoho práce.

Ve společnosti strýce se Nicholas necítil ve své kůži. Než přišel do Crydee, vzpomínal si na Martina jako na obrovského muže s něžnýma rukama, který ho při své návštěvě Krondoru nosil na ramenou. Od té doby už ale uteklo skoro čtrnáct let. Martin pak navštívil princův dvůr pouze jednou, a tehdy byl zrovna Nicholas nemocný a viděl se s ním jen pět minut. Hřejivou a milou vzpomínku na strýčka teď vystřídala skutečnost vzdáleného a odměřeného muže.

Na rozdíl od Samuela nedával Martin nikdy najevo svou náladu ani nezvyšoval hlas. Ale dokázal se na chlapce podívat tak, že si přáli zalézt do díry v zemi, aby se schovali před jeho očima. Pokud Nicholas nebo Harry nesplnili zadané úkoly správně, neřekl nic, ale jeho nevyslovený nesouhlas se nedal pominout. Bylo na chlapcích, aby své chyby napravili.

Harry měl alespoň Marcuse, který mu vždycky s oblibou říkal, v čem chybuje. Někteří ze sluhů se otevřeně vyjadřovali v tom smyslu, že Marcusův chlad vůči chlapcům pochází z toho, že krátce před Nicholasovým příjezdem byl otcovým panošem on sám a teď přirozeně poměřoval jejich výkony podle sebe. Nicholas jednou udělal chybu a stěžoval si, že není spravedlivé, když je za něco plísněn a přitom neví, kam má jít dané úkoly vyřídit. Marcus se k němu obrátil a chladně řekl: „No, tak si to budeš muset nejspíš zjistit sám, ne?"

Dveře se otevřely a Nicholas se probral. Briana, která vyprovázela svého manžela z ložnice, se na něho usmála. „Dobré jitro, panoši," řekla.

„Madam," řekl Nicholas a uklonil se jí. Jeho dvorné chování na její tváři vždy vyvolalo úsměv a stalo se něčím jako jejich malou hrou.

Martin zavřel dveře a řekl: „Nicholasi, dnes ráno s vévodkyní vyrazíme na projížďku. Postarej se, abychom měli připraveny koně."

„Vaše Milosti," řekl Nicholas a rozběhl se chodbou. Samuel mu sdělil, že když se Briana s Martinem rozhodnou za úsvitu pro vyjížďku na koních, trvá jejich výlet obvykle dvě až tři hodiny, takže panoš věděl, že si s sebou vezmou nějaké občerstvení. Rozhodl se, že neuškodí, když projeví trochu horlivosti, a vydal se do kuchyně.

Tam už všichni sluhové usilovně pracovali na přípravě jídla pro necelé dvě stovky lidí, kteří žili ve zdech hradu Crydee. Uprostřed kuchyně stál vrchní kuchař Megar, podsaditý starý muž, a dohlížel na práci svých podřízených. Poblíž kamen seděla jeho stará žena Magya a bystrýma očima pozorovala několik hrnců na plotně. Nicholas zpomalil do kroku a řekl: „Mistře kuchaři, vévoda s vévodkyní dneska jedou na projížďku."

Megar se na Nicholase přátelsky usmál a zamával mu. Nicholas s Harrym zjistili, že kuchyně je jediné místo, kde jsou vždycky vítáni, protože starý kuchař se svou manželkou mají pro chlapce slabost. „Já vím, panoši, já vím," řekl Megar. Ukázal na sedlové brašny plné jídla. „Ale nápad to byl dobrý," dodal s úsměvem. „Tak už upaluj do stájí!"

Nicholas se rozběhl chodbou z kuchyně k východu ke stájím a za zády mu zněl kuchařův přátelský smích. Když vešel dovnitř, bylo tam ještě pořád ticho a on si uvědomil, že vrchní štolba Rulf dosud spí. Pro Nicholase bylo záhadou, jak ten člověk dokázal získat své postavení, i když věděl, že před ním toto místo zastával jeho otec. Chlapec běžel potemnělou stájí a koně ho vítali frkáním a někteří prostrkovali hlavy nad vrátky svých stání, aby zjistili, zda pro ně nemá nějaký chutný

pamlsek.

Na konci uličky málem vrazil do temné postavy, která se skrývala v šeru. Obrátila se k němu tmavá tvář a klidný hlas řekl: „Tiše, panoši."

Vrchní podkoní Faxon ukázal dveřmi do místnosti, kde se na slamníku rýsovala Rulfova statná postava. Nicholas si pomyslel, že štolba chrápe tak hlasitě, že by mohl rozechvět samotná nebesa.

„Nebylo by ti snad líto rušit takový klid a mír?"

Nicholas se pokusil potlačit úsměv. „Vévoda s vévodkyní si dnes ráno chtějí vyjet na koních, mistře."

„No, v tom případě ovšem..." řekl Faxon, popadl vědro, udělal krok do malé místnosti a vychrstl na spícího muže studenou vodu. Rulf zalapal po dechu, posadil se a vyrazil ze sebe zděšený výkřik. „Agh! Co se to –"

„Ty osle!" obořil se na něho Faxon a z jeho chování zmizela všechna náklonnost. „Už je skoro poledne a ty si tady ležíš a necháváš si zdát o holkách z města!"

Rulf seděl, prskal vodu, a když zpozoroval Nicholase, na okamžik se zamračil, jako by právě chlapec byl důvodem jeho probuzení. Pak se úplně probudil, spatřil vrchního podkoního a jeho chování se změnilo jako mávnutím kouzelného proutku. „Omlouvám se, mistře Faxone."

„Vévoda Martin s lady Brianou potřebují koně! Jestli je neosedláš a nepřipravíš na vyjížďku nejpozději do okamžiku, kdy přijdou na dvůr, přibiju tvoje uši na dveře stáje!"

Zavalitý muž zamračeně vstal, ale řekl jen: „Jistě, mistře Faxone." Obrátil se k půdě a zařval: „Tome! Same! Vy lenoši! Vstávat! Máme spoustu práce a vy jste mě neprobudili, jak jsem vám přikázal!"

Z půdy se ozvalo dvojí ospalé zabručení a vzápětí slezli dolů po žebříku dva mladíci ve věku kolem dvaceti let. Oba byli Rulfovi dost podobní. Poslal je připravit koně a celou dobu jim nadával. Pak se obrátil k Faxonovi a řekl: „Koně budou připraveni hned, mistře Faxone."

Nicholas se otočil a všiml si, jak se Faxon na všechny tři muže dívá. „Ti chlapi tak na první pohled nepůsobí, panoši, ale s koni to opravdu umějí. Rulfův otec byl hlavním štolbou vrchního podkoního Algona, když jsem byl ještě chlapec."

„Proto tady Rulfa zaměstnáváte?" zeptal se Nicholas.

Faxon přikývl. „Nejspíš bys to do něho nikdy neřekl, ale když během Trhlinové války obléhali hrad Tsurané, vedl si opravdu statečně. Mnohokrát nosil vodu vojákům – sám byl jedním z nich – přímo na bitevní pole, a ozbrojen byl jen těmi dvěma vědry."

„Opravdu?"

Faxon se usmál. „Opravdu."

Nicholas se začervenal. „Už bych toho měl nejspíš nechat."

Faxon ho plácl po rameni. „Však ty se přes to dostaneš." Podíval se uličkou na Rulfa a jeho syny, jak sedlají koně. „A Rulfa je mi líto zvlášť od té doby, co mu umřela žena. Byla to jediná dobrá věc, která ho v životě potkala. Ted už má jen ty své kluky a stáje. Mají svoje pokoje v křídle pro služebnictvo, ale spí většinou tady u koní."

Nicholas přikývl. Až v té chvíli si uvědomil, že vždycky bral služebnictvo jako samozřejnou věc a že v Krondoru mu sloužili lidé, o kterých nevěděl vůbec nic. Nějak měl za to, že když udělají svou práci, odejdou do nějakého skladiště pro sluhy, odkud se vynoří na jeho přání v okamžiku další potřeby. Vytrhl se ze zamyšlení a řekl: „Měl bych se vrátit k vévodovi."

„Koně budou připraveni," odpověděl Faxon. Nicholas si pospíšil zpátky do kuchyně a opravdu tam našel Brianu s Martinem, jak si prohlížejí připravené občerstvení. Vévoda a jeho manželka s výběrem jídla souhlasili. Briana pokynula dvěma sluhům, aby s ní odešli někam mimo kuchyň. Martin zamířil ke zbrojnici. Nicholas se k němu bez jediného slova připojil. Když došli ke zbrojnici, strážný jim zasalutoval a otevřel dveře.

Uvnitř Martin počkal, dokud Nicholas nerozsvítil lampu. Když světlo prozářilo šero vždy ztemnělé místnosti, zatřpytilo se na stovkách ploch leštěného kovu. Všechny stěny zaplňovaly stojany s meči, kopími, přilbami a štíty.

Nicholas si pospíšil k dalším dveřím a otevřel je, aby mohl vévoda

vstoupit.

Martin vstoupil do místnosti, kde byly uloženy jeho osobní zbraně, a sňal z jedné zdi dlouhý luk. Podal jej Nicholasovi a sám si nabral plný toulec šípů, kterým se hltalo loktové, protože byly stejně dlouhé jako míra, jíž tkalci měřili plátno. Nicholas nikdy na vlastní oči neviděl, co dlouhý luk dokáže, protože vojáci v Krondoru byli vyzbrojeni buď kušemi, nebo krátkými luky, které používalo jezdectvo, ale slyšel vyprávění o hrozivé síle oné zbraně: zkušený lučištník dokázal šípem s ocelovým hrotem prorazit skoro každé brnění.

Nicholas věděl, že kdysi, když o jeho nástupnickém právu vědělo jen několik lidí z nejužšího kruhu rádců starého vévody, sloužil Martin jako vrchní lovci. Těsně před svou smrtí se lord Boric ke svému nejstaršímu synovi veřejně přiznal a ten se z obyčejného člověka stal vévodou z Crydee, dědicem úřadu svého otce. Ale už předtím se o Martinovi mluvilo jako o jednom z nejlepších lučištníků západní části Království.

Vévoda podal Nicholasovi toulec se šípy. Prohlédl si řadu sečných zbraní, vyrovnaných na stole, vybral dvě velké lovecké dýky a podal je Nicholasovi. Pak vzal ještě jeden luk pro vévodkyni Brianu a také ho podal svému panoši. Nakonec naplnil další toulec šípy pro krátký luk a obrátil se k odchodu.

Když vyšli na dvůr, stála už lady Briana vedle dvou koní.

Nicholas měl dojem, že se nechystají jen na ranní vyjížďku, ale spíš na loveckou výpravu a že vévoda se svou manželkou budou pryč nejméně den a půl, pokud se rozhodnou přespat v lese.

Na nádvoří vběhl udýchaný Harry a přerývaně řekl: „Vaše Milosti. O poštovním člunu z Carsu zatím žádné zprávy."

Martin se zamračil. „Řekni Marcusovi, ať napíše lístek lordu Bellamymu z Carsu a zeptá se ho, jestli se člun musel z nějakého důvodu vrátit zpátky do přístavu, a ať ho pošle po holubovi."

Harry se uklonil a už chtěl odběhnout pryč, ale Martin ho zastavil slovy: „A panoši..."

Harry se zastavil a otočil. „Vaše Milosti?"

„Příště, až tě pošlu s nějakým úkolem do přístavu, si raději vezmi koně."

Harry se omluvně usmál a uklonil se. „Vaše Milosti," řekl a odběhl za Marcusem.

Briana se bez pomoci vyhoupla do sedla a Nicholas jí podal luk, toulec a dýku. Když nasedl na koně Martin, podal Nicholas zbývající zbraně jemu.

Martin řekl: „Možná se vrátíme až zítra večer, panoši."

Nicholas řekl: „Vaše Milosti?"

„Zítra je šestiden, pokud sis toho nevšiml." Nevšiml. „Máš volné odpoledne. Dokud se nevrátíme, bude ti úkoly přidělovat správce Samuel."

„Ano, Vaše Milosti."

Když vyjeli z nádvoří, Nicholas si povzdechl. Šestiden:

podle tradice to byla doba odpoledního volna pro všechny děti poddaných. Sedmiden pak byl dnem rozjímání a bohoslužeb, ačkoli si Nicholas pamatoval, že v Krondoru se i o sedmidnu kolem něj rojili sluhové a plnili jeho přání. Dorazil sem spolu s Harrym o minulém sedmidnu, a tak ani nevěděl, co má dělat, až bude mít vůbec poprvé volno.

Chlapecký křik se ozýval z postranního nádvoří, které leželo poblíž malé zahrady, zvané Princeznina. V dobách,

kdy v Crydee žila Nicholasova teta, princezna Carline, byla zahrada jejím oblíbeným místem, a proto po ní dostala jméno.

Právě tam probíhal drsný zápas kopané a rozhodčího dělal jeden z vojáků. Jednotlivé týmy tvořili synové hradních sluhů, několik pážat a dva mladší panoši. Do hlíny byly vyryty postranní čáry a na obou koncích hřiště vztyčeny otlučené branky. Možná se nedalo srovnávat se smaragdovým trávníkem stadionu pro profesionální zápasy v Krondoru, ale bylo to hřiště.

Z vyvýšené terasy u zahradní zdi hře přihlíželi Margaret, Abigail a Marcus. Z druhé strany hřiště se dívali i Ghuda s Nakorem, skrytí ve skupině vojáků, a oba Nicholasovi zamávali. Oplatil jim jejich pozdrav.

Nicholas vyřizoval celé dopoledne úkoly, jež mu zadal správce, a nakonec se vykradl do kuchyně, kde zhltl oběd, který Magya připravovala pro panoše. Pak odešel, aby si našel něco, čím vyplní svůj volný čas. Ve chvíli, kdy zaslechl halas doprovázející hru, právě uvažoval o tom, že se vrátí do svého pokoje a trochu si zdřímne.

Marcus ho pozdravil pokývnutím hlavy a obě děvčata se usmála. Vyskočil na zeď vedle Margaret, a když se posadil, vrátil Marcusovi kývnutí hlavou. Pak se otočil k Abigail, která se na něho mile usmála a řekla: „Příliš jsem vás v poslední době neviděla, jen jste kolem tu a tam proběhl."

Nicholas se na Abigail díval a cítil, jak mu hon uši. „Vévoda mě hodně zaměstnává, lady," řekl a otočil se, aby mohl sledovat hru. Schopnosti a trénink, které hráčům chyběly, dokázali nahradit nadšením.

„Hraje se v Krondoru kopaná, panoši?" zeptal se ho Marcus a zdůraznil hlavně poslední slovo. Pak se natáhl a pohladil Abigail po ruce. Nicholasovi to neuniklo.

Najednou se cítil sebejistě. „U nás v Krondoru máme profesionální týmy, podporované cechy, obchodníky a šlechtici," řekl.

„A *ty* sám hraješ?"

„Moc ne," řekl Nicholas.

Marcus se podíval na Nicholasovu znetvořenou nohu a lehce pokýval hlavou. Oním gestem si Nicholasův vděk rozhodně nevysloužil; Nicholas zjistil, že ho způsoby jeho bratrance dráždí.

Margaret přejela pohledem ze svého bratra na Nicholase a její výraz se změnil z netečného na lehce pobavený, když Nicholas dodal: „Když mi to šlo, nebyl jsem zase nejhorší."

Marcus přimhouřil oči. „I s tou tvou nohou."

Nicholas cítil, jak se červená, a najednou dostal vztek. „Ano, i s tou mou nohou!"

Přišel Harry s kusem chleba a sýra v ruce, a Marcus mu věnoval jen letmý pohled. Vévodův syn věděl, že až do zítřejšího jitra je Harry pánem svého času. Harry pozdravil celou skupinu všeobecným pokývnutím hlavy a zeptal se:

„Jaká je hra?"

Nicholas seskočil z nízké terasy a řekl: „Jdeme hrát."

Harry zavrtěl hlavou., Já jím."

Marcus s úsměvem řekl: „Já půjdu na druhou stranu."

Harry se usmál a vyhoupl se na terasu na místo, odkud právě seskočil Nicholas, právě vedle lady Margaret. „Nandej jim to. Nicky," řekl vesele.

Nicholas si svlékl tuniku a ucítil na kůži teplé sluneční paprsky a slaný mořský vítr. Chlapce na hřišti většinou neznal – snad jen dvě pážata – , ale hru znal dobře. Marcusovo chování ho navztekalo a chtěl se svého hněvu nějak zbavit.

O chvíli později vyskočil míč do zámezí. Marcus jej zvedl a řekl: „Já budu vhazovat."

Nicholas vběhl na hřiště a rozhlédl se. Zamával na chlapce z kuchyně a řekl: „Jak se jmenuješ?"

„Robert, Vaše Výsosti," řekl kuchtík.

Nicholas se zamračil a zavrtěl hlavou. .Jsem vévodův panoš. Kdo s námi hraje?"

Robert mu rychle ukázal dalších sedm chlapců, kteří tvořili zbytek týmu, a Nicholas řekl: „Budu hlídat Marcuse."

Robert se usmál a přikývl. „O tohle potěšení tě nebude chtít nikdo připravit, panoši."

Nicholas vyrazil a odřízl cestu chlapci, který nabíhal na přihrávku od Marcuse. Natáhl se tak, že málem ztratil rovnováhu, a přihrál míč přímo jednomu překvapenému hráči svého týmu. Po chvilce se strhla vřava.

Harry se zasmál a řekl dívkám: „Pokud jde o vypichování přihrávek, neviděl jsem nikoho lepšího, než je Nicholas."

Margaret sledovala, jak se její bratranec zvedá z tvrdé země a vrhá se kupředu. Pak řekla: „To muselo pěkně bolet."

„Je to tuhý chlapík," odpověděl Harry. Podíval se na děvčata a zeptal se: „Nějaké sázky?" Děvčata si vyměnila udivené pohledy. „Sázky?" „Na to, kdo vyhraje," řekl Harry, zatímco Marcus udělal s míčem kličku a přihrál svému spoluhráči, který vyrazil dopředu.

Abigail zavrtěla hlavou. „Ale já nevím, kdo je lepší." Margaret si naprosto neurozeně odfrkla. „Žádný z nich není ‚lepší" než ten druhý, ale oba se klidně pozabíjejí, jen aby to zjistili."

Abigail zavrtěla hlavou, když Nicholase zezadu srazil jeden z Marcusových spoluhráčů. Rozhodčí to neviděl, takže nemohl nařídit přímý kop. Chlapec udeřil Nicholase do týla tak silně, že se mu chvíli jiskřilo před očima. Nicholas se znovu vyškrábal na nohy a Marcus posměšně

zavrtěl hlavou. Chlapec, který Nicholase srazil, už byl dávno pryč. „Musíš dávat pozor," křikl Marcus. „Tady si při hře servítky nebereme!"

Nicholas potřásal hlavou, aby se vzpamatoval. „Toho už jsem si všiml." Oba vyrazili za míčem.

Harry řekl: „Hrome, ale že jsou si podobní, co?" Abigail podotkla: „Klidně by mohli být bratři." Marcus a Nicholas se uprostřed rvačky snažili dostat k míči a odkopnout jej z chumlu hráčů. Opírali se jeden o druhého a lokty si vráželi do žeber.

Harry se podíval na dívky a řekl: „Co ty sázky?"

Margaret se na něho podívala a usmála se. „O co?"

„Vlastně skoro o nic," řekl Harry lhostejně. „Slyšel jsem, že se tady za dva týdny bude konat nějaká slavnost. Budete potřebovat doprovod."

Margaret se usmála a podívala na Abigail. „Obě?"

Harry se zachechtal. „Proč ne? Ti dva by se z toho zbláznili."

Margaret se hlasitě zasmála. „Nicholas musí být rád, že má takového kamaráda."

Harry pokrčil rameny. „Znám ho docela dobře, a pokud se nepletu, je s Marcusem na začátku dlouhého a nejspíš docela zajímavého soupeření." Podíval se Abigail přímo do očí a dodal: „Myslím, že jsou v tom oba až po uši, madam." Abigail se začervenala, jak se od ní čekalo, ale zdálo se, že pro ni jeho poznámka není ničím novým.

„A co bys rád ty, panoši?"

Margaretina upřímná otázka Harryho překvapila. „No, myslím, že já snad ani nic," řekl zmateně.

Margaret ho lehce poplácala po koleni a Harry zjistil, že teď se pro změnu červená on. „Jak si budeš přát, panoši," řekla vévodova dcera.

Harryho příjemně svědilo koleno v místě, kde spočívala její dlaň, a najednou si přál, aby spolu byli někde jinde.

Nikdy neměl při hovoru s mladšími ženami na princově dvoře v Krondoru problémy; buď Šlo o služebné, nad nimiž měl převahu díky svému postavení, nebo o dcery šlechticů, a ty zase byly příliš mladé. Ale Margaret se nechovala ani stydlivě, ani nezkušeně. Tato dívka se i přesto, že nebyla o nic starší než Nicholas nebo Harry, vyjadřovala velice jasně.

Abigail sledovala hru s očividným zaujetím, ale Margaret o dění na hřišti neprojevovala přílišný zájem. Rozhlédla se a uviděla, jak k nim zahradou přichází Anthony.

Mladý mág přistoupil k místu, kde seděli, a neohrabaně se uklonil. Margaret se na něho usmála. „Jak se máš, Anthony?"

„Dobře, madam," odpověděl tiše. „Šel jsem se trochu provětrat na vzduch a podívat se, jak se dneska hraje."

„Posaď se vedle Abigail," rozkázala mu žertovně Margaret. „Potřebuje utěšit. Právě o ni do krve válčí dva její ctitelé."

„To není vůbec zábavné, Margaret," řekla Abigail odměřeně a temně se zarděla. Nikdy si nebyly příliš blízké; Margaret většinu dětství strávila tím, že si hrála s bratrem a jeho drsnými kamarády. Těch několik městských děvčat – dcer bohatých kupců – , které jí rodiče vybrali za společnice, bylo stejně jako její učitelé zděšeno tím, jak lhostejně se vévodova dcera stavěla k výchově předepsané dívkám jejího původu. Její matka vyrůstala obklopena samými válečníky a kromě čtení a psaní neviděla příliš užitku v tom, co se její dceru pokoušeli naučit. Často také dceři promíjela tresty, když se místo vyšívání rozhodla vydat na lov nebo projížďku na koni.

Abigail byla prozatím poslední z dlouhé řady společnic vévodovy chlapecké dcery. Nehodila se k ní o nic více než dívky, které její místo zastávaly předtím, měla však výhodu pevnějších nervů. Abigail měla dobrý smysl pro

humor, ale její přítelkyně ji často zkoušela přespříliš. Jako například nyní, když říkala: „Podle mě je to náramně zábavné."

Harry se usmál a měl radost, že na okamžik unikl její pozornosti. Pak vévodova dcera zase začala sledovat hru a on se zahleděl na její profil. Na první pohled nevynikala nijak omračující krásou, ale když se člověk podíval pozorněji, všiml si, že na tom, jak hrdě a vzpřímeně držela hlavu, je něco skoro královského: nebyl to postoj marnivé fifleny ode dvora, spíš připomínal její matku – ženu, která ani okamžik nepochybuje o svém místě na zemí. Harry se náhle cítil méněcenný.

Hra se převalovala po hřišti sem a tam a Harry najednou zjistil, že někdy během posledních pěti minut Nicholasovi někdo rozbil nos. Rozhlédl se, kde je Marcus, a všiml si, že se stále drží poměrně blízko Nicholasovi a otéká mu levé oko.

Na druhé straně hřiště zahlédl Harry Nakora; jejich pohledy se setkaly a malý muž zvrátil oči k nebi a zaťukal si na čelo, jako by chtěl říct, že se tady někdo zbláznil. Harry se gestem ruky zeptal, kdo z nich, a Ghuda, který celý rozhovor na dálku sledoval, naznačil, že nejspíš oba. Harry se zasmál.

„Co je?" zeptala se Margaret.

„Hrají to pěkně tvrdě, co?"

Margaret se nahlas uchechtla – popravdě řečeno neměl její smích příliš daleko k řehotu – a řekla: „Jen když si myslí, že si potřebují něco dokázat, Harry."

Harry ještě nikdy v životě neviděl, že by Nicholas hrál tak divoce. Princ ve všech sportech vždycky používal spíš hlavu a svou přirozenou mrštnost, ale teď pobíhal po hřišti naprosto bezohledně a s každou další minutou se choval nepříčetněji.

Marcus se od Nicholase odpoutal, vyrazil za přihrávkou a pak se rozběhl k brance na vzdálenějším konci hřiště. Nicholas mu byl v patách a diváci hlasitě zajásali.

Margaret se zasmála a Abigail s ustaranou tváří zaťala pěsti v klíně. Harry začal jásat, ale radostný výskot mu odumřel v hrdle. Nicholas kulhal a Harry věděl, že nedokáže Marcuse dohonit. Nicholas se vybičoval k co nejrychlejšímu běhu, avšak Harry viděl, že se pohybuje nějak podivně.

Harry seskočil z terasy a Margaret se zeptala: „Co je?"

Nevěnoval jí pozornost a vyrazil ke vzdálenému konci hřiště právě ve chvíli, kdy se Nicholas sesul k zemi. Ostatní hráči si ho nevšímali, protože Marcus právě vsítil vítězný gól. Rozhodčí hvízdl a ukončil zápas. Vítězové se shlukli kolem Marcuse a Harry doběhl k Nicholasovi.

Klekl si k němu a řekl: „Nicholasi! Co se stalo?"

Princova tvář byla pobledlá a stažená a stékaly po ní slzy. Svíral si levou nohu a jen s námahou ze sebe sípavě vypravil:

„Pomoz mi na nohy."

„Ne, k sakru, vždyť jsi zraněný."

Nicholas popadl Harryho za tuniku a řekl: „Pomoz mi vstát." Jeho hlas byl jen vzteklý šepot, prosycený bolestí. Harry ho uchopil za paži a vytáhl ho na nohy.

Přicházeli k nim ostatní chlapci s Nakorem a Chudou. Vévodův syn se zeptal: „Jsi v pořádku?"

Nicholas se přinutil k úsměvu a řekl: „Jen jsem si podvrtl kotník, nic víc." Harry nepoznával jeho hlas, a když se podíval svému příteli do tváře, zjistil, že je bílá jako křída. „Harry mi pomůže do mého pokoje. Budu v pořádku."

Než se stačil ozvat Marcus, promluvil Nakor s přimhouřenýma očima upřenýma na Nicholase. „Zlomil sis něco?"

„Ne, jsem v pořádku," řekl Nicholas.

Ghuda řekl: „Už jsem viděl mrtvoly, které vypadaly ve větším pořádku než ty, synku. Raději ti pomůžu do tvého pokoje."

Ale Anthony starého žoldnéře předběhl a vzal Nicholase za druhou paži. „Já mu pomůžu."

Děvčata došla k Marcusovi a Margaret se podívala na svého bratrance. Pojízlivosti už nezbylo ani stopy. „Opravdu jsi v pořádku?"

Nicholas se přinutil k dalšímu úsměvu. „Ano, jsem."

Vedle vévodovy dcery tiše stála Abigail, ale v očích se jí jasně zračila starost, když Nicholas, kterého podpírali z jedné strany Harry a z druhé Anthony, odcházel.

Kulhal mezi nimi, dokud nevyšli brankou ze zahrady. Pak omdlel.

Nicholas se probral, až když došli do jeho pokoje. Anthony s Harrym ho položili na slamník a Harry se zeptal: „Co se ti stalo?"

„Někdo mi dupl na nohu," řekl Nicholas, „a já cítil, jako by se něco zlomilo." Tvář měl stále ještě staženou bolestí a stékal mu po ní pot.

Anthony řekl: „Ta bota bude muset dolů."

Nicholas přikývl a zaťal zuby, když mu stahovali botu přes kotník. Hlava se mu točila bolestí, ale zůstal při vědomí.

Anthony si prohlédl jeho znetvořený kotník a řekl: „Nemyslím, že bys měl něco zlomeného, vypadá to spíš jako vykloubené. Podívej se na tohle." Nicholas se zvedl na loktech a zpozoroval to, nač ukazoval Anthony: po půlce kotníku se mu rozlévala ošklivá purpurová modřina. Anthony do ní zaryl palcem a Nicholas vykřikl bolestí. Mág ale zarýval palec pořád hlouběji a najednou se ozvalo hlasité lupnutí. Nicholas překvapeně zabručel. Pak pohnul chodidlem a zavrtěl zakrnělými prsty. Anthony položil

jeho nohu na postel a Nicholas s hlubokým povzdechnutím padl na záda.

Anthony řekl: „Pošlu někoho do přístavu pro vědro mořské vody. Půl hodiny si v něm nohu máčej a pak ji až do večera udržuj v teple a pokud možno nahoře. Bude to sice bolet, ale myslím, že budeš moci chodit. Požádám vévodu, aby tě zítra zprostil všech povinností a aby tě nějakou dobu moc nezatěžoval. Pár dní budeš pěkně kulhat, kamaráde." Mladý mág vstal a řekl: „Hned zítra ráno se ti na to přijdu podívat."

Harry řekl: „Ty jsi kromě toho, že jsi rádce, ještě i vévodův ranhojič?"

Anthony přikývl. „Ve skutečnosti ano."

„Myslel jsem, že ranhojiči jsou kněží," podotkl Harry.

Anthony se usmál. „Většinou ano, ale i někteří mágové umějí uzdravovat. Uvidíme se zítra, Nicholasi."

Když mág vykročil ke dveřím, řekl Nicholas: „Anthony."

Mág se zastavil a ohlédl. „Ano?"

„Děkuji."

Anthony okamžik jen stál a pak se usmál. V té chvíli nevypadal o nic starší než Nicholas nebo Harry. „Chápu."

Když odešel, obrátil se Harry ke svému příteli a řekl: „Co chápe?" Přitáhl si k posteli nízkou stoličku a posadil se. Odněkud ze záhybů své tuniky vytáhl jablko, rozpůlil je a jeden díl podal Nicholasovi.

Nicholas si lehl, zakousl se do jablka a řekl: „Chápe, že do sebe budeme s Marcusem nějakou dobu narážet a trochu se kočkovat."

„Tam venku to nebyla hra. Nicky. To byla válka. Za dnešní odpoledne jsi schytal víc ran než za celou loňskou sezónu, a to bylo třináct zápasů. A nikdy jsem neviděl, že bys tak pracoval lokty a rameny. Vy dva jste nehráli kopanou, vy jste se pokoušeli navzájem zavraždit."

Nicholas si povzdechl., Jak jsem se do toho jen zamotal?"

„Máš tu smůlu, že se ti líbí stejná holka jako Marcusovi. A i když si hraješ na panoše, on ví, že ve skutečnosti jsi královsky princ z Krondoru, zatímco on jenom vévodův syn."

Jenom vévodův syn?"

Harry zavrtěl hlavou. „Někdy ti to opravdu nezapaluje, kamaráde." Mávl rukou a řekl: „Pokud by Marcus připlul do jakéhokoli města kromě Krondoru nebo Rillanonu, padaly by mu místní holky k nohám jako pokosená tráva. Tady na Vzdáleném pobřeží je to ta nejlepší možná partie – je příbuzný s králem a tak. Ale ty, ty můj upejpavý kluku, jsi teď, když se tví bratři oženili, ta nejlepší partie na sever od Keshe a jsi bratr příštího krále.

Ta krásná lady Abigail sice může být až po uši zamilovaná do Marcuse, ale ve chvíli, kdy sis to sem přihasil, jí to nedalo, aby po tobě nehodila očkem." S pokrčením ramen dodal: „Takhle to už holt u lidí chodí."

Při zmínce o Abigail si Nicholas povzdechl. „A opravdu myslíš, že je?"

„Že je co?"

„Zamilovaná do Marcuse."

Harry pokrčil rameny. „To nevím." Pak se usmál a řekl:

„Ale jestli chceš, můžu ti to zjistit."

Nicholas řekl: „Ne, nic takového nedělej. Jestli do toho začneš strkat nos a vyptávat se, mohla by se dovtípit."

„Ha! Ty se bojíš, že přijde na to, že se ti líbí!" Harry se Nicholasově nervozitě zasmál. „S tím si nedělej hlavu, příteli. Stejně už je pozdě."

Nicholas zasténal. „Myslíš?"

Harry řekl: „To je jasná věc. Ostatně pokaždé, když se na tebe podívá, vypadáš, jako bys měl omdlít. Jak se to podle tebe dozvěděl Marcus? To víš, že se mu to nelíbilo."

„Není nejhorší," řekl Nicholas a v hlase se mu při poznámce ozval jak obdiv, tak nenávist.

Harry přikývl. „Vy dva jste si v mnoha věcech podobní, ale on se umí lip ovládat než ty."

Nicholas řekl: „Všichni tvrdí, jak jsme ve spoustě věcí stejní, ale já si to vůbec neuvědomuju."

Harry vstal. „No, máčej si tu nohu, udělej si zábal a pořádně se vyspi. Večer ti z kuchyně přinesu něco k jídlu."

„Kam jdeš?"

„Zpátky do zahrady najít Abigail."

„Ale ne, ty taky!" zasténal Nicholas.

Harry mávl rukou. „Ani náhodou. Já mám zájem o Margaret."

„Proč?" zeptal se Nicholas a Harry se zastavil mezi dveřmi.

„No tak za prvé je Marcus její bratr, a i když nejsou sňatky mezi příslušníky královské rodiny nic neobvyklého, ve tvém případě bych o tom pochyboval. Kromě toho si myslím, zeji miluju."

Nicholas zvedl obočí v pochybovačném výrazu., Jasně."

„Ne, vážně. Svírá mě z ní v břiše." Pak odešel a Nicholas zůstal sám.

Lehl si a rozesmál se. Když si ale uvědomil, o čem Harry vlastně mluvil, smích ho přešel. Ještě nikdy ho nesvíralo v břiše tak, jako když uviděl Abigail.

Kapitola pátá

RADY

Nicholas sebou trhl.

Ležel celý včerejší den, a třebaže ho noha stále ještě bolela, mohl dnes alespoň chodit. A tak stál už před svítáním na svém místě u vévodových dveří a raději se moc nehýbal.

Marcus se vynořil ze svých dveří a pokynul Harrymu, aby šel za ním. O chvilku později se otevřely dveře Martinovy ložnice a Briana s Martinem vyšli ven. Vévodkyně se zeptala: „Jak se vede tvé noze?"

Trochu křivě se usmál a řekl: „Přežiju to. Trochu to bolí, lady, ale chodit můžu."

Martin řekl: „Takové nehody se stávají. Dnes bys mnoho úkolů nezvládl; běž za správcem a zeptej se ho, jestli by pro tebe neměl nějakou práci, kterou bys dokázal zvládnout."

Nicholas řekl: „Vaše Milosti," a odkulhal.

Když procházel chodbou do křídla služebnictva, kde měl Samuel svou pracovnu, skoro se za sebe styděl. Tenhle šestiden se mu rozhodně nevyvedl. Přemýšlel o tom celý

den, kdy ležel na svém slamníku, a čím dál víc si uvědomoval, že se choval jako pitomec.

Nicholas se za ta dlouhá léta, kdy byl nejmladším princovým synem, naučil poznávat situace, kdy by se měl raději držet zpátky; když protokol přikazoval, aby stál během slavnosti na balkonu nebo tančil na plese, nemohl uniknout pohledu veřejnosti. Ale ve většině případů nechával Nicholas místo v popředí ostatním, například Harrymu. V kopané Nicholas získal solidní pověst jako vynikající obránce – uměl vzít útočníkovi míč z nohy a přihrát jej dopředu dřív, než si druhá strana uvědomila, že se vůbec něco děje, ale pokud šlo o střílení gólů, přenechával slávu jiným. Před dvěma dny se vůbec poprvé snažil vyniknout nad druhé, vyžadoval při každé příležitosti přihrávku a pokoušel se prosadit silou. A Marcus ho přitom na každém kroku sledoval jako stín.

Skýtalo mu jen chabé uspokojení, že při hře dokázal bránit Marcusovi stejně dobře jako on jemu. Zápas byl víceméně vyrovnaný kromě toho, že se zranil a díky tomu mohl jeho bratranec nakonec vstřelit vítěznou branku.

Když pomalu scházel po schodech, pociťoval Nicholas svou znetvořenou nohu více než kdykoli jindy. Jako většina těch, kdo se s podobným omezením narodili, si na ně zvykl a dokázal je překonávat, aniž o tom uvažoval. Skutečnost, že byl Aruthovým synem, ho uchránila většiny příkoří, jaká musely snášet podobně postižené děti z chudších vrstev, něco si však musel vytrpět i on – stejně jako spoustu kradmých pohledů a šeptaných poznámek. Dnešek byl ale vůbec prvním dnem, kdy mu připadalo, že ho jeho noha znevýhodňuje. Byl si jist, že kdyby jí nebylo, dokázal by se Marcusovi vyrovnat. Tiše zaklel, rozzlobený na všechny, a ze všeho nejvíc na sebe samotného.

Přišel k otevřeným dveřím Samuelovy pracovny a řekl tázavě: „Mistře správce?"

Samuel mu pokynul, aby vešel. Nicholas byl v jeho pracovně ani ne před půl hodinou a správce mu řekl, že pro dnešek nic zvláštního k vyřízení nemá. Správce se rozhlédl, jako by hledal nápady, a pak řekl: „Nemám nic, co by bylo třeba udělat, panoši. Co kdyby ses vrátil do svého pokoje a nechal tu svou zraněnou nohu trochu odpočinout?"

Nicholas přikývl a odešel, ačkoli další den na lůžku strávit nechtěl. Vrátil se do svého pokoje a natáhl se na slamník.

Prospal většinu včerejšího dne, a tak neměl důvod příliš odpočívat. Kromě toho ho sláma škrábala a měl hlad.

Po několika minutách se zvedl a zamířil do kuchyně. Když tam dorazil, sbíhaly se mu už z vůně jídla sliny v ústech. Magya dohlížela na plně zaměstnané kuchaře a přecházela mezi nimi jako generál, který kontroluje své vojáky. Usmála se na Nicholase a zavolala ho k sobě.

„Už se dnes cítíš lip, panoši?" zeptala se stará žena. Věk a zavalitost jí neubraly na rychlosti, s jakou se pohybovala mezi plotnami a stoly.

„Ano, ale podle vévody ještě nejsem docela schopný služby."

Usmála se. „Ale dost schopný na to, abys měl hlad, co?"

Opětoval její úsměv. „Něco takového."

Poplácala ho po rameni a řekla: „Myslím, že tady máme něco, co by sis mohl sníst, než bude snídat vévoda s vévodkyní."

Ukázala na podnos a Nicholas jej zvedl. Nabrala z hrnce do misky horkou ovesnou kaši, posypala ji trochou skořice, přidala doprostřed lžičku medu a zalila kaši mlékem. Položila mu misku na podnos, ukrojila krajíc chleba a tlustý plátek šunky a pokynula Nicholasovi k malému stolku v koutě kuchyně.

Do kuchyně vstoupil Megar se dvěma chlapci, kteří nesli po košíku vajec. Poslal kuchtíky za prací a posadil se u stolu ke své ženě a Nicholasovi, jenž měl starého mistra kuchaře, velkého a hodného muže s širokým úsměvem, rád od první chvíle, kdy se poprvé setkali. „Dobré jitro, panoši," řekl Megar a vrásčitou tvář mu prozářil příjemný úsměv.

Nicholas řekl: „Nezahlédli jste tady někde Ghudu a Nakora? Neviděl jsem je od toho zápasu."

Megar s Magyou si vyměnili zmatené pohledy. „Koho?" zeptal se Megar.

Nicholas oba muže popsal. „A, tihle dva," řekla Magya. „Toho malého jsem minulý týden párkrát viděla, jak mluví s Anthonym. A ten velký voják šel včera ráno ven s hlídkou. Říkal, že jen tak, aby se nenudil."

Nicholas si povzdechl. Nebyli to sice jeho dobří přátelé, ale znal je lip než kohokoli jiného na hradě kromě Harryho. Třebaže mu kuchař se svou ženou připadali hodní, příliš dobře je neznal a věděl, že si na něho mohou ze zdvořilosti vyšetřit jen několik minut, a až Nicholas dojí, vrátí se ke své práci v přípravě jídel.

Zatímco jedl, povídali si. Zajímalo je, jak si zvyká na život v Crydee, a vyptávali se na jeho cestu. Při zmínce o Pugovi si vyměnili zpola smutné a zpola potěšené úsměvy. „Byl jako náš syn, víš, před spoustou let jsme se o něho jako o sirotka starali."

Nicholas zavrtěl hlavou, protože to nevěděl, a Megar mu vyprávěl o Pugovi a o Tomášovi, jejich vlastním synovi, který byl Fugovým nejlepším přítelem. Když mu začali vyprávět o nejdramatičtějších chvílích svého života – byla to směsice vzpomínek a žertovných hádek o tom, kdo si to pamatuje líp –, začal si Nicholas vytvářet jasnější představu toho, co se tehdy dělo.

Amos mu vyprávěl spoustu historek o Trhlinové válce a tu a tam se mu dokonce podařilo vypáčit z otce něco o úloze, jakou tehdy hrál, ale povídání Megara a Magyi bylo z toho, co dosud slyšel, určitě nejblíž pravdě. Poskytlo Nicholasovi daleko přesnější obraz než kterékoli z Amosových barvitých chvástání: kolik věder vody vynesli z kuchyně na hradby, kolik jídel navíc museli přichystat, jak to zvládali bez toho či onoho, jak museli připravovat studená jídla, protože všichni kuchaři měli plné ruce práce s raněnými, a další a další vzpomínky.

Nicholas jim položil pár otázek a náhle před sebou viděl mladého Puga. Usmál se, když mu Megar vyprávěl, jak těžké měl dětství, protože byl nejmenší chlapec v pevnosti, a jak ho Tomas chránil. Nicholas dojedl právě ve chvíli, kdy skončil poslední příběh. Magyiny oči se třpytily, když Nicholasovi vyprávěla, jak se Tomáš těšil na den své dospělosti, na den Volby – starodávny obřad, kdy všichni chlapci přecházeli do péče mistrů, kteří se pak starali o jejich další vzdělání.

Na jménu Tomas připadalo Nicholasovi něco povědomého, ale nedokázal si je zařadit. Řekl: „A kde je vlastně váš syn teď?"

Okamžitě však své otázky litoval, protože na tvářích obou starých lidí zahlédl smutné výrazy. Napadlo ho, že nejspíš padl ve válce.

Ale k jeho překvapení Megar řekl: „Žije u elfů." Náhle se Nicholasovi všechno spojilo. „Váš syn .je přece manželem elfí královny!"

Magya přikývla. Odevzdaně řekla: „Moc ho nevídáme. Byl tady, když se mu narodilo dítě, a občas nám píše." „Dítě?"

„Náš vnuk," odpověděl hrdě Megar. „Calis." Magya se usmála. „Je to hodný chlapec. Několikrát za rok se tady vždycky zastaví. Je podobný víc svému otci než těm elfům,

u kterých bydlí," řekla s přesvědčením. „Často si říkám, že by bylo lepší, kdyby žil tady v Crydee."

Nato se Nicholas omluvil, poděkoval a vyšel na dvůr. Vzpomínal na to, co mu kdysi o posledních dnech Trhlinové války vyprávěl strýček Laurie, a na to, co znal od Amose. Tomas nebyl člověk. Takový z jejich řečí alespoň získal dojem; byl něco jiného, příbuzného elfům, ale jiného. Nicholas předpokládal, že pokud měl lidské rodiče, klen byli ještě ke všemu tak hodní a příjemní jako Megar s Magyou, musel být stejný jako všechny ostatní děti z hradu. Co ho asi změnilo? napadlo Nicholase.

Vydal se do Princezniny zahrady a tiše přitom doufal, že tam narazí na Abigail a Margaret. Vzhledem k denní době nejspíš seděly v jídelně a snídaly s vévodou Martinem, ale Nicholas neztrácel naději.

Místo dívek s překvapením spatřil Nakora a Anthonyho, jak leží na břiše a dívají se na něco pod kamennou lavičkou.

„Tady, vidíš?" řekl Nakor.

„Tahle?" zeptal se Anthony.

„Ano."

Vstali a oprášili si tuniky. Nakor řekl: „Musíš dávat pozor, aby to byla ta s těmi oranžovými puntíky. Když je má červené, je smrtelně jedovatá. Když majíjinou barvu, jsou k ničemu."

Anthony si všiml Nicholase a mírně se mu uklonil. „Výsosti," řekl.

Nicholas se posadil na lavičku, pod kterou se právě dívali, a ulehčil tak své noze. „Panoši," opravil mága.

Nakor se usmál. „Teď jsi třeba panoš, ale vždycky budeš princ. Anthony to ví."

Nicholas jeho poznámce nevěnoval pozornost. „Co jste to vy dva dělali?"

Anthony se zatvářil rozpačitě. „No, jsou takové malé houby, které se dají najít na temných, vlhkých místech –"

„Pod lavičkami," doplnil Nakor.

„– a Nakor mi právě ukazoval, jak je mohu přesně poznat."

„Na co se používají? Na magické lektvary?" zeptal se Nicholas.

.Jako droga," vložil se do věci Nakor. „K navození spánku – pokud je správně připravena. Je dobře mít ji při ruce, když potřebuješ vytáhnout z někoho šíp nebo vytrhnout zub."

Nicholas se zamračil. „Myslel jsem, že vám mágům jen stačí zamávat rukama, abyste někoho dostali do transu."

Anthony pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že toho o magii zase tolik neví, ale Nakor řekl: „Tady vidíš, jak to končí, když necháš děti vyrůstat jako dříví v lese." Otevřel svůj batoh a vytáhl pomeranč. „Chceš?" zeptal se.

Nicholas přikývl a Nakor mu ovoce hodil. Pak dal další Anthonymu. Nato podal vak Nicholasovi. „Podívej se dovnitř."

Nicholas velký batoh prozkoumal. Nebylo na něm nic neobvyklého: černé plátno, které na dotek působilo jako obyčejná zplstnatělá vlna. Kolem volného okraje byla všita kožená šňůra a jako uzávěr sloužil dřevěný knoflík a poutko. Vak byl prázdný. Nicholas ho podal zpátky Isalánci a řekl: „Nic v něm není."

Nakor sáhl dovnitř a vytáhl svíjejícího se hada. Anthony vytřeštil oči a Nicholas na lavičce ucukl, až narazil zády do zdi. „To je zmije!"

Nakor mávl rukou a řekl: „Tohle? Vždyť je to jen kus dřeva."

V ruce teď držel krátkou hůl, kterou strčil zpátky do vaku a ten pak znovu hodil Nicholasovi. Nicholas jej

prozkoumal a řekl: Je prázdný." Podal batoh zpátky Nakorovi a řekl: , Jak jsi to udělal?"

Nakor se znovu usmál. „Když víš, jak na to, tak to vůbec není těžké."

Anthony potřásl hlavou. „Dělá takhle spoustu zajímavých věcí a přitom trvá na tom, že to není magie."

Nakor přikývl. „Možná ti to jednoho dne vysvětlím, mágu. Ale Pugovi je tohle jasné."

Nicholas se podíval přes rameno na zdi kolem zahrady a řekl: „Zdá se, že tady dneska o Pugovi mluví každý."

„Pro zdejší lidi je něco jako legenda," řekl Anthony. „Na Hvězdně taky. Odešel ale dřív, než jsem se tam dostal já."

Nicholas řekl: „No, v tom případě ses tam nemohl zdržet dlouho; odešel odtamtud teprve před nějakými osmi lety."

Anthony se usmál. „Obávám se, že jsem velmi málo vzdělaný mág. Mistři měli za to –"

„Mistři!" odfrkl si Nakor. „Ti nafoukaní pitomci Körsh aWatume!" Zavrtěl hlavou a posadil se vedle Anthonyho. „Ti byli pravým důvodem, proč jsem z Hvězdna odešel." Obrátil se k Nicholasovi a ukázal na Anthonyho. „Tenhle kluk je docela nadaný, ale ovládá to, čemu oni říkají „nižši" magie. Kdybych tam zůstal, vzal bych ho mezi své Modré jezdce!" Pak se na Anthonyho usmál a řekl: „Ale že jsem tam nadělal spoustu problémů, co?"

Anthony se zasmál a Nicholas si náhle uvědomil, že není o nic starší než on nebo Harry. „To je pravda. Modří jezdci jsou na Hvězdně nejoblíbenější frakce a došlo tam k pěkným bojům –"

„Bojům!" vykřikl Nicholas. „Válka mágů?"

Anthony řekl: „No, spíš to byly jen studentské rvačky. Jsou tam starší učedníci, kteří si začali říkat Paže Körshovy –i když ten se o to vůbec nezajímal – a ti si často začínali v hospodách ve Hvězdně. Nikdo sice nenapáchal žádnou větší škodu – to by mistři nesnesli – ale sem tam se

objevila nějaká rozbitá hlava nebo pár vyražených zubů." Pak si povzdechl. „Nebyl jsem tam dost dlouho na to, abych se nějak zapletl do těchhle svárů. Měl jsem už tak co dělat, abych zvládl učení. Proto mě taky na žádost vévody Martina poslali sem, protože nejsem zrovna nejlepší mág."

Nakor potřásl hlavou a ušklíbl se. „Je jenom dobře, když nejsi takový jako oni." Vstal. „Půjdu do lesa porozhlédnout se po nějakých věcech. Uvidíme se u večeře." Ukázal na Anthonyho. „Dej mu na tu nohu nějakou mastičku, ať se mu zahojí."

Anthony řekl: „Mám pár věcí, které by mu mohly pomoci."

Nakor bez dalších řečí vyšel ze zahrady a nechal mladého mága s panošem o samotě.

První promluvil Nicholas. „Myslím, že jsem nikdy nepotkal tak zvláštního člověka."

Anthony přikývl. „Na Hvězdně jsem potkal pár divnějších lidí, ale Nakorovi se nevyrovnal žádný."

„Byl to jeden z tvých učitelů, než odešel?"

Anthony zavrtěl hlavou a posadil se na místo, z něhož před chvílí vstal Nakor. „Ne tak docela. Není mi jasné, co tam vlastně dělal, kromě toho, že Körshovi a Watumemu působil bolení hlavy. Říkalo se, že se tam jednoho dne objevil s dopisem od prince Borrice a tvrdil, že ho do Hvězdna poslal Pug. Zůstal tam tři čtyři roky a dělal spoustu zvláštních věcí. Většinou přesvědčoval studenty o tom, že magii – nebo jak on říkal ‚triky' – může dělat každý a že mágové nejsou moc chytří, pokud si to neuvědomují." Anthony si povzdechl. „Měl jsem tenkrát spoustu vlastních problémů a ani jsem si ho moc nevšímal. Byl jsem tam nováček a Nakora jsem viděl jen dvakrát nebo třikrát."

Nicholas řekl: „Je pravda, že tě sem poslali proto, že nejsi moc dobrý?"

„Obávám se, že ano," řekl Anthony. „Byla tam spousta daleko schopnějších studentů než já a na Hvězdně žije hodně dobrých mágů, kteří už dokončili studia."

Nicholas se zamračil. „Víš, vypadá to skoro jako urážka."

Anthony se začervenal. „To mě nenapadlo."

Nicholas řekl: „Nechci se tě nijak dotknout, Anthony. Možná jsi daleko nadanější, než si myslíš. Přinejmenším to tvrdí Nakor," dodal rychle. Oba ale věděli, že je to jen ubohý pokus uhladit příkrá slova. „Ale králův bratr požadoval mága, aby zaplnil místo, které kdysi zastával Pugův učitel. Měli poslat jednoho ze svých nejlepších lidí."

Anthony vstal. „Možná." Tvářil se neproniknutelně a bylo jasné, že kolísá mezi uražeností a hanbou. Trochu se začervenal a řekl: „Obávám se ale, že se Hvězdno necítí být Království ničím povinováno. Jiná věc by byla, kdyby tam byl ještě pořád Pug, protože je to králův bratranec a tak. Ale dneska mají největší vliv na mistry Körsh a Watume a ti jsou z Keshe. Myslím, že by nejraději udrželi Hvězdno mimo politiku obou národů."

Nicholas řekl: „To sice nevypadá jako špatný nápad, ale pořád je to drzost."

„Pojď se mnou," navrhl Anthony. „Mám nějaké masti, které by mohly urychlit tvé uzdravení; a i kdyby snad nepomohly, tak alespoň nic nezkazí."

Nicholas se vydal za mladým mágem. Ještě jednou se rozhlédl po zahradě a zalitoval, že tam nenašel dívky.

Týdny ubíhaly jako voda. Každý den byl od svítání do soumraku naplněn prací a Nicholas zjistil, že mu horečné tempo vyhovuje. Když měl plno práce, neměl čas na zádumčivost, což byl zlozvyk, který zdědil po otci. Navíc jeho mladé tělo hodně zesílilo – právě díky neustálému pohybu a práci, do níž musel vložit všechny své síly. Díky výcviku v šermu a jízdě na koni byl vždy mrštný a nyní

pozoroval, že mu rostou i svaly. Když poprvé vynášel s ostatními panoši ze zbrojímy všechna brnění k vyčištění, myslel si večer, že umře. Nyní mohl nosit dvojnásobek a skoro se ani nezapotil.

Pokud šlo o Harryho, tomu práce svědčila úplně stejně, ačkoli si na ni stěžoval, kamkoli přišel. Během tří týdnů od doby, kdy připluli do Crydee, neměli chlapci příliš mnoho možností k setkáním s Abigail a Margaret, třebaže si na to Harry dokázal udělat mnohem více času než Nicholas. Bavilo ho, když mohl vtipkovat o Nicholasově ostýchavosti, a někdy ho svými žerty dohánět až k vzteku. Ale většinou byli příliš pohlceni zdánlivě nekonečným proudem práce na hradě. Zatím se Nicholas mohl dvořit Abigail vždy jen o šestidnu odpoledne, a k jeho zármutku byl vždycky nablízku Marcus.

Lidé z hradu si na chlapce z Krondoru také zvykli – každý po svém. Kuchaři je měli rádi a jiní služebníci se chovali uctivě a odměřeně. Mladší služebné se na Harryho dívaly se směsí pobavení a obezřetnosti, zatímco k Nicholasovi některé vzhlížely s neskrývaným obdivem, což ho většinou přivádělo do rozpaků. Mistr šermíř Karel projevoval zájem, ale v řeči a chování si vždy udržoval formální odstup. Faxon byl srdečný a přátelský a Nicholas brzy zjistil, že je to dobrý posluchač. Nakora s Ghudou sotva občas zahlédli, protože si vždycky dokázali najít nějakou zajímavou práci nebo zábavu v okolních lesích. A tak se pomalu začal vytrácet pocit cizoty, který Nicholase zachvátil po příjezdu, a třebaže věděl, že nikdy nebude Crydee pokládat za svůj domov, začal to místo mít rád. A na Abigail myslel daleko častěji než kdykoli předtím na jinou dívku. Pokaždé, když se s ní setkal, aniž se poblíž zdržoval Marcus, byla pozorná a milá a poté, co odešla, utkávaly se v jeho nitru dva zmatené pocity, totiž že se

choval jako úplný osel a že ona se v jeho přítomnosti cítí opravdu příjemně.

Necelý měsíc po hostině na uvítanou večeřeli Nicholas s Harrym znovu s vévodovou rodinou. Nebyla to neočekávaná událost, protože byli koneckonců členy dvora, ale bylo to poprvé, kdy dokončili svou práci natolik brzy, aby mohli povečeřet zároveň s ostatními. Seděli na konci stolu tak daleko od vévodovy rodiny, že zaslechli jen pár útržků hovoru. Dnes se u večeře shromáždil nejen celý dvůr, ale u vévodova stolu sedělo i několik důležitých členů městských cechů a několik kupců, kteří sem přijeli za obchodem.

Nicholas zíral přes celou délku stolu na Abigail, která poněkud roztržitě naslouchala něčemu, co jí vyprávěl Marcus. Pravidelně se dívala směrem k Nicholasovi, a když občas zachytila jeho pohled, začervenala se a sklopila oči.

„Ta holka tě má ráda," poznamenal Harry.

„Jak to víš?" zeptal se Nicholas.

Harry se usmál a upil z poháru víno. „Pořád se sem na tebe dívá."

„Možná si myslí, že jsem směšný," řekl Nicholas úzkostlivě.

Harry se zasmál. „No, když vezmu v potaz to, jak jste si s Marcusem podobní, a navíc když jste očividně jediní dva, kterým jakžtakž věnuje pozornost, dalo by se říct, že dává přednost jistému typu." Poklepal svému příteli na rameno a řekl: „Líbíš se jí, ty troubo."

Během večeře se chlapci nezávazně bavili se dvěma mladíky, kteří seděli vedle nich. Jeden z nich byl zamračený obchodník s drahokamy, který přišel žádat o povolení k výpravě do oblasti Šedých věží; tvrdil, že jsou tam nerostná ložiska, jež zatím ještě neprozkoumali ani trpaslíci, ani lidé. Nicholas věděl, že odejde s nepořízenou.

Království totiž nemělo v Šedých věžích mimo úpatí hor žádné pravomoci. Obchodník s drahokamy bude muset jednat přímo s Dolganem, králem západních trpaslíků, ve vesnici Caldara, která ležela týden cesty ve vnitrozemí.

Druhý muž pocházel z Quegu a obchodoval s jemným hedvábím a parfémy. Většinu odpoledne strávil tím, že předváděl dívkám své zboží, a proto je také Nicholas celý den neviděl. Zdálo se, že Margaret dávala stejně jako její matka přednost spíše koženým kazajkám a prostým tunikám, ačkoli u dvora nosila předepsané šaty a klenoty; ale Abigail a většina dcer bohatých měšťanů skoupily dost obchodníkových vzorků na to, aby měl cestu zaplacenou ještě dříve, než se přes Cars a Tulan vydá zpátky domů.

Obchodník se jmenoval Vasarius a něco na něm Nicholasovi vadilo. Možná to bylo proto, že v jeho očích, pasoucích se na Margaret a Abigail, viděl žádostivý výraz. Když si obchodník všiml, že ho Nicholas sleduje, odvrátil od dívek zrak nebo se na Nicholase usmál, jako by se jen rozhlížel po jídelně.

Po večeři se obchodníci shromáždili kolem vévody a jeho manželky a následovala chvilka společenské zábavy, než byli vyprovozeni z hradu. Nicholas postřehl, že zatímco ostatní kupci se snažili upoutat Martinovu pozornost, Vasarius si přátelsky povídal s Karlem a Faxonem.

Nicholas se o tom právě chtěl zmínit Harrymu, když k nim přišel Marcus. „Zítra vyrážíme na lov," řekl. „Vy dva hned začněte připravovat věci, které si budeme brát s sebou. Můžete si vzít k ruce pár sluhů."

Nicholas přikývl, zatímco Harry jen stěží zadržel bolestné zasténání. Vyběhli z jídelny a cestou pokynuli několika sluhům, aby se k nim přidali a pomohli jim. Nicholas se ohlédl přes rameno a zjistil, že se za nimi dívá Abigail. Zamávala mu a tiše mu popřála dobrou noc. Pak si všiml, že ji Marcus pozoruje s kyselým výrazem v obličeji.

Nicholas se usmál a napadlo ho, že tak dobře se od svého příjezdu do Crydee ještě necítil.

Když Nicholas s Harrym dokončili přípravu na loveckou výpravu, bylo už pozdě. Budou pryč sice jen dva tři dny, ale pojede jich půl tuctu – Martin, Marcus, Nicholas, Harry, Ghuda a Nakor – , takže bylo třeba přichystat dostatek vybavení a zásob. Po chvíli, kdy jen zmateně stáli a nevěděli, odkud začít,

přenechali chlapci přípravy zkušenějším sluhům a většinou jen přihlíželi. Jedinou výjimkou byly zbraně. Oběma panošům bylo známo, že za jejich výběr osobně odpovídají, a teď už dobře věděli, co budou Martin s Marcusem chtít. Marcus byl stejně jako jeho otec vynikajícím lučištníkem a dával přednost dlouhému luku.

Když byla všechna práce hotova, vrátili se Nicholas s Harrym zpátky do jídelny. Nicholas přistoupil k vévodovi. Martin přerušil rozhovor s jedním místním obchodníkem a řekl: „Ano, panoši?"

„Na zítřek je všechno připraveno. Vaše Milosti," řekl Nicholas.

„Dobrá. Pro dnešní večer už pro tebe nemám další úkoly, panoši. Vyrážíme za úsvitu."

Nicholas se uklonil a odešel a Martin se vrátil ke svým hostům. Harry dostal podle všeho také volno a řítil se přes jídelnu k Nicholasovi. „Kam jdeš?"

„Myslel jsem, že už bych to všechno zabalil. Ráno brzy

vstáváme." „Lady Margaret mi říkala, že se půjde projít do Princezniny zahrady." „No tak běž," řekl Nicholas. „Máš svou příležitost."

Harry se usmál. „Abigail tam bude taky." Nicholas mu úsměv oplatil. „Tak na co ještě čekáme?" Chlapci zapomněli na zdvořilost a vyběhli z vévodovy jídelny skoro tryskem.

Když seběhli po třech schodech do Princezniny zahrady, vyměnila si Margaret s Abigail pohled a úsměv. Margaret byla naplněna sebedůvěrou a bavila se; Abigail se ostýchala a potěšilo ji, že chlapci přišli.

Oba se náhle zastavili a přesně podle dvorské etikety se uklonili. Nicholas se sebejistě usmál a řekl: „Dobrý večer, dámy."

„Dobrý večer, panoši," odpověděla Margaret.

Abigail řekla tiše: „Dobrý večer. Výsosti."

Chlapci se posadili, Harry vedle Margaret a Nicholas k Abigail. Oba na okamžik zmlkli a pak začali mluvit najednou. Dívky se rozesmály a chlapci byli natolik vychovaní, že se zatvářili rozpačitě. Znovu nastala chvíle ticha. Pak začali Nicholas i Harry znovu mluvit oba najednou.

Margaret řekla: „Sice vidím, že jeden bez druhého nevydržíte ani chvilku, ale nejlepší asi bude, když půjdeš se mnou, panoši Harry."

Harry se podíval na Nicholase a v očích se mu zračila směsice překvapení, potěšení a paniky, když ho Margaret pevně uchopila za ruku a odváděla k malé lavičce za záhonem růží.

Nicholas s Abigail pomalu vykročili ke druhému konci malé zahrady, kde stála další lavička. Posadili se na ni. Abigail tiše řekla: „Zdá se, že si na život mezi námi pomalu zvykáte. Výsosti."

Nicholas řekl: „Tady jsem jen panoš, lady." Trochu se začervenal a pokračoval: „Já... myslím, že se mi tu líbí. Alespoň něco." Podíval se na ni a překvapilo ho, jak jemné má rysy – skoro jako panenka. Pleť měla hladkou a čistou, bez obvyklých vad, které trápily dívky jejího věku. Byl si jist, že ještě nikdy v životě neviděl tak velké a modré oči. Ve slabém světle pochodní na stěnách se zdály být skoro

průzračné. Ve vlasech, sčesaných dozadu a splývajících jí na ramena jako záplava zlata, měla stříbrnou čelenku. Zamrkal na ni a dodal: „Myslím, že některé věci tu jsou daleko krásnější než jiné."

Trochu se zarděla, pak se usmála a řekla: „Nepřetěžuje tě Jeho Milost? Už jsem tě tady na hradě dlouho neviděla. Za poslední týdny jsme spolu prohodili sotva pár slov."

Nicholas řekl: „Mám spoustu práce, ale popravdě řečeno mi to připadá daleko zajímavější než učení nebo postávání u otcova dvora, kdy ze sebe dělám šaška na přehlídkách, slavnostech a hostinách. V Krondoru se něco takového děje pořád."

„Podle mě to musí být báječný život," řekla a v hlase jí znělo zklamání. „Nedokážu si představit nic krásnějšího než být představena u dvora tvého otce nebo samotného krále." Panenky se jí rozšířily a na tváři se jí objevil zasněný výraz. „Všichni ti vznešení lordi a krásné dámy, vyslanci ze vzdálených zemí – zní to tak nádherně." Při těch slovech se Nicholasovi doslova vpíjela do očí.

„Je to občas dost barvité." Nicholas se snažil, aby jeho slova nevyzněla příliš světácky. Ve skutečnosti pokládal dvorní pompu a podobné věci za nesnesitelné nudné. Ale bylo mu jasné, že zrovna tohle teď Abigail nechce slyšet, a v tomto okamžiku ji chtěl zklamat ze všeho nejméně. Dívala se na něho očima tak širokýma, že by v nich klidně mohl utonout. Donutil se nabrat vzduch do plic, protože poslední chvíli dýchání úplně pustil z hlavy. „Možná se jednoho dne do Krondoru nebo do Rillanonu dostaneš."

Její výraz se změnil ze zasněného v odevzdaný. „Vždyť jsem jen dcera barona ze Vzdáleného pobřeží. Jestli si otec zamane, budu se muset brzy provdat za Marcuse; než se budu moci podívat do Krondoru, budu už stará ženská s hromadou dětí. A Rillanon, ten neuvidím nikdy." , Nicholas nevěděl, co by měl říct; když mluvila o své

svatbě s Marcusem, sevřelo se mu hrdlo a žaludek skoro nesnesitelnou bolestí. Nakonec ze sebe vysoukal: „Ale to přece nemusíš."

„Co nemusím?" zeptala se s lehkým úsměvem na rtech.

„Brát si Marcuse, pokud nebudeš chtít," řekl neohrabaně. „Otec ti to přece nemůže rozkázat."

„Může mi ale hodně ztížit odmítnutí," řekla, sklopila oči a podívala se na něho zpod neuvěřitelně dlouhých řas.

Sice měl pocit, že má místo paží kusy dřeva, ale přesto je natáhl a uchopil ji za ruce. Držel je nervózně v jedné dlani a druhou je hladil. Pak řekl: „Mohl bych..."

„Co, Nicky?" zeptala se tiše a zvedla k němu oči.

S pocitem, jako by ho ta slova dusila, řekl: „Mohl bych požádat otce –"

Abigail řekla: „Nicky, ty jsi tak hodný!" Natáhla se, objala ho kolem krku a přitáhla si ho k sobě.

Nicholas si zničehonic uvědomil, že ho líbá. Nikdy netušil, že polibek může být tak něžný, plný citu a příjemný. Jejich rty se k sobě přitiskly a její dech voněl jako ta nejkrásnější růže. Zatočila se mu hlava, ale ze všech sil se snažil její polibek oplácet. Když šiji k sobě přitáhl, cítil měkkost a teplo jejího těla. Přitulila se k němu tak, jako by s ním chtěla splynout, a její tělo dokonale vyplnilo jeho náruč.

Najednou se odtrhla. „Marcus!" zašeptala, a než si Nicholas stačil uvědomit, co se děje, byla pryč. Zmateně zamrkal a cítil se, jako by mu někdo vychrstl na hlavu vědro studené vody. O chvilku později se před ním objevil Marcus. Vstoupil do zahrady po zadních schodech, které vedly na hřiště na kopanou. Nicholas byl tak zaujatý líbáním, že si ho vůbec nevšiml.

Když Marcus viděl Nicholase, sedícího na lavičce, zamračil se. „Panoši," řekl chladně.

„Marcusi," odpověděl Nicholas podrážděně.

„Nepředpokládám, že by tu někde byla lady Abigail."

Nicholas zjistil, **že** se mu vůbec nelíbí způsob, jakým se na něho Marcus dívá, a co víc. nesnášel, když slyšel z jeho úst její jméno. „Ne, není tady."

Marcus se rozhlédl. „Ale pokud jsi zrovna nezačal používat její voňavku, nejspíš tady ještě před chvilkou byla." S přivřenýma očima řekl: „Kde je?"

Nicholas vstal. „Myslím, že někde tamhle."

Marcus vykročil naznačeným směrem a Nicholas musel skoro utíkat, aby mu stačil. Přešli spolu na druhou stranu Princezniny zahrady, kde seděl na lavičce Harry. Panoš z Ludlandu se červenal jako řepa.

Pak vstal a kývnutím Nicholase a Marcuse pozdravil.

Marcus řekl: „Předpokládám, že ty ses tady bavil s mou sestrou."

Harryho začervenání přerostlo v ruměnec olbřímích rozměrů. „Ani sám nevím," řekl. Pak se podíval směrem k hradu – směrem, kterým se vší pravděpodobností dívky utekly – a dodal: „Ale je to vynikající holka."

Marcus ustoupil stranou, aby se mohl dívat na oba zároveň. „Doufal jsem, že si to přeberete sami, ale zdá se, že to nevyšlo. Dobře, takže to budeme muset probrat spolu." Ukázal na Harryho a řekl: „Moje sestra se o sebe sice dokáže postarat sama, ale roste pro něco lepšího než bezvýznamný poměr se synem nějakého malého hraběte."

Harryho tvář zfialověla a v očích se mu zablesklo vztekem, ale neřekl nic.

Marcus se podíval na Nicholase a řekl: „A pokud jde o tebe, *bratranče*, Abigail rozhodně nepotřebuje, aby jí tady někdo zamotal hlavu a pak ji nechal být, až zase odjede domů. Je to jasné?"

Nicholas postoupil kupředu. „To, co dělám, Marcusi, když pro mě tvůj otec nemá žádnou práci, je jen *moje* věc.

A to, s kým se rozhodne Abigail trávit svůj čas, je zase věc *její."*

Právě když se zdálo, že dojde na rány, vstoupil mezi dva bratrance Harry. „Nebylo by k ničemu, kdybyste se vy dva začali rvát," řekl a hlas mu vztekem zdrsněl. Pak se podíval na Marcuse tak vyzývavě, jako by mu nebylo proti mysli, kdyby se s ním popral sám. „Vévodovi by se to přece nelíbilo, že ne?"

Marcus a Nicholas se na Harryho překvapeně podívali, a pak zase zabodli pohled jeden do druhého. Marcus řekl:

„Vyrážíme za úsvitu, *panoši.* Postarej se o to, aby bylo všechno připraveno." Otočil se a odešel se zády rovnými jako kopí.

Nicholas řekl: „Bude nám dělat problémy."

„Ty jsi už nadělal problémů spoustu," odpověděl Harry.

„Ona ho nemiluje," řekl Nicholas.

„Aha, tak ona ti to řekla, co?" utrousil Harry.

„Ne sice přesně takhle, ale –"

„Řekneš mi to cestou zpátky do pokoje. Musíme si na zítřek pořádně odpočinout."

Vykročili a Nicholas řekl: „Rozhodně tady nechce zůstat s Marcusem, to je jasná věc."

Harry přikývl. „Takže si myslíš, že si ji s sebou odvezeš zpátky do Krondoru?"

„A proč ne?" zeptal se Nicholas mírně podrážděným tónem.

„Na to si dokážeš odpovědět sám," řekl Harry. „Protože si budeš muset vzít nějakou princeznu ze dvora v Roldemu nebo vévodovu dceru nebo princeznu z Keshe."

S hněvem v hlase a stále ještě živou vzpomínkou na Abigailin polibek Nicholas řekl: „A co když nebudu chtít?"

Harry si povzdechl a zeptal se ho: „A co když ti to tvůj otec nařídí?"

Nicholas zaťal zuby, ale neřekl nic. V nitru mu hlodalo zklamání: zklamání z přerušeného objetí a zklamání z toho, že nemohl vrazit pěst do Marcusovy tváře. Nakonec se zeptal:

„Co Margaret udělala, že ses tak červenal?"

Harry se znovu zarděl. „Je... úžasná." Zhluboka se nadechl a pak teatrálně vydechl. „Začala tím, že se mě ptala, jestli vím, jak v Krondoru muži líbají, a pak chtěla, abych jí to ukázal. No a tak to šlo jedna s druhým." Zastavil se, jako by nemohl dýchat. S rudými tvářemi pokračoval: „Nedělala okolky a..." Odmlčel se a pak ze sebe vyrazil: „Nicholasi, ona se mě zeptala, jestli už jsem byl *se ženskou'."*

„To neudělala!" vykřikl Nicky, zpola se smíchem a zpola zhrozeně.

„Udělala! A potom..."

„Co?“

„Potom se mě zeptala, *jaký to bylo\"*

„To neudělala!"

„Přestaň se opakovat. Jasně že udělala."

„A co jsi jí řekl?"

„No, řekl jsem jí, jaký to bylo."

„A co ona?"

„Vysmála se mi! Pak řekla: ‚Až budeš vědět, o čem to vlastně mluvíš, panoši, tak za mnou přijď. Zajímá mě to.' Pak jsme se chvilku líbali a ona se ke mně tiskla tak, až jsem myslel, že se udusím! No a potom přiběhla Abigail a říkala, že sem jde Marcus, a obě zmizely."

„Neuvěřitelné," zašeptal Nicholas. Vztek a zklamání ustoupilo údivu nad tím, jak neobvyklou má sestřenici.

„Přesně tak," přikývl Harry.

„Ještě pořád si myslíš, že jsi zamilovaný?" zeptal se Nicholas žertovně.

„V břiše mě svírá víc než kdy jindy, ale..."

„Co?"

„Ta tvoje setřenka Margaret je opravdu šílená." Nicholas se rozesmál a popřál Harrymu dobrou noc. Když si lehl na svůj slamník, musel pořád myslet na hebké rty, lehkou vůni parfému a ty nejkrásnější oči, jaké v životě viděl. Při těch vzpomínkách se celý rozpálil. A v břiše ho svíralo, jako kdyby mu někdo ždímal vnitřnosti.

Kapitola šestá

ÚTOK

Martin pokynul rukou.

Skupina se zastavila. Otočil se a řekl: „Počkejte tady. Vpředu něco je."

Oba chlapci zastávku uvítali. Bolely je nohy a byli unavení. Hranice Crydee opustili za úsvitu. Martin je chtěl naučit něco o moudrosti lesa, a tak šli celou cestu pěšky. K cíli – břehům řeky Crydee – jim zbýval ještě celý další den cesty. Čekali s Nakorem a Chudou, zatímco vévoda s Marcusem pokračovali dál a zanedlouho neslyšně zmizeli v lese., Jak jen tohle dokáže?" zeptal se Nicholas.

Vrchní lovci Garret řekl: „Tvého strýce vychovali elfové stejně jako mniši ze Silbánského opatství, kteří ho našli. A on sám pak naučil Marcuse všechno, co umí." Nicholas se s vévodovým vrchním lovčím poprvé setkal teprve minulého dne.

Nakor ledabyle mávl směrem k lesu. „Někdo nás sledoval."

Ghuda s rukou nedbale opřenou o jílec meče řekl: „Už asi půl hodiny."

Nezdálo se, že by jim to dělalo starosti. Nicholas se rozhlédl kolem a Harry řekl: „Já nic nevidím."

„Musíš vědět, kam se dívat," ozval se hlas po jejich levici.

Z houští vystoupil mladý muž; pohyboval se stejně bezhlučně jako Martin a Marcus. „A byla to skoro hodina," dodal. Byl oblečen v kožené tunice a kalhotách zelené barvy. Byl plavovlasý, ale na rozdíl od bledé slámové žlutí Anthonyho vlasů měly ty jeho spíš sytě zlaty odstín. Spadaly mu na ramena, ale po stranách je měl zastřižené, takže odhalovaly ušní boltce bez lalůčků. Pozoroval je očima skoro až příliš bleděmodrýma, a v jeho pohybech se navzdory štíhlé postavě tajila značná síla. Pak se usmál a jeho tvář omládla. „Je to taková hra, kterou s Martinem hrajeme."

„My?" zeptal se Nicholas**.**

Mladík pokynul rukou a z lesa se vynořily tři další postavy. Nicholas řekl: „Elfové!"

Mladý muž řekl: „Já jsem Calis."

Tři elfové tiše stáli opodál a pak se jeden z nich náhle otočil, když se z lesa vynořil Martin. Marcus se s lehkým úsměvem zeptal: „Ale nemysleli jste si, že se necháme zmást tou falešnou stopou, že ne?"

Martin na elfy zagestikuloval rukama a ti buď přikývli, nebo zvedli obočí. Garret zašeptal Nicholasovi a ostatním: „Když chtějí, dokáží se dorozumět beze slov."

Pak Martin promluvil nahlas. „Toto je Nicholas, syn mého bratra Aruthy, a jeho společníci. Harry z Ludlandu, Nakor Isalánec a Ghuda Bulé z Keshe."

Calis se uklonil a řekl: „Vítám vás. Míříte do Elvandaru?"

Martin zavrtěl hlavou. „Ne. Garret se vrátil včera na hrad se zprávou, že jste jižně od řeky, a tak mě napadlo, že je to dobrá záminka, aby ses během lovu seznámil s mým

synovcem. Možná někdy v budoucnu přivedu Nicholase k vašemu dvoru."

„Mě taky," přidal se Nakor.

Calis se usmál, poškrábal se na spánku a odhodil si dlouhé zlaté vlasy do týla. Nicholase překvapilo, že Calis vypadá a mluví úplně jako člověk.

Martin se mírně zamračil, ale Nakor řekl: „Ještě nikdy jsem nemluvil s vašimi Zaříkávači a rád bych to napravil."

Calis si s Martinem vyměnil pohled, ale byl to Nakor, kdo promluvil. „Ano, vím o Zaříkávačích, a ne, nejsem mág."

Chvilku stáli všichni tři nehybně a pak se Calis usmál. „Jak to, že toho tolik víš?"

Nakor pokrčil rameny a řekl: „Poslouchám, co říkají jiní lidé. Člověk se toho dozví spoustu, když se naučí, kdy má mlčet." Sáhl do svého nepostradatelného batohu a řekl: „Chcete pomeranč?"

Vytáhl čtyři kusy a hodil je Calisovi a elfům. Calis odkousl kus slupky a začal vysávat šťávu z dužiny.. „Neměl jsem pomeranč od doby, kdy jsem byl posledně na návštěvě v Crydee."

Elfové si ovoce prohlédli a pokývnutím hlavy Nakorovi poděkovali. Harry řekl: „Jen by mě zajímalo, jak dokážeš do toho ruksaku nacpat tolik pomerančů."

Nakor se nadechl, ale Nicholas mu skočil do řeči: „Já vím. Je to trik."

Nakor se zasmál. „Možná tě ho jednoho dne naučím."

Martin řekl: „Proč vás vaše královna poslala na jih od řeky Crydee?"

„Polevili jsme v hlídkové činnosti, lorde Martine. Na našich hranicích příliš dlouho panoval klid."

„Nějaké problémy?" zeptal se Martin ostražitě.

Calis pokrčil rameny. „Nic velkého. Před několika měsíci překročili řeku na východ od našich hranic peklomoři a

mířili velice rychle na jih, ale nevstoupili na naše území, takže jsme je nechali žít." Nicholas už slyšel o ponurých bratrancích elfů, kterým lidé říkali Bratrstvo temné stezky. Jejich poslední pokus o získání vlády ukončila bitva u Sethanonu. „Tathar a ostatní Zaříkávači se zmiňovali o vzdálených ozvěnách temných sil, ale necítili nic, co by hrozilo přímo nám. Přesto vysíláme daleko více hlídek a vyrážíme dál od domova než v minulých letech."

.Ještě něco?"

Calis řekl: .Jedno hlášení o zvláštním nálezu poblíž vaší nové pevnosti u Barranu poblíž ústí Sodiny. Před několika týdny v noci přijel někdo ke břehu v dlouhém člunu. Našli jsme rýhy v písku a stopy odcházejících a přicházejících mužů."

Na Martinovi bylo vidět, že přemýšlí, ačkoli chvíli nic neříkal. „Žádný pašerák by nikdy nevystupoval na břeh tak blízko posádky; kromě toho by neměl tak daleko na severu ani s kým obchodovat."

Marcus řekl: „Zvědové?"

„Ale čí?" zeptal se Nicholas.

Martin řekl: „Na severu nemáme žádné sousedy kromě goblinů a peklomorů. A ti se od Sethanonu drží zpátky."

„Ne zas tolik zpátky," poznamenal Calis. „Podél severních hranic Elvandaru došlo k několika šarvátkám."

Marcus řekl: „Myslíš, že se připravují na další útok?"

„Není v tom žádný systém," odpověděl Calis. „Otec se tam vydal a myslí, že jde jen o stěhování z důvodu špatné úrody nebo války klanů. Poslal zprávu trpaslíkům z Kamenné hory, že můžou brzy čekat nepříjemné sousedy."

A najednou to Nicholasovi došlo: tohle byl přece vnuk Megara a Magyi! Jeho otcem byl Tomas, legendární postava Trhlinové války.

Martin přikývl. „Pošleme zprávu Dolganovi, že by se mohli vrátit i do Šedých věží. Od velkého stěhování už

uplynulo skoro třicet let; peklomoři se možná chtějí vrátit do domovů, které museli opustit."

„Třicet let není podle elfího měření času příliš dlouhá doba," poznamenal Garret.

Marcus řekl: „Kdyby se Temní bratři znovu nastěhovali do Šedých věží a Zeleného srdce, mohlo by to způsobit spoustu problémů."

„Pošleme raději zprávu i vojenskému veliteli v Jonrilu," řekl Martin. .Jestli se začnou Temní bratři zase zabydlovat v Zeleném srdci, bude ohrožena každá karavana z Carsu do Crydee."

Marcus se rozhlédl. „Měli bychom se utábořit, otče. Začíná se stmívat."

Martin řekl: „Připojíte se k nám, Calisi?"

Calis se podíval na oblohu, která čím dál víc tmavla, a pak na své společníky. Ti se – pokud mohl Nicholas soudit – vůbec nepohnuli, ale Calis po chvíli řekl: „S radostí s vámi budeme sdílet oheň."

Martin se obrátil k Nicholasovi a Harrymu a řekl: „V tom případě raději začněte sbírat dřevo, panoši. My připravíme tábor."

Harry si s Nicholasem vyměnil pohled, ale oba věděli, že by se raději neměli ptát, kde tu člověk sežene dřevo na oheň. Vyšli z mýtiny a začali se rozhlížet. Kam se podívali, všude ležela spousta suchých větví a padlých kmenů. Když se Nicholas sklonil a začal sbírat větve, dotkla se jeho ramene ruka. Nadskočil leknutím, a když se otočil, stál za ním Marcus, který mu podával sekerku. „Možná to bude lepší než pokoušet se ty kmeny překousnout," řekl. Druhou sekerku podal Harrymu.

S pocitem, že se opět ztrapnil, sledoval Nicholas svého bratrance, jak se vrací zpátky k ostatním. Pak řekl: „Někdy bych ho opravdu dokázal nenávidět."

Harry začal osekávat suché větve. „On tě taky zrovna dvakrát nezbožňuje."

„Mám sto chutí sebrat Abigail a vrátit se s Amosem do Krondoru."

Harry se zasmál. „Tak to bych opravdu chtěl stát za dveřmi, až bys *tohle* vysvětloval svému otci."

Nicholas už nic neřekl a soustředil se na sekání dřeva. Když měli oba připravenu plnou náruč, sebrali ji a vrátili se na mýtinu. Martin mezitím rozdělal oheň z mechu a malých větviček. Začal okamžitě přikládat z toho, co přinesli. „Dobrá, to by pro začátek stačilo. Přineste ještě třikrát tolik a budeme mít dost dřeva na celou noc."

Se stěží potlačovaným zasténáním se panoši vydali zpátky k polomu a začali sekat další dřevo.

Strážný se vyklonil z věže. Na hladině zálivu poblíž ústí do přístavu se něco pohybovalo. Jeho místo na vrcholku majáku na Dlouhém mysu bylo pro vévodství velice důležité, protože – jak zjistili během Trhlinové války – Crydee bylo daleko zranitelnější od moře než z pevniny. Tsurané nepotřebovali k vypálení poloviny města víc než třicet mužů.

A pak to spatřil: po vodě klouzalo šest dlouhých stínů. Každý mělký člun poháněl dvanáct veslařů a další tucet stál uprostřed, ozbrojený a připravený k okamžitému útoku.

Voják měl pro podobnou příležitost své rozkazy. Měl do ohně vysypat hrnec zvláštního prachu, který zbarví kouř doruda; pak měl udeřit do gongu. Do přístavu vplouvali lupiči! Když se ale otočil, zasvištělo lanko, zatížené na jednom konci, omotalo se mu kolem krku, a než udělal druhý krok, zlomilo mu vaz.

Vrah se skrýval přikrčený pod oknem věže na podpůrném trámu, který nevyčníval ze zdiva ani pět

centimetrů. Rychle se vytáhl do okna a odhodil kovové háky, které používal pro lezení po zdi tak, že vrážel jejich hroty mezi kameny. Seběhl dolů po točitých schodech a cestou zabil další dva strážné. Každou noc sloužili ve věži tři strážní a další tři přespávali v malém přístavku u základů. Když dorazil do přístavku, uviděl na stole tři zhroucená těla, od nichž právě odcházely dvě černě oděné postavy. Rychle se k nim připojil a všichni tři vrazi se vydali po úzkém výběžku země, kterému se hltalo Dlouhý mys a jenž vedl od města k majáku. Jeden z černě oděných vrahů se podíval směrem k přístavu. Prvních šest člunů následovalo dalších dvanáct a přepadení nestálo nic v cestě. Zatím ještě nezazněl poplach a všechno se vyvíjelo podle plánu.

Dlouhý mys se rozšiřoval; po jedné straně cesty se objevily doky a po druhé obchody a skladiště. U mola kotvily ztichlé lodi a na zadních palubách pospávali strážní. Dveře jedné z přístavních hospod se otevřely, právě když je míjeli tři vrazi, a vyšel z nich poslední host. Byl mrtev dřív, než stačil udělat dva kroky, stejně jako hospodský, jenž ho vyprovázel. Jeden z vrahů pak strčil hlavu do dveří a odborně hozeným nožem zabil ženu hospodského, která si ani nestačila uvědomit, že se ve dveřích místo jejího manžela objevil cizí muž.

Zapálí doky a zničí kotvící lodě, ale teď k tomu ještě nenastala vhodná chvíle. Varovalo by to hrad a úspěch útoku spočíval v tom, že posádka nebude v pohotovosti dřív, než se otevře hradní brána.

Tři vrazi došli k hlavnímu doku. Když procházeli kolem poslední lodi u mola, zahlédli na její přídi pohyb. Jeden z nich vytáhl vrhací nůž, připraven zabít kohokoli, kdo by mohl předčasně spustit poplach, ale známá černě oděná postava mu jednou zamávala, přelezla zábradlí a sklouzla po uvazovacím laně na molo, kde se připojila ke svým

třem společníkům. Pak pokračovali na jih od doků k místu, kde byly uvázány malé čluny. Tam na ně čekali další dva muži v černém. Udržovali si odstup od ozbrojenců vystupujících z mělkých člunů. Byla to zabijácká sebranka, muži, kteří neznali věrnost a mysleli jen na dvě věci: na vraždění a kořist. Šest mužů v černém k těmto pirátům necítilo žádné přátelství.

Ale i tito drsní chlapi ustupovali v hrůze stranou, aby uvolnili cestu postavě v kápi a dlouhém šatu, která vystoupila z posledního člunu. Muž pokynul směrem k hradu a šest temných vrahů vyrazilo po silnici k pevnosti. Měli za úkol vyšplhat po zdech a otevřít bránu. Všechno ostatní muselo počkat, dokud nepadne poslední obrana Crydee.

Muž v kápi pokynul rukou a z hlavního vojska vystoupila malá skupina. Ta měla projít bránou jako první. Byli to muži, u nichž bylo pravděpodobné, že si zachovají i během prvních chvil divokého boje chladnou hlavu. Ale aby jim ještě jednou připomněl jejich pokyny, řekl: „Pamatujte na to, co jsem vám říkal. Pokud někdo poruší mé rozkazy, osobně mu vyříznu játra a sním je ještě dřív, než mu život vyprchá z očí." Usmál se a i ti nejtvrdší muži se zachvěli strachem, protože měl zuby vypilované do špiček –jako každý šašakanský kanibal. Vůdce si odhrnul kápi do týla a odhalil tak svou oholenou hlavu. Jeho masivní čelo vypadalo skoro jako znetvořené, stejně jako předsunutá čelist. Oba ušní lalůčky měl kdysi probodené a natahované tak, že mu nyní visely jako dlouhé náušnice k ramenům. V nose měl vetknutý zlatý kruh a jeho kůži pokrývalo purpurové tetování, od kterého se výrazně odrážela bleděmodrá barva jeho hrozivě studených očí.

Kapitán se ohlédl k přístavu, do něhož za chvíli připluje třetí vlna člunů s dalšími třemi sty muži. Ti už si nemuseli dělat starosti se zachováním ticha, protože v okamžiku,

kdy vystoupí na břeh, bude celé město probuzeno poplachem.

Přistoupil k němu další muž a řekl: „Všechno je připraveno, kapitáne."

Velitel oslovil skupinu mužů, kteří stáli nejblíž: „Běžte. Brány už pro vás budou otevřeny. Zabíjejte, nebo zemřete."

Muže, jenž k němu právě přišel, se zeptal: „Rozumějí všichni rozkazům?"

Muž přikývl. „Ano. Mají zabít staré muže, staré ženy a děti, které jsou příliš mladé na to, aby přežily cestu. Všichni, kdo budou dost mladí a zdraví, mají být zajati, ne zabiti."

„A dívky?"

„Chlapům se to nelíbí, kapitáne. Trocha znásilňování k loupení patří. Někteří chlapi říkají, že je to na něm to nejlepší," dodal s úšklebkem.

Kapitán bleskurychlým pohybem popadl muže za košili. Přitáhl si ho k sobě tak blízko, že ho svým páchnoucím dechem skoro omráčil, a řekl tichým, hrozivým tónem: „Vasarie, máš přece své rozkazy." Hrubě muže odstrčil stranou a ukázal k místu, kde stála šestice mlčenlivých mužů. Jedinou ochranu jejich chodidlům poskytovaly křížem zavázané sandály, příliš lehké pro zdejší chladné podnebí, a kromě řemenů, které utvářely na jejich hrudi a zádech velké H, a masek na tvářích měli na sobě pouze černé kožené suknice. Žádným způsobem však nedávali najevo, že by jim studený noční vzduch nějak vadil. Byli to otrokáři z durbinského cechu a měli takovou pověst, že dokázali zastrašit i ty nejdrsnější členy Renderovy bandy hrdlořezů.

Render řekl: „Však já vím moc dobře, kdo jim ty stížnosti našeptává. Jsi příliš hladový po mladém mase ve svých rukou, než aby z tebe vyrostl dobrý otrokář,

Quegane, takže si zapiš za uši jedno: pokud zjistím, že někdo ublížil nějakému děvčeti, dotyčného zabiju a pro dobrou míru uříznu hlavu i tobě. Za svůj podíl na kořisti si budeš moct koupit třeba tucet mladých holek, až doplujeme do Keshe. Teď se postarej o své muže!" Odstrčil quegského piráta stranou a obrátil se k ostatním mužům, připraveným k útoku.

Zvedl ruce nad hlavu a dal tak mužům v docích znamení, že mají být zticha. Čekali, až se ozvou zvuky boje. Uplynula dlouhá chvíle, než se z pevnosti konečně ozval poplach. Pirátský kapitán pokynul a shromážděná banda hrdlořezů zařvala jako jeden muž a vrazila do města. Během několika minut do noci vyšlehly plameny, jak piráti zapalovali důležité budovy.

Kapitán Render s radostným pochechtáváním sledoval, jak ještě před okamžikem pokojné město Crydee propadá chaosu. Teď byl ve svém živlu a stejně jako ceremoniář na slavnostním palácovém představení prožíval každou podrobnost svého bezchybně fungujícího plánu. Vytasil meč a rozběhl se za muži, aby si také užil svůj díl vraždění.

Briana otevřela oči. Něco nebylo v pořádku. Vyrostla v Armengaru, městě neutuchajících bojů, a již jako mladá dívka se naučila spát ve zbroji a s mečem v ruce. Už sice překročila šedesátku, ale z postele vyskočila s plavným půvabem, jako by byla o polovinu mladší. Bezmyšlenkovitě vytáhla meč z pochvy, která visela na kolíčku poblíž jejího nočního stolku. Pak vykročila ke dveřím svého pokoje, oblečena jen v tenké noční košili a s dlouhými šedými vlasy splývajícími po ramenou.

Z chodby se ozval výkřik a Briana vyrazila ke dveřím. Ty se otevřely, ještě než k nim stačila dojít, a ona uskočila a pozvedla meč. Stál před ní cizinec a jeho meč jí mířil přímo na hruď. Odněkud z chodby zaslechla hrubý hlas a

ze vzdálenější části pevnosti sem dolehly zvuky boje. Nedokázala rozeznat rysy člověka ve dveřích, protože za ním stál někdo další s pochodní, a tak viděla z útočníka jen obrys jeho postavy. Briana zaujala šermířský postoj a čekala.

Temná postava postoupila kupředu: byl to mladík s nakrátko ostříhanými plavými vlasy. Zašklebil se a v jeho očích se objevil téměř šílený výraz. „Je tu akorát ňáká babka s mečem," postěžoval si kumpánům za svými zády a jeho hlas zněl skoro ublíženě. „Moc stará na to, abysme ji prodali. Sejmu ji." Švihl mečem. Vévodkyně jeho ránu vykryla, sklouzla čepelí své zbraně pod jeho meč, odrazila jej vzhůru a jedinou rychlou a smrtící ranou ho bodla do podpaží.

„Zabila Malýho Harolda!" vykřikl muž s pochodní u dveří. Vzápětí kolem něho proklouzli tři muži a rozestoupili se do stran. Briana couvla. Očima sledovala toho uprostřed, ale dávala pozor zejména na oba muže na krajích. Věděla, že ten prostřední bude se vší pravděpodobností předstírat výpad, ale skutečnou hrozbu pro ni bude znamenat útok muže nalevo, napravo, nebo obou zároveň. Její jediná naděje spočívala v tom, že tito muži nejsou příliš zvyklí útočit společně a nebudou sehraní.

Prostřední muž učinil výpad a ustoupil dozadu, přesně jak očekávala. Nato k ní přiskočil muž po její levici – její nejslabší straně – s těžkou šavlí napřaženou k smrtící ráně. Briana se pod jeho ranou přikrčila a probodla ho. Když se pod ním podlomily nohy, popadla ho za ruku. Odstrčila ho přímo do cesty útočníkovi napravo.

Hned poté zaútočila na prostředního muže, protože ten měl za to, že ji zaměstnají jeho společníci, a útok neočekával. Brianin meč švihl jako blesk z čistého nebe a proťal mu hrdlo. Zapotácel se dozadu, neschopen jediného

zvuku, a z rány těsně pod bradou mu tryskala krev. Poslední muž zemřel, zatímco se pokoušel vyprostit zpod svého padlého druha. Prudký sek zezadu do odhalené šíje ho na místě zabil.

Briana se sklonila a vytáhla poslednímu mrtvému od pasu dýku; bylo jí jasné, že nebude mít čas obléci si zbroj nebo najít štít. Útočník, který stál přede dveřmi s pochodní, se díval do chodby a čekal, až jeho tři společníci dorazí tu starou ženu v komnatě. Zemřel dřív, než se stačil podívat, proč jim to tak dlouho trvá.

Umírající muž padl na svou pochodeň a uhasil ji. Briana se vyděšeně otočila: chodba zůstala i přesto osvětlená. Naplňovala ji oranžová záře plamenů, které olizovaly zeď na jejím vzdáleném konci. Když Briana zaslechla výkřik, odvrátila se od ohně a rozběhla se co nejrychleji ke komnatám své dcery.

Vévodkyně z Crydee přeběhla s pleskáním bosých nohou na kamenném dláždění k druhému konci chodby. Ve dveřích se tam choulila Abigail v roztržené noční košili. S očima rozšířenýma hrůzou zaječela znovu. U nohou jí ležel mrtvý útočník a vedle ní stála přikrčená Margaret s dýkou v ruce, připravená k obraně. Před ní se připravoval opatrně k výpadu zraněný muž. Margaret nedala najevo, že vidí přicházet svou matku, aby ho nevarovala. O vteřinu později k němu Briana dorazila a zabila ho.

Margaret zvedla meč mrtvého muže a zkusila, jak je vyvážený. Abigail vstala a Margaret jí podala jílcem napřed svou dýku.

Abigail se podívala na zakrvácenou zbraň a vztáhla po ní ruku, ale pak si všimla, že jí noční košile sklouzla z ramene, a začala si ji urovnávat.

„Zatraceně, Abigail, o svoji cudnost se můžeš postarat později! Jestli se toho dožiješ!"

Abigail sáhla po dýce a roztržená noční košile jí spadla k pasu. Zakryla si ňadra levou rukou a neohrabaně vzala dýku do ruky. Pak se znovu pokusila zahalit cáry své noční košile.

Briana ukázala chodbou a řekla: „Pokud se dostali až sem, znamená to, že pobili vojáky v nižších poschodích. Jestli se dokážeme udržet ve věži, než se k nám probojují další vojáci z kasáren, mneme přežít."

Tři ženy zamířily ke dveřím na opačné straně chodby, které vedly do jižní věže pevnosti. Ale nestačily urazit ani polovinu cesty, když se proti nim vyřítilo šest mužů. Briana se zastavila a pokynula své dceři a Abigail, aby se vrátily ke svým pokojům, zatímco je ona bude bránit.

Margaret učinila jeden krok a zastavila se, protože se za nimi objevili další muži. Otočila se zády k zádům své matky a řekla: „Nemůžeme."

Briana se ohlédla a řekla: „Pokus se vydržet co nejdéle."

Margaret postrčila Abigail na svou levou stranu. „Budou se snažit na mě dostat z mé slabší strany," řekla. Když se na ni Abigail nechápavě podívala, dodala: „Zleva! S tím, co se bude dít napravo, si hlavu nelámej. Bodej do všeho, co na tebe půjde zleva."

Vyděšená dívka zvedla svou dýku a sevřela ji tak křečovitě, až jí zbělely klouby prstů. Levou rukou si tiskla k prsům cáry své noční košile. Muži, kteří se k nim z obou konců chodby přibližovali, si počínali opatrně. Zastavili se na délku meče a čekali.

Ti, kteří stáli proti Margaret a Abigail, náhle ustoupili stranou a uvolnili místo třem mužům v černých maskách. Jejich vůdce si tři ženy chvíli pozorně prohlížel a pak řekl: „Tu starou zabijte, ale mladým neubližujte."

Náhle jeden z těch tří bleskurychle švihl černým bičem. Hrubá kůže se zakousla Margaret do zápěstí, v němž držela meč. Instinktivně vytočila zápěstí dolů, jako by vykrývala

výpad, ale tentokrát nebojovala proti meči. Řemen se jí ovinul kolem paže až k lokti. Jeho bolestivé sevření jí vyrazilo z plic výkřik. Velký otrokář trhl bičem a Margaret měla pocit, jak by jí z předloktí stahoval kůži. Byla to mladá a silná žena, ale škubnutí ji vyvedlo z rovnováhy tak, že s výkřikem upadla na zem.

Briana se otočila, aby se podívala, co se děje s její dcerou, a spatřila Abigail, která s očima rozšířenýma hrůzou hleděla na to, jak velký otrokář táhne Margaret po zemi pryč. Briana přiskočila a rozmáchla se mečem, aby bič přesekla.

Margaret se převalila na bok a zaječela na Abigail: „Přetni to!"

Pak si všimla, jak se Brianě rozšířily oči. Stál za ní útočník a Margaret věděla, že si právě tuto chvíli vybral pro úder zezadu. „Abby! Přesekni ten bič!" zaječela Margaret, ale její k smrti vystrašená společnice se jen tiskla ke zdi, neschopna pohybu.

„Matko!" vykřikla Margaret, když Briana padla na kolena. Přiběhl další muž, popadl vévodkyni za vlasy a zaklonil jí hlavu, aby mohl zasadit smrtící ránu. Briana přehmátla na jílci meče a bodla dozadu. Muž, který ji držel za vlasy, bolestivě zařval a svalil se na zem. Mezi prsty, zaťatými do rozkroku, mu prýštila krev.

Jeho společník, který bodl Brianu jako první, ale nezaváhal. Napřáhl paži s mečem a vrazil jí ho do zad. Kdosi hrubě uchopil Margaret za paži a zkroutil ji tak bolestivě, že jí meč vypadl z prstů. „Matko!" zakvílela ještě jednou, když Brianě vyprchal život z očí a zhroutila se na podlahu.

Třetí otrokář popadl Abigail za vlasy a bezohledně ji zvedl tak vysoko, že musela stát na špičkách. Zaječela hrůzou a dýka jí vyklouzla z ruky. Pak hmátla dozadu, aby

se pokusila odstrčit ruku, která ji bolestivě tahala za vlasy, a roztržená noční košile se jí přitom svezla k pasu.

Muži při pohledu na její odhalená ňadra zavyli radostí a rozchechtali se. Jeden už se k ní rozběhl a cestou překročil mrtvou vévodkyni, ale první otrokář řekl: „Dotkni se jí a zemřeš!"

Dva muži zvedli zuřivě se bránící Margaret z podlahy a rychle jí svázali zápěstí a kotníky, aby nemohla kopat. Otrokář, který ji k sobě přitahoval bičem, prostrčil hůl provazy, jež jí poutaly zápěstí, a přikázal dvěma mužům, aby ji zdvihli.

Margaret musela stejně jako Abigail stát na špičkách, a nemohla se proto vůbec bránit. Vůdce otrokářů natáhl ruku a strhl jí z ňader živůtek. Plivla na něho, ale on plivanci na své masce nevěnoval pozornost. Roztrhl zpevněny pás její noční košile, látka jí sklouzla k nohám a ona před ním stála nahá. Zkušeným pohledem šiji prohlížel. Ohmatal její drobná ňadra a pak pokračoval dolů po plochém břiše. „Obraťte ji," rozkázal. Dva muži, kteří drželi Margaret, ji otočili zády k otrokáři. Přejel jí rukou po zádech; v jeho doteku nebylo nic intimního – prohlížel šiji stejně jako si obchodník s koňmi prohlíží zboží. Stiskl jí hýždě a sklouzl dlaní po dlouhých štíhlých stehnech, na nichž vystupovaly svaly, vypracované jízdou na koni a během. S potěšeným zamručením řekl:

„Tahle sice není moc hezká, ale pod tou sametovou kůží má ocelové svaly. Na trhu jsou žádané i silné dívky, které dokáží bojovat. Někteří zákazníci mají rádi, když je holka tvrdá a drsná. Nebo si může vydělávat na živobytí zápasením v aréně."

Pak se podíval na Abigail. Pokynul rukou a další otrokář z ní strhl zbytky noční košile. Když muži spatřili její odhalené tělo, chlípně se zachechtali a někteří si nahlas

postěžovali, že se jí nemohou zmocnit hned tady. Otrokář přejel očima po Abigailině mladém těle a řekl:

„Tahle je neobyčejně krásná. Vynese nám pětadvacet tisíc zlatých ecu, možná dokonce padesát – poku d je to panna." Někteří muži se zasmáli a jiní hvízdli údivem nad tak vysokou sumou; bylo to víc peněz, než kolik si vůbec dokázali představit. „Obě dobře zabalte, aby neměly na kůži šrámy. Pokud na nich uvidím jediné škrábnutí, které v téhle chvíli neměly, budu vědět, že jste se o ně starali špatně, a toho, kdo jim ublížil, zabiju."

Dva další otrokáři vytáhli měkké beztvaré hávy, které se daly ovinout kolem těla tak, že dívky budou zahaleny, aniž jim bylo třeba rozvazovat pouta. Abigail nahlas plakala a Margaret stále ještě bojovala, zatímco ji během oblékání osahávaly hrubé ruce pirátů. Jeden z nich se stále tlačil na Abigail, ačkoli už byla zahalena.

„Stačí!" vyštěkl otrokář. „Ještě chvíli pokračuj, a budu tě muset zabít!" Ukázal na muže, kteří ženám zahradili cestu ke věži. „Vy dokončete prohledávání."

Muž na podlaze zasténal bolestí a otrokář, jenž právě přivazoval Abigail ruce k tyči, se na něho ohlédl. „S tímhle se už nedá nic dělat," řekl. „Zabijte ho."

Jeden z jeho společníků řekl: „Je mi líto. Velký Johne. Za tvůj podíl na kořisti se na tvou památku pořádně napijeme," a zkušeně muži prořízl hrdlo. Zatímco nešťastníkovi vyprchával život z očí, otřel si jeho vrah dýku o jeho tuniku a přátelsky dodal: „Sejdeme se v pekle."

Ze vzdáleného konce chodby přiběhl muž a křičel: „Oheň se rozšiřuje!"

„Jdeme!" přikázal otrokář. Vyrazil v čele své bandy pryč. Margaret se ani se spoutanýma nohama a rukama přivázanýma k tyči, kterou nesl na ramenou jeden muž před ní a druhý za ní, nehodlala vzdát. Přitáhla se k tyči,

vykopla snožmo k muži za svými zády a srazila ho k zemi. Vyvedlo ji to však z rovnováhy a najednou zjistila, že bezmocně sedí na podlaze. Vůdce otrokářů řekl: „Jestli ji nezvládnete takhle, budete ji muset nést." Muži jí rychle přivázali k tyči i nohy a nesliji jako ulovené zvíře. Když ji zvedli, zvrátila se jí hlava dolů, takže viděla dozadu na chodbu. Očima naplněnýma slzami vzteku a smutku tam zahlédla tělo své matky, ležící na podlaze v kaluži krve.

Nicholase probudilo podrážděné zabručení a pak zaznamenal něčí tázavý hlas. „Cože?"

Chlapec se posadil a v šerém svitu měsíce spatřil Nakora, jak stojí u Martina a třese mu ramenem. „Musíme jít. Hned!"

To už se probudil i Marcus a ostatní. Nicholas se natáhl a zacloumal Harrym. Harry okamžitě otevřel oči a ostře řekl:

„Co je?"

Martin se zeptal: „Co se stalo?"

Nakor se otočil a zahleděl se na jižní obzor. „Něco špatného. Tam," ukázal.

Na noční obloze byla jasně vidět žlutá záře.

Martin vyskočil a chvatně si začal sbírat své věci. Řekl jediné slovo: „Oheň."

Calis si rychle promluvil s elfy. Jeden přikývl a všichni tři se rozběhli do noční temnoty. Calis se obrátil k Martinovi. „Půjdu s vámi. Možná to má něco společného s těmi podivnými stopami."

Martin jen přikývl a Nicholas si najednou uvědomil, že vévoda i Marcus už jsou skoro připraveni vyrazit. Strčil do Harryho a řekl: „Pokud si nepospíšíme, nechají nás tady samotné!"

Oba panoši si rychle zabalili své věci, ale než se stačili připravit k odchodu, byli už Martin s Marcusem a Calisem

pryč. Garret jim řekl: „Já se postarám o to, abyste se dostali v pořádku zpátky, ale lord Martin nemohl čekat."

Nicholas pochopil; v Martinových očích se při pohledu na žlutou záři na obzoru zračily chmurné obavy. Oheň, který byl tak silný, že osvětlil oblohu až na vzdálenost půldenního pochodu, znamenal strašlivou zkázu bud lesů v okolí města, nebo města samotného.

Ghuda s Nakorem počkali na chlapce a pak se všech pět zbývajících účastníků lovecké výpravy vydalo na cestu. Garret řekl: „Držte se všichni v řadě za mnou. Zůstaneme na stezce, ale ve tmě je tam spousta míst, kde byste si mohli ublížit. Kdybych běžel moc rychle a někdo nestačil, tak ať zavolá."

„Nechceš světlo?" zeptal se Nakor. „Ne," odpověděl Garret. „Lucerna nebo pochodeň nedosvítí tak daleko, aby nám pomohla, a jen by ztížila výhled dopředu."

„Ne, já myslím pořádné světlo!" řekl mužík. Otevřel svůj batoh a vytáhl z něj kouli, kterou hodil do vzduchu. Nespadla, naopak se trochu zhoupla ještě výš a začala zářit – nejdřív slabě a potom čím dál jasněji. Chvilku stoupala, až se zastavila ve výšce pěti metrů nad jejich hlavami, odkud osvětlovala lesní stezku sto metrů před nimi a za nimi.

Garret se na modrobílou kouli podíval, potřásl hlavou a řekl: „Pojďme."

Pak rychlým klusem vyrazil kupředu a ostatní se zařadili za něho. Magická koule svou září vytvářela na stromech, kolem nichž běželi, hru ostrého sinavého světla a hlubokých černých stínů. Nicholas očekával, že Martina s Marcusem zanedlouho doženou, ale ani je nezahlédli.

Na cestu si později vzpomínal jako na řadu obrazů jasně ozářené stezky vedoucí do temnoty. Občas museli překračovat padlé kmeny stromů, přeskakovat malé potůčky a přelézat nízké skalky. Nicholas byl pořád ještě

unavený ze včerejšího pochodu a z přerušeného spánku a bojoval s nutkáním požádat o chvíli odpočinku. Svaly ho bolely napětím a námahou. Když naposledy spatřil tváře Martina a Marcuse, byly to jen zachmuřené masky s výrazy, které dosud neznal. Žaludek se mu svíral strašlivými předtuchami.

Minuty se protáhly v hodiny a v jedné chvíli si Nicholas uvědomil, že Nakorovo světlo zmizelo a místo něj je obklopuje kalné šero rozbřesku. V tak malé vzdálenosti od pobřeží bylo světlo úsvitu začleněno mlhami z moře, které se po pevnině šířily údolími a roklemi kolem Crydee. Nicholas věděl, že pokud nebude zamračeno, opadnou mlhy někdy v průběhu dopoledne.

O něco později Garret zastavil a Nicholas se opřel o strom. Byl promočený potem a v levé noze mu cukalo únavou a vlivem změn počasí. Řekl: „Blíží se bouře."

Garret přikývl. „Bolí mě klouby. Myslím, že máš pravdu, panoši."

Lapali na malé mýtince po dechu, když se mlha najednou zvedla a Harry vykřikl: „Podívejte!"

Na jihozápadě stoupal k nebi široký sloup kouře, děsivé namení zkázy. Starý žoldnéř řekl: „Vypadá to, že shořela nejmíň půlka města." Garret bez jediného slova znovu vyrazil kupředu a ostatní

ho následovali.

Bylo už skoro poledne, když se Nicholas vyškrábal za ostatními na malé návrší, z něhož měli jasný výhled na pevnost a město pod ní. Čím více se přibližovali, tím větší se zdál být sloup kouře. Jak se teď dívali na Crydee, potvrzovaly se

jejich nejčernější obavy.

Hrad vypadal jako rozlámaná, zčernalá skořápka z kamene, a z hlavní pevnosti stále ještě stoupal dým. Kdysi

mírumilovné přímořské městečko se proměnilo ve změť sežehlých trámů, mezi nimiž stále ještě vyskakovaly plameny. Jen na vzdálených úbočích na jihu viděli pár nezasažených domů.

„Zničili celé město," zašeptal Harry. Hlas měl chraptivý vyčerpáním a hořkým štiplavým kouřem.

Garret zapomněl na ostatní a rozběhl se k městu. Pustili se za ním, ale Harry a Nicholas byli tak otřeseni zkázou, kterou před sebou viděli, že dokázali běžet jen poloviční rychlostí.

Nakor potřásl hlavou a něco si pro sebe mumlal, a Ghuda se pátravě rozhlížel, nezahlédne-li někde známky boje. Nicholasovi trvalo celých pět minut, než si všiml, že starý žoldnéř svírá v rukou vytasený meč. Rychle vytáhl od pasu svou loveckou dýku. Sice nevěděl, proč to vlastně dělá, ale měl pocit, že váha zbraně mu pomáhá připravit se na cokoli, co by ho mohlo očekávat.

Nicholas a ostatní dorazili na okraj města, kde kdysi podél silnice stály úhledné domky dělníků a jejich rodin. Trpký puch spáleného dřeva byl téměř nesnesitelný. S uslzenýma očima kráčeli kupředu, až došli do jedné z menších uliček s obchody, která vedla na hlavní městské náměstí. Tam se zastavili. Dlažba byla pokryta spoustami mrtvol.

Harry se rozhlédl po hromadách zčernalých a rozsekaných těl, odvrátil se a začal zvracet. Nicholas ztěžka polkl, aby uklidnil svůj vlastní rozbouřený žaludek. Harry vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít. Ghuda se natáhl a pevně sevřel panošovu paži, zatímco Nakor řekl: „To je barbarské."

„Kdo to udělal?" zeptal se Nicholas.

Ghuda pustil Harryho a začal si prohlížet těla. Procházel mezi nimi, zkoumal, jak leží, a pak se chvíli rozhlížel po okolních domech. Nakonec řekl: „Nějací zatraceně krutí

parchanti." Ukázal na budovy. „Nejdřív ty domy zapálili a pak tady čekali. Ty, kteří vyběhli ven, rozsekali na kousky, a ti, co zůstali uvnitř, nakonec stejně museli vyběhnout, když už nemohli vydržet žár plamenů." Otřel si pot z tváře. „Nebo uhořeli zaživa."

Nicholasovi stouply do očí slzy. Nevěděl, jestli z kouře, nebo z hrůzy. „Co to bylo za lidi?"

Ghuda se rozhlédl. „Rozhodně to nebyli obyčejní vojáci." Podíval se na těla ležící poblíž a o kousek dál na ulici a nakonec dodal: „Nevím."

„Ale kde byli naši vojáci?" zeptal se nevěřícně Harry.

„To taky nevím," řekl Ghuda.

Kráčeli mezi mrtvolami k městské tržnici a k hradní bráně. Na Nicholasův nos zaútočil těžký nasládlý puch a on si najednou uvědomil, že cítí spálené maso. Pak už se nedokázal ovládnout a vyzvracel se stejně jako před chvílí Harry.

Harry stále omráčeně klopýtal, jako by nedokázal uvěřit svým očím. Ghuda rozhodně řekl: „Pojďte. Budou nás potřebovat jinde."

Nicholas potřásl hlavou, aby neomdlel, a vydal se za žoldnéřem. Na každém kroku viděli jen zkázu. Nicholase zejména překvapovaly předměty, které jako by zázrakem unikly zničení. Uprostřed ulice stála modrá kameninová mísa; aniž si to sám uvědomil, opatrně ji překročil, aby ji nepoškodil. O kus neožehlé cihlové zdi se opírala panenka, vyrobená ze slámy a hadrů, jako by mlčky pozorovala svět propadlý šílenství.

Nicholas se podíval na Harryho a všiml si, že po jeho popelavé tváři stékají slzy, které mu na zaprášených a zpocených lících vytvářejí bílé stružky. Ohlédl se na Ghudu s Nakorem a viděl, že i oni mají tváře zešedlé od kouře, jímž procházeli. Nicholas se podíval na své ruce. Byly pokryty jemným šedým prachem, a když se dotkl své

tváře, ucítil na prstech vlhko. Skoro se zajíkl, jakmile si uvědomil hloubku vlastní bezmoci.

Čím víc se přibližovali ke hradu, tím byla situace horší. Většina měšťanů utíkala do vévodovy pevností, od níž si slibovali ochranu, ale byli zabiti dřív, než dorazili ke své vytoužené spáse. Na křižovatce dvou ulic leželi na zemi tři muži, probodaní šípy.

Nicholas s Harrym zahlédli první známky života, až když prošli tím, co zbylo z hlavního městského tržiště. Vedle těla své matky tam sedělo u zdi malé dítě. Oči mělo vytřeštěné děsivou hrůzou a tvář potřísněnou sraženou krví.

Nakor dítě zvedl, ale to jako by ho vůbec nevnímalo. „Poranění hlavy," řekl. Pohladil je po tvářičce a dítě zareagovalo tím, že pevně sevřelo v dlaních látku jeho otrhané tuniky. „Není to tak zlé. Vypadá to horší, než to ve skutečnosti je. To mu nejspíš zachránilo život: mysleli si, že je už mrtvé." Dítě, které nebylo starší než čtyři roky, se na Nakora upřeně dívalo. Nakonec mu jemně položil ruku na tvář. Když ji odtáhl, zavřelo oči a schoulilo se Isalánci na hrudi. „Bude spát. To je pro ně nejlepší. Na takovou hrůzu je přece jen ještě moc mladé."

Harry zakašlal. „Na to jsme moc mladí všichni, Nakore."

Malý Isalánec znovu vykročil k pevností a dítě stále držel v náručí. Podle zvuků našli další z těch, kdo přežili: někteří sténali a jiní vzlykali.

V hlavní bráně pevnosti se Nicholas a ostatní zastavili. Objevil se před nimi obraz jako ze sedmého kruhu pekla:

z hlavní pevnosti zůstala jen zčernalá kamenná kostra, ozářená zevnitř šlehajícími plameny. Na hlavním nádvoří před ní, kam až oko dohlédlo, leželi zranění, jimž ti šťastní, kteří řežili bez vážnější ujmy na zdraví, poskytovali veškerou péči, jaké byli mocni.

Nicholas a Harry procházeli mezi raněnými a umírajícími a zahlédli Martina, Marcuse a Calise. Martin klečel u těla ležícího na zemi.

Nicholas k nim přiběhl a v postavě na zemi rozpoznal mistra šermíře Karla, jehož noční košile byla ztuhlá sraženou krví. Tvář bývalého tsuranského válečníka byla pokryta potem a skoro zbělala bolestí a utrpením. Nicholasovi nikdo nemusel říkat, že muž umírá. Bezvládně zkroucené nohy a temně rudá skvrna uprostřed košile jasně vypovídaly o tom, že mistr šermíř Crydee utrpěl smrtelnou ránu do břicha.

Martinova tvář připomínala kamennou masku, ale v očích se mu jasně zračila bolest. Naklonil se nad Karla a zeptal se: „Co ještě?"

Karel polkl a trhaným šeptem ze sebe vypravil: „Někteří z nich... byli Tsurané."

Marcus řekl: „Odpadlíci z LaMutu?"

„Ne, ne vojáci z války. Spolek Brimanu." Zakašlal a pak zasípal: „Vrazi. Nájemní zabijáci. Oni... nemají čest..." Na okamžik zavřel oči a pak je znovu otevřel. „Tohle nebyl... poctivý... boj. Byla to... jatka." Zasténal, zavřel oči a jeho dech se utišil.

Přišel k nim Anthony; kulhal a levou ruku měl v pásce. V pravé ruce nesl vědro vody. Mág strnule poklekl ke Karlovi a prohlížel ho. Po chvilce se podíval na Martina a zavrtěl hlavou. „Už se neprobudí."

Martin pomalu vstal a oči stále upíral na mistra šermíře. Pak se zeptal: „Faxon?"

Anthony řekl: „Zemřel ve stájích spolu s několika vojáky. Pokoušeli se zadržet útočníky, zatímco Rulf se svými syny vyváděl koně ven. Ti zahynuli taky; bojovali kovářskými kladivy a vidlemi."

„Samuel?"

„Neviděl jsem ho." Anthony se rozhlédl a Nicholasovi na okamžik připadalo, že musí každou chvíli omdlít. Mladý mág však jen polkl a pokračoval: „Já jsem spal. Vzbudily mě zvuky boje, ale nedokážu říct, jestli přicházely zvenčí, nebo zevnitř pevnosti. Přiběhl jsem k oknu a podíval se ven." Rozhédl se kolem. „Pak do mého pokoje někdo vtrhl a něco na mě hodil... myslím, že to byla sekera." Zamračil se a snažil se rozpomenout. „Pak jsem vypadl z okna ven. A dopadl jsem... na někoho." Téměř rozpačitě dodal: „Byl už mrtvý. Nic jsem si nezlomil, ale byl jsem chvíli v bezvědomí. Pamatuju si, jak jsem se probral a cítil strašné horko. Odplaziijsem se od něj. A pak už si nevzpomínám vůbec na nic."

Nicholas řekl: „Marcusi, co rodina?"

„Matka je ještě pořád tam," řekl jeho bratranec bezvýrazně. Ukázal na plameny, které vyskakovaly z trosek toho, co bylo ještě včera rodinným sídlem.

Zármutek rychle vystřídal hněv a pak úlek. „Margaret! Abigail!"

Anthony řekl: „Slyšel jsem, že dívky, odvlekli pryč. Myslím, že i nějaké mladé muže." Zavřel oči, jako by ho rozbolela hlava, a pak dodal: „Z města také; mladí muži a ženy."

Voják, který se opodál opíral o zlomené kopí, řekl: „Viděl jsem, jak odvádějí nějaké zajatce pryč. Vaše Milosti." Ukázal ke zdi pevnosti a řekl: „Byl jsem tam na stráži. Zaslechl jsem někoho na nádvoří a podíval se dolů. Pak mě někdo zezadu praštil. Když jsem se probral, visel jsem hlavou dolů napůl ven z cimbuří – nejspíš se mě někdo pokoušel shodit. Chvilku to trvalo, ale nakonec jsem se vytáhl nahoru. Kolem leželi mrtví a hrad už stál v plamenech. Podíval jsem se na město a viděl jsem, jak ženou chlapce a děvčata k přístavu."

Ghuda řekl: „Viděl jsi, co byli zač?"

„Bylo světlo jako v poledne; v té chvíli už hořela půlka města. Bylo jich asi pět nebo šest. Velcí chlapi, oblečení v kožených řemenech, suknicích a maskách z černé kůže a všichni měli biče."

„Cech durbinských otrokářů," řekl Ghuda.

„Tohle vyřídíme později," řekl Martin. „Teď se musíme postarat hlavně o raněné."

Nicholas s Harrym přikývli a vykročili z nádvoří. Za několik minut už oba běhali s vědry vody. Potom pomáhali převést ty, kdo byli schopni pohybu, do jedenácti budov v jižní části města, jež unikly zkáze. Jiní byli přenášeni o míli dál do rybářské vesnice na pobřeží.

Ti z obyvatel Crydee, kteří přežili, se jen pomalu vzpamatovávali z otřesu a prožité hrůzy. Každou chvíli umírali další lidé a museli být odneseni na hranici, postavenou na městské tržnici.

Nicholas pomáhal vojákovi s ovázanou hlavou zvednout mrtvolu na hromadu dalších těl na hranici a najednou si všiml, že se setmělo. Přišel k nim další voják s pochodní a řekl: „Tenhle byl poslední. Nejspíš najdeme spoustu dalších zítra, ale pro dnešek už toho necháme."

Nicholas otupěle přikývl a odklopýtal stranou, zatímco voják přiložil pochodeň k hranici dřeva. Když se plameny rozhořely a začaly pohlcovat mrtvá těla, vydal se na vzdálenější okraj Crydee, vstříc příjemnému světlu a zvuku hlasů. Měl za to, že zásoby jeho zármutku se už dávno vyčerpaly, ale když procházel mezi spálenými zbytky kdysi živého města, začaly ho dusit slzy. Snažil se ze všech sil nevnímat děsivé obrazy: částečně spálená těla, která bude nutno odnést k pohřební hranici, děti ubodané k smrti nebo kočky a psy bez jakéhokoli důvodu prostřílené šípy. Když došel na holý kus půdy, na němž kdysi stálo menší tržiště, zaslechl trpká slova jednoho z vojáků, který říkal, že jim útočníci ušetřili spoustu práce, když polovinu obětí

rovnou upálili. Předklonil se, opřel se rukama o kolena a začal se třást, ačkoli večer byl celkem teplý. Za chvíli se chvěl tak, že mu cvakaly zuby. Nadechl se těžkého vzduchu, prosyceného dusivým kouřem, a ze rtů mu splynulo dlouhé, zmučené zasténání. Zvedl před sebe pravou nohu, přenesl na ni váhu a silou vůle se donutil udělat další krok. Měl pocit, že kdyby se teď zastavil, nedokázal by už nikdy dojít k ostatním.

Pomalu kráčel, až dorazil k něj větší budově z těch, které přežily útok. Po dostavění to měl byt nový zájezdní hostinec. Do tmy se tyčily pouze stěny; podlaha prvního poschodí byla položena jen do poloviny a střecha také ještě chyběla, a tak část lidí spala přímo pod hvězdami. Pod dostavěnou částí prvního patra se choulila spousta měšťanů a Martin se svými společníky tiše večeřeli pod otevřenou oblohou u malých kamínek. Někteří rybáři poslali ze svých skrovných zásob horkou rybí polévku a chléb.

Nicholas překlopýtal k místu, kde seděl Marcus a po jeho boku Harry, a zavrtěl hlavou, když mu dcera rybáře nabídla misku polévky. Neměl chuť vůbec na nic a obával se, že se nikdy nezbaví toho ostrého pachu, kterého se nadýchal s kouřem.

Garret právě říkal: „Zatím se nám přihlásil asi tucet lesníků a hajných. Vaše Milosti. Zbytek by měl dorazit zrána."

„Hned je zase pošlete do lesa," řekl Martin. „Chci, aby během příštího týdne nalovili co nejvíc zvěře. Nemáme skoro žádné jídlo a za necelé dva dny začnou lidé hladovět. Rybáři toho moc nenaloví, když jim útočníci zničili čluny."

Garret přikývl. „V lovu by mohli pomoci někteří vojáci."

Martin zavrtěl hlavou. „Z posádky nám nezbylo víc než dvacet lidí."

„Ale vždyť jsme tu měli skoro tisíc mužů, otče," řekl Marcus.

Martin přikývl. „Většina zemřela v kasárnách. Útočníci pozabíjeli skoro všechny na hradbách, otevřeli bránu, zatarasili všechny dveře do kasáren a zapálili střechu. Pak okny dovnitř vhodili kameninové džbány s petrolejem. Vojáci se ani nestačili probrat, a už tam vypuklo peklo. Těch pár, kteří vyskočili z oken, postříleli lučištníci. Jiní byli v pevnosti povražděni při bojích muže proti muži. Asi stovka je zraněná, ale muži jsou schopni pohybu, a až se alespoň část z nich zotaví, můžeme některé vyčlenit pro lov. Ale už začíná podzim a zvěř se stahuje k jihu. Během zimy se budeme muset spolehnout na Cars a Tulan." Martin si ukousl z krajíce chleba a pokračoval: „Další stovka mužů je ve vážném stavu. Nevím, kolik jich přežije. Anthony říkal, že ti nejhůř popálení určitě zemřou, takže nám při prvním sněhu zůstane zhruba sto padesát vojáků."

Marcus řekl: „V Barranu jsou dvě stovky vojáků."

Martin přikývl. „Asi je zavoláme zpátky. Ale nejdřív zjistíme, kolik lidí nám může poslat Bellamy."

Harry podal Nicholasovi tlustý krajíc chleba, namazaný máslem a medem. Nicholas se do něj bezmyšlenkovitě zakousl. Najednou dostal hlad jako vlk a kývl na ženu, která roznášela misky s polévkou, že si vezme.

Nicholas jedl bez řečí a naslouchal neveselým úvahám ohledně toho, co se stalo včera v noci. Během dne slyšel někoho tvrdit, že se vévodkyně pokoušela bránit svou dceru a další dívky a pobila přitom nejméně půltuctů útočníků, než byla přemožena. Jeden z raněných vojáků ji viděl ležet mrtvou u komnat její dcery, když utíkal před ohněm z pevnosti. Plameny už byly ale příliš silné a on příliš vyčerpaný, než aby dokázal tělo vévodkyně vynést ven.

Nicholas čekal na nějakou zmínku o osudech dívek, ale Martin a ostatní mluvili jen o naléhavých a neodkladných záležitostech. Mezitím do místnosti přicházeli lidé, kteří

vévodovi podávali hlášení, a Nicholasovi se před očima začal rýsovat obraz zkázy. Z kvetoucího města s více než deseti tisíci obyvateli zůstaly jen dva tisíce lidí a mnozí z nich pro svá těžká zranění nepřežijí další týden. Z tisíce vojáků může Království sloužit jen necelá pětina. Byly zničeny všechny budovy od majáku na Dlouhém mysu až k jižnímu okraji starého města, a spolu s nimi i polovina nových domů. Zkáza postihla všechny cechy. Z mnoha registrovaných řemeslníků přežil jen jeden kovář, mlynář a dva tesaři spolu s hrstkou starších tovaryšů a učedníků. Většina z těch, kdo zůstali naživu, byli sedláci nebo rybáři. Ti mohou sice podle potřeby vykonávat jiné práce, ale pro nejbližší budoucnost se Crydee stane pouhou primitivní vesnicí, zaostalou osadou na Vzdáleném pobřeží.

Nicholas zaslechl, jak Martin říká: „A budeme muset požádat Bellamyho a Tolburta dole v Tulanu, aby nám poslali nějaké řemeslníky. Musíme okamžitě začít s opravou hradu."

Nicholas už to nemohl déle vydržet. Tiše se zeptal: „A co děvčata?"

Hovor ustal a všichni se k němu obrátili. Se špatně skrývanou hořkostí nakonec promluvil Marcus. „Co navrhuješ, abychom udělali?"

Nicholas neodpověděl.

Marcus řekl: „Spálili všechny lodě v přístavu. Spálili většinu člunů. To si máme sednout do rybářského člunu a pádlovat až do Durbinu?"

Nicholas zavrtěl hlavou. „Mohli bychom poslat zprávu – "

„Tvému otci?" zeptal se Marcus zatrpkle. „Od toho nás ale dělí polovina Království! Máme nějaké holuby? Máme snad koně, který by byl schopen jízdy do Carsu? Nemáme nic!" Bolest a vztek ze ztráty blízkých se obrátily k nejbližšímu možnému hromosvodu – k Nicholasovi.

Martin položil svému synovi ruku na rameno a Marcus umlkl. „O tomhle si pohovoříme zítra."

Nicholas nepožádal o dovolení odejít, prostě se zvedl a odešel od tepla malého ohně. Našel si poměrně kryté místo pod schody, které vedly do prvního patra, a schoulil se tam. Po několika minutách ho plnou silou zasáhl stesk po domově, po matce, otci, bratrech a sestře, po učitelích, po všech těch lidech, kteří ho vždy chránili a milovali. Poprvé po letech se zase cítil jako malý chlapec, jenž se bál starších hochů, kteří si z něho tropili posměšky a trápili ho, když nebyli učitelé v dohledu. Nicholas se s pocitem hanby a bolesti otočil ke zdi a rozplakal se.

Kapitola sedmá

MOŽNOSTI

Rozpoutala se bouře.

Nicholase probudilo mokro na tváři. Spal hluboce a beze snů; a procitl ztuhlý a stále vyčerpaný. Následoval krátký okamžik zmatenosti, ale pak si až příliš rychle vzpomněl, kde je a co se stalo.

Zároveň s proudy deště, padajícími do nechráněné nedokončené místnosti, ho zaplavilo zoufalství. Ti, kdo spali podél zdí a pod schody, se rychle stáhli k těm, kteří se tísnili v kryté části budovy. Vlhké sychravé doprovázelo hlubší a mnohem pronikavější mrazení způsobené návratem vzpomínek na hrůzy minulého dne.

Navzdory hustému dešti se rozednilo a Nicholas usoudil, že už musí být po východu slunce. Pak si všiml, že mezi těmi, kdo se snažili udržet se v suchu, si k němu opatrně klestí cestu Harry, jemuž se už promočené vlasy lepily k lebce. „Pojď, máme před sebou spoustu práce."

Nicholas přikývl a neohrabaně vstal. Bolela ho noha, a když se přinutil vykročit do lijáku, kulhal. Během několika vteřin byl mokrý až na kůži. Jedinou úlevou, kterou jim

bouře poskytla, bylo, že zmizel ostrý pach spáleniny, přetrvávající z minulé noci.

Chlapci vyšli ze dveří hostince a vydali se k místu, kde stál Martin. Vévodův jediný ústupek dešti tvořil povlak z naole jované kůže na jeho dlouhém luku a další na toulci se šípy. „Bude třeba nasbírat tolik použitelného dřeva, kolik ho dokážeme najít, panoši," řekl Nicholasovi.

Nicholas přikývl a otočil se ke třem mužům, schouleným pod malým přístřeškem, který jim poskytoval pouhou iluzi ochrany před špatným počasím. „Vy tři," překřikl Nicholas bubnování deště, „jste zranění?"

Tři muži zavrtěli hlavami a jeden z nich řekl: „Ale jsme promočení, panoši."

Nicholas jim pokynul, aby se k němu připojili. „Víc už zmoknout nemůžete. Potřebuju vás."

Jeden z mužů pohlédl na Martina, který přikývl, a trojice vstala a vydala se za Nicholasem.

Po zbytek dne procházeli troskami Crydee a nacházeli tu trám, tu několik prken. Ty, s nimiž mohli pohnout, odnášeli do zájezdního hostince, a místa, kde objevili těžší kusy, si zapamatovali, aby se tam mohli později vrátit ve větším počtu.

Kolem poledne bouře polevila. Nicholas a jeho tři společníci – rolník, jehož dům na okraji města vyhořel, a dva bratři, kteří pracovali ve mlýně – učinili šťastný nález půltuctů krabic s hřebíky a několika nepoškozených tesařských nástrojů a kromě toho posbírali tolik dřeva, aby mohl být postaven tucet nouzových přístřešků. Tesař, který přežil útok, prohlásil, že pokud bude mít dostatek řeziva, mohl by s pomocí tří schopných mužů do týdne dokončit střechu hostince. Martin řekl, ať se porozhlédne, zda někde nezůstalo nějaké dřevorubecké nářadí.

Nicholas během onoho dne dospěl k jednomu poznatku:

starodávná tradice, podle níž se chlapci učili mnoha řemeslům, než si na Den volby vybrali jedno, jemuž se chtěli věnovat, nesla své ovoce. Třebaže tito muži nebyli tesaři ani zedníky, znali základy oněch řemesel a bylo pozoruhodné, jak přesně se dokázali rozpomenout na dovednosti, jimž se naučili jako chlapci.

Za soumraku byl Nicholas opět vyčerpaný a hladový. Jídlo se brzy stane problémem, ale už druhou noc jim obyvatelé rybářské vesnice zajistili dostatek stravy pro všechny. Zatímco Nicholas jedl, vstoupil do hostince kulhající voják, který se opíral o hrubé otesanou berlu, a oznámil Martinovi, že poblíž řeky byl objeven půltucet koní. Martina očividně potěšila vyhlídka na to, že bude moci zřídit malou jízdní hlídku a poslat po rychlém jezdci zprávu baronu Bellamymu. Odpoledne vypravil směrem ke Carsu rybářskou loď, ale té bude trvat mnoho dní, než dorazí k cíli.

Harry si přisedl ke svému příteli a začal se hltavě krmit hustou rybí polévkou. Mezi dvěma lžícemi řekl: „Nikdy bych neřekl, že mi bude rybí polévka tak chutnat."

„Protože máš hlad," poznamenal Nicholas.

„Nepovídej, opravdu?" opáčil Harry jízlivě.

Nicholas řekl: „Podívej, taky nejsem zrovna v dobrém rozmaru, ale nevylévám si svou špatnou náladu na tobě. Harry, tak si ty nevylévej tu svou na mně."

Hary přikývl a řekl: „Promiň."

Nicholas se na chvíli zahleděl před sebe. „Myslíš, že je ještě někdy uvidíme?"

Harry si povzdechl. Nemusel se ptát, koho má Nicholas na mysli. „Slyšel jsem, co dneska říkali Martin a Marcus. Jestli Bellamy doručí zprávu do Krondoru dostatečně rychle, stihne naše flotila zahradit pirátům cestu do durbinského přístavu. Myslí si, že tvůj otec může

durbinského guvernéra přinutit, aby vrátil všechny zajatce."

Nicholas vzdychl. „Přál bych si, aby tu byl Amos. Vyzná se v těchhle věcech. Byl kdysi sám durbinským kapitánem."

Harry řekl: „Taky bych si přál, aby tu byl. Spousta tady toho nedává žádný smysl. Proč pozabíjeli tolik lidí a všechno spálili?"

Nicholas byl nucen souhlasit. Rozhlédl se po zubožené společnosti v hostinci a něco ho napadlo. „Kde je Calis? Neviděl jsem ho od okamžiku, kdy zemřel Karel."

„Vrátil se zpátky do Elvandaru," odpověděl Harry. „Říkal, že musí povědět matce, co se stalo."

Nicholas poplašeně vyhrkl: „Bohové. Co se stalo s jeho prarodiči?" Mezi těmi, kdo přežili, Magyu ani Megara nezahlédl.

„Myslím, že jsem Megara dneska viděl v rybářské vesnici. Alespoň ten člověk vypadal jako on. Dohlížel na přípravu všeho tohohle jídla pro nás."

Nicholas se poprvé od okamžiku, kdy se vydali na lov, zasmál. „Tak to musel být on."

Robin, páže pracující pro správce Samuela, si proklestil cestu přelidněnou místností a posadil se k oběma panošům. Chlapci si vyměnili poznatky o tom, co během dne viděli, a výsledný obraz byl přesně tak hrůzný, jak se obávali. S výjimkou Megara, Magyi, jednoho kuchaře a jednoho kuchyňského pomocníka, dvou dalších panošů a hrstky pážat a sluhů byli všichni obyvatelé hradu zabiti při útoku nebo zemřeli krátce po něm na svá zranění. Během noci zemřel další tucet zraněných vojáků a mnoho měšťanů bylo také vážně raněno nebo onemocnělo.

Po večeři se Nicholas, Harry a Robin vydali k místu, kde hovořil Martin s Anthonym a Marcusem. Když Martin uviděl přicházející chlapce, zeptal se: „Jedli jste už?"

Přikývli a Martin řekl: „Dobře. Déšť uhasil ohně, takže za úsvitu vyrazíme k hradu a podíváme se, co se dá zachránit. Teď se trochu prospěte."

Nicholas a Harry se rozhlédli po místnosti, aby si našli nějaký koutek na spaní, a u protější zdi si všimli malého výklenku. Trojice chlapců se propletla mezi spícími měšťany a natěsnala se na volné místečko. Nicholas usnul mezi Harrym a starým rybářem, který hlasitě chrápal. Ale Nicholasovi hluk nevadil; spíše ho konejšila blízkost a teplo živých lidských těl.

Dny míjely a v Crydee se opět rozproudil život. Tesař a jeho pomocníci dokončili střechu na hostinci, jenž se nyní stal vévodovým sídlem, přestože Martin odmítl používat pokoje v prvním patře a poskytl je těm zraněným a nemocným, kteří nejvíce potřebovali teplo a přístřeší. Další stovka měšťanů i vojáků zemřela v průběhu týdne na následky zranění a nemocí navzdory Nakorovým a Anthonyho schopnostem a úsilí. Zvěst o tragédii Crydee nějakým způsobem dospěla i do vzdáleného Silbánského opatství na okraji Elvandaru, odkud přispěchal půltucet mnichů, aby nabídli pomoc.

Muž, který hostinec budoval, zahynul během útoku, a tak se neoficiálním hostinským stal Harry. Staral se o zásoby jídla, uklidňoval hádky a udržoval pořádek. Navzdory svému rozvernému chování před útokem projevil neočekávaný smysl pro vyjednávání a řešení složitých situací. Vzhledem k tomu, že u obyvatel Crydee nyní převládalo rozrušení a podráždění, byl Nicholas jeho schopnostmi překvapen. Harry měl dar přivést k rozumu i ty, kdo nebyli v náladě jednat uvážlivě. Nicholas si v duchu poznamenal, že až se vrátí domů do méně šíleného světa, mohl by se Harry osvědčit jako správce u princova dvora.

Nicholas doprovodil Martina a Marcuse do pevnosti, kde zjistili, že žádná její část nezůstala nepoškozená. Nafta použitá k založení požárů vyvolala takový žár, že hořlavé věci v pevnosti se rychle vzňaly a plameny strávily vše, co jim stálo v cestě. Žár dosáhl takového stupně, že mnoho staletých kamenů puklo a do stěn zapuštěné kovové držáky na pochodně se dokonce roztavily.

Když procházeli kolem zčernalých zdí, zjistili, že horní patro vyhořelo k nepoznání. Martin s Marcusem se na dlouhou chvíli zdrželi poblíž dveří do Margaretina pokoje a důkladně si prohlíželi spálené a rozpukané dlaždice. Po těch, kdo zde zemřeli, nezůstaly žádné stopy, protože plameny proměnily dokonce i jejich kosti v černý popel. Několik kaluží kovu, nyní ztuhlých na kámen, označovalo místa, kam dopadly na zem upuštěné zbraně.

V nejhlubších sklepeních, která jediná unikla zkáze, nalezli nemnoho užitečných věcí: oděvy, pláště a pokrývky prosycené kouřem a několik truhlic starého odloženého oblečení, bot, opasků a ženských šatů.

Harry objevil skladiště vojenských zásob; Martin prozkoumal uložené potraviny a poznamenal, že tam muse jí být od dob Trhlinové války. Sušené hovězí maso bylo zčernalé a ztvrdlé jako stará kůže; tvrdý chléb se drobil jako vyschlý jíl. Ale tři soudky vypadaly, že jsou novějšího data; byly zapečetěny voskem a papírovou páskou. Po otevření se zjistilo, že obsahují stále ještě poživatelná sušená jablka, A k všeobecnému potěšení došlo i na objev šesti soudků jemné keshanské brandy. Bylo rozhodnuto, že budou pod Nicholasovým dohledem dopraveny do Crydee.

Když opouštěli hrad, Nicholas mlčel. Čekal na nějakou Martinovu nebo Marcusovu poznámku o smrti vévodkyně, ale ani manžel, ani syn nepromluvili.

Dny se vlekly a město se pomalu začalo léčit ze svých ran. Opravila se druhá a pak třetí budova, a jak se raněným vracelo zdraví, připojovali se postupně k tvrdé práci na obnově města, jež tak stále nabývala na rychlosti.

Během týdne se vrátil Calis s tuctem elfů a nalovenou zvěřinou. Nesli tři jeleny přivázané k tyčím a také křepelky a zajíce. Vyhladovělí obyvatelé Crydee elfům poděkovali a bez okolků se pustili do vaření a pečení.

Calis strávil asi hodinu se svými prarodiči a pak se připojil k Martinově družině, aby s nimi poobědval. Nicholas a Harry žvýkali jelení řízek a mladý elf vyprávěl: „Moje matka a otec jsou velmi rozrušeni tímto útokem a mám ještě více špatných zpráv. Vaše pevnost v Barranu byla také přepadena."

Martin se polekaně zeptal: „Amos?"

Calis přikývl. „Jeho lod také, ale podařilo se mu útočníky odrazit. Teď ji opravuje a měl by sem doplout zítra nebo pozítří."

Martin řekl: „Čím více máme zpráv, tím menší smysl to všechno dává. Proč by otrokáři útočili na vojenská kasárna?"

„Můj otec si myslí, že proto, aby vám zabránili v pronásledování," podotkl Calis.

Marcus zavrtěl hlavou. „Proč bychom ztráceli týdny tím, že budeme honit otrokáře odsud do Durbinu, když můžeme prostřednictvím Bellamyho holubů poslat zprávu do Krondoru, aby jim odřízli cestu odtamtud?"

Calis přimhouřil oči ve starostlivém výrazu. „Už jste dostali nějaké zprávy z Carsu?"

Martin odložil žebro, které okusoval. „Bohové! Ta poštovní loď z Carsu. Vůbec nedorazila."

Marcus řekl: „Jestli byl přepaden i Bellamy..."

Martin vstal a rozhlédl se po místnosti. Když zahlédl známou tvář vojáka ze své posádky, zavolal si ho k sobě.

„Chci, aby za úsvitu vyrazili dva jezdci do Carsu. Jestli se cestou setkají s posly, kteří sem vezou zprávu o tom, že Cars byl přepaden, ať pokračují dál k Bellamymu, tam si vymění koně a jedou k Tolburtovi do Tulanu. Chci úplné hlášení o tom, co se stalo, a to co nejdříve." Voják zasalutoval a odešel. Zbývající koně stáli uvázáni u kolíků za hostincem a sesbíraných kusů jezdecké výstroje bylo tolik, že to stačilo na výbavu dvou jezdců.

Martin si opět sedl. Do hostince vešli Nakor s Chudou a přistoupili k místu, kde seděl zachmuřený vévoda. Mužík řekl: „Myslím, že většina z těch, co přežili až dosud, se uzdraví."

Marcus řekl: „Konečně aspoň nějaká dobrá zpráva."

Martin jim pokynul, aby se posadili a najedli, a po chvilce řekl: „Mám velice zlé tušení, že jsme svědky počátku něčeho mnohem významnějšího, než je jedno přepadení."

Ghuda řekl: „Už jsem viděl práci durbinských otrokářů, pane, ale to nebylo nic podobného. Tohle byla řezničina." Zavrtěl hlavou. „Pro zábavu, jestli tomu dokážete uvěřit."

Martin zavřel oči, jako by ho rozbolela hlava, pak je otevřel a řekl: „Neměl jsem tak nepříjemný pocit od Trhlinové války."

Marcus se zeptal: „Myslíš, že k nám Tsurané zase obracejí pozornost?"

Martin zavrtěl hlavou. „Ne. Správkyně Impéria má všechno pevně v rukou. Projevila se jako tvrdá, ale poctivá obchodnice, co se její syn stal císařem. Několik obchodníků bez licence, kteří proklouzli Trhlinou, aby vydělali na kovech, to bych připustil. Ale tohle" – širokým gestem ruky naznačil rozlohu celého města – „nedává žádný smysl, pokud to byli tsuranští odpadlíci."

„Jenže Karel tvrdil, že někteří z útočníků byli Tsurané, otče," zdůraznil Marcus.

„Jak je to nazval?" zeptal se Ghuda. „Spolek?"

Nakor řekl: „Spolek Brimanu. To znamená .Bratrstvo Zlaté bouře'."

Martin řekl: „Ty umíš tsuransky?"

Nakor přikývl. „Slušně. Byli to zabijáci. Tsuranští Puštíci, jestli chcete: cech nájemných vrahů, kteří si za vraždy nechávají platit. Správkyně Impéria asi před patnácti lety zničila nejmocnější spolek, Hamoi, ale jsou i jiné."

Martin zavrtěl hlavou a zamnul si kořen nosu. „Co to všechno znamená?"

„To znamená, že máš na krku vážné problémy, příteli," ozval se ode dveří známý hlas.

„Amosi!" vykřikl Martin. „Vrátil ses dříve, než jsme čekali."

„Napnul jsem každou čtvereční píď plachet, kterou jsem mohl, a málem jsem z chlapů sedřel kůži, jen abych tu byl co nejdřív," řekl Trask a cestou přes místnost si svlékal svůj plášť do špatného počasí, ušitý z plachtoviny. Odhodil jej na podlahu a posadil se vedle Martina.

„Co se stalo v Barranu?" zeptal se vévoda.

Amos si sundal z hlavy vlněnou čapku, nacpal si ji do kapsy a přijal od Harryho šálek horkého čaje. Jak se Harry dostal k čaji, nikdo nevěděl, ale ve večerním chladu všichni s radostí uvítali vonný nápoj. „Byli jsme přepadeni před sedmi dny, to znamená o den dříve než vy, myslím." Martin přikývl. „Od mého střetu s Tsurany během Trhlinové války vždycky stavím jednu hlídku navíc, když kotvím v přístavu. Dobrá věc, protože většina hlídek zahynula, než se strhl poplach. Ale jeden z mých mužů nás přesto dokázal včas zburcovat, a tak jsme pozabíjeli všechny ty parchanty, kteří mi chtěli podpálit loď." Vzdychl. „Kasárna neměla takové štěstí. Vyložili jsme většinu zbraní a zásob – ještě jeden den, a bylo by to

všechno hotovo. Tvůj rytíř-poručík Edwin zastavil práce na palisádách, aby nám pomohl s vykládkou lodi, a tak brána zůstala nedokončená. Útočníci se dostali dovnitř a začali zabíjet vojáky v kasárnách dřív, než byl spuštěn poplach. I tak jsme těm parchantům pustili žilou, než vypálili přístav."

„Přístav vyhořel?" zeptal se Marcus.

„Do základů," potvrdil Amos.

„A posádka?" zeptal se Martin.

„Přivezl jsem je s sebou. Nic jiného mi nezbylo."

Martin přikývl. „Kolik přežilo?"

Amos si povzdechl. „Je mi líto, že ti to musím říct, ale ani ne stovka. Edwin právě dohlíží na jejich vylodění. Podá ti hlášení, až bude hotov.

Podařilo se nám něco vyhrabat z trosek a zůstalo nám to málo, co jsme ještě nestačili vyložit, ale většina zbraní a zásob byla zničena. Není tam žádná pevnost a blíží se zima, takže se mi zdálo prozíravé odložit obnovu až na příští jaro." Amos si přejel rukou přes obličej. „A z pohledu Crydee budeš stejně potřebovat každou schopnou ruku tady."

Martin řekl: „To je pravda." Povyprávěl Amosovi všechno, co věděl o přepadení, a když znovu vypočítával fakta, Amosova tvář se zachmuřila.

Poté, co dospěl k popisu lodí útočníků, který mu poskytl jeden rybář, Amos ho přerušil. „To nedává žádný smysl."

„Nejsi první, kdo tohle říká, Amosi," poznamenal Marcus.

Amos řekl: „Ne, nejde jen o to přepadení. Promiň, Martine, mluv dál."

Martin pokračoval v líčení útoku a nahlížel přitom do zpráv shromážděných od očitých svědků. Trvalo mu půl hodiny, než byl se svým vyprávěním u konce.

Amos vstal a pokusil se přecházet sem a tam přeplněnou místností hostince. Zamyšleně si mnul vousatou bradu. „Podle toho, cos mi řekl, se téhle fušky musela zúčastnit tak tisícovka mužů."

„Fušky?" zeptal se Harry.

„Práce, úkolu, podniku," vysvětlil Nakor s úsměvem. „Zloinecká hantýrka."

„Aha," řekl panoš.

„A?" zeptal se Marcus.

Amos se otočil a podíval se na něho. „A to by znamenalo, že přinejmenším šest, a nejspíš osm durbinských kapitánů pracovalo společně. Něco takového se za mých dob nikdy nestalo."

„Opravdu?" zeptal se Martin suše. Znal Amosovu minulost; nynější admirál dříve patřil k nejobávanějším pirátům Hořkého moře a honosil se jménem kapitán Trenchard, Dýka moří. Jak míjely roky, upravoval si Amos svůj životopis a nyní s oblibou tvrdil, že byl korzárem ve službách durbinského guvernéra.

„Ano, opravdu!" řekl Amos. „Kapitáni pobřeží jsou svárlivá cháska a podnikají každý na vlastní pěst. Jediný důvod, proč jim bylo dovoleno zůstat ve městě, je ten, že drží v šachu Queg, a to je výhodné pro Kesh, protože Říše tak nemusí vynakládat prostředky na udržování vlastní flotily." Podíval se na Martina a řekl: „A jako admirálovi tvého bratra mi mnohem více vyhovuje tucet rozhádaných pirátských kapitánů, které můžu osobně potrápit v Durbinu, než Císařská keshanská flotila. Politika, můj drahý Martine, dokáže udělat úctyhodnou osobu skoro z každého."

„Takže oni na pár dní zapomněli na svoji obvyklou vzájemnou nevraživost a spolčili se k jednomu přepadení?" zeptal se Ghuda.

Amos zavrtěl hlavou. „Neřekl bych. Útok na Cars a Crydee? A na nové opevnění v Barranu? A vsadil bych se, že v Tulanu taky nezůstala jediná námořní loď." Udeřil pěstí do výčepního pultu, o který se opíral. „Co já bych dal za doušek brandy," zabručel.

Harry řekl: „No, schovával jsem ji pro Nakora a Anthonyho. Dávají ji nemocným." Sáhl pod pult a vytáhl láhev keshanské brandy. Nalil trochu do poháru a Amos ho vděčně přijal.

Napil se a řekl: „Nebesa ti to nezapomenou, chlapče." Obrátil se zpět k Martinově společnosti a posadil se na paty. „Podívejte se, tohle nebyl útok z Durbinu."

„Ale otrokáři –" namítl Marcus.

Amos zvedl ruku. „To je falešná stopa, synu. Otrokáři vklouznou do vesnice, poberou zdravé děti a zdatné mladé muže a ženy a zase zmizí. Nespálí a nepozabíjejí všechno v dohledu. Nevedou války v tak velkém měřítku a neunášejí neteře králů. Vědí, že by z toho měli nepříjemností." Zamnul si bradu. „Kdybych věděl, kteří z kapitánů u toho byli..."

„Jeden voják říkal, že jejich velitel byl vysoký muž se světlou pletí a úplně poletovaným obličejem."

„Se zuby vybroušenými do špičky a modrýma očima?" zeptal se Amos.

Nicholas přikývl.

Amos povytáhl obočí a zašeptal: „Render. Myslel jsem, že je mrtvý."

Martin se naklonil kupředu. „Co je zač, tenhle Render?"

Amos promluvil pomalu s nádechem úžasu v hlase. „Skrz naskrz zkažený syn démona. Když byl ještě obyčejný námořník, ztratil se v západních souostrovích. On a zbytek jeho posádky byl zajat skašakanskými ostrovany. Render si nějakým způsobem dokázal získat jejich důvěru a oni ho přijali do svého kmene. Přežil jako jediný z celé

posádky. Je od hlavy k patě pokrytý klanovým tetováním a zuby mu vybrousili do špiček při obřadu, kterým ho přijali mezi sebe. Aby se skutečně stal příslušníkem kmene, musel sníst jednoho ze svých druhů z lodi. Skašakanští ostrované jsou lidojedi."

Amos se posadil. „Poprvé jsem se s ním setkal v přístavu Margrave. Byl prvním důstojníkem na lodi kapitána Milosrdného."

„Milosrdného?" zeptal se Nicholas s nevěřícným úsměvem.

„Většina Kapitánů pobřeží je známa pouze pod svými falešnými jmény," řekl Amos., Já jsem byl Trenchard a Trevor Hull měl přezdívku Bělooký. Gilbert de Gracie byl kapitán Milosrdný; kdysi byl novicem v klášteře Daly Milosrdného. Očividně se necítil být povolán, ale jméno už mu zůstalo." Amos se lehce zamračil a odvrátil se.

Martin se zeptal: „Co se děje, Amosi?"

„Render se vyzná v obchodu s otroky, protože to taky byla jedna z kratochvílí Milosrdného, ale nikdy nepatřil k durbinským Kapitánům, Martine. Dokonce v době, kdy jsem ho znal, nikdy nebyl kapitánem; naposledy, co jsem o něm slyšel, byl v posádce Johna Averyho a Avery zradil Durbin a přidal se ke quegské přepadové flotile. Z Rendera by se stal mrtvý muž, kdyby vstoupil na durbinskou půdu."

Jeden z vojáků, sedících poblíž, řekl: „Prosím o prominutí, admirále, ale mluvil jste o Queganech?"

Martin se k němu otočil. „O co jde?"

„Můj pane, až dosud jsem si to neuvědomil, ale byl tam ještě jeden muž, který mi připadal známý, i když jsem si ho v tom zmatku všiml jen letmo. Pamatujete si na toho quegského obchodníka, který nás navštívil několik dnů předtím, než jste se vydal na lov? Byl s těmi útočníky."

„Vasarius," řekl Nicholas. „Nelíbilo se mi, jak se díval na Abigail a Margaret."

„A vyptával se mistra šermíře a vrchního štolby na spoustu věcí o hradu a o posádce," řekl voják. „Znělo to přátelsky, ale asi se snažil dozvědět co nejvíc o naší obraně."

Amos řekl: „Tím se všechno ještě víc zašmodrchalo. Durbinští útočníci by se do takovéhle fušky nepustili. To by bylo vyhlášení války. Za svou pověst vděčí částečně tomu, že si své oběti pečlivě vybírají a vyhýbají se těm, z nichž by jim kynuly jakékoli potíže. Jako jediné vysvětlení pro řádění takového rozsahu mě napadá, že se všemi prostředky snažili zabránit tomu, abychom je začali pronásledovat, protože je jasné, že to je věc, které se nejvíce bojí."

Martin vypadal zmateně. „Co tím myslíš?"

„Tvoji lidé hlásili, že mezi útočníky jsou i otrokáři z durbinského cechu. Co když nebyli praví? Co když útočníci chtěli, abychom si mysleli, že míří do Durbinu? Určitě vědí, že máš prostředky, jejichž pomocí můžeš poslat zprávu rychleji, než se oni stačí vrátit do Hořkého moře. Můžeš vypravit jezdce přes hory do Svobodných měst, odkud by na rychlé lodi odpluli do Krondoru a královská flotila by dorazila k Durbinu dřív, než by se útočníci dostali za Úžinu temnot. Ne, nemířili k Durbinu a nechtěli, abychom je pronásledovali."

Nicholas řekl: „Jak bychom je mohli pronásledovat? Mám na mysli, na moři přece nezůstanou žádné stopy."

Amos se usmál. „Protože já vím, kam se vydali nejdřív, Nicky."

Martin se napřímil. „Kam odvezli moji dceru, Amosi?"

„Svobodný přístav. Renderovým domovem jsou nyní Ostrovy západu slunce – alespoň to tak bylo, když jsem o něm naposledy slyšel – a z toho, co jsi mi řekl o lodích, které používali, soudím, že to je nejdál, kam můžou doplout."

„Nerozumím," řekl Marcus. „Co je s loďmi?"

Amos se obrátil k Martinovi. „Pamatuješ, jak jsem říkal, že to nedává smysl?"

Martin přikývl.

Amos řekl: „Mluvil jsem o lodích. Byly to pomocné čluny. Malá, úzká plavidla s jedním stěžněm, který se dá sundat. Žádná větší loď se nemohla přiblížit ke Crydee na tak malou vzdálenost a vyložit takovou sílu mužů, aniž by ji nezpozorovaly hlídky na Dlouhém mysu a dole na Námořníkově hoři. Podle toho, co jsi říkal, udeřila tady asi tisícovka těch parchantů a my jsme v Barranu měli na krku další dvě stovky. Jediné místo, odkud ty lodi mohly vyplout bez obav, že jejich posádky během plavby nechcípnou hlady, jsou Ostrovy západu slunce."

Marcus řekl: „Ale piráti z Ostrovů západu slunce už o sobě pěkných pár let nedali vědět."

Amos přikývl. „Něco je vyburcovalo z klidu. To je ta druhá věc, která mě trápí."

„Co?" řekl Martin.

„Kdyby se sebrali všichni ti padouši, kteří žili na Ostrovech západu slunce od dob, kdy jsem byl ještě kluk, a kdyby sebrali všechny svoje babičky a k tomu ještě všechny kočky všech svých babiček, nedalo by se jich dohromady víc než pět set. A my mluvíme o víc než dvojnásobném počtu, připočítáme-li i několik cvičených tsuranských zabijáků a možná pár skutečných durbinských otrokářů a jednoho quegského odpadlíka."

Martin přikývl. „Takže odkud se všichni ti útočníci vzali a kdo je poslal?"

„Mohl by za tím být ten Render?" zeptal se Nicholas.

Amos zavrtěl hlavou. „Ne, pokud se za posledních třicet let nezměnil víc, než bych si myslel. Ne, tuhle fušku vymyslel někdo mnohem chytřejší než Render. A taky stála peníze. Jen dostat ty tsuranské zabijáky přes Trhlinu...

někdo musel být podplacen, a to nejspíš na obou stranách. A durbinští otrokáři vyžadují záruky. A teď, i když prodají všechny zajaté dívky a chlapce za nejlepší cenu, nepokryje výtěžek ani náklady na tohle dobrodružství."

Martin řekl: „Musíme se vydat na cestu."

Amos přikývl. „Bude mi trvat jen pár dní, než připravím loď."

„Kam poplujeme?" zeptal se Nicholas. Amos řekl: „Na Ostrovy západu slunce. Tam chytíme jejich stopu, Nicholasi."

O něco později v noci požádal Martin Harryho a Nicholase, aby šli s ním, Marcusem a Amosem ven. Když byli mimo doslech všech ostatních, řekl Martin: „Nicholasi, rozhodl jsem se, že ty a Harry zůstanete tady v Crydee. Rytíř-poručík Edwin bude potřebovat pomoc, a až se sem dostane loď z Tulanu nebo z Krondoru, budete se moci vrátit na dvůr tvého otce."

Martin se odvrátil, jako by tím byla věc vyřízena, ale Nicholas řekl: „Ne."

„Nežádal jsem tě o schválení, panoši," řekl Martin.

Nicholas se chvíli díval svému strýci do očí, pak se zhluboka nadechl a řekl: „Výsosti nebo princi Nicholasi, lorde Martine."

Marcus si odfrkl. „Půjdeš tam, kam tě otec pošle –"

Nicholas nezačal křičet, ale z jeho hlasu čišel chlad a hněv. „Půjdu tam, kam se mi zlíbí, pane Marcusi."

Marcus postoupil kupředu, jako by měl v úmyslu Nicholase uhodit, ale Amos křikl: „Nech toho!" Marcus se zastavil a Amos řekl: „Nicky, o co ti jde?"

Nicholas se díval z jedné tváře do druhé a nakonec upřel pohled na Martina. „Strýčku, ty jsi učinil přísahu a já také. O svých čtrnáctých narozeninách jsem přísahal, že budu

chránit a bránit Království. Jak můžu tvrdit, že jsem dodržel svou přísahu, když teď uteču domů?"

Martin mlčel, ale místo něho promluvil Amos. „Nicholasi, tvůj otec tě sem poslal, aby ses naučil, jaký je rozdíl mezi životem u dvora a na hranicích, ale ne abys honil otrokáře po oceánu."

Nicholas řekl: „Můj otec mě sem poslal, abych se naučil být princem Království, admirále. Jsem stejné královské krve jako Borric a Erland a jsem stejně jako oni povinen pečovat o blaho a bezpečí našich poddaných. V mém věku už Bortíc a Eriand rok bojovali na hranicích po boku lorda ze Skalního Hradu." Pohlédl pevně na Martina a dodal: „Nežádal jsem vás o svolení jet s vámi, můj lorde vévodo, vydal jsem vám příkaz."

Marcus otevřel lista, jako by chtěl něco říct, ale Martin mu položil ruku na rameno. Tiše se otázal: „Jsi si tím jist, Nicholasi?"

Nicholas se ohlédl na Harryho. Kdysi rozverný chlapec z Ludlandu byl špinavý po dnech práce ve městě plném sazí a pod očima měl tmavé kruhy z vyčerpání, ale přikývl.

„Jsem si tím jist, strýčku," řekl Nicholas.

Martin sevřel Marcusovo rameno a tiše řekl: „Jsme vázáni svou přísahou..." Pak dodal: „Vaše Výsosti."

Marcus přimhouřil oči, ale neřekl nic a otočil se, aby následoval svého otce. Amos počkal, až odejdou, a pak se na Nicholase utrhl: „To jsem si myslel, že jsem tě vychoval k větší chytrosti, než bylo tohle. Nicky."

Nicholas řekl: „Margaret a Abigail jsou tam někde, Amosi, a pokud existuje nějaký způsob, jak je najít, najdu je."

Amos zavrtěl hlavou. Rozhlédl se po zničeném městě zalitém měsíčním světlem a odevzdaně si povzdechl. „Miluju tě jako vlastního vnuka, Nicky, ale kdybych měl na vybranou, dal bych přednost troše dobré magie před

tím, aby mi na té výpravě udílel rozkazy princ, který má ještě skořápku na zadku."

„Pug!" zvolal náhle Nicholas.

„Co je s ním?" zeptal se Amos.

Chlapec si sáhl za tuniku. „Dal mi tohle pro případ, že bychom ho potřebovali."

Amos řekl: „No, nenapadá mě žádná situace, při které bychom ho mohli potřebovat více."

Nicholas sevřel talisman v pravé ruce a třikrát zopakoval Pugovo jméno. Malý kovový předmět se v jeho dlani rozehřál, ale to byla jediná známka toho, že byla použita magie.

O okamžik později vyšel z hostince Nakor. „Co to tu děláte?" zajímal se.

„Ty jsi to cítil?" zeptal se Nicholas.

„Cítil co?"

„Magii."

„Pche. To není žádná magie," řekl Nakor a pohrdavě mávl rukou. „Viděl jsem dovnitř vcházet Martina a Marcuse a nevypadali moc spokojeně."

Amos řekl: „Správný vojenský výraz zní .odepření poslušnosti'. Náš mladý princ tadyhle se rozhodl, že s námi půjde bez ohledu na to, co říkám já nebo jeho strýc."

„To taky musí," řekl Nakor.

„Cože?" zeptal se Harry.

Isalánec pokrčil rameny. „Nevím proč, ale kdyby s námi nešel, to, co nás tam čeká, ať je to cokoli, by zvítězilo."

„Je to syn Pána Západu," ozvalo se za nimi.

Otočili se a ze stínu vystoupil Pug. Byl oblečen do tmavohnědého roucha s kápí, kterou si shodil na záda, a odhalil tak tvář s ustaraným výrazem. „Chtěl jsem se zeptat, proč jste mě zavolali." Rozhlédl se po troskách kolem sebe. „Ale myslím, že to je zbytečné."

Pug a Martin stáli mimo doslech ostatních a dlouho spolu rozmlouvali. Amos zavolal Martina z hostince na Pugovu žádost. Teď spolu s těmi, kdo byli svědky Pugova příchodu, čekal, co se bude dít dál.

Harry řekl: „Myslíte, že je může přičarovat zpátky?"

„Je to velice mocný muž," odpověděl Nakor. „Ale nemyslím, že by s tím čarování mělo něco společného. Uvidíme."

Pug a Martin se vrátili k ostatním a Pug řekl: „Pokusím se zjistit místo, kde se teď nachází Margaret a její přítelkyně." Rozhlédl se. „Potřebuju k tomu prostor. Zůstaňte tady, prosím."

Poodešel od hostince směrem k velkému prostranství, kde mělo být nové tržiště. Nyní to byla pustá plocha řídce porostlá travou, z jejíhož středu čněl velký kus skály. Pug na něj vystoupil a zvedl ruce nad hlavu.

Nicholas pocítil zvláštní chvění, jako by v dálce něco dunělo. Pohlédl na Harryho a ten mu přikývnutím potvrdil, že to cítí taky. Po dlouhé chvíli vyšel z hostince Anthony a připojil se k nim. Tichým hlasem se zeptal: „To je Pug?"

Nakor přisvědčil. „Hledá ty dívky. Je to velice dobrý trik, pokud ho dokáže provést."

Chvění sílilo, až měl Nicholas pocit, jako by mu něco lezlo po kůži. Odolal nutkání poškrábat se.

Anthony řekl: „Co je tohle?"

Nicholas zamžoural směrem, kterým mladý mág ukázal, a zahlédl v dálce mlhavé červené světélko. Zdálo se, že je stále jasnější.

V ptíštím okamžiku Nakor vykřikl: „K zemi!"

Když Anthony zaváhal, popadl ho Nakor za rukáv, stáhl ho dolů a pak stejným způsobem přinutil uposlechnout i Nicholase. „K zemi! Všichni! Zakryjte si oči! Nedívejte se! *Hned!"*

Udělali, co řekl, ale Nicholas přece jen vzhlédl a uviděl, jak se červené světlo neuvěřitelnou rychlostí blíží.

Nicholas ucítil, jak mu Nakorova ruka tiskne hlavu do bláta. „Nedívej se! Zakryj si obličej!"

Najednou Nicholase zalila vlna horka. Žár mu zaplavil hlavu a ramena, jako by se před ním náhle otevřela dvířka rozpálených kamen. Náraz žhavého vzduchu mu zastavil dech v plicích. Nebýt toho, že Nakor stále opakoval svou výstrahu, skoro by otevřel oči.

Pak žár pominul. „Podívejte!" vykřikl Nakor.

Strnule stojícího Puga obklopoval oblak syčících rudých energií, na jehož povrchu jiskřily bílé záblesky a uvnitř jako by tančily stříbřité skvrny. Nakor byl vmžiku na nohou a utíkal k němu.

Ostatní mu byli v patách. Když Nakor doběhl na vzdálenost paže od Puga, zastavil se a zvednutím ruky varoval ostatní, aby se nepřibližovali.

Pug stál nehybně uprostřed rudé koule jako socha se zvednutými pažemi. Nakor obešel celou podivnou bublinu červeného světla a zavrtěl hlavou.

Amos řekl: „Co je to?"

„Velmi mocná magie, admirále," odpověděl Anthony.

Nakor odmítavě mávl rukou. „Ha! Žádná magie. *Tohle* je velmi důrazné varování: ruce pryč!" Pokýval hlavou a dodal: „A ještě něco."

„Co?" zeptal se Martin.

„Budeme mít víc potíží, než jsme si mysleli." Vykročil zpět k hostinci.

„Ty ho tady necháš?" podivil se Harry.

„A co chceš, abych udělal?" řekl Nakor. „Nemůžu pro Puga udělat nic, co by pro sebe nedokázal udělat sám. Bude v pořádku. Prostě mu bude nějakou chvíli trvat, než se z té pasti dostane."

„Nemáme čekat?" zeptal se Nicholas.

„Klidně můžeš, když chceš," odpověděl Nakor. „Ale mně je zima a mám hlad. Pug za námi určitě přijde, až bude hotov."

„Hotov s čím?" vyzvídal Amos, který šel za nimi.

„S tím, co tam dělá. Nezdržoval by se tam tak dlouho, kdyby mu šlo jen o to, dostat se ven. Kutí tam ještě něco jiného, tím jsem si jist." S těmito slovy došel mužík ke dveřím a otevřel je. Ostatní ho následovali, s výjimkou Anthonyho, který zůstal stát na místě a pozoroval Puga.

Pug se pohyboval stínem. Vztáhl své smysly směrem na jihozápad k těm ostrovům, o nichž Amos tvrdil, že jsou nejpravděpodobnějším místem, kde se nachází Margaret a její společnice. Ostrovy našel rychle, protože tam bylo velké město a energie jeho obyvatel zářila jako oheň na opuštěné pláži.

Pak se spustil poplach. Nějaký ochranný smysl mu napověděl, že se blíží útok. Vztyčil svou mentami obranu a vzápětí udeřila rudá energie. Obrana byla více než dostačující. Pug nepodnikl žádný odvetný krok, jen se chránil. Mohl by zničit magii, která ho uvěznila, ale tím by jejího původce jasně upozornil, že se osvobodil. Namísto toho se rozhodl pátrat.

Jako ve všech případech vysílání magie vedla i zde stopa od zdroje k cíli. Pug prozkoumal její dotek, směr, odkud přicházela, a způsob, jakým byla vybudována; pak stvořil svůj stín.

Nebyl to skutečný stín, ale tímto způsobem ho Pug vnímal, tak pojal jeho podstatu. Stín byl magickým výtvorem, neskutečná bytost, která existovala pouze ve spojení s Pugovým vědomím. Pug měl podezření, že to byla jeho intuice, co mu napovědělo, aby pomyslel na stín, protože tak mohl toto stvoření ukrýt v oněch temných a

beztvarých místech podél trasy magického paprsku, kde si ho původce nepřátelského kouzla sotva povšimne.

Jakmile Pug stín stvořil, vyslal ho, aby se plížil po trase, po níž plynula magická energie, skrýval se v neprostoru a ztrácel v temných pustinách, jež ji obklopovaly. Pátrání zabere hodně času, ale nakonec odhalí zdroj a původce útoku.

Pug začal hledat.

Už se skoro rozednívalo, když Pug náhle vystoupil ze světelného oblaku. Anthony v plášti pevně přivinutém k tělu seděl na zemi poblíž a podřimoval. Jakmile zaznamenal pohyb, rychle se probral. Rudá bublina s bílým jiskřením na povrchu zůstávala stále na svém místě; uvnitř se rýsoval stín připomínající Puga tak, jak tam ještě před okamžikem sám stál.

Anthony vstal a sevřel Pugovu paži. „Jste v pořádku?"

Pug zavřel oči. „Jen unavený." Zhluboka se nadechl a zase oči otevřel. Prohlédl si kouli rudých energií a zeptal se: „Kde jsou ostatní?"

„Uvnitř," řekl Anthony.

Pug přikývl, lehce se prstem dotkl rudého světla a chvíli zkoumal stín uvnitř. „Chvíli to vydrží," usoudil nakonec. Otočil se a vydal se k hostinci.

Anthony vykročil po jeho boku a Pug se ho zeptal: „Znám tě?" Anthony se mu představil a Pug řekl: „Takže ty jsi můj náhradník?"

Anthony se začervenal. „Vás nemůže nahradit nikdo, mistře."

„Říkej mi Pug. Jestli čas dovolí, povyprávím ti, jaký nešťastný packal jsem byl, když jsem žil tady v Crydee." Anthony se slabě usmál a z jeho výrazu bylo patrné, že Pugovi nevěří. „Mluvím vážně," řekl Pug. „Byl jsem zpočátku opravdu mizerný mág."

Pug otevřel dveře a Martin se okamžitě probudil. I Marcus s ostatními se rychle probrali ze spánku. Harry se protáhl a zívl. „Myslím, že nám zůstala ještě nějaká káva. Podívám se." S těmito slovy se ospale vydal k nálevnímu pultu.

Pug si dřepl k Martinovi a řekl: „Myslím, že Amosův předpoklad je správný. Přepadení bylo zástěrkou pro něco dalšího."

„Co bylo to červené světlo tam venku?" zeptal se Martin.

„Velmi chytrá past."

Nakor přikývl. „Varování, ne?"

„Ano, to také," potvrdil Pug.

Martin řekl: „A co Margaret a ostatní?"

„Jsou na místě, které určil Amos. Nemohu to říct přesně, protože v okamžiku, kdy jsem je našel, přišel ten útok. Vím jen, že jsou v nějaké velké temné místnosti. Možná ve skladišti. Vycítil jsem i jejich náladu. Jsou všichni strašlivě vyděšení a je tam silný pocit zoufalství." Pak se Pug usmál. „I když tvou dcerou cloumá i pořádná dávka hněvu."

Martin nedokázal skrýt úlevu. „Bál jsem se..."

Pug přikývl. „Přinejmenším tuto noc byla v pořádku."

„Kdo se tě pokusil polapit do té pasti?" zeptal se Nakor.

„Nevím." Pug vypadal zamyšleně. „Útok nepřišel z místa, kde jsou dívky. Přišel odněkud z velké dálky a provedl ho někdo s nadprůměrnými schopnostmi a mocí. Byla to odpověď na to, že jsem začal pátrat po zajatcích."

Nakor si povzdechl. „Takže ti ten dotyčný vlastně vzkazoval, aby ses staral sám o sebe."

Pug přikývl. „Můj stín, který jsem tam nechal, se každou chvíli zhroutí. Mám v plánu být daleko odsud, až se to stane, abych nepřivolal jejich hněv na nikoho dalšího, až zaútočí znovu. Dokážu bránit sám sebe, ale nevím, kolik z vás bych mohl ochránit, kdyby svůj útok zesílili."

Nakor se kousl do rtu. „Takže se budeme muset obejít bez tebe."

Martin přimhouřil oči. „Nerozumím."

„To varování," řekl Nakor. „Pug je opatrný. Nechce tě znovu rozrušit." Podíval se na vousatého mága a řekl: „Měl bys mu to říct."

„Říct co?" zeptal se Martin.

Pug potřásl hlavou a vzal si šálek kávy z podnosu, který právě přinesl Harry. Usrkl a řekl: „Nevím, jak se to náš podivuhodný přítel dozvěděl, ale k tomu útoku bylo připojeno varování: pokud se pokusím přiblížit k zajatcům, pokud použiju magii, abych jim pomohl k útěku, a pokud cokoli vyvolá podezření, že se z Království někdo vydal je zachránit, budou dívky i chlapci zabíjeni jeden po druhém, dokud se pronásledovatelé nestáhnou. Nejsou pouze zajatci; jsou také rukojmími."

Amos nadmul tváře a pak pomalu vypustil vzduch z úst. „Což znamená, že pokud uvidí na obzoru loď s vlajkou Království, začnou podřezávat hrdla."

„Přesně tak," řekl Pug.

„Jak jsi to věděl?" zeptal se Harry Nakora.

Isalánec pokrčil rameny. „Nevěděl jsem to. Předpokládal jsem. Je logické, že se Pug jako příbuzný vévody pokusí zachránit jeho dceru. Hrozba zabitím zajatců je pak taky logická."

Anthony se zeptal: „Ale kdo vytvořil to kouzlo?"

„Je to cizinec. Nikdy jsem nic podobného neviděl," odpověděl Pug. Obrátil se k Martinovi a dodal: „Jestli něco dokazuje, že Amos má pravdu a to přepadení nebylo jen obyčejným lovem na otroky, tak je to tohle kouzlo."

Nakor přikývl a jeho obvykle rozjasněná tvář se zachmuřila. „Tihle otrokáři mají velmi mocné spojence, lorde Martine."

V místnosti se rozhostilo ticho.

Pak se Amosova tvář začala postupně rozjasňovat, až se v jeho šedočemých vousech objevil skutečně působivý široký úsměv. „Mám to," řekl se zjevnou radostí.

„Co?" zeptal se Martin.

„Vím, jak se dostaneme do Svobodného přístavu a neublížíme přitom zajatcům."

„Jak?" zeptal se Pug.

Amos zářil jako chlapec, který dostal novou hračku. „Pánové, tímto dnem se z vás všech stávají bukanýři."

Dělníci lezli po *Královském orlu* jako mravenci. Podle Amosových pokynů dělali všechno, co se dalo, aby změnili vzhled lodi. Amos se obával, že ti, kdo na ni v Barranu zaútočili a přežili, si ji mohli zapamatovat, a pokud by ji někdo poznal dřív, než bezpečně vplují do Svobodného přístavu, skončila by výprava pohromou.

Dvojice tesařských učedníků upravovala klounovou figuru tak, aby se orel proměnil v jestřába. Amos doprovodil jejich úsilí několika hodinami řvaní, ale nakonec usoudil, že výsledek je poměrně uspokojivý. Pak nařídil, aby původně zlato-bílá figura byla přetřena na černo a její oči na rudo. Jméno *Královsky orel* bylo seškrabáno z přídě i ze zádě a malíř se pokusil zahladit všechny známky svědčící o jeho odstranění.

Kde to bylo možné, byla přemístěna ráhna a ve střední části přistavěli tesaři falešné zábradlí, které by sice při bližším zkoumání neobstálo, ale Amos neměl v úmyslu zvát na palubu hosty. Z nábřeží vypadalo jako součást původní konstrukce stejně jako dvojice plošin s vrhacími stroji, které se původně nacházely na přídi a nyní byly posunuty více ke středu lodi. Ze stěžňů byla odstraněna stanoviště pro lučištníky, protože je používaly pouze královské válečné lodi. Namísto nich byly mezi stěžně nataženy provazové můstky, na nichž mohli lučištníci

sedět a střílet do nepřátelské posádky. Čelen byl nadzdvižen a opět upevněn, takže pod ním na přídi mohl stát vzpřímený muž.

Další skupina dělníků usilovně pracovala na tom, čemu Amos říkal ‚špinění". Mnoho jeho námořníků nelibě neslo ničení krásy a pořádku, obvyklých na lodích Královského námořnictva, když museli seškrabávat nátěry a vystavit kovové součásti působení mořského větru, aby začaly rezivět, a vůbec změnit vzhled lodi tak, aby vypadala, že je jejímu úklidu věnováno jen nejnutnější úsilí potřebné k tomu, aby byla schopna plavby. Amos neměl pochyb, že z rozumné vzdálenosti by si ji nyní nikdo neměl splést s lodí, která ještě nedávno byla *Královským orlem.*

Martin, Pug a Nicholas stáli na přístavní hrázi, jediném místě, odkud mohli nerušené přihlížet. Podél mola stále ještě plavaly trosky a smetí, které zde zůstaly po útoku. Amos kráčel směrem k trojici mužů a mával na ně.

„Jak to jde," zeptal se Martin, když k nim admirál došel.

„Začíná vypadat jako vyžilá běhna namísto elegantní dámy, kterou ve skutečnosti je," odpověděl Amos. Otočil se a začal si mnout bradu, zatímco pátravým zrakem zkoumal výsledek práce na lodi. „Mohl bych ji opravdu důkladně zamaskovat, kdybych měl ještě alespoň týden času, ale vzhledem k tomu, že ji ti útočníci viděli jen v noci... tohle bude stačit."

.Mělo by," řekl Martin.

„Kdy vyplujeme?" zeptal se Nicholas.

Amos potřásl hlavou. „Vím, že ses rozhodl plout s námi, Nicky, ale přál bych si, aby sis to ještě rozmyslel."

„Proč?" zeptal se Nicholas vyzývavě.

Amos si povzdechl. „Víš, že tě mám rád jako vlastního vnuka, chlapče, ale měl bys přemýšlet spíš jako princ a ne jako zamilovaný kluk." Zvedl ruku dřív, než mohl Nicholas cokoli namítnout. „Ušetři mě. Viděl jsem, jak ses

díval na lady Abigail hned první večer, co jsi tu byl. Obvykle bych ti popřál hodně štěstí, abys ji co nejdřív dostal do postele, ale teď jde o skutečně vážnou věc. Nicky." Položil ruku na chlapcovo rameno. „Podíval ses v poslední době do zrcadla?"

„Proč?" zeptal se Nicholas.

„Protože se strašně podobáš svému otci. A on není žádný bezvýznamný chlapík, to víš. Je už dobrých třicet let princem z Krondoru a nejeden z těch hrdlořezů z Ostrovů už ho alespoň jednou v životě zahlédl."

Nicholas se zamračil. „Můžu změnit svůj vzhled. Nechám si narůst vousy..."

Amos se zatvářil lítostivě a měkce řekl: „Podívej se dolů, Nicky."

Nicholas se podíval dolů a najednou pochopil, co má Amos na mysli. Nešťastná bota, přizpůsobená jeho znetvořené noze, byla jako vlající praporec hlásající jeho totožnost. Amos téměř šeptem řekl: „Ta noha je skoro stejně známá jako tvůj otec, Nicholasi. Není žádným tajemstvím, že Aruthův nejmladší syn jako by otci z oka vypadl, až na tu špatnou levou nohu."

Nicholas cítil, jak mu hon uši a tváře. „Můžu –"

Martin položil ruku na Nicholasovo druhé rameno. „Nemůžeš ji skrýt, Nicholasi."

Chlapec uhnul před jeho dotekem. Podíval se nejdřív na Amose, potom na Martina a nakonec na Puga. Něco v mágově výrazu vzbudilo jeho pozornost. „Co je?" zeptal se.

Pug přelétl pohledem všechny tváře a pak se zadíval Nicholasovi do očí. „Mohu ti pomoci."

Následovala napjatá odmlka a poté Nicholas řekl: „A dál?"

Pug odpověděl: „Mohu ti pomoci, ale pouze v tom případě, že budeš mít víc odvahy, než si myslím, že máš."

Nicholas se naježil. „Řekni, co mám udělat!" přikázal.

Pug řekl: „Budeme potřebovat soukromí." Uchopil Nicholase za paži a odtáhl ho od ostatních. Ještě řekl Martinovi:

„Beru ho do hradu. Budu potřebovat pomoc. Požádal bys Nakora a Anthonyho, aby tam za námi přišli?" Martin přikývl a Pug pevnou rukou odváděl Nicholase pryč.

Princ tiše následoval mága, dokud nedošli skoro až k vypálenému hradu. Nicholas tak měl příležitost ještě jednou zvážit svou ukvapenou žádost i skutečnost, že jeho znetvořená noha byla příliš častou příčinou jeho nerozumných výbuchů špatné nálady.

U brány se Pug otočil a řekl: „Počkáme na ostatní."

Nicholas chvíli mlčel a pak si dlouze povzdechl. Jeho hněv vyprchal. Po další tiché minutě se Pug zeptal: .Jak se cítíš?"

„Pravdu?"

Pug přikývl. Nicholas se zahleděl ke vzdálenému zálivu, kde zůstalo jen málo z onoho půvabného města, které viděl první večer svého pobytu v Crydee. „Bojím se."

„Čeho?"

„Selhání. Toho, že pojedu s nimi a způsobím, že selžou lepší lidé, než jsem já. Toho, že by mohly zahynout ty dívky. Toho, že... mnoha věcí."

Pug pokýval hlavou. „A čeho se bojíš nejvíc?"

Nicholas dlouho přemýšlel. „Že nebudu tak dobrý, jak bych měl."

„Pak máš jistou naději, Nicholasi."

Nic dalšího nebylo řečeno, dokud se neobjevili Nakor s Anthonym, kráčející do kopce. Když došli k bráně, Anthony řekl: „Vévoda Martin říkal, že si přejete, abychom se k vám připojili."

Pug přikývl. „Nicholas se chce o něco pokusit a bude potřebovat naši pomoc."

Nakor přikývl, ale Anthony řekl: „Nerozumím."

„Pug mi bude napravovat nohu," oznámil mu Nicholas.

„Ne," řekl Pug.

„Ale já jsem myslel–"

Pug zvedl ruku. „Nikdo nemůže napravit tvoji nohu, Nicholasi."

„Kromě tebe samotného," dodal Nakor.

Pug přisvědčil. „Můžeme ti jedině pomoci. Pokud skutečně chceš, abychom to udělali."

Nicholas řekl: „Nerozumím."

„Pojď a my ti to vysvětlíme."

Vešli do vypálené vstupní síně a vydali se chodbou do severní věže. Pak vystoupili po kamenných schodech, pokrytých sazemi. U prvních dveří Pug řekl: „Tohle byl kdysi můj pokoj a můj mistr Kulgan bydlel nade mnou."

Anthony řekl: „To je můj pokoj... nebo alespoň ještě před týdnem byl. Vzal jsem si ho namísto toho nahoře kvůli tomu podivnému komínu" – ukázal na díru ve zdi, do níž vedla kovová roura – „tamhle. Díky němu tady bylo teplo."

Pug přikývl. „Ten jsem vybudoval já." Rozhlédl se po místnosti a na jeho tváři bylo na chvíli vidět, že je ponořen do vzpomínek. Nakonec Pug řekl: „Takže vyhovuje dvojnásob." Pokynul Nicholasovi, aby vstoupil, a nařídil mu: „Sedni si k oknu a zuj si boty."

Nicholas se posadil na zčernalou podlahu a stáhl si své vysoké boty. Pug si sedl naproti němu, aniž by věnoval pozornost sazím, které ulpěly na jeho oděvu a rukou. Nakor a Anthony se postavili po jeho bocích. Pug promluvil. „Nicholasi, musíš pochopit něco o své vlastní přirozenosti, něco, co sdílíš s většinou lidí."

„Co?"

„Většina z nás kráčí životem s malou nadějí na to, že se dozví něco víc sama o sobě. Víme, že jsou věci, které se nám líbí, a jiné, které se nám nelíbí, máme nějaké

představy o tom, co nás činí šťastnými, a umíráme v nevědomosti týkající se hlubšího pochopení sebe samých."

Nicholas přikývl.

Pug pokračoval. „Existují důvody, proč se nám stávají takove věci, jako je tvoje noha, znetvořená od narození, důvody, jimž je často nemožné porozumět. Existuje k tomu mnoho teorií, obzvlášť když mluvíš s kněžími různých chrámů, ale nikdo to neví jistě."

„Možná že tvoje noha je pro tebe ponaučením v tomto životě, Nicholasi," řekl Nakor.

Pug přikývl. „Tak tomu mnozí věn."

„Čemu se můžu naučit ze znetvořené nohy?" řekl Nicholas.

Pug odpověděl: „Spoustě věcí: poznat své meze, překonávat překážky, pokoře, pýše."

„Nebo ničemu," dodal Nakor.

Pug řekl: „Vím, že se tvůj otec pokoušel tvou nohu vyléčit, když jsi byl ještě malé dítě. Pamatuješ si to?"

Nicholas zavrtěl hlavou. „Moc ne. Jenom že to bolelo."

Pug položil dlaň na Nicholasovu ruku. „Myslel jsem si to." Jeho hnědé oči se vpily do Nicholasových a jeho hlas začal znít konejšivě. „Musíš vědět, že jen ty jediný máš moc vyléčit to, co je v tobě zmrzačené. Rozumíš strachu?"

Nicholas cítil, jak mu těžknou víčka. „Nevím... Strach?"

„Strach nás svírá a spoutává a brání nám v růstu, Nicholasi." Pugův hlas nabyl na naléhavosti. „Den co den nás po kouscích zabíjí. Připoutává nás k tomu, co známe, a brání nám využít naše možnosti, a proto je naším největším nepřítelem. Strach se neohlašuje; maskuje se a je záludný. Vybírá si tu nejbezpečnější cestu; většina z nás cítí, že má ‚rozumné' důvody k tomu, aby se vyhnula jakémukoli riziku." Povzbudivě se usmál. „Statečný není ten, kdo nemá strach, ale ten, kdo udělá to, co musí, navzdory tomu,

že má strach. Abys uspěl, musíš být ochoten riskovat naprosté selhání; to se musíš naučit."

Nicholas se usmál. „Otec mi kdysi říkal něco podobného." Začal mumlat, jako by napůl spal nebo byl opilý.

„Nicholasi, kdyby sis jako dítě přál vyléčit se, kněz a mágové a ranhojiči by tvou nohu napravili. Ale něco v tobě se přimklo ke tvému strachu; něco v tobě miluje tvůj strach a poutá ho k tobě jako matku nebo milenku. Musíš se postavit tomuto strachu a odvrhnout ho; musíš ho přijmout a nechat se jím pohltit. Jen tak poznáš svůj strach; jen tak se můžeš vyléčit. Jsi ochoten pokusit se o to?"

Nicholas zjistil, že nedokáže promluvit, a tak jen přikývl. Víčka mu ztěžkla tak, že nemohl udržet oči otevřené. Zavřel je.

Z dálky slyšel Pugův hlas. „Spi. A sni."

Nicholas se vznášel v teplé temnotě. Věděl, že je v bezpečí. Pak se v jeho mysli ozval hlas.

Nicholasi?

Ano?

Jsi připraven?

Pocit zmatenosti. *Připraven?*

Připraven poznat pravdu.

Návaly paniky a temné místo už nebylo teplé. Po chvilce řekl: *Ano.*

Obklopilo ho oslepující světlo a on viděl, že se vznáší v místnosti. Pod ním plakal malý chlapec v náručí rusovlasé ženy, jejíž rty se pohybovaly. Neslyšel ji, ale věděl, co říkala; už to kdysi slyšel. Říkala, že dokud tu bude ona, nikdo mu nikdy neublíží.

Zaplavila ho vlna hněvu. Lhala! Mnohokrát mu ublížili. Obraz se rozplynul a najednou tam byl tentýž chlapec, tentokrát o pět let starší, jak nemotorně kráčí dlouhou

chodbou ke svému pokoji. Proti němu šla dvě pážata, a když ho minula, začala si šeptat. Věděl, že mluví o něm a vysmívají se jeho znetvoření. Rozběhl se do svého pokoje a po tvářích mu tekly slzy. Práskl za sebou dveřmi a přísahal si, že svůj pokoj už nikdy neopustí. Byl pohlcen hněvem, vztekem a bolestí a plakal o samotě, dokud mu páže nepřišlo oznámit, že přichází jeho otec.

Rychle sklouzl z postele a opláchl si tvář v umyvadle na nočním stolku. V okamžiku, kdy se dveře opět otevřely, už byl chlapec klidný; věděl, že ho otec nerad vidí plakat. Arutha si přišel pro chlapce, aby se zúčastnil nějakého setkání ve velké síni, a chlapec s ním šel. Státní záležitost si žádala jeho přítomnost a on zapomněl na svou přísahu, že nikdy neopustí svůj pokoj. Ale byla to přísaha, jakých učinil už . stovky a stovky ještě učiní, protože mu bylo teprve šest let.

Obraz se rozplynul a on stál před dvěma vysokými mladými muži s vlasy stejně rusými, jaké měla jejich matka. Škádlili ho a trápili; předstírali, že ho nevidí, a nazývali ho ‚opičákem' a on od nich utekl, opět naplněn mrazivou bolestí.

Následovaly další obrazy: sestra, příliš zabraná do své role mladé princezny, než aby si našla čas na mladšího bratra. Rodiče, jejichž čas ovládala politika a dvorní protokol, a proto se nemohli věnovat bázlivému a vyděšenému chlapci vždy, když to potřeboval. Sluhové, kteří svědomitě plnili své úkoly, ale necítili náklonnost k nejmladšímu synovi svého pána.

Během let se do Nicholasovy mysli vrylo mnoho obrazů. Když se vracel do současnosti, slyšel Pugův hlas. „Jsi připraven čelit své bolesti?"

Nicholase zaplavila panika. Napůl ospale zamumlal: „Myslel jsem.... že to právě... dělám."

Pugův hlas byl měkký a konejšivý. „Ne. Vzpomínal jsi. Tvá bolest je teď s tebou. Musíš ji vytrhnout z kořenů a postavit se jí tváří v tvář."

Nicholas cítil, jak jeho tělem proběhlo zachvění. „Musím?"

„Ano," zněla odpověď a on se propadl hlouběji do temné prázdnoty.

Dolehl k němu hlas. Byl měkký a hřejivý a známý. Pokusil se otevřít oči, ale nešlo to a pak najednou viděl. Nejasně se rýsující chodbou k němu přicházela mladá žena se zlatými vlasy. Její šaty byly průsvitné a zdůrazňovaly křivky její postavy pod tenkou látkou. Když došla až k němu, poznal rysy její tváře. *Abigail?* řekl.

Zasmála se a on ten zvuk spíše cítil, než slyšel. *Jsem kýmkoli, kým si přeješ, abych byla.* Smyslnost v jejím hlase ho rozechvěla. Vzápětí se téměř rozplakal, protože stejně jako svůdně na něho mladá žena čímsi působila i děsivě.

Najednou před ním stála jeho matka, ale taková, jakou ji znal, když byl ještě velice malý. Vztáhla k němu měkké bílé paže, aby ho zvedla do náručí, a pak ho chovala na prsou a konejšivě mu broukala do ucha. Cítil její teplý dech na šíji a věděl, že je v bezpečí.

Pak se ozval poplašný tón a on ji odstrčil. *Nejsem žádné dítě!* vykřikl a jeho dlaň se opřela do pevného plného ňadra. Mírné modré oči hleděly do jeho a plné rty se pootevřely. Odstrčil Abigail od sebe a vykřikl: *Co jsi zač?*

Náhle byl sám v temnotě a po těle mu přebíhal mráz. Nepřišla žádná odpověď, ale on věděl, že se ve tmě něco skrývá. Snažil se to zahlédnout, ale nic neviděl; přesto věděl, že není sám.

Silou vůle se vzchopil a vlastní hlas mu zazvonil v uších: *Co jsi zač?*

Z velké vzdálenosti slyšel Puga. „To je tvůj strach, Nicholasi. To je tvůj důvod, proč se ho držíš. Podívej se na něj, jaký ve skutečnosti je."

Nicholas pocítil, jak se mu sevřela hruď. „Ne," zašeptal.

Najednou se něco ocitlo blízko něho; to, co dosud jen vzdáleně tušil, ho nyní začalo ohrožovat. Přicházelo něco, co mu chtělo ublížit; něco, co bylo schopné rozbít jeho obranu a zničit ho!

Obklopovala ho stále houstnoucí temnota, utiskovala ho a spoutávala. Otočil se na jednu stranu, pak na druhou, ale jak se snažil vymanit, tlak ze všech stran omezoval jeho pohyb, dokud ho neznehybnil úplně.

Měl dojem, že se dusí, a zalapal po dechu, ale jeho plíce nenaplnil žádný vzduch. Přemohl ho pocit bezmoci. Chtěl vykřiknout, ale místo toho se mu z hrdla vydral tichý vzlyk a po tvářích mu skanuly slzy.

Nicholasi, řekl laskavý a chlácholivý hlas. Vztáhly se k němu měkké ruce a on uviděl krásné rysy své matky... ne, Abigail. *Jen mi podej ruce*, řekl ten něžný hlas.

Pak k němu dolehl Pugův hlas. „Co je to ve skutečnosti, Nicholasi?"

Žena před ním se rozplynula. Ocitl se sám v místnosti ve věži. Den uplynul a nastávala noc, chladná a lhostejná. Byl sám.

Obcházel místnost, ale nemohl najít žádné dveře. Vyhlédl oknem a zjistil, že Crydee už není. Nezůstaly ani trosky města, ani zbytky hradu; stála pouze tato jediná věž. Pod ní se rozprostírala kamenitá pláň bez života a bez naděje. Moře bylo černé; olejovité vlny se líně převalovaly a narážely na skaliska tak pustá, že na nich nerostl ani mech.

„Co vidíš?" ozval se vzdálený hlas.

Nicholas se pokoušel promluvit, ale podařilo se mu to až po chvíli úsilí. „Selhání."

„Selhání?"

„Naprosté a konečné selhání. Nic nepřežilo."

„Tak tam běž!" nařídil vzdálený Pugův hlas.

Najednou byl venku na kamenité pláni a v nehybném vzduchu se ozýval pouze žalostný zvuk mrtvých vln. „Kam mám jít?" zeptal se kalné oblohy.

„Kam by sis přál jít?" zeptal se Pug.

Náhle to věděl. Ukázal přes záliv na západ a řekl: „Tam! Tam chci jít!"

„A co ti brání?"

Nicholas se rozhlédl a řekl: „Tohle, myslím."

A pak stál Pug vedle něho. „Co je tvůj strach, Nicholasi?"

Nicholas se znovu rozhlédl. „Tohle. Naprosté selhání."

Pug přikývl. „Vyprávěj mi o selhání."

Nicholas se zhluboka nadechl. „Můj otec..." Cítil, jak se mu do očí hrnou slzy a jak se mu chvěje hlas. „Já vím, miluje mě." Nechal se zaplavit svou bolestí. „Ale neuznává mě."

Pug přikývl. „A?"

„A moje matka, bojí se o mě."

„A?" zeptal se Pug.

Nicholas se zahleděl na černé moře. „Ubližuje mi."

.Jak?"

„Přiměla mě myslet si, že nemůžu..." Zmlkl.

„Nemůžeš?"

„Nemůžu... udělat to, co musím."

„A co musíš udělat?"

Nicholas se rozplakal. „Nevím." Pak ho náhle napadlo něco, co mu řekl správce Samuel, a s ještě uslzenou tváří se rozesmál. „To je ono! Musím zjistit, co musím udělat!"

Pug se usmál a z Nicholase spadla veškerá tíha. Podíval se na Puga a zopakoval: „Musím přijít na to, co musím udělat."

Pug mladému muži pokynul, aby ho následoval. „Proč se tak bojíš selhání, Nicholasi?"

„Asi proto, že je můj otec nenávidí víc než cokoli jiného."

Pug řekl: „Nemáme mnoho času. Věci se daly do pohybu a já budu muset brzy odejít. Budeš mi důvěřovat, když tě budu chtít něco naučit?"

„Snad ano, Pugu."

Najednou Nicholas stál na skalní římse vysoko nad mořem. Hluboko pod ním se vlny rozbíjely o útesy. Přepadla ho závrať a podlomila se mu kolena. Pak uslyšel Pugův hlas. „Skoč."

„Chytíš mě?" zeptal se a jeho hlas mu zněl v uších velice dětsky.

„Skoč, Nicholasi."

Nicholas uposlechl a padal. Vykřikl.

Útesy se mu řítily vstříc a on věděl, že zemře. Zaplavila ho prudká bolest. Ležel na skalisku a přelévaly se přes něj vlny. Zasténal.

Vyplivl slanou vodu a řekl slabě: „Jsem naživu."

Pug stál před ním na útesu a natahoval k němu ruku. „Ano, jsi."

Nicholas ji sevřel a najednou byl zpátky na skalní římse. „Skoč," řekl Pug.

„Ne! Myslíš, že jsem blázen?"

„Skoč!" nařídil Pug.

Nicholas zavřel oči a váhavě udělal krok kupředu. Ale ani zavřené oči mu nepomohly, když se řítil vzduchem, aby opět dopadl na útes. Zůstal chvíli ochromeně ležet a s úžasem zjistil, že je stále při vědomí. Pug klečel vedle něj. „Jsi připraven?"

„Na co?" zeptal se otupěle.

„Musíš to udělat ještě jednou."

Vzlykl a zeptal se: „Proč?"

„Musíš se něco naučit."

Nicholas uchopil Pugovu ruku a znovu byl na římse. „Skoč," řekl Pug měkce.

Nicholas se odrazil, ale noha jako by se mu přilepila ke skále. Pocítil prázdnotu v žaludku, protože zůstal viset hlavou dolů v prostoru, zatímco ho jeho levá noha pevně poutala ke kameni.

Noha ho prudce rozbolela a do hlavy se mu nahrnula krev. „Bolí, že?" řekl Pug, který se náhle objevil vedle něj.

„Co se stalo?" zeptal se Nicholas.

„To je tvoje bolest, Nicholasi." Pug ukázal na jeho nohu uvízlou ve skále. „To je tvá mateřská láska a tvoje milenka. Kvůli ní nemůžeš selhat."

Nicholas řekl hořce: „Pořád selhávám."

Pugův úsměv byl nemilosrdný. „Ale máš k tomu přece důvod,ne?"

Nicholas pocítil, jak mu žaludek sevřela ledová ruka. „Co tím myslíš?"

„Neselháváš proto, že bys nedostačoval, ale proto, že jsi chromé dítě." Pug se vznášel v prostoru před Nicholasem. „Máš dvě možnosti, princi Království. Můžeš tady viset, dokud nezestárneš, s vědomím, že je tolik velkých věcí, které bys mohl udělat: zachránit nevinné, najít ženu svých snů, ubránit své poddané..., jen kdybys neměl tu chromou nohu. Nebo se můžeš vysvobodit ze sevření své výmluvy."

Nicholas se pokusil vytáhnout nahoru, ale nenalezl žádnou oporu.

Pug na něho namířil obviňující prst. „Spadl jsi na skály! Víš, jaké to je."

„Bolí to!" vykřikl Nicholas.

.Jistěže to bolí," souhlasil Pug, „ale překonals to. Je to jen bolest. Nejsi mrtvý a můžeš se o to pokusit znovu. Nemůžeš uspět, pokud nebudeš ochoten riskovat porážku." Ukázal na místo, kde vězela ve skále Nicholasova noha.

„Tohle je výmluva. Máme je všichni, když chceme. Ale ty máš přednosti, které tě zvýhodňují mnohem víc, než tě jedna hloupá kulhavá noha znevýhodňuje!"

Nicholas náhle pocítil mrazivou jistotu. „Co musím udělat?"

Pug řekl: „Ty víš." A byl pryč.

Nicholas se natáhl a sevřel svou levou nohu. Krev mu bušila v hlavě; cítil, jak se svaly v jeho noze napínají, když se snažil dosáhnout stále výš. Silou vůle ohnul trup, zachytil se prsty skály a po centimetrech se sunul vzhůru, zatímco křičel bolestí a zoufalstvím.

Najednou seděl na římse s nohou stále jakoby vrostlou do skály. Po jeho boku visel nůž, který tam ještě před okamžikem nebyl.

Pochopil. Vzal nůž, zaváhal a pak ho zaťal do svého vlastního kotníku. Nohou mu vystřelila ostrá bolest, až zalapal po dechu, ale přinutil se řezat dál. Nůž se do jeho kotníku bořil jako do čerstvého chleba, nějako do šlach a kostí, ale bolest jím projížděla jako ohnivé blesky.

Když odřízl poslední kousek svého masa, zjistil Nicholas, že stojí. Držel nůž na hrdle své vlastní matky. Zamrkal a odtáhl jej. Bytost s tváří Anity, princezny k Krondoru, řekla:

„Nicholasi! Proč mi chceš ublížit? Vždyť tě miluji."

Pak před ním stála Abigail v průsvitných šatech. Přivřela oči a její smyslné rty se pohnuly. „Nicholasi! Proč mi chceš ublížit. Vždyť tě miluji."

Mladého muže zachvátila hrůza, takže zůstal chvíli nehybně stát. Pak vykřikl: „Nejsi Abigail! Ani moje matka. Jsi zlo, které mě svazuje!"

Po tváři přízraku přelétl smutný výraz. „Ale miluji tě."

Nicholas bodl. Nůž se vnořil do těla ženy, která se vzápětí proměnila ve stíny a mlhu.

Za Nicholasovýma očima vybuchla ohnivá bolest. Z jeho hrudi bylo vytrženo něco vzácného; zaplavil ho pocit strašlivé ztráty. Pak z něho náhle spadla všechna tíha a on se s opojnou úlevou propadl do temnoty.

Nicholas otevřel oči a Nakor s Anthonym mu pomohli posadit se. Opřel se zády o studenou kamennou zeď hradní věže. Šeřilo se, protože slunce právě zapadalo. „Jak dlouho jsem tu byl?" zeptal se. Měl ochraptělý hlas a vyprahlé hrdlo.

Anthony řekl: „Půldruhého dne." Zvedl měch s vodou a Nicholas si uvědomil, že má žízeň.

Zhluboka se napil a řekl: „Bolí mě hrdlo."

„Dlouho jsi křičel a vzlykal, Nicholasi," řekl Anthony. „Musel jsi podstoupit strašlivý boj."

Nicholas přikývl a zatočila se mu hlava. „Mám závrať," řekl.

Nakor mu podal pomeranč. „Máš hlad."

Nicholas odloupl kus slupky a tak prudce se zakousl do dužniny, až mu šťáva vytryskla na bradu. D<?žvýkal sousto, polkl a řekl: „Mám pocit, jako bych něco ztratil."

Anthony přikývl a Nakor řekl; „Lidé milují svůj strach. Proto k němu tak lnou. Jako velice mladý ses naučil něco, co zřídka pochopí i mnohem starší lidé. Naučil ses, že strach není strašlivá věc, ale milá a svůdná."

Nicholas přikývl a dojedl pomeranč. Nakor mu podal druhý. Zatímco si ho loupal, řekl Nicholas: „Zabil jsem svou matku nebo Abigail – nebo něco, co vypadalo jako ony."

Nakor řekl: „Nebyla to žádná z nich. Zabil jsi svůj strach."

Nicholas zavřel oči. „Chce se mi zároveň smát i plakat."

Nakor se zasmál. „Potřebuješ se najíst a vyspat."

Nicholas si povzdechl. „A Pug?"

„Stín, který vytvořil, se zhroutil a ta červená věc zmizela. Pug řekl, že ho brzy dostihnou zlé věci, a nechtěl kolem sebe mít jiné lidi, až se to stane. Vzal tvůj talisman a dal ho Anthonymu." Anthony si sáhl do záňadří a vytáhl řemínek, na němž visel kouzelný delfíní talisman.

„Nevím proč, ale říkal, že ho teď nějakou dobu musím mít u sebe já a že ho smím použít jedině, až už nezbude žádná jiná možnost."

Nakor přikývl. „Pak řekl na shledanou a odešel."

Nicholas se v houstnoucím šeru zahleděl na svou levou nohu. Z jeho kotníku vyrůstalo něco nového a neznámého. Odvážil se zahýbat palcem a zjistil, že to dokáže. Do očí se mu nahrnuly slzy. „Bohové," zašeptal. Díval se na zdravou, dobře utvářenou nohu, která poprvé v jeho životě vypadala úplně stejně jako ta pravá.

Anthony řekl: „Proměna byla obtížná. Nevím, co dělal Pug, ale oba jste byli mnoho hodin v transu. Viděl jsem, jak se kosti a maso natahují a pohybují, když se ta noha napravovala. Bylo to úžasné. Ale ta bolest musela být strašlivá, protože jsi křičel až do ochraptění."

Nakor vstal a natáhl ruku. Nicholas ji uchopil a mužík ho s překvapující silou postavil na nohy. Nicholas zkusil zatížit svou čerstvě vyléčenou končetinu a zjistil, že má zvláštní pocit ze své rovnováhy. „Budu si muset zvyknout."

Nakor se podíval dolů na Nicholasovu uzdravenou nohu a zavrtěl hlavou. „Musel sis ji těžce vybojovat, že?"

Nicholas popadl mužíka do náručí a rozesmál se. Smál se tak, až ho rozbolela žebra. Po chvíli se odtáhl a se slzami na tvářích řekl: „Ano, musel jsem."

Martin se díval, jak k němu kráčejí Anthony, Nakor a Nicholas. Nicholas si opatrně vybíral cestu kameny a tvářil se, jako by ho každý krok bolel.

Martin se chystal něco říct vojákovi, který stál po jeho boku, ale pak si všiml, že Nicholas je bos. A co víc, obě jeho nohy jsou úplně normální!

Vévoda z Crydee nechal vojáka vojákem a pospíšil si vstříc svému synovci. Zahleděl se hluboko do jeho očí a pokusil se pochopit to, co v nich spatřil. Nakonec řekl: „Co mám udělat?"

Nicholas se usmál. „Hodily by se mi nějaké nové boty."

Kapitola osmá

NEŠTĚSTÍ

Nicholas zaútočil.

Marcus odskočil dozadu, vykryijeho úder, provedl úhybný manévr a přešel do protiútoku. Nicholas ho hladce odrazil a přinutil ho ustoupit o další krok.

Nicholas také couvl. „Dost." Oba mladí muži těžce oddechovali a lil se z nich pot. Nechávali si růst vousy a vypadali nyní pozoruhodně zlověstně.

Z hostince, před nímž se cvičili v šermu, vyšel Harry. „Co tomu říkáte?" zeptal se.

Dokonce ani obvykle odměřený Marcus nevydržel a musel se rozesmát při pohledu na Harryho módní kreaci. Mladík měl na sobě ohnivě rudé kalhoty zastrčené do vysokých bot se širokými manžetami a přepásané žlutou šerpou. Jeho košile byla brčálově zelená s náprsenkou a manžetami z vybledlého zlatého brokátu; přes ni měl hnědou koženou vestu zapnutou vpředu na jediné poutko s dřevěným knoflíkem. Na hlavě mu trůnila nakřivo nasazená červeno-bíle pruhovaná čapka se střapcem.

„Vypadáš děsně," řekl Nicholas.

„Cos to ze sebe udělal?" zeptal se Marcus.

„Bukanýra!" odpověděl Harry. „Amos říkal, že se rádi oblékají barevně."

„Tak to ses trefil," připustil Nicholas.

Odněkud se vynořil Nakor, loupající pomeranč. Podíval se na Harryho a začal se smát. Harry si taky nechával růst vousy, ale u něho se dalo spíš mluvit o řídkém porostu silnějších chloupků.

„Co je vlastně bukanýr?" zeptal se Harry.

„Bastyrské slovo, velice staré," řekl Nakor. „Původně *boucanier*, znamená člověka, který zapaluje ohně na plážích, aby přilákal lodě na mělčinu, zloděje, piráta, vylupovače vraků."

„Tolik slov pro jednu věc," řekl Harry. „Bukanýr, korzár, pirát..."

„Mnoho jazyků," řekl Nakor. „Království stejně jako Kesh vzniklo podrobením mnoha území. V dávných dobách se lidé z Temných Slatí a lidé z Rillanonu navzájem nedorozuměli." Pokyvoval hlavou a pomrkával, jako by ho těšilo, že může povídat o nedůležitých zajímavostech.

Marcus řekl: „Doufám, že Amos nebude trvat na tom, abychom se takhle vystrojili všichni." Obrátil se k Nicholasovi a zeptal se: „Ještě jednou?"

Nicholas zavrtěl hlavou. „Ne. Bolí mě noha a jsem unavený."

Ale Marcus se na něho vrhl a nepříjemným výpadem mu zaútočil na hlavu. „A co když budeš muset bojovat, i když budeš unavený?" Nicholas jen s námahou odrazil ránu, která by ho mohla vážně zranit, kdyby prošla. Marcus zesílil nápor a Nicholas couvl.

„Lidé se tě budou snažit zabít i v tu nejnevhodnější dobu," vykřikl Marcus a zasypal Nicholase deštěm výpadů.

Oba bratranci používali šavle, zbraně, které byly oběma cizí. V šermu rapírem se Nicholasovi v celé Crydee nikdo nevyrovnal, ale u této neohrabanější zbraně byly mnohem důležitější rány vedené sekem a Marcus byl rychlý a silný.

Nicholas hekl námahou, když odrážel výpad hrotem na své slabiny, a pak s výkřikem zaútočil. Jeho šavle se míhala jako blesk a Marcus začal pomalu ustupovat. Nakonec se Nicholasovi podařilo vyrazit mu zbraň z ruky. Marcus stál opřený o nově postavenou nízkou cihlovou zídku a díval se na hrot Nicholasovy šavle, která mu'mířila na hrdlo. Marcus se jí snažil vyhnout, přepadl přes zídku a skončil na zadku na zemi. Nicholas se naklonil kupředu, aby mohl stále držet svou šavli namířenou na Marcusovo hrdlo.

Harry chvatně přiběhl blíž a zastavil se. Z Nicholasových širocerozevřených očí čišel hněv. „Tvé upozornění bylo vzato na vědomí, *bratrance,"* řekl chladně. Dlouhou chvíli mlčel a potom ustoupil a sklonil svou zbraň. S křivým úsměškem dodal: „Se vší vážností vzato na vědomí." Napřáhl ruku a pomohl Marcusovi na nohy.

Jiný hlas řekl: „Měl bys dobře vědět, Marcusi, že rozzuřit lepšího šenníře, než jsi ty, je spolehlivý způsob, jak skončit mrtvý."

Tři mladíci a Nakor se otočili a uviděli Amose, jak vychází z hostince. Admirál svlékl svou obvyklou tmavě modrou uniformu a nyní měl na sobě těžké černé boty ozdobené Širokými pruhy rudé kůže, volné kalhoty a krátký kabátec vybledlé modré barvy s klopami z odřeného stříbrného brokátu. Pod ním měl kdysi bílou, nyní už zažloutlou košili s pomačkanými hedvábnými volány na hrudi. Na hlavě mu seděl černý třírohý klobouk se zlatým lemováním a zplihlým žlutým pérem. Na bandalíru zavěšeném přes rameno mu visela pozoruhodně těžká

šavle. Napomádoval si vlasy i vousy, takže teď byla jeho tvář lemovaná kučerami.

Amos si sňal klobouk a přejel si rukou po lysém temeni. „Drž se svého dlouhého luku, Marcusi," řekl. „Tvůj otec to s mečem nikdy neuměl tak jako tvůj strýc Arutha a Nicholas je lepší šermíř než vy všichni dohromady." Obrátil se k Nicholasovi. „Co noha?"

Nicholas se zašklebil. „Pořád bolí."

Nakor řekl: „Je to fantomová bolest; bolí ho to jen v jeho hlavě."

Nicholas trošku kulhal, když si šel sednout vedle Marcuse, který se od něj nasupeně odtáhl.

„Fantomová bolest?" podivil se Amos. „To mi nedává smysl."

„No, pocit je to stejný, jako kdyby byla skutečná," řekl Nicholas. „Nakor tvrdí, že to přestane, až úplně pochopím tu lekci, kterou jsem dostal tehdy v noci ve věži."

„To je pravda," přisvědčil mužík. „Až opravdu pochopí, nebude už žádná bolest."

„Tak to by sis měl s tím chápáním pospíšit. Vyplouváme s ranním odlivem."

Marcus přikývl a řekl: „Mám ještě něco na práci, než vyrazíme."

Po jeho odchodu Amos řekl: „Vy dva se opravdu nemáte moc rádi, viď?"

Nicholas sklopil oči k zemi, ale byl to Harry, kdo promluvil. „A nebudou se mít rádi, dokud se mezi nimi Abigail nerozhodne."

Nicholas hořce řekl: .Jestli bude moci. Půjdu si sbalit věci." Odešel.

. Amos se obrátil k Harrymu. „Proč mám pocit, že jestli si nenajdou nějaký důvod ke smíření, dříve nebo později jeden druhého zabije?"

„Skličující, že?" řekl Harry. Opřel se o zídku a poznamenal: „Jsou si tak podobní; žádný z nich neustoupí ani o píď." Zahleděl se na dveře hostince. „Většinu času, co jsme spolu, byl Nicholas bezstarostný kluk, který se snažil s každým vyjít, admirále. Vy ho znáte déle, ale já si myslím, že ho znám lépe." Amos přikývl na souhlas. „Marcus má v sobě něco, co na Nicholase působí jako červený hadr na býka."

Nakor se zasmál.

„Marcus se taky chová jako klacek, co má v hlavě piliny," řekl Amos. Poplácal Harryho po zádech a dodal: „A ty mě raději začni oslovovat .kapitáne' místo .admirále'. Už se ze mě zase stal pirát Trenchard." Se zlověstným úšklebkem si vytáhl z opasku dýku a začal palcem zkoumat její ostří. .Jsem mnohem starší a kapku pomalejší, ale co mi léta vzala, více než dostatečně nahradím tím, že budu zlý." Náhle namířil dýku na Harryho nos. „Nějaké námitky?"

Harry uskočil a vyštěkl: „Ne, pane! Kapitáne! Pane!"

Amos se zasmál. „V mém bývalém povolání byl kapitán tím nejhorším lotrem z celé posádky. Právě proto tě zvolili. Zastrašil jsi celou posádku tak, že pak hlasovala pro tebe."

Harry se usmál a začal vyzvídat. „Proto jste se stal kapitánem tak mladý?"

Amos přikývl. „Proto a taky proto, že jsem zabil tu svini druhého důstojníka, když jsem byl ještě plavčík." Opřel se o zeď a zasunul si dýku zpět za opasek. „Bylo mi dvanáct, když jsem se poprvé vydal na moře. Při mé druhé plavbě mě druhý důstojník – chlap jménem Bames – zmlátil za něco, co jsem neudělal. Tak jsem ho zabil. Kapitán uspořádal palubní soud –"

„Palubní soud?" zeptal se Harry.

„Přímo na místě a před posádkou. Žádné právnické kličky smyčky. Vyložil jsi svůj případ a posádka rozhodla.

Ukázalo se, že většina mužů Bamese nenáviděla, a já jsem dostatečně jasně vysvětlil, že jsem byl zbit za něco, co nebyla moje chyba. Skutečný viník vystoupil a řekl kapitánovi, že jsem neudělal to, z čeho mě Bames vinil..." Amos se zamyšleně zahleděl do dálky. „Zvláštní. Vůbec si nepamatuju, co jsem to vlastně měl provést. Každopádně, viník byl zbičován, i když mu kapitán vyměřil mírný trest, protože se čestně přiznal, aby mi zachránil život. Po čtyřech letech na moři už jsem byl první důstojník.

Ve dvaceti letech jsem to dotáhl na kapitána, Harry. Když mi bylo šestadvacet, neexistoval v celém Hořkém moři přístav, kromě Krondoru a Durbinu, který bych nepřepadl. A v devětadvaceti jsem se napravil." Zasmál se. „A na mé první počestné plavbě mi Tsurané spálili loď a já jsem zůstal trčet tady v Crydee jako suchozemská krysa. To bylo před více než třiceti lety. A teď je mi přes šedesát a zase je ze mě pirát!" Znovu se zasmál. „Kruh se uzavírá."

Harry užasle zavrtěl hlavou. „To je tedy historie."

Amos vzhlédl ke zčernalým troskám toho, co bývalo hrad Crydee. Minulého dne přijeli dva kameníci z Carsu a právě prováděn prohlídku základů, aby mohli sestavit plány na jeho obnovu. Doprovázel je Martin a udílel jim pokyny, aby práce mohly začít, jakmile sejde sníh bez ohledu na to, jestli se do té doby vrátí, nebo ne. „Když jsem poprvé přišel do pevnosti, našel jsem tam spoustu skvělých lidí." Zamyslel se. „Změnili můj život. Zůstal jsem jim hodně dlužen. Vyčítal jsem Aruthovi, že dokáže člověku zkazit v životě každou radost, a popravdě řečeno uměl být pěkně protivný." Amos se znovu zahleděl na hostinec a dodal: „Ale je to po mnoha stránkách vynikající člověk a první, koho bych si vybral za důstojníka, kdybych měl plout do rozbouřených vod. Miluju ho jako syna, ale *být* jeho synem něm snadný úkol. Borric a Eriand mají

spoustu výborných vlastností, mezi nimi i tu, že se tak liší od svého otce, ale Nicholas..."

Harry přikývl. „Je stejný jako on."

Amos si povzdechl. „Nikdy jsem to nikomu nepřiznal, ale Nickyho jsem měl vždycky nejradši. Je to milý kluk, a i když má hodně ze síly svého otce, je v něm i něco z mírnosti jeho matky." Amos se odlepil od zdi. „Modlím se, abych ho mohl v pořádku vrátit jeho rodině. Vůbec se mi nelíbí pomyšlení, že bych měl jeho babičce vysvětlovat, proč jsem dopustil, že se mu přihodilo něco zlého."

„Já se modlím, abyste měl stejný pocit, i co se týče mě a vysvětlování mému otci, kapitáne."

Amos se na Harryho výhružně zašklebil. „Já si nebudu brát za manželku tvého otce, panoši. Ty se musíš spolehnout sám na sebe."

Harry se zasmál, ale neznělo to příliš přesvědčivě. Pak se od hradu ozval výkřik, a když vzhlédli, uviděli jednoho z kameníků, jak běží z kopce skoro jako šílený. Něco křičel a Amos se podíval na Harryho.

„Nerozumím..." řekl Harry.

Muž znovu zakřičel a Amos vydechl: „Bohové, to ne!"

„Co?" naléhal Harry.

Nakor řekl: „Stalo se neštěstí." Rozběhl se směrem k hradu.

Najednou Harry pochopil. Jen tři lidé byli nahoře na hradě:

dva kameníci a vévoda. Harry řekl: „Seženu Marcuse a Nicholase." Vyrazil k hostinci.

Ještě než se rozběhl k hradu, zavolal Amos na Harryho: „A najdi Anthonyho! Budeme potřebovat ranhojiče!"

V okamžiku, kdy dospěli do hradu, pečoval už o Martina jeden z mnichů ze Silbánského opatství. Vévoda s voskově

bledou tváří ležel v bezvědomí na čistém kousku země, zatímco mnich prohlížel jeho zranění.

Marcus vykřikl: „Co se stalo?" a spěchal ke svému otci.

Starší kameník řekl: „Část zábradlí povolila a Jeho Milost se zřítila. Říkal jsem mu, že tam nahoře je to nebezpečné." Jeho chování prozrazovalo, že více než na čemkoli jiném mu záleží na tom, aby nebyl z ničeho obviněn.

Marcus se podíval na mnicha. „Je to zlé?"

Mnich přikývl a Nakor s Anthonym poklekli vedle Martina. Chvilku si šeptali a pak Anthony řekl: „Musíme ho dopravit dolů do hostince."

„Neměli bychom vyrobit něco jako nosítka?" zeptal se Nicholas.

„Nemáme čas!" odmítl jeho návrh Anthony.

Harry, Nicholas a Marcus zvedli Martina a opatrně ho snášeli z kopce, vyhýbajíce se přitom hrbolatějším místům.

V hostinci vynesli Martina do jednoho z menších pokojů v prvním patře. Anthony pokynul ostatním, aby vyšli ven, a pak za nimi s Nakorem zavřeli dveře.

Amos a tři mladíci zůstali chvíli stát před Martinovým pokojem; pak Amos řekl: „Nemá smysl tady čekat. Musíme do zítřka stihnout udělat ještě spoustu věcí."

Marcus řekl: „Do zítřka? To přece nemůžeš myslet vážně."

Amos se podíval na Martinova syna. „Samozřejmě že to myslím vážně. Odplouváme se zítřejším odlivem."

Marcus hněvivě vykročil kupředu. „Otec zítra ještě nebude ve stavu někam cestovat."

Amos řekl: „Tvůj otec nebude ve stavu cestovat přinejmenším do jara. Nemůžeme na něho čekat."

Marcus začal něco namítat, ale Nicholas řekl: „Počkej chvilku." Obrátil se k Amosovi. „Jak to víš?"

„Nicky, v mém věku už jsem viděl hodně mužů spadnout z výšky na palubu." Podíval se na Nicholasova bratrance a řekl: „Marcusi, Martinovi je spíše skoro sedmdesát než něco přes šedesát, i když by to do něho nikdo neřekl. Mladší muži než on zemřeli na taková zranění. Nikdo ti nebude lhát a tvrdit, že život tvého otce není ohrožen. Ale to je život tvé sestry a ostatních zajatců také. Tím, že tady budeme čekat, tvému otci nijak nepomůžeme, ale tvoje sestra bude každým dnem, o který se opozdíme, v čím dál tím větším nebezpečí. Vyplouváme zítra."

Amos se otočil a nechal tři mladíky stát v tichu na chodbě. Nakonec Nicholas řekl: „Je mi to líto, Marcusi."

Marcus šlehl po Nicholasovi pohledem; pak se bez jediného slova rozběhl po schodech dolů.

Calis vstoupil do hostince a setřásl ze sebe kapky deště. Svlékl si svůj plášť s kápí a pověsil jej na věšák u dveří. Hostinec byl stále plný, ale už ne tak přeplněný jako tehdy, když ho navštívil naposledy, protože od té doby bylo vybudováno několik dalších přístřešků.

U stolu v koutě uviděl sedět Nicholase a Harryho. Rychle si k nim přisedl. „Mám zprávu pro tvého strýce, princi Nicholasi."

Nicholas mu řekl o neštěstí. Calis s bezvýraznou tváří poslouchal a pak řekl: „To je zlá novina."

Na schodišti se objevil Anthony, a když uviděl Nicholase, seběhl dolů. „Jeho Milost nabyla vědomí; kde je Marcus?"

Harry vyskočil. „Najdu ho."

Anthony pokývnutím hlavy pozdravil Calise, který mu oznámil: „Mám zprávy pro vévodu."

„Můžeš k němu na několik minut."

Nicholas vstal také, ale mág ho zadržel. „Jen po jednom."

Syn elfí královny vyšel za Anthonym po schodech a za několik minut poté vstoupil do hostince Harry s Marcusem. Zastavili se u Nicholase a Marcus se svého bratrance zeptal:

„Otec se probral?"

Nicholas přikývl. „Calis přinesl zprávu od elfí královny a je teď u něho. Můžeš jít nahoru, jakmile vyjde ven."

Calis se objevil na schodech a Marcus vyběhl nahoru. Ale půlelf mu položil ruku na rameno a řekl: „Jeho Milost chce mluvit s Nicholasem."

Marcusovi zablýsklo v očích, ale neřekl nic a Nicholas vyběhl po schodech za ním. Vstoupil do místnosti a uviděl Martina až po bradu zakrytého peřinou.

Anthony, Nakor a mnich, který ho ošetřoval, stáli poblíž. Nicholas řekl: „Strýčku?"

Martin zvedl ruku a Nicholas ji pevně stiskl. Martinův hlas zněl děsivě slabě, když promluvil. „Potřebuji s tebou mluvit, Nicholasi. O samotě."

Nicholas se ohlédl na ostatní. Anthony řekl: „Budeme venku."

Martin zavřel oči a chvíli ležel nehybně. Na jeho čele se perlil pot. Když uslyšel, že se zavřely dveře, řekl: „Calis mi přinesl tohle."

Podal Nicholasovi prsten. Princ si prsten vzal a prohlédl si jej. Byl vyroben ze stříbročemého kovu a chladně se leskl. Na jeho zpracování do podoby dvou navzájem propletených hadů, z nichž každý držel v tlamě ocas toho druhého, bylo cosi odpudivého. Nicholas jej chtěl vrátit Martinovi, ale ten řekl: „Ne, nech si ho."

Nicholas si prsten vložil do malého váčku, který nosil u pasu. Martin se zeptal: „Kolik ti toho tvůj otec řekl o Sethanonu?"

Nicholase jeho otázka překvapila. „Jen málo," odpověděl. „Moc často o něm nemluvil, a když už, byl

velice stručný, pokud šlo o jeho účast. Ale Amos mi toho navyprávěl spoustu."

Martin se slabě usmál. „Bezpochyby. Jenže hodně věcí, které se týkaly té bitvy, Amos nezná." Pokynul mladíkovi, aby si sedl na kraj postele. Když ho Nicholas poslechl, řekl Martin: „Možná že zemřu."

Nicholas začal něco namítat, ale Martin ho odbyl: „Nemáme čas na plané chlácholení, Nicholasi. V sázce je příliš mnoho. Možná že zemřu, možná zůstanu naživu; jak si budou přát bohové – i když bez Briany..." Nicholas poprvé viděl na Martinově tváři bolest z jeho ztráty. Pak výraz jeho strýce ztvrdl. „Musíš se dozvědět jisté věci a mně už se krátí dech."

Nicholas přikývl. Martin chvíli odpočíval a pak pokračoval. „V dávných dobách vládla našemu světu mocná rasa." Nicholas překvapeně zamrkal. Martin hovořil dál. „Oni nazývali sebe samé Valheru. V našich legendách se jim říká Dračí vládcové."

Marcus zuřil. „Proč chtěl mluvit nejdřív s Nicholasem?" Harry pokrčil rameny. „Vím o tom stejně málo jako ty." Harry pozoroval mladého muže, kterému poslední měsíc dělal panoše. Stále ještě neznal Marcuse dobře, ale už o něm věděl dost, aby poznal, že se dusí vztekem, který hrozí každou chvíli vybuchnout. Nejdříve soupeření o přízeň Abigail, pak smrt jeho matky a únos sestry, potom Nicholasovo odmítnutí hrát úlohu vévodova panoše a jeho návrat k postavení prince Království – to vše dohromady stačilo k tomu, že to v Marcusovi už celý týden vřelo.

Nicholas se objevil na schodech a pokynul Anthonymu, Nakorovi a mnichovi. Vstoupili db místnosti a za nimi se hnal Marcus, který bral schody po dvou. Nicholas řekl:

„Chce tě vidět."

Marcus ho beze slova minul a Nicholas sestoupil ze schodů. Harry si všiml zamyšleného výrazu svého přítele a zeptal se: „Co se děje?"

„Potřebuju na vzduch," odpověděl Nicholas.

Harry, který vyšel z hostince spolu s ním, si špatně vyložil jeho výraz. „Vévoda...?"

„Má zlomenou nohu nad a pod kolenem a Anthony říká, že má i nějaké vnitřní krvácení."

„Vypadá to, že..." Harry skoro řekl „umře", ale zarazil se a místo toho dopověděl: „.. .bude v pořádku?"

„Nevím. Je starší, než jsem si myslel, ale na druhou stranu je pěkně tvrdý." Nicholas pokračoval v chůzi směrem k oceánu.

„Je v tom ještě něco jiného, že ano?" zeptal se Harry.

Nicholas přikývl.

„Co?"

„To ti nemůžu říct."

„Nicky, myslel jsem, že jsme přátelé."

Nicholas se zastavil a zadíval se Harrymu do očí. „Jsme, Harry. Ale jsou věci, o kterých smí vědět jen královská rodina."

V tónu jeho hlasu bylo něco, co Harryho zastavilo v chůzi. Zaváhal a pak Nicholase opět doběhl. „Je to vážné?"

Nicholas přikývl. „Můžu ti říct jen tohle: existují síly, které se snaží zničit nás a všechno – a tím myslím *všechno –, co* nulujeme. A jejich ruka může být za tím, co se tu stalo."

Ze tmy se ozval hlas: „Skutečně."

Harry i Nicholas se otočili a princ už napůl vytasil meč z pochvy, když poznal Calise. Syn elfí královny vystoupil ze stínů a řekl: „Myslím, že jsem měl se svým otcem stejný rozhovor jako ty se svým strýcem, princi Nicholasi."

Nicholas se zeptal: „Ty víš o hadech?"

Calis přisvědčil. „Jedna z našich výzvědných skupin odhaila bandu peklomorů poblíž hranic u Kamenné hory a vypukl boj. Hadí prsten nalezli na těle jednoho peklomora.

Může to *být* pozůstatek ze dnů Velkého vzestupu, kdy falešný Murmandamus táhl na Sethanon. Pokud je tomu tak, není se čeho obávat."

Nicholas pokýval hlavou. „Ale pokud není..."

„Pak nám opět hrozí velké problémy."

„Co Tomas a tvoje matka navrhují udělat?"

Calis pokrčil rameny. „Zatím nic. Bojovat se stíny není naší zvyklostí. Ale protože v temnotách se může skrývat nebezpečí, pojedu s vámi."

Nicholas se usmál. „Proč ty?"

Calis se také usmál. „Jsem člověk stejně jako elf. Můj vzhled mě neprozradí jako kohokoli jiného z Elvandaru." Rozhlédl se po troskách Crydee. „Chci .vědět, jací lidé byli schopni udělat tohle." Pak se vrátil pohledem k Harrymu a Nicholasovi. „A chci lépe pochopit své lidské dědictví." Navlékl si svůj luk na rameno. „Myslím, že tenhle večer strávím se svými prarodiči. Vídám je velice zřídka a může se stát, že budeme pryč dlouhý čas, jak to vnímají oni." Nic víc už neřekl a odešel.

Harry chvíli váhal a pak se zeptal: „O jakém prstenu to byla řeč?"

Nicholas prsten vyňal a ukázal Harrymu. Zdálo se, že šperk v temnotě září vlastním světlem. „To je pěkně zlověstný kousek klenotnické práce," ohodnotil jej Harry s úšklebkem.

„Může být něčím víc," řekl Nicholas. Opět ukryl prsten do svého váčku. „Pojď. Máme na práci ještě aspoň tucet věcí, než vyplujeme."

Loď vyplula z přístavu a Amos nařídil napnout všechny plachty. Ráno bylo jasné a teplé, což bylo příznivé

znamení, jak doufal Nicholas. Stál na příďové nástavbě a sledoval námořníka, který mrštně lezl po kobylici a kontroloval upínačky předního stěžně. Pak Nicholase zaujali delfíni, vyskakující z vody před přídí, jako by si chtěli hrát na honěnou.

„Dobré znamení," řekl námořník, když přelézal zábradlí. Lehce doskočil na bosé nohy a spěchal za dalším úkolem.

Nieholas si prohlížel posádku a srovnával ji s tou, kterou si pamatoval ze své cesty do Crydee. Tehdy byli všichni námořníci oblečeni do stejnokroje Královské flotily: modrých kalhot, modro-bíle pruhované košile a modré vlněné čapky. Teď měli na sobě nejpestřejší sbírku veteše a zašlé nádhery, jakou kdy viděl. Vesničtí rybáři jim s radostí poskytli špinavé kalhoty a tuniky výměnou za jejich teplé a pevné námořnické obleky. Z truhlic nalezených ve sklepem hradu pocházely hedvábné kabátce a kalhoty, košile z jemného lnu a klobouky roztodivných tvarů, některé ozdobené peřím, jiné střapci. Podle střihu a zpracování toto oblečení kdysi patřilo lordu Borriciovi, Nicholasovu dědečkovi, a králi Lyamovi i Nicholasovu otci, když ještě jako chlapci pobývali v Crydee. I tucet rób, které musely náležet princezně Carline nebo její matce, lady Catherine, našlo své uplatnění, protože Amos všem vysvětlil, že právě naparáděnost hýřící barvami je jedním z poznávacích znaků Bratrstva korzárů, jak je nazýval. Takže teď měli prostí námořníci Království oblečeny tuniky, které před dobrými třiceti lety nosil nynější král Ostrovů, a na nich vyšívané límce a brokátové šerpy, jež kdysi zdobily šaty vévodkyně ze Saladoru, královy sestry.

Nicholas se musel usmát. Sám si vybral ze starého oblečení svého otce; střih a barvy jeho oděvu nade vší pochybnost prozrazovaly Aruthův vkus. Nicholas měl na sobě vysoké černé boty s manžetami, které se daly ohrnout, aby chránily kolena. V nich měl zastrčeny rovněž černé

volné kalhoty. K nim si oblékl prostou bílou košili s nabíranými rukávy a přes ni černou koženou vestu na alespoň částečnou ochranu před bodnými ranami. Jediný ústupek, jímž se přizpůsobil mnohem pestřeji oděné posádce, tvořila rudá hedvábná šerpa kolem pasu. Přes pravé rameno měl zavěšen bandalír z černé kůže, ozdobený vzorem propletených úponků vinné révy. Na něm visela šavle. Nebyla to zbraň, jakou by si Nicholas sám vybral, ale byla obvyklejší než rapír, který navíc všichni znali jako oblíbenou zbraň prince z Krondoru a jeho synů. Za pasem měl zastrčenu dlouhou dýku.

Nicholas si nevzal žádnou pokrývku hlavy. Své dlouhé vlasy si sčesal dozadu a v tyle svázal rudou stužkou. Jeho vousy už dosáhly desetidenní délky.

Harry si ponechal svůj barvitý kostým, ale Amos ho přiměl k tomu, aby si jej ušpinil a uválel. Harry si stěžoval, že je zvyklý chodit v čistém, avšak Amos trval na tom, že bukanýři sice mají rádi pestré barvy, ale jinak jsou špinavá čeládka.

Na palubu vstoupil Marcus a Harry se zasmál. Vévodův syn byl oblečen téměř navlas stejně jako Nicholas, pouze šerpu měl modrou a na hlavu s vlasy volně spadajícími na ramena si nasadil modrou vlněnou čapku. Po boku mu visela krátká široká šavle, používaná v námořních bitvách, když došlo k boji muže proti muži. „Jestli vy dva nevypadáte jako bratři – " Harry zmlkl, protože se do něho zabodla dvojice mrazivých pohledů. Nicholas se zeptal: „Jak se daří tvému otci?" „Mluvil jen velmi málo," řekl Marcus. „Usmál se, popřál mi hodně štěstí a upadl do hlubokého spánku." Opřel se rukama o zábradlí a pevně ho sevřel. „Zůstal jsem u něho celou noc.... ale když jsem ráno odcházel, ještě spal." „Je to na svůj věk velice silný muž," poznamenal Nicholas, Marcus jen přikývl. Po dlouhé chvíli ticha se obrátil tváří k Nicholasovi. „Byl bych rád,

kdybychom si něco ujasnili. Nedůvěřuju ti. Nezajímá mě, co jsi dokázal, než jsi přišel do Crydee; myslím si, že jakmile dojde na první krev, sesypeš se. Nemáš žaludek na to, co budeme muset udělat."

Nicholas cítil, jak rudne hněvem nad jeho obviněním, ale navenek zůstal klidný. „Je mi jedno, jestli mi důvěřuješ, nebo ne, Marcusi, dokud posloucháš moje příkazy." Otočil se k němu zády a odcházel pryč.

Marcus za ním zakřičel: „Nenechám se označit za věrolomníka, Nicholasi, ale jestli se tvou vinou něco stane mé sestře nebo Abigail..." Nechal svou výhrůžku nedopovězenou.

Harry se hnal po lodních schůdcích, aby doběhl Nicholase. „Tohle musí přestat," řekl.

. „Co?" zeptal se Nicholas.

„To soupeření s Marcusem. Může to klidně skončit něčí smrtí, když nebudeš dost opatrný."

Nicholas ustoupil stranou před dvěma námořníky, kteří táhli tlusté lano, jímž natáčeli ráhno. Amos stál na záďové nástavbě a řval rozkazy. Nicholas řekl: „Dokud se Marcus nerozhodne, že mě přestane nenávidět nebo že mi alespoň začne důvěřovat, nedá se nic dělat."

Harry řekl: „Podívej, on opravdu není špatný. Strávil jsem s ním dost času na to, abych to poznal. Je svým způsobem hodně podobný tvému otci." Nicholas se při té poznámce zamračil. „Ne, myslím to vážně; tvůj otec je pěkně tvrdý chlapík, ale je spravedlivý. Marcus prostě ztratil všechny důvody, aby se k tobě choval spravedlivě, to je všechno. Poskytni mu příležitost udělat to, co je správné, a on to udělá."

„Co navrhuješ?"

„Nevím, ale měl bys najít nějaký způsob, jak mu dát vědět, že nejsi jeho nepřítel." Harry ukázal palcem přes rameno na západ. „Skutečný nepřítel je tam."

Při pomyšlení na neuvěřitelné věci, které mu minulého večera řekl strýc, mohl Nicholas jen přikývnout. „Myslím, že jsem nějaký způsob možná našel."

„Dobře, tak já si půjdu promluvit s Marcusem a pokusím se ho přivést k rozumu. Jestli jsi přišel na něco, co nám pomůže, udělej to, protože se určitě budeme všichni navzájem potřebovat, než tohle skončí."

Nicholas se usmál. „Kdy jsi tak zmoudřel. Harry z Ludlandu?"

Harry jeho úsměv opětoval. „Když skončila legrace."

Nicholas pokýval hlavou. „Půjdu za Amosem. Přiveď Marcuse za chvíli do jeho kajuty, ano?"

Harry přikývl a odběhl. Nicholas se vydal k záďové nástavbě. Došel k Amosovi a řekl: „Musíme si promluvit."

Amos se mu podíval do tváře a viděl vážnost jeho výrazu.

„Soukromě?"

„Ve tvé kajutě to bude nejlepší, Amosi."

Amos se obrátil ke svému prvnímu důstojníkovi. „Přebíráte velení, pane Rhodesi."

„Rozkaz, kapitáne!" vykřikl důstojník.

„Držte ji v kursu. Já budu ve své kajutě."

Vydali se do Amosovy kajuty. Pod schůdky se otevřenými dveřmi podívali do kajuty, kterou sdílel Marcus s Nakorem, Calisem, Chudou a Anthonym. Ti leželi na svých pryčnách a snažili se dohnat odpočinek zameškaný při horečných přípravách na plavbu. Nicholas jim pokynul.

Amos otevřel dveře své kajuty, a když se ocitli uvnitř, zeptal se: „Co se stalo. Nicky?"

„Musíme počkat na Marcuse."

O několik minut později se ozvalo zaklepání na dveře a Nicholas otevřel. „Co se děje?" zeptal se Marcus a vstoupil.

„Sedni si," vyzval ho Nicholas.

Marcus se podíval na Amose, a ten přikývl.

„Vím o Sethanonu," řekl Nicholas a významně pohlédl na

Amose.

„Co tím myslíš, Nicky? Vždyť jsem ti o něm sám vyprávěl."

„Myslím tím, že mi strýček Martin řekl všechno." Amos přikývl. „Jsou věci, které o té bitvě ví jen tvůj otec a strýcové, a my ostatní, kdo jsme tam byli, o nich nemáme ani tušení. Já jsem se nikdy na nic neptal. Jestli usoudili, že je tak důležité nemluvit o..." nechal větu nedopovězenou. Nicholas se obrátil k Marcusovi. „Co ti řekl tvůj otec?" Marcus se na Nicholase díval s nevrlým výrazem ve tváři. „Vím o Velkém vzestupu peklomorů. Vím o bitvě a o pomoci Keshe a Tsuranů."

Nicholas se zhluboka nadechl. „Existuje tajemství, které zná jen král a jeho bratři. Můj bratr Bortíc ho zná také, protože je budoucím králem Ostrovů. I můj bratr Erland ho zná, protože se po mém otci stane princem z Krondoru. A teď ho znám i já."

Marcus přimhouřil oči. .Jaké tajemství by můj otec svěřil tobě a mně ho neřekl?"

Nicholas vyňal z váčku prsten a podal jej Marcusovi, který si jej prohlédl a podal Amosovi. Amos řekl: „Ti zatracení hadi."

„Co je to?" zeptal se Marcus.

Nicholas řekl: „Musíte mi oba odpnsáhnout mlčení. To, co vám teď řeknu, musí zůstat mezi námi. Souhlasíte?"

Když Marcus i Amos přikývli, pokračoval. „Co ví jen málo lidí, je to, že Velký vzestup, kdy falešný peklomorský prorok Murmandamus vtrhl do Království, byl řízen někým jiným."

„Někým jiným?" zeptal se Marcus.

„Pantathianští hadí kněži," řekl Amos.

Marcus se zatvářil zmateně. „Nikdy jsem o nich neslyšel."

„Jen málo lidí slyšelo," řekl Nicholas. „Murmandamus byl falešným prorokem ve více věcech. Nejenže nebyl dlouho mrtvým vůdcem, který se vrátil, aby vedl svůj lid proti nám, ale nebyl ani pravým temným elfem. Byl to hadí kněz, který se nějakým magickým způsobem proměnil tak, aby vypadal jako legendami vůdce. Peklomoři byli oklamáni a nikdy se o tom nedozvěděli."

„Rozumím," řekl Marcus. „Ale proč je to takové tajemství? Myslel bych, že by nám to tehdy na severu pomohlo, kdyby peklomoři věděli, že v jejich čele stojí podvodník."

„Protože v sázce je mnohem více. Ve městě Sethanonu se nachází zvláštní věc. Je to velký kámen opracovaný starobylou rasou známou jako Valheru."

Marcusovy oči se rozšířily a Amos přikývl, jako by se díval, jak dílky skládačky zapadají na své místo. „Dračí vládcové?" řekl Marcus.

Nicholas pokračoval. „Pantathiané jsou jakýmsi druhem ještěřích lidí, alespoň tak to říkal tvůj otec, Marcusi. Uctívají jednu z dávných Valheru jako svou bohyni a chtějí se zmocnit Kamene života, aby využili jeho obrovské moci k jejímu návratu na tento svět."

Amos řekl: „Ale Sethanon byl opuštěn. Říká se, že ho postihlo prokletí. Nikdo tam nepřebývá. Je nějaký důvod, proč tam ta vzácná věc zůstala nestřežená?"

„Martin mi říkal, že tam je strážce, velký drak, který je také věštec. Víc už mi neřekl kromě toho, abych se tam jednou vydal. Až se vrátíme z téhle výpravy, požádám svého otce, aby mi dovolil draka navštívit."

„Proč mi to otec nikdy neřekl?" zeptal se Marcus.

„Tvůj otec to odpřisáhl Lyamovi," odpověděl Nicholas. „Pouze král, můj otec, tvůj otec a Pug věděli o existenci toho kamene a jeho strážce."

„Macros to taky věděl," řekl Amos. „Tím jsem si jist."

„Macros Černý po bitvě zmizel," ozvalo se ode dveří a dovnitř vstoupil Calis.

Amos zařval: „A co takhle zaklepat?!"

Elfí princ pokrčil rameny. „Mám bystřejší sluch než ostatní a tyhle stěny nejsou tak silné, jak byste si přáli." Opřel se o dveře. „A můj otec také ví o draku, který střeží kámen, byla to kdysi jeho přítelkyně, a také mi vyprávěl o bitvě u Sethanonu. Ale proč jsi porušil svou přísahu, Nicholasi?"

„Protože Marcus je můj pokrevní příbuzný a příslušník královské rodiny, i když se jeho otec vzdal nároku na trůn i pro své potomky. A Amos si bude brát moji babičku za manželku, takže se také stane členem rodiny. Ale co je nejdůležitější, protože jim důvěřuju a protože kdyby se mi cokoli přihodilo, ostatní *muse jí* vědět, o co tady jde. V sázce je víc než životy těch, kdo možná padnou, bez ohledu na to, jak je milujeme. Může nastat chvíle, kdy se bude zdát prozíravé ukončit pronásledování, a kdybych u toho náhodou nebyl, chci, abyste věděli, že se nikdy nesmíte vzdát." Nicholas se odmlčel, jako by zvažoval svá další slova. Pak se obrátil k Marcusovi a řekl: „Tvůj otec není z těch, kdo mají sklony k přehánění, ale nechce se mi věřit tomu, co řekl nakonec. Ten Kámen života je nějakým způsobem spojen se všemi živými tvory na Midkemii. Kdyby se ho Pantathiané zmocnili, pokusili by se osvobodit svou paní, tu, kterou považují za bohyni, ale tím by také zničili všechno živé na tomto světě. *VSechno*, zdůraznil, od největších draků po nejdrobnější hmyz. Z celého našeho světa by se stalo mrtvé místo, po němž by chodili pouze duchové Dračích vládců."

Marcus se s rozšířenýma očima ohlédl na Calise. Půlelf přikývl. „I můj otec mi to takhle řekl. Ani on nemá sklony přehánět. Musí to tak být."

Marcus ztišil hlas téměř do šepotu. „Ale proč by ti Pantathiané dělali tak strašnou věc? Vždyť by zahynuli také."

„Jejich náboženství je kultem smrti. Uctívají Valheru, kteří jim dali tvar a inteligenci, protože předtím byli pouhými plazy." Zavrtěl hlavou, jako by sám nevěřil tomu, co říká. „Přál bych si, abych tohle věděl předtím, než odešel Pug. Zeptal bych se ho na spoustu věcí. Každopádně oni věří, že až jejich bohyně začne vládnout, pozvedne je k sobě a oni se stanou polobohy a všechno, co zaniklo, všichni, kdo zahynuli, také povstanou, aby jim sloužili.

Dokonce i kdyby znali pravdu, nebáli by se smrti. Přivítali by i zánik světa, jen když přivolají svou .bohyni'. Teď už chápete, proč musíme pokračovat, i když někteří z nás za tuto věc položí život?"

Jeho poslední slova byla určena Marcusovi, který přikývl. „Rozumím."

Calis řekl: „Pak tedy i moudře víš, kdy se slepá poslušnost stává hloupostí." Usmál se.

„Chápeš, že mezi námi nemůžou být žádné spory?"

Marcus vstal a řekl: „Ano." Nabídl Nicholasovi ruku a ten ji přijal a stiskl. A najednou se díval na tentýž křivý úsměv, jaký vídával u svého otce, a Marcus dodal: „Ale až tohle skončí a Abigail se v pořádku vrátí do Crydee, dej si pozor, princi Království."

Jeho výhrůžka byla vyřčena napůl vážně, napůl v žertu a Nicholas ji také tak přijal. „Až bude v bezpečí doma, s tvou sestrou a ostatními."

Znovu si potřásli rukama a pak společně vyšli z kajuty. Calis pohlédl na Amose, který se slabě usmíval. „Co je tady tak zábavného, kapitáne?"

Amos si povzdechl. .Jen jsem se díval, jak se z dvou chlapců stali muži, příteli. Osud světa možná závisí na tom, co uděláme, a oni si i přesto dokážou najít čas na hádku o pěknou holku." Pak se hrozivě zamračil a zařval: „A jestli se ještě jednou odvážíš vstoupit do mé kajuty bez dovolení, přibiju si tvoje uši na dveře jako trofej! Rozuměls?"

Calis se usmál a řekl: „Rozuměl, kapitáne."

Když ve své kajutě osaměl, ponořil se Amos Trask do vzpomínek na Trhlinovou válku a Velký vzestup, který následoval krátce po ní. Mnoho lidí, jež znal, zahynulo na palubě jeho lodi *Sidonie* během obléhání Crydee a pak později, když *Královskou vlaštovku* zapálili goblini a on spolu s Guyem du Bas-Tyrou padl do zajetí. Potom přišla léta v Armengaru a neustálé potyčky mezi Brianiným lidem a temnými elfy na severu, které vyvrcholily bitvou v Sethanonu.

Amos si povzdechl a krátce se pomodlil k Ruthii, Bohyni štěstěny. „Nedopusť, aby se něco podobného opakovalo, ty vrtkavá čarodějnice," připojil nakonec. Vzpmínka na Brianu ho rozesmutnila. Doufejme, že to Martin překoná, pomyslel si.

Pak, rozmrzelý vzpomínkami a chmurnými myšlenkami, rázně vstal ze svého křesla a vyšel z kajuty. Měl loď, jíž bylo třeba velet.

Kapitola devátá

SVOBODNÝ PŘÍSTAV

Dívka vzlykala.

Margaret řekla: .Mohla bys, prosím tě, přestat?" Neznělo to výhružně ani rozkazovačně; byla to jen žádost o chvíli klidu uprostřed téměř nepřetržitého pláče a vzlykotu ozývajícího se mezi městskými dívkami a chlapci.

Vévodova dcera bojovala celou cestu, kdy byla nesena jako ulovené zvíře k lodi čekající v přístavu. Obraz její matky ležící tváří k zemi na podlaze jejího rodného hradu s plameny šlehajícími kolem se jí vryl do paměti a rozněcoval v ní divoký vztek.

Dny, které následovaly, nebyly o nic méně hrůzné, přestože připomínaly jen rozmazanou šmouhu. Věk zajatců se pohyboval od osmi až do téměř třiceti let, ale většině bylo mezi dvanácti a dvaadvaceti. Všichni byli zdraví a silní a na dražbě v Durbinu určitě vynesou otrokářům tučný zisk.

Margaret nepochybovala, že na tyhle zabijáky bude někde mezi Úžinou temnot a Durbinem čekat Královská flotila. Její otec jistě pošle zprávu svému bratru, princi

Aruthovi, a ona bude spolu s ostatními zajatci zachráněna. A tak obrátila myšlenky k ochraně těch, které měla kolem sebe, než dorazí pomoc.

První noc byla nejhorší. Zajatce naložili do podpalubí dvou velkých lodí, čekajících těsně za obzorem. Několik z menších

lodí odplulo, ale většinu potopili a jejich posádky přestoupily do velkých lodí, aby se na nich všichni nechali přepravit na místo určení. Margaret se pohybovala kolem lodí dost dlouho na to, aby uhodla, že nemohou plout daleko, protože nikde neviděla tolik zásob, aby vystačily na delší cestu pro posádku i zajatce.

Abigail střídavě trhaně podřimovala, když se jí podařilo alespoň na chvíli oprostit od prožitých hrůz, a vyděšeně přemítala o jejich dalším osudu. Občas se i v ní rozžehla jiskra statečnosti, ale byla rychle udušena tíživou beznadějí, která ji dovedla k slzám a nakonec k mlčení.

Po prvním dnu byla nastolena jakási pravidla soužití ve stísněném prostoru podpalubí. Neměli záchod, a tak byl každý nucen odplazit se do rohu a přidat svůj díl na rostoucí hromadu výkalů na dně lodi. Puch se stal němou věcí v pozadí Margaretina vědomí, nepříjemnou, ale neškodnou stejně jako neustálé vrzání a skřípání dřevěného trupu lodi, výkřiky a kletby členů posádky i vzdálené rozhovory. Co jí dělalo starosti, byli zajatci, u nichž se objevily příznaky nemocí, žaludeční obtíže, zimnice a horečka. To, že byli natěsnáni s mnoha dalšími lidmi na omezené ploše podpalubí, jim nijak neprospívalo a Margaret se snažila vytvořit jim co největší pohodlí. Nařídila ostatním, aby se kousek odsunuli a poskytli nemocným více prostoru. Vzhledem k jejímu postavení a přirozené sebedůvěře ji bez námitek uposlechli.

Jedna ze starších dívek zamumlala: „Oni jsou ti šťastní. Brzy umřou. Nás ostatní čeká na celý zbytek života osud

otroků a kurev. Měli bychom si zvyknout na to, že nám už nic nepomůže."

Margaret se otočila a uštědřila jí tvrdý políček. Se zúženýma očima se vztyčila nad vyděšenou dívkou. .Jestli ještě jednou od někoho uslyším takové žvásty, vytrhnu mu jazyk."

„Paní, víme, že to myslíte dobře," ozval se nějaký muž, „ale viděli jsme, co se stalo! Všichni naši vojáci jsou mrtví. Kdo by nám mohl pomoci?"

„Můj otec," řekla sebejistě. „Vrátí se z lovu a pošle zprávu do Krondoru mému strýci, princi Aruthovi, a než doplujeme do Durbinu, bude na nás čekat celá krondorská válečná flotila." Pak její hlas změkl. „Musíme vydržet," naléhala. „Nic víc. Jen přežít, a pokud to bude možné, pomoci přežít ostatním."

Dívka, která předtím pochybovala, řekla: „Odpusťte, paní."

Margaret neřekla nic, jen ji chlácholivě poplácala po paži. Sedla si zpátky na své místo a všimla si, že se na ni dívá Abigail.

„Opravdu si myslíš, že nás najdou?" zašeptala Abigail a v očích jí slabě zablýskla naděje.

Margaret přikývla, ale sama pro sebe si zašeptala: „Doufám, že ano."

Margaret probudil skřípavý zvuk. Přes den dovnitř pronikalo světlo mřížovým poklopem, jediným místem, kudy do smrdutého podpalubí proudil vzduch. V noci osvětlovala část prostoru mdlá měsíční záře, zatímco zbytek tonul v inkoustové tmě. Margaret zaslechla další zaskřípání a zvedla oči vzhůru. Viděla, jak dolů spadl konec provazu, po němž se spustila měsícem ozářená postava jednoho z únosců. Seskočil mezi dva spící zajatce. V zubech svíral dýku.

Přistoupil k nejbližší mladé dívce a přitiskl jí ruku na ústa. Vytřeštila oči hrůzou a pokusila se vymanit z jeho sevření, ale těla po jejích bocích a váha muže, který ji zalehl, jí bránily v pohybu. „Mám nůž, zlatíčko," zašeptal. „Pípneš, a jsi mrtvá, rozumíš?" Vyděšená dívka na něho zírala široce rozevřenýma očima, třpytícíma se v bledém světle. Dotkl se hrotem dýky jejího břicha a řekl: „Buď do tebe vrazím tohle, nebo něco příjemnějšího. Mně na tom nezáleží."

Dívka, sotva víc než dítě, byla naprosto ochromená hrůzou. Margaret vstala a rozkročila se, aby na lodi, houpající se na vlnách, udržela rovnováhu. „Nech ji být," zašeptala. „Ona ještě nechápe, co mají muži rádi."

Muž se otočil a namířil dýku směrem k Margaret. Všichni zajatci měli na sobě tentýž oděv: čtverec látky s dírou pro hlavu. Margaret si rozvázala provaz, kterým jej měla přepásaný, shodila jej ze sebe a zůstala stát úplně nahá. Muž zaváhal; i přes chabé světlo dobře viděl každý její pohyb. Usmála se na něho, postoupila kupředu k silnějšímu světlu, aby ji viděl lépe, a řekla: „Je to ještě dítě. Jen by tam ležela. Pojď ke mně a já ti ukážu, jak umím krotit bujné hřebce."

Margaret nebyla krásná, ale byla přitažlivá a po létech ježdění na koni, lovu a neobvykle tvrdého života měla pevné, vypracované tělo, které s pyšně zvednutou hlavou předváděla, jak nejlépe uměla. V měkkém světle vypadala dokonale svůdně s rameny staženými dozadu a smyslným úsměvem.

Muž v chlípném úšklebku vycenil zčernalé zuby a pustil dívku, kterou ohrožoval. „Dobře," řekl. „Zabili by mě za to, že jsem si vzal pannu, ale je jasný, že u tebe mi to nehrozí, pusinko." Přistoupil k ní, odvrátil dýku stranou a řekl: „Tak, teď buď zticha a starej Ned ti to udělá, jak

nejlíp umí, a oba si užijem. Pak vyšplhám nahoru a sleze sem můj kamarád, aby si s tebou taky trochu zašpásoval."

Margaret se usmála a vztáhla ruku, aby ho něžně pohladila po tváři. Pak náhle pevně sevřela zápěstí ruky, v níž držel nůž. Druhou rukou mu sáhla do rozkroku a stiskla, jak nejsilněji to šlo. Ned zavyl bolestí. Třebaže byl vyšší než dívka, nebyl o mnoho silnější a nedokázal se osvobodit z jejího bolestivého sevření.

Zajatci začali křičet. Vzápětí se seshora po provaze spustili dva strážci a otrokář. Strážci popadli neúspěšného násilníka a odtrhli ho od Margaret. Otrokář se podíval na nahou dívku, pak na Nedá a řekl: „Vytáhněte ho na palubu. A seberte i toho, který mu dovolil otevřít poklop. Svažte je, pořežte je na pažích a nohou tak, aby jim tekla krev, a hoďte je žralokům. Chci, aby bylo všem jasné, že nikdo nemůže porušit naše příkazy a vyváznout bez trestu."

Dolů byl shozen další provaz a strážci, svírající mezi sebou vzlykajícího Nedá, se nechali vytáhnout nahoru.

Otrokář se otočil k Margaret a zeptal se: „Ublížil ti?"

„Ne."

„Zmocnil se tě?"

„Ne."

„Tak se obleč." Otrokář se otočil k provazu, který pro něj znovu spustili. Zakrátko zajatci opět osaměli. Margaret zjistila, že upírá oči ke čtverci světla ve stropě, v němž se právě rýsovala otrokářova postava. Pak zaskřípal mřížový poklop a zapadl na své místo s temným zaduněním, jehož konečnost jen zdůraznila jejich bezmocnost.

Týden po přepadení spustila loď kotvu a hlas z paluby vyzval zajatce, aby se připravili k odchodu. Zvednutým poklopem byl shozen provazový žebřík. Týden pobytu ve stísněném nevětraném prostoru a nedostatek jídla a vody si od zajatců vyžádaly svou daň; když Margaret pomáhala

vězňům dobelhat se na roztřesených nohou k žebříku, začala si všímat těch, kdo nepřežili poslední noc. Každé ráno se do podpalubí spouštěla dvojice otrokářů a odvlékala mrtvé pod poklop, kde už visel připravený provaz ze smyčkou. Upevnili smyčku pod rameny mrtvoly a ta pak byla vytažena nahoru. Jeden z mužů se zmínil o tom, že loď stále sledují žraloci, a Margaret už chápala proč.

Klečela vedle dvou měšťanů, muže a ženy, kteří byli příliš zesláblí, než aby se dokázali vyšplhat po žebříku. Náhle jí dopadla na rameno tvrdá ruka a drsný hlas se zeptal: „Jsi nemocná?"

Margaret se ani nepokoušela skrýt své pohrdání těmito muži. „Já ne, ty svině, ale oni," odsekla.

Otrokář ji postrčil směrem k žebříku. „*Na* palubu. O tyhle se postaráme."

Když šplhala po žebříku, zahlédla druhého otrokáře, jak poklekl vedle ženy a rychlým pohybem jí přehodil kolem krku smyčku. Prudce trhl a zlomil jí vaz. Žena sebou škubla a zemřela.

Margaret odvrátila hlavu a upřela pohled vzhůru, protože nechtěla vidět i smrt muže. Modré nebe po týdnu stráveném v temnotě oslepovalo, a tak ti, kdo už byli na palubě, neviděli slzy na jejích tvářích.

Abby se držela blízko Margaret, když pomalu postupovali k zábradlí. U lodi už čekalo tucet dlouhých člunů a v každém seděli čtyři veslaři. Vězni sešplhali po sítích zavěšených na boku lodě, a jakmile jich do každého člunu nasedlo dvacet, byli převezeni na břeh.

Margaret šplhala po síti dolů a paže i nohy se jí třásly námahou. Když se ocitla u člunu, ucítila na svém stehně ruku jednoho z námořníků. Zuřivě kopla, ale muž jí s drsným smíchem lehce uhnul. Ohlédla se a viděla, že Abigail se od sebe snaží odstrčit dalšího, který jí osahával

prsa. Z paluby lodi se ozval varovný výkřik: „Nechte ty holky na pokoji!"

Jeden z mužů se smíchem mávl rukou. „Nepoškodíme zboží, kapitáne. Je to jen trocha neškodný zábavy."

Sám pro sebe si pak zamumlal: „Ke všem démonům s Peterem Děsem. Tohle je naposled, co se s ním plavím. Přefiknout pár krásek, aby člověk potěšil srdce durbinskýho obchodníka s kurvama, to patří k věci; a tady holce šáhneš na zadek a děs přes palubu krmit žraloky."

Druhý muž řekl: „Drž už hubu; dostaneš víc zlata, než kolik jsi v životě viděl. Budeš moct utratit za kurvy tolik, že se neudržíš na nohách, a ještě ti zbyde. To už stojí za to, aby to člověk pár dní vydržel."

Dopluli ke břehu a viděli, že ti, kteří byli vyloženi dříve, jsou hnáni k hrubě zbudované stavbě na jinak pustém ostrově. Margaret a Abigail byly mezi posledními, které tam otrokáři odvedli, a když se za nimi zavřely dveře, prohlédly si své nové obydlí. Uvnitř nebylo kromě zubožených lidí nic, pouze špinavá podlaha k sezení, a jediné světlo sem pronikalo škvírami mezi prkny. Margaret stačil jediný pohled, aby zjistila, že mnozí z těch, kdo se nacházeli uvnitř, jsou nemocní. Protože dobře věděla, jaký osud čeká slabé a raněné, vykřikla:

„Poslouchejte!"

Její hlas přehlušil tiché mumlání a vzlykot a mnoho tváří se obrátilo směrem k ní. „Jsem Margaret, vévodova dcera." Rozhlédla se kolem sebe a pokračovala: „Někteří z vás jsou nemocní. Ti, kteří nejsou, jim muse jí pomoci. Přeneste je k tamté zdi." Ukázala na stěnu naproti dveřím. Několik vězňů se váhavě pohnulo. „No tak!"

Nemocní byli přemístěni k určené zdi a pak ke stěně přistoupila i Margaret. Kráčela pomalu podél ní a Abigail se zeptala: „Co to děláš?"

„Hledám nějaký dolík."

„Proč?"

„Potřebujeme jímku na výkaly, abychom nespali ve špíně. Pomůže to, aby nás víc přežilo." Došla do rohu a vykročila podél další zdi. Pak řekla: „Tady." Ukázala na prohlubeň pod spodním prknem, kudy prosvítalo světlo zvenku. „Kopejte tady."

„Paní," řekl muž, sedící nejblíže stěny, „nemáme žádné nářadí na kopání."

Margaret si klekla a začala holýma rukama odhrabávat suchou, písčitou půdu. Muž ji chvilku sledoval a pak se připojil k jejímu úsilí. Vzápětí je následoval další tucet zajatců.

Když Margaret viděla, že práce zdáme pokračuje, vrátila se ke dveřím a vykřikla: „Stráž!"

Z druhé strany se ozval hrubý hlas: „Co je?"

„Potřebujeme vodu."

„Dostanete ji, až to nařídí kapitáni."

„Cenné zboží umírá. Řekni to kapitánům."

„Nic jim neřeknu," přišla odpověď.

„Tak já řeknu prvnímu důstojníkovi, který sem vstoupí, že ses pokusil znásilnit jednu z dívek."

„Ha!"

„A všichni tady to dosvědčí."

Následovalo dlouhé ticho, pak se odsunula těžká závora a dveře se pootevřely. Škvírou se dovnitř vsunula ruka s měchem vody a strážce řekl: „Dostanete víc, až ji přinesou. Zatím vám musí stačit tohle."

Margaret se neobtěžovala poděkovat, vzala měch a zamířila k nemocným vězňům.

Během dalších deseti dnů snášeli nepohodlí natěsnaní jeden k druhému a nikdo se nesnažil jakkoli ulehčit jejich osud. Přibyli k nim další zajatci a z jejich výpovědí Margaret zjistila, že byly přepadeny i Cars a Tulan. Podle

všech zpráv tulanská vojenská posádka umístěná na ostrově v ústí řeky odolala náporu útočníků, ale hrad Cars potkal tentýž osud jako Crydee, třebaže město nedopadlo tak špatně. Abigail upadla do stavu hluboké trudnomyslnosti poté, co jí nikdo z Carsu nebyl schopen říci, zda její otec zůstal naživu. Margaret musela čelit návratu bolesti při vzpomínce na smrt své matky, ale snažila se jí nepodlehnout a raději se věnovala péči o ostatní. Všichni vězni už byli špinaví a zubožení. Přinejmenším tucet jich zemřelo a bylo odneseno pryč. Vyhloubená jáma napomohla k tomu, aby se nemoci nešířily, ale i tak všechny obtěžoval pach a mouchy. Margaret natrhala ze spodního okraje svého oděvu pruhy, jimiž zraněným obvázala rány, které se jen těžko hojily. Jedenáctého dne se všechno změnilo. Do přístřešku vešlo šest durbinských otrokářů, doprovázených tuctem černě oděných a působivě ozbrojených strážců se zahalenými tvářenu. Otrokáři došli doprostřed rozlehlé budovy a začali ranní sčítání otroků.

Najednou dvanáct čemooděnců sňalo z ramen své luky a postřílelo otrokáře. Mnoho zajatců vykřiklo a přitisklo se k zemi ze strachu, že zabíjení bude pokračovat, zatímco jim jen hleděli s očima vytřeštěnýma hrůzou. Do budovy vtrhla další skupina mužů a jeden křikl: „Zajatci ven!“

Ti nejblíže dveřím vyběhli ven a Margaret pomohla jednomu z těch, kteří byli zesláblí, ale stále mohli chodit. Zamžourala v jasném denním světle a pak si všimla scény před sebou. Stála tam skupina mužů, jaké nikdy předtím neviděla. Na hlavách měli turbany podobné těm, jež nosili pouštní lidé z Jal-Puru, ale mnohem větší. Turbany byly bílé a vpředu byly ozdobeny drahokamy ohromující velikosti a krásy. Hedvábné oděvy prozrazovaly vysoké postavení a bohatství těchto mužů. Mluvili keshansky, ale s přízvukem, jaký Margaret dosud nikdy neslyšela, a

používali slova, s nimiž se při výuce keshanštiny nesetkala. Za nimi stáli ozbrojenci, ale namísto otrhaných pirátů, kteří hlídali zajatce předtím, vypadali tito muži jako skuteční vojáci. Oblečení byli všichni stejně: do černých tunik a kalhot. Na hlavách měli rudé šátky uvázané v týle. V rukou drželi zakřivené meče a černé kulaté štíty s hadem namalovaným zlatou barvou.

Prohlédli si vězně a rozdělili je na nemocné a zdravé. Deset zajatců nebylo schopno cesty, a ty vojáci odvedli zpátky do budovy. Vzápětí křik, který náhle umlkl, vypověděl o jejich osudu.

Zbývající zajatci byli odvedeni k vodě, kde dostali příkaz svléknout se a vykoupat. Mořská voda poskytovala jen nevelké pohodlí, ale Margaret byla ráda, že ze sebe může smýt špínu. A když se ponořila do vody, uviděla loď.

Abigail dřepěla na mělčině vedle ní a snažila se nevnímat poznámky strážců, stojících poblíž. I přes špínu a slepené vlasy bylo vidět, jak je krásná. Margaret k ní tiše promluvila. „Už jsi někdy viděla takovouhle loď?"

Abigail se probrala ze svého zasmušilého pohroužení do sebe a vzhlédla. „Ne. Nikdy."

Loď, dvakrát větší než jakékoli plavidlo Království, se lehce houpala na vlnách. Byla černá; měla vysoké přední i záďové nástavby a čtyři stěžně. „Vypadá jako quegská galéra, ale nemá lavice pro veslaře. Je obrovská."

Ke břehu mířily tucty člunů a Margaret si uvědomila, že všichni zbývající vězni budou odvezeni na onu loď. Do prvních člunů už začali nastupovat zajatci, kteří dokončili svou očistu v moři.

Naloďování trvalo téměř cely den, ale za soumraku černá loď zvedla kotvy a vydala se na svou plavbu.

Margaret a ostatní ženy byly odvedeny na levobok a pak sestoupily hluboko do nitra lodi až na nejspodnější z jejích tří palub. Každé byla přidělena vlastní pryčna s trochou

místa kolem. Pak jim jejich noví věznitelé přikázali, aby se svlékly. Margaret ihned uposlechla; byla ráda, že se zbaví svých špinavých hadrů. Abigail se zdráhala, a když nechala svůj oděv sklouznout k zemi, snažila se rychle zahalit rukama.

„Abby," řekla jí Margaret káravě, „tím, že se bojíš o svou cudnost, jen dáváš těm zvířatům do ruky zbraň proti sobě."

Abigail s očima rozšířenýma strachem řekla: „Nejsem tak silná jako ty, Margaret. Promiň mi to." „Jsi silnější, než si myslíš. Hlavu vzhůru!" Abigail skoro nadskočila, když k ní přistoupil muž s psací tabulkou. „Tvoje jméno?" zeptal se. „Abigail," odpověděla tiše.

„Kdo jsou tví lidé?" pokračoval zvláštně laděným hlasem s přízvukem, který se Margaret zdál být mučivě známý.

„Jsem dcera barona Bellamyho z Carsu." Muž se na ni podíval a řekl: „Běž a postav se tamhle."

Nahá dívka se s rukama zkříženýma na hrudi nemotorně odebrala do vzdálenějšího kouta podpalubí. Muž zopakoval své otázky Margaret, která usoudila, že lhaní jí nijak nepomůže, a řekla mu své pravé jméno. Bylo jí řečeno, že si má stoupnout vedle Abigail. Odtamtud přihlížela, jak muž klade otázky ostatním ženám. Pak byly všechny zajatkyně prohlédnuty dvojicí mužů, kteří si u každé dělali poznámky na své tabulky. Prohmatávali a proklepávali ženy jako lékaři a ty si musely jejich doteky nechat beze slova líbit. Když byla prohlídka u konce, dostaly všechny čistý oděv. Pak přišlo několik členů posádky, kteří každou ženu připoutali za kotník řetězem k noze její pryčny, takže se mohla pohybovat kolem svého lůžka, ale nemohla utéct.

Jeden z mužů přistoupil k Margaret a Abigail a řekl: „Vy pojďte."

Dívky vyšplhaly po žebříku na vyšší palubu a vystoupily po krátkém schodišti. Dokonce i Margaret se pokoušela

zakrýt svou nahotu, když míjely tucty zírajících mužů. Muž je zavedl do velké kajuty a vyzval je: „Najděte si něco na sebe." V místnosti ležela hromada šatů. Dívky si rychle našly vhodné šaty a oblékly se. Byl to sice prostý oděv, ale neporovnatelně lepší než hadry, které byly nuceny nosit od svého zajetí.

Pak je muž odvedl do prostorné kajuty na zádi lodi. Tam čekali další dva muži. Když dívky vstoupily, uctivě vstali a pokynuli jim, aby se posadily na pohovku. „Dámy," řekl jeden z nich se zvláštním přízvukem, „potěšilo nás, že jsme v této společnosti nalezli někoho tak vysoce postaveného. Mohu vám nabídnout trochu vína?"

Margaret hleděla na malý stolek plný ovoce, sýra, pečiva a masa. Stál na něm i velký cínový džbán s vínem. Navzdory svému hladu se zeptala: „Co od nás chcete?"

S úsměvem, v němž nebyla ani špetka přátelství, muž odpověděl: „Informace, slečno. A vy nám je poskytnete."

Hlídka v koši vykřikla: „Země na obzoru!" Amos vzhlédl a zastínil si oči proti zapadajícímu slunci.

„Kde?" zavolal.

„Dvě čárky vpředu na levoboku!" přišla odpověď.

Amos seběhl na hlavní palubu a spěchal na příď, kde stál Nicholas s ostatními. Pomalu se tam shromažďovali už od poledne, kdy Amos oznámil, že každou chvílí očekává, že se objeví první z Ostrovů západu slunce.

„Už je to víc než třicet let," utrousil Amos. „Není divu, že jsem se zmýlil."

Nicholas se usmál. „Dvěma čárkám říkáš omyl?"

Amos rozmrzele mávl rukou. „Měl ležet přímo před přídí. Teď ji budu muset natočit k jihu, abych vyrovnal směr."

„To je nějaký problém?"

„Ne, ale uráží to můj cit pro eleganci." Zavolal na hlídku v koši: „Vidíš jeden štít?"

„Ano, kapitáne," ozvala se odpověď. „Vysoká hora se štítem jako zlomená čepel."

„Dobře," řekl Amos. Obrátil se směrem ke kormidlu. „Pět čárek na levobok, pane Rhodesii" přikázal.

„Rozkaz, kapitáne."

„Kapitáne, kdo tam vlastně žije?" zeptal se Harry.

Amos si povzdechl, jak se nořil do vzpomínek. „Původně tam byla žalostná keshanská posádka, smečka psích vojáků s císařskými důstojníky a několika malými loďmi. Když se Kesh stáhla z provincie Bosania – Crydee a Svobodných měst –, očividně na tuhle malou posádku zapomněla.

Roky plynuly a nikdo neví, jestli se vojáci vzbouřili a pozabíjeli své důstojníky, nebo jestli se sami důstojníci postavili do jejich čela, ale v době, kdy se Nicholasův pradědeček pokoušel Bosanii dobýt, začala se tahle partička hrdlořezů živit pirátstvím. Obvykle přepadali obchodní lodě z keshanského Elarialu a Vzdáleného pobřeží, plující do Quegu, Království a Keshe."

„Čas od času zaútočili i na Tulan," připomněl Marcus.

„Proč se s nimi král nebo keshanský císař nevypořádal?" zeptal se Harry.

„Cha!" zasmál se Amos. „Myslíš si, že to nezkoušeli?" Přejel si rukou po bradě, *podívej se* na ten ostrov před námi." Ukázal na vrchol hory. „Za ním je další tucet velkých ostrovů a asi stovka menších. Tato oblast je součástí dlouhého pásu ostrovů, který se táhne daleko na západ a končí obrovským souostrovím." Harry se na něho díval nechápavě. „Dlouhý řetěz ostrovů, víc než tisícovka,'asi měsíc plavby odtud. Některé jsou velké, možná sto padesát kilometrů v průměru. Nikdo neví, kdo na většině z nich žije. Jiní jejich obyvatelé, jako

Skašakanové, jsou známí velice dobře. To jsou ti, co u nich ztroskotal náš přítel Render.

Mezi tímto místem a souostrovím je roztroušeno asi pět set ostrovů, z nichž některé jsou jen hromádky písku. A jediný přístav dost hluboký na to, aby v něm mohla zakotvit loď, jako je tahle, je Svobodný přístav.

Pokud se v dohledu objeví jediná válečná loď Království, dočká se ve Svobodném přístavu opravdu vřelého přijetí. Pamatujete si na ty čluny, které použili k útoku na Crydee? Nemají větší ponor než půldruhého metru; takže kdybychom připluli s celou flotilou a zaútočili na Svobodný přístav, všichni už by byli sbalení a ukrytí na nějakém jiném ostrově. Můžeme to město vypálit do základů – koneckonců to Keshané i Ostrované už několikrát udělali – a oni se vrátí, jakmile odplujeme, a postaví si ho znovu.

Ne, piráti ze Svobodného města jsou jako švábi: můžeš je zabíjet po stovkách, ale nikdy se jich nezbavíš."

Odvrátil se a zavolal na svého prvního důstojníka: „Svolejte posádku, pane Rhodesii"

Amos se vydal zpátky na zadní nástavbu a první důstojník vzkřikl: „Všichni na palubu!"

Rozkaz byl předán dál a v krátké době se celá posádka shromáždila na hlavní palubě. Nicholas a jeho společníci poslouchali z příďové paluby. Amos promluvil: „Muži, znám vás všechny kromě vojáků z Crydee, kteří se k nám připojili, a těch, které na tuto cestu vybral vévoda. Důvěřuju vám všem. Kdybych pochyboval, nebyli byste tu.

Od tohoto okamžiku už nejste muži Království. Jste piráti a plujeme z přístavu Margrave. Pokud jste tam nikdy nebyli, zeptejte se těch, kdo byli; je to dost malé město a nic zvláštního k vidění tam není. Jestli si nedokážete

zapamatovat jeho popis, tak mlčte, až doplujeme do Svobodného přístavu."

Pomalu přejížděl pohledem od tváře k tváři. „Brzy se setkáte s muži, kteří zabili vaše kamarády námořníky i vojáky, vaše přátele a příbuzné. Budete chtít ty parchanty na místě uškrtit, ale to nesmíte. Ve Svobodném přístavu vládnou zákony stejně přísné jako v Krondoru, ale tresty za jejich porušení jsou mnohem krutější. Městsko šerif je tady svrchovaným pánem a jediná možnost odvolat se proti jeho rozhodnutí je k Radě kapitánů, ale to se stává velice zřídka. Spory se řeší mečem a výtržnosti nejsou dovoleny. Takže když potkáte parchanta, který zabil vašeho bratra, usmějte se na něho a pamatujte si, že dříve nebo později na něho dojde.

Nejsme tady kvůli pomstě. Jsme tady, abychom našli dceru vévody Martina a ostatní dívky a chlapce unesené z Crydee. Jsme tady, abychom našli vaše děti nebo děti vašich přátel.

Jestli si kdokoli z vás myslí, že se nedokáže ovládnout, ať nechodí na břeh. Protože přísahám, že dám pověsit každého, kdo vyvolá nějakou šarvátku, a pokud se nám nepodaří zachránit ty děti, bude se smažit v pekle."

Jeho varování bylo zbytečné, protože tito muži byli odhodláni zachránit všechny zajatce, nebo při pokusu o to zemřít. Amos se usmál. „Dobře. A teď; prvního pitomce z vás, který mě osloví admirále, poženu bičem z přídě až na záď. Jasné?"

Muži se zasmáli a jeden zvolal: „Rozkaz, kapitáne!"

Amos se samolibě usmál a řekl: .Jsem kapitán Trenchard! Dýka moří! Proplul jsem Úžinou temnot na Svátek zimního slunovratu! Moje loď je *Dravec* a já se na ní plavil do Sedmého pekla, dal si pivo s Kahoolim a vrátil se domů!" Muži se smáli a provolávali mu slávu. „Moje matka byla mořský drak, můj otec kulový blesk a já tančím

námořnického třasáka na lebkách svých obětí! Bil jsem se s bohem války a líbal samotnou smrt. Muži se chvějí, když zahlédnou můj stín, ženy omdlévají, když zaslechnou mé jméno, a nikdo na celém světě mě nemůže nazvat lhářem, aniž by za to nezaplatil životem! Jsem Trenchard, Dýka moří!"

Všichni se smáli, tleskali a výskali. Amos řekl: „Teď vyvěste černou vlajku a všichni na svá místa. Už teď nás možná pozorují." Ukázal na vzdálený štít.

„Denní hlídka dolů!" vykřikl Rhodes. „Noční hlídka do koše!"

Jeden z mužů sestoupil do podpalubí a vrátil se s velkou černou vlajkou, kterou podle Amosových pokynů ušily ženy v Crydee. Vyvěsili ji na zadní stěžeň, kde se zatřepetala ve větru.

Nicholas se podíval na vlajku, na níž byla na černém pozadí vyšita bílá lebka a za ní našikmo umístěná dlouhá dýka s rudou kapkou u hrotu. Nicholas se ohlédl na Harryho, Calise a Marcuse a zjistil, že také hledí na vlajku. Nakor se usmíval a Anthony s Chudou se tvářili netečně.

Harry řekl: „Zvláštní je, že... on to nepředstíral, že?"

Nicholas zavrtěl hlavou. „Myslím, že Amos by řekl, že měl drsné dětství."

„Myslím, že jsem se s ním už jednou setkal," poznamenal Ghuda.

„Ano?" řekl Nicholas.

„Byl jsem jednou v LiMethu, když tam došlo k přepadení. Viděl jsem ho z druhé strany barikády." Ghuda potřásl hlavou. „Staré vzpomínky." Ohlédl se přes rameno na přibližující se ostrov. „Tamhle nahoře jsem zahlédl záblesk." Ukázal na vrchol hory.

„Hlídka," řekl Marcus.

„Bezpochyby," přitakal Ghuda.

„Zajímalo by mě, jakého přijetí se nám dostane ve Svobodném přístavu."

„To se brzy dozvíme," prohlásil Nakor se svým obvyklým zářivým úsměvem.

K ústí do přístavu dorazili, když se slunce dotklo obzoru. Amos nechal skasat všechny plachty kromě bramových a *Dravec* majestátně vplul do Svobodného přístavu. Přístav tvořila široká oválná laguna, obklopená ze všech stran příkrými skalními srázy, jako by ji držela v dlani obrovská černá kamenná ruka, nad níž se klenula nyní oranžová a purpurová obloha s černými, šedými a stříbrnými oblaky, jak ji zbarvilo zapadající slunce. Celý přístav lemovaly hrubě zbudované domy s deskovými střechami. Všude zářily lucerny a pochodně, protože ve Svobodném přístavu právě započínal noční ruch.

„Už jsem slyšel o místech, jako je tohle," řekl Ghuda.

„Co tím myslíš?" zeptal se Nicholas.

„Vidíš, jak ty skalní stěny obepínají záliv ve skoro dokonalém kruhu?"

„Ano?" .

„Tohle byl kdysi jícen sopky."

Nakor přikývl. „Velmi veliké sopky." Zdálo se, že je touto skutečností potěšen. „Skoro kilometr vnitřního průměru *[*"

Na úbočích se začala rozsvěcet světla a Nicholas s úžasem hleděl na třpytící se scenerii. Přivítal je teplý vánek, zatímco loď pomalu vplouvala do středu zátoky. Kotvilo zde sedm dalších lodí různé velikosti, od dvou téměř stejných, jako byl *Dravec,* až po dvě malé obchodní lodě. Když doplul na nejlepší místo, jaké mohl získat, přikázal Amos skasat zbylé plachty a spustit kotvu. Nad celou zátokou vanul mírný větřík, roznášející dráždivou

vůni koření a parfémů. Zdálky k nim doléhaly tlumené hlasy, ale jinak panovalo v postavu téměř naprosté ticho.

„Na tolik světel je tady hodně velký klid," poznamenal Marcus.

„Myslím, že čekají, aby zjistili, jestli neplujeme pod falešnou vlajkou."

Když loď zakotvila, vydal Amos rozkaz spustit na vodu člun a posádka spěchala uposlechnout. Amos přitom štěkal nadávky a výhrůžky, jejichž hrubost Nicholase překvapila. Až po chvíli si uvědomil, že kapitán hraje svou pirátskou roli . pro případ, že by někdo z břehu poslouchal.

Ghuda řekl: „*Na* slovíčko, vy dva." Marcus s Nicholasem se otočili a žoldnéř pokračoval. „Trochu jsem cestoval a viděl jsem hodně míst, jako je tohle; jsme tu cizinci a nebudou nám důvěřovat. A vůbec by nám neprospělo, kdyby začali mít pochybnosti. Radši se dohodněte na nějakých jménech, protože nikomu nevymluvíte, že nejste příbuzní,"

Nicholas a Marcus si vyměnili pohledy a nakonec Nicholas řekl: „Patří mi statky poblíž vesnice Esterbrook. Několikrát jsem tam byl."

Ghuda přikývl. „Maře a Nick z Esterbrooku, to jde. Kdo je váš otec?" zeptal se náhle.

Marcus s křivým úsměvem odpověděl. „To matka neví."

Ghuda se zasmál a přátelsky ho poplácal po zádech. „Jde ti to, Marcu."

„Kdo je vaše matka?" obrátil se na Nicholase.

„Meg z Esterbrooku," nezaváhal Nicholas. „Je šenkýřkou v jediné tamější hospodě, která patří muži jménem Will. Matka je stále ještě pěkná žena a nedovede žádnému muži říct ne."

Ghuda se ještě jednou zasmál. „Dobře."

Sestoupili na hlavní palubu, kde se připojili k Amosovi, který předváděl prvotřídní ukázku svých rozsáhlých

znalostí nadávek a urážek. Několik vojáků se přidalo k jeho hře a barvitě klelo.

Když se usadili do člunu, řekl Amos: „Už jste si vymysleli nějakou povídačku, chlapci?"

„Maře je můj starší bratr," odpověděl Nicholas. „Pocházíme z Esterbrooku. Své otce neznáme."

„Nick je trochu pomalejší," pokračoval Marcus, „ale kvůli matce ho musím vláčet s sebou."

Nicholas se na svého falešného bratra zaškaredil a vzal si zpět slovo. „Tohle je naše druhá plavba. Upsali jsme se ti v..." – na okamžik zaváhal – „Margrave."

Amos ukázal na Ghudu a Nakora a řekl: „Vy dva jste, co jste." Pak si zamnul bradu. Podíval se na Anthonyho, který se očividně cítil nesvůj v kalhotách, tunice a širokém klobouku, a zamyšleně zamumlal: „Ale co uděláme z tebe?"

„Ranhojiče?" navrhl Anthony.

Amos přikývl. „Budeš k tomu něco potřebovat?"

Anthony s pochmurným výrazem odpověděl: „Jsou byliny, kořínky a další věci, které pomáhají při hojení ran. Můžu ve městě udělat nějaké přesvědčivé nákupy."

„Dobře," řekl Amos. Obrátil se ke Calisovi. „Hrát roli lovce z Yabonu by ti nemělo dělat potíže."

Půlelf přikývl. „Mluvím yabonským nářečím, kdyby bylo třeba."

Amos se usmál. „A ted, kdyby se někdo ptal, všechno, co víte, je, že se jmenuju Trenchard a právě jsem se vrátil do Hořkého moře. Možná jsem se předtím plavil ve službách Keshe nebo Království, ale nic nevíte jistě. Raději jste si rozmysleli na něco se vyptávat."

Všichni přikývli a zmlkli, protože dva námořníci, kteří je vezli, právě přirazili k molu. Vystoupili a přivázali člun vedle dalšího půltuctů loděk. Když se vydali po

kamenných schodech vedoucích od přístaviště, nebyl nikdo v dohledu.

Náhle se ozval hlas: „Stůjte! Kdo jste?"

Amos zamžoural do tmy a zahřměl: „Kdo to chce vědět?"

Ze stínu mezi dvěma budovami se vyloupla osamělá postava. Byl to plešatý muž s hákovitým nosem, štíhlý, ale široký v ramenou. S pobaveným výrazem ve tváři promluvil hlubokým, příjemným hlasem. „Já to chci vědět." Neurčitě mávl rukou. „A několik mých přátel." Tucet ozbrojenců obstoupilo Amosovu společnost.

„Klid," zašeptal Amos, když na ně namířily kuše.

Plešatý muž rázně přistoupil k Amosovi a řekl: „Pluješ pod slavnou vlajkou, příteli, i když ji v těchhle vodách nikdo neviděl už dobrých třicet let."

Náhle Amos propukl v smích. „Patrick z Duncastlu! Oni tě ještě neoběsili?" Pak znenadání udeřil muže pěstí do obličeje, až ten prolétl několik metrů vzduchem a a tvrdě dopadl na kamenné dláždění přístaviště. Amos na něho výhružně namířil prst. „Kde je těch dvacet zlatých, co mi dlužíš?!"

Muž si zamnul bradu a usmál se. „No, vítej, Amosi. Myslel jsem, že jsi mrtvý."

Amos odstrčil dva Patrickovy muže, přestože na něho stále mířili svými zbraněmi, a napřáhl ruku. Muž na zemi ji přijal a Amos ho zvedl na nohy. Pak ho sevřel v mohutném objetí.

Když ho pustil, zeptal se: „Co děláš ve Svobodném přístavu? Naposledy jsem o tobě slyšel, že pašuješ zbraně vzbouřencům v Trolích horách."

Patrick objal Amose jednou paží kolem ramen a řekl: „Bohové, to ale bylo dávno, skoro deset let. Teď jsem šerif Svobodného města."

„Šerif? MysleFjsem, že šerifem je ten zuřivý malý rodezský parchant – jak on se jmenoval? — Francisco Galatos."

„To bylo před třiceti roky. Je mrtvý i dva další, co přišli po něm. Já jsem šerifem už pět let." Ztišeným hlasem se zeptal:

„A kde jsi byl ty celé ty roky? Naposledy, co vím, jsi pašoval zbraně z Quegu na Vzdálené pobřeží."

Amos zavrtěl hlavou. „To by bylo dlouhé povídání, nejlíp tak nad džbánkem piva nebo vína."

Patrick se zastavil. „Amosi, hodně věcí se změnilo od doby, kdy jsi tady byl naposled."

„Jak?" zeptal se Amos.

„Pojd se mnou." Pokynul svým mužům, aby šli za nimi, a vydal se malou uličkou rovnoběžnou s nábřežím. Když kráčeli ulicí, vyhlíželi místní obyvatelé zvědavě z oken a dveří. Několik křiklavě nalíčených žen je zvalo na návštěvu za předpokladu, že nebudou dřív oběšeni. Jejich poznámky byly oceněny všeobecným smíchem.

Amos podotkl: „Nezdá se, že by se tyhle chatrče nějak změnily, Patricku. Jsou to pořád ty samé rozdrbané chajdy jako dřív."

„Jen počkej," řekl Patrick.

Dospěli k ústí do široké třídy a zahnuli za roh. Patrick z Duncastlu máchl rukou. „A jsme tady."

Amos se s úžasem zastavil. Kam oko dohlédlo, lemovaly ulici jedno a dvoupatrové domy, omítnuté a očividně dobře udržované. Podle davů, které je míjely, bylo jasné, že Svobodný přístav je rušným místem. V dálce bylo vidět silnici vinoucí se po úbočí hory.

Amos řekl: „Nemůžu tomu uvěřit, Patricku."

Duncastle si nepřítomně pohladil bradu na místě, kde ho Amos uhodil. „Věř tomu, Amosi. Trochu jsme se rozrostli za tu dobu, co jsi byl pryč. Už nejsme malá zavšivená

vesnička s krčmou a bordelem, ale město." Vykročil ulicí a pokynul ostatním, aby ho následovali. „Nedbáme tu na zákony tak jako ti v Království, ale nejsme úplatnější než ve většině keshanskych měst a rozhodně méně úplatní než v Durbinu. Pracuje pro mě padesát mužů ve zbrani a jsme dobře placeni za to, že ve Svobodném přístavu udržujeme pořádek." Ukázal na budovy na protější straně. „Hodně ze zdejších obchodníků provozuje obchod v Království, Quegu a Keshi."

„Bez požehnání celníků, předpokládám," řekl Amos a štěkavě se zasmál.

Partick se usmál. „Obvykle ano. Jiní naopak mají velmi dobré vztahy s celními úřady v Keshi a Ostrovech – mohli by ztratit příliš mnoho, kdyby jim bylo zboží zabaveno, až by se dostalo na místo určení. A nedá příliš námahy uvést jiné místo původu zboží – jsme rádi, když se o úloze Svobodného přístavu v těchto obchodech mlčí. Výsledkem je, že jsme se stali obrovským překladištěm." Ukázal na jednu z mnoha budov, v nichž bylo stále ještě rušno, a řekl: „Díváš se na dům největšího nezávislého obchodníka s kořením ve městě Keshi."

Amos se zasmál. „Nezávislého. To se mi líbí. Vzhledem k tomu, že v Keshi platí na obchod s kořením císařský monopol, nemůže docela dobře zákonně provozovat svůj podnik uvnitř Říše."

Patrick se usmál a přikývl. „Ale má tam své zdroje a tuším, že má dokonce styky i na samotném císařském dvoře. Jedná s obchodníky **ze** zemí, o kterých jsme dosud nikdy neslyšeli, Amosi. Z tsuranského světa. Z Brijany na druhé straně Keshe. Z míst, která neumím ani vyslovit, za mořI, o nichž jsme nevěděli, že vůbec existují." Kráčel dál a ostatní ho následovali.

Míjeli budovu za budovou a ve všech se navzdory pozdní hodině stále úřadovalo. „Některé z těch lidí znáš, Amosi,"

poznamenal Patrick. „Za svých mladých let to bývali piráti stejně jako my, ale teď zjistili, že obchod vynáší mnohem víc a riziko je mnohem menší."

Nicholasovi se nezdálo, že by se město příliš lišilo od těch, která dosud navštívil, až na to, že jeho obyvatelé vypadali víc divocí a.neukáznění. Dva muži se o něco hlasitě přeli, ale dvojice šerifových mužů umlčela jejich hádku stručnou výzvou, aby šli dále. Syn prince z Krondoru viděl, že podle běžných měřítek je Svobodný postav kvetoucí město.

Amos řekl: „Tak proto se z tebe na stará kolena stal takový podezřívavý parchant, Patricku."

Oslovený přikývl. „Musím být. Doby, kdy jsme mohli utéct do hor a čekat, až to válečnou flotilu z Krondoru nebo Elarialu přestane bavit a odpluje, jsou pryč. Dnes máme mnoho co ztratit."

Amos upřel na svého starého přítele zlověstný pohled. „Tak proto nás přivítal tucet rváčů?"

Patrick přikývl. „A proto taky, když nepřesvědčíš Radu kapitánů, že jsi ten, kdo tvrdíš, že jsi, zabavíme tvoji loď."

Amos tichým výhružným hlasem řekl: „Jen přes mou mrtvolu."

Náhle na Amose a jeho společníky opět namířilo dvanáct kuší. Patrick z Duncastlu s lítostivým výrazem řekl: „Když bude třeba, Amosi..."

Kapitáni Ostrovů západu slunce se shromáždili v budově na konci výstavné ulice. Nicholas a ostatní si dopřávali pohled na exotickou měnící se scénu, která se jim rozvíjela před očima. Změť jazyků naplňovala noční vzduch a z pestrých různorodých krojů až přecházel zrak. Vedle domů obchodníků a zprostředkovatelů stály herny a nevěstince. A na každých dveřích cedule v tuctu jazyků hlásaly, jaké služby se zde nabízejí.

Pouliční prodavači tlačili vozíky nebo nesli podnosy zavěšené na popruhu kolem šíje, naložené nejrůznějším zbožím od šperků a hedvábných látek až po sladké pečivo a cukroví. Nicholas se rozhlížel na všechny strany tak často, až se mu skoro točila hlava; Svobodný přístav byl větší a rozhodně mnohem rušnější než Crydee.

Amos řekl: „Jak k tomuhle došlo a jak to, že jsme se o tom v Královském moři nikdy nedoslechli?"

„To mluví proti tobě, Amosi," odpověděl Patrick. „V každé zemi se dá najít způsob, jak obejít celní úřady. A každý jen trochu mazanější obchodník si brzy zjistí místa, kde může vyložit zboží, které nezískal zrovna čistou cestou. Nemohl ses plavit pod tou svou nechvalně známou vlajkou a nedoslechnout se o tom, že Svobodný přístav je největší prádelna špinavých zisků. Dokonce i nejpoctivější obchodníci o nás vědí, protože nevyžadujeme žádná cla a poplatky."

Amos chvíli kráčel mlčky. „Jak jsem říkal, Patricku, je to dlouhá historie," řekl pak. Na konci ulice stála budova s velkým nápisem .Guvernérův dům'. Bylo to nevelké stavení s širokou verandou a dvěma okny v průčelí. Okenice byly otevřeny a zevnitř se ozývaly hlasy.

Amos a jeho doprovod vstoupil po schodech do budovy. Pokud v ní kdy existovaly vnitřní stěny, byly všechny vybourány, takže nyní celé přízemí zabírala jediná velká místnost, z níž vedlo schodiště do prvního patra. Dřevěný lustr s dvanácti svícemi, zavěšený u stropu, poskytoval osvětlení.

Uprostřed místnosti stál dlouhý stůl, u něhož sedělo sedm mužů. Amos zdvořile smekl svůj třírohý klobouk a jeho společníci následovali jeho příkladu. Ale míra jeho uctivosti se plně projevila, když přikráčel před stůl a zahřměl: „Co, u všech pekelných démonů, ti dává právo

přivítat bratra kapitána bandou ozbrojenců, Williame Vlaštovko?"

Šedovlasý kapitán v čele stolu řekl: „Pokorný jako vždycky, jak vidím."

Mladší muž s loknami tmavých vlasů splývajících mu až na ramena a šviháckým knírkem se zeptal: „Kdo je tenhle kašpar. Vlaštovko?"

„Kašpar!" zařval Amos a obrátil se k mladému muži. „To říká ten pravý, Morgane! Slyšel jsem, že se tvůj otec upil k smrti a že ty jsi převzal velení na jeho lodi." Upřel na muže výhružný pohled a řekl: „Chlapče, ty ses ještě držel matčina cecku a já už jsem pálil keshanské šalupy a potápěl quegské galéry. Vydrancoval jsem přístav Natal a hnal jsem flotilu lorda Barryho zpátky do Krondoru jako smečku zpráskaných psů! Jsem Trenchard, Dýka moří, a zabiju každého, kdo se odváží tvrdit, že nejsem!"

Morgan řekl mírně: „Myslel jsem, že jsi mrtvý, Amosi." Amos vytrhl z opasku dýku, a než se stačil kdokoli pohnout, mrštil jí a přihodí rukáv mladého kapitána ke stolu. „Už je mi lip," zavrčel.

Nicholas šťouchl do Marcuse a starší bratranec se podíval směrem, který mu princ naznačil. U vzdálenějšího konce stolu seděl muž se světlou pletí, pokrytý rudým tetováním. V nose měl zlatý kruh a jeho modré oči se ostře odrážely od bledého obličeje.

Patrick z Duncastlu řekl formálně: „Kapitáni, toto je Amos, kapitán Trenchard, a já ho znám."

Kapitán Vlaštovka řekl: „Slyšeli jsme, že ses plavil ve službách Království, Amosi."

Amos pokrčil rameny, „Nějakou dobu. Předtím jsem měl nějaké zástoje na severu. Dělal jsem spoustu věcí. Plavil jsem se pro Kesh a proti Keshi, pro Království a proti němu. Stejně jako každý v téhle místnosti."

„A já tvrdím, že jste královští špehové," řekl jeden z kapitánů na vzdálenějším konci stolu.

Amos se otočil a posměšně napodobil mužův styl řeči. „A já tvrdím, že jsi pořád stejný pitomec, Petere Děsí. Jak ses vůbec stal kapitánem, to je záhada; zahynul kapitán Milosrdný, nebo jste ho ty a tamhle Render .uklidili'?"

Muž se začal zvedat, ale Patrick upozornil: „Žádné bitky!"

Muž s tetováním řekl: „Moji muži mi řekli, že pluješ pod černou vlajkou, ale tvoje loď je královská válečná loď."

Amos se mu podíval do očí a odpověděl: „Byla to královská válečná loď, dokud jsem ji neukradl." Zamračil se, šlehl pohledem po Děsovi a pak se vrátil k Renderovi. „Kvalita velení v těchhle končinách jde do pekel, jak se zdá. Děs a Render kapitáni?" Zavrtěl hlavou. „Co se stalo s tvým kapitánem Averym, Rendere? Snědl jsi ho?"

Render sevřel okraj stolu a zatvářil se, jako by chtěl vybuchnout, ale ovládl se. „*Bantamina* se potopila před deseti roky u Taroomu, Trencharde," zasyčel. „Tehdy jsem se stal kapitánem!"

Patrick řekl: „Můžeme tu stát a urážet se navzájem až do . rána, Amosi, ale to tvé věci nijak nepomůže."

Amos se rozhlédl po místnosti. „Byl jsem kapitánem Bratrstva dřív než vy všichni s výjimkou Williama Vlaštovky. Kdo mi chce upřít právo na volnou plavbu? Svobodný přístav byl vždycky otevřený pro každého kapitána, který měl kuráž sem připlout. Nebo se z vás všech stali jen výběrčí daní? To už jste tak ^.*civilizovaní*, zatraceně?"

Patrick odpověděl: „Věci už nejsou takové jako kdysi, Amosi. Máme hodně co ztratit, kdyby nám sem někdo začal strkat nos."

Amos řekl: „Dám vám svoje slovo."

„Proč jsi připlul do Svobodného přístavu?" ozval se mladý kapitán, který dosud mlčel. Amos si malého podsaditého muže s ryšavými vousy a vlasy prohlédl a široce se usmál. „Ty musíš být James Šarlat."

Muž přikývl. „Onehdy mě od Hledienu až na druhou stranu Quegu honila loď podobná té tvojí, Trencharde."

Amos se ušklíbl. „Před dvěma roky na jaře. A chytil bych tě, kdybys mi neutekl tak blízko k pobřeží a ty quegské galéry nevypluly zjišťovat, na co si to hrajeme."

Šarlat uhodil pěstí do stolu. „Plavil ses ve službách krále!" zařval.

„Vždyť jsem o tom právě mluvil!" zařval i Amos. „Jsi hluchý nebo jenom tak tupý? Slíbili mi odměnu za každého pirátského zkurvysyna, kterého chytím, a prominutí všech minulých zločinů. Každý z vás by na mém místě udělal to samé!" Naklonil se přes stůl, aby se podíval Šarlatoví zblízka do očí, a tiše řekl: „Obzvlášť když druhou možností je oprátka."

„Máme problém," řekl Patrick. „Mnoho z nás tě zná, Amosi, ale ani nepamatuju, kdy tě kdo viděl v těchhle končinách kromě případů, kdy ses plavil pro krále. Tvrdíš, že se z tebe zase stal pirát, ale jaké nám můžeš nabídnout záruky, že nemáš v úmyslu prodat nás za nejvyšší nabídku?"

„Stejné jako všichni tihle hrdlořezi," ukázal Amos na ostatní kapitány.

„Máme tady svoje hmotné zájmy," řekl Šarlat. „Je to nejlepší počin v dějinách ostrovů a příjem je stálý. Byli bysme blázni, kdybysme chtěli zakroutit krkem slepici, co snáší zlatý vajíčka."

Amos si odfrkl. „Co ode mě chcete?" zeptal se Panická.

„Budeš tu muset nějakou dobu zůstat, Amosi."

, Jak dlouho?"

„Dokud se neujistíme, že někde za obzorem nečeká válečná flotila," řekl Šarlat.

„Nebo dokud nezískáme důkaz, že neodpluješ do Krondoru a tu flotilu nepřivedeš odtamtud," dodal Vlaštovka.

„Každopádně, Amosi," shrnul Patrick, „to nebude trvat déle než několik měsíců, nanejvýš rok." Usmál se, jako by to byla jen drobná nepříjemnost.

„Blbost," řekl Amos. „Mám svoje důvody, proč jsem připlul, a naléhavou věc, kterou musím vyřídit."

„Je to špeh," zopakoval Děs.

„Co je to za naléhavou věc?" zeptal se Patrick.

Amos ukázal na Rendera. „Jsem tu, abych zabil tohohle muže."

Render vyskočil na nohy a vytasil meč. Patrick vykřikl:

„Dost!" Obrátil se k Amosovi a zeptal se: „Z čeho Rendera obviňuješ?"

„Před měsícem přivedl do Crydee bandu zabijáků včetně durbinskych otrokářů. Vypálil celé to zatracené město do základů a pozabíjel všechno, co se hýbalo."

Render si posměšně odfrkl. „Před měsícem jsem se plavil kolem keshanského pobřeží, Trencharde. Nebyl jsem v Crydee od doby, co jsem byl plavčík. A co by v takové díře stálo za to, aby ji člověk přepadl?"

Patrick řekl: „Popírá přepadení. A i kdyby na Crydee zaútočil, proč by to mělo byt příčinou sporu mezi vámi dvěma?"

„Protože jsem měl v jednom z přístavních skladišť ukrytou pětiletou kořist a právě jsem si ji plul vyzvednout, když mi ji ukradl!"

„Žádná kořist tam nebyla!" vykřikl Render.

Všechny oči se k němu otočily a na Amosově tváři se objevil zlý úsměšek. „Když nepřepadl Crydee, tak jak to ví?"

Render řekl: „Lže o mně a o přepadení, tak musí lhát i o kořisti."

Patrick se podíval z jednoho kapitána na druhého a všichni přikývli. „Takový je zákon Svobodného postavu," řekl Patrick. „Žádný kapitán nesmí vztáhnout ruku na jiného kapitána – jinak by se začaly bít posádky. Můžete si to vyřídit, jakmile odplujete z přístavu, ale jestli tady kterýkoli z vás zahájí boj, jeho loď bude zabavena a on hozen do díry."

Nicholas během hovoru pozoroval Rendera. „Lže," poznamenal nyní tiše.

Marcus se obrátil, aby mu něco řekl, ale než to mohl udělat, ozval se Patrick z Duncastlu. „Co jsi říkal?"

„Říkal jsem, že lže. Měl jsem v Crydee přátele. Je to zabijácký pes, který vraždí ženy a děti. Pokud to nesmí udělat kapitán Trenchard, zabiju ho *já."*

Patrick řekl: „Render tvrdí, že byl minulý měsíc u keshanského pobřeží. Musel to být někdo jiný."

Nicholas zavrtěl hlavou. „Dva piráti lidojedi s modrýma očima? Ne, byl to on."

Patrik se obrátil k Amosovi. „Kapitáne Trencharde, ty a tvoje posádka jste teď ve zkušební době. Můžete se volně pohybovat po městě, ale jestli ty nebo někdo z tvých lidí způsobí nějaké potíže, zabavíme ti loď a tvoji posádku prodáme do otroctví na quegské galéry. Zodpovídáš za své muže. Můžeš se vrátit do této rady, kdykoli si budeš přát, a pokud se ti podaří přesvědčit čtyři z přítomných sedmi kapitánů, že tvůj příběh je pravdivý, budeš opět přijat do společnosti kapitánů."

Amos mlčky přikývl, otočil se a zamířil ke dveřím. Ostatní ho následovali. Když sestupovali ze schodů, zašeptal Amos Nicholasovi: „To bylo dobré." Chudá řekl: „To ano, teď se určitě pokusí tě zabít." „Přesně to taky očekávám," odpověděl Nicholas. Vyšli na ulici a Amos

řekl: „Kapitáni si myslí, že tu budeme trčet měsíce, ale já mám v úmyslu vypadnout odtud v okamžiku, kdy zjistíme, kde jsou zajatci." Obrátil se k Harrymu. „Běž na loď a vyřiď posádce, že všichni kromě hlídek můžou na břeh. Řekni jim, ať vezmou rozum do hrsti a chovají se slušně. Chci, aby každý poslouchal, co se kde povídá. Pak nás najdeš v tom hostinci s červeným delfínem ve znaku, co jsme kolem něho šli na cestě sem." Harry odběhl. Amos oslovil Anthonyho. „Můžeš jít na své nákupy." Anthony odešel. Amos pokynem hlavy naznačil Ghudovi, aby mága zpovzdálí sledoval. Pak řekl ostatním: „A teď najdeme tu hospodu a podíváme se, co se dá dělat, abychom udrželi Nicka naživu."

Hostinec U Červeného delfína byl útulný, čistý a poměrně tichý vzhledem k jeho obvyklým návštěvníkům. Amos si najal pokoj a Nakor se posadil k pootevřeným dveřím, aby viděl, kdo přichází. Amos řekl: „Je jasné, že nemáme čas na to, abychom přemlouvali jednoho kapitána po druhém. Když vynecháme Rendera, znamenalo by to přesvědčit čtyři ze šesti." Zabubnoval prsty na stůl. „Myslím, že je do toho zapletený ještě jeden z nich."

„Proč?" zeptal se Marcus.

„Pořád ještě nesedí příliš mnoho věcí. Vidíš ty lodě v přístavu?" Marcus přikývl. „Někdo musel pohánět stovky žoldáků a naložit je na ty čluny, na kterých se vylodili na Vzdáleném pobřeží. To je spousta plánování a spousta mužů. Myslím, že tam byly nejméně dvě, možná tři velké lodě, a to znamená *přinejmenším* jednoho dalšího kapitána kromě Rendera."

„Tak to bychom si měli pospíšit," poznamenal Nicholas.

Amos řekl: „Máme možná týden, než někdo z posádky udělá chybu, a my se budeme muset probít ven."

Nicholas si sedl vedle Amose ke stolu, zatímco Marcus zůstal stát za ním. Nicholas řekl: .Jestli jsou zajatci pořád tady, musíme je najít dřív, než je někam přemístí."

Amos zavrtěl hlavou. „Není skoro žádná naděje, že tu jsou."

„Proč to říkáš?" zeptal se Marcus.

Nakor se otočil a řekl: „Protože kapitán Render lhal všem. Říkal, že nebylo žádné přepadení. Ale přesto přivezl zajatce sem, jak zjistil Pug. Příliš mnoho lží."

Amos přikývl. „Což znamená, že Renderův společník pravděpodobně rychle odvezl zajatce pryč." Sundal si klobouk a otřel si obočí. „Zapomněl jsem, jak je na těchhle ostrovech vlhko." Povzdechl si. „Teď, když vidím, jak se Svobodný přístav rozrostl, chápu způsob, jakým mohl Render provést přepadení a utajit je před ostatními kapitány."

Amos s širokým gestem ruky pokračoval. „Je tady tucet ostrovů vzdálených odsud jen půlden plavby, které mohl použít jako základnu. Mohl vyplout za úsvitu a tvrdit, že míří k pobřeží Keshe. Pak plul tam, kde na něho čekali jeho kumpáni, vyzvedl je, naložil čluny do podpalubí dvou lodí, doplul na místo tak, aby velké lodi zůstaly při pohledu z Crydee za obzorem, vyložil čluny a zahájil útok na Vzdálené pobřeží."

„Proč by ale začínali útok z těchto vod, Amosi?" zeptal se Marcus. „Když nechtěli, aby se o tom ostatní piráti dozvěděli, proč by si nenašli jiné místo?"

„Svobodným přístavem stejně prochází spousta cizinců. A kde lépe domluvit a připravit takový druh zločinu? Otázka je, kde mohl ukrýt několik set zajatců."

Nakor se zamračil, jak se rozpomínal. „Pug říkal něco o velké budově. Velké tmavé budově."

„Myslím, že bude třeba, abychom se začali rozhlížet." Upřel pohled na Marcuse a zeptal se: .Jak dobrý jsi námořník?"

„Umím si poradit s malou lodí tak, abych se neutopil."

„Dobře. Zítra půjdeš nějakou koupit. Kdyby, se tě někdo ptal, nač ti bude, řekneš mu, že máš prozkoumat okolní ostrovy, protože si tu kapitán Trenchard chce postavit dům. Někteří z kapitánů si tady v okolí vybudovali svá vlastní malá království. Vezmi s sebou Harryho a dohlédni, aby se neutopil on.

Render by mohl mít velké problémy, kdyby si něco začal se mnou nebo s Nicholasem kvůli tomu, že jsme mu vyhrožovali, a tak se trochu pobavíme na jeho účet." S křivým úsměvem poplácal Nicholase po ruce. „Ty, můj šťastný hochu, budeš mít nezáviděníhodný úkol rozčílit Rendera tak, že udělá nějakou hloupost. My ho budeme hlídat a ty mu budeš neustále v patách. Chci, aby ses mu držel tak nablízku, že si tě začne plést s vlastním stínem."

Nicholas přikývl.

Amos zvedl velký džbán piva a řekl: „Dá si někdo se mnou?"

Kapitola desátá

ODHALENÍ

Racek zakřičel.

Jakmile slunce vystoupilo nad obzor, vydali se Marcus, Calis a Harry do přístavu. Pro mladého půlelfa, který vypadal stejně starý jako Harry, přestože už mu bylo třicet let, byl Svobodný přístav cizokrajným místem překypujícím nezvyklými obrazy a zvuky. Calis většinou mlčel; spokojil se s tím, že nechával mluvit své společníky, a sám se jen díval a naslouchal. Zdálo se, že je přímo fascinován různorodostí lidí žijících na ostrově. Harry se předcházející noci svěřil Nicholasovi, že není těžké úplně zapomenout na to, že Calis vůbec existuje, dokud se nepohne nebo nepromluví, tak byl zvyklý zůstávat tiše v pozadí.

Harry se mu právě chystal položit nějakou otázku, když se zpoza převráceného člunu vymrštila drobná postavička a skočila jim do cesty. Calis měl dýku v ruce dřív, než se ostatní stačili zastavit. Harry skoro nadskočil leknutím. „Bohové!" ulevil si. „Co chceš?"

Tenký hlásek řekl: „Otázka stojí jinak: co chcete vy tři?"

Štíhlá bytůstka byla oblečena do beztvaré haleny a kalhot;

zpod příliš dlouhých nohavic vykukovaly špinavé palce. Roztrhanými rukávy prosvítaly hubené paže, špinavé stejně jako nohy, a obličej byl jen o málo čistší. Nad špičatou bradou, malými ústy a vysedlými lícními kostmi zářily obrovské modré oči a to vše korunovala narudlá hříva rozcuchaných vlasů.

„Uhni z cesty, chlapče," řekl Marcus netrpělivě.

„Chlapče!" vykřiklo stvoření a zuřivě koplo Marcuse do holeně. „Za to mi za informace zaplatíte dvojnásobek."

Marcus zkřivil obličej bolestí a Harry zůstal stát v němém úžasu. Calis klidně řekl: „Tak tedy uhni z cesty, děvče."

Pokračovali v chůzi, ale děvče popoběhlo a začalo kráčet pozpátku před Marcusem. „Vím spoustu věcí. Zeptejte se ve Svobodným přístavu, koho chcete, a každej vám řekne: .Chcete se něco dozvědět? Jděte za Brisou!'"

„A ty jsi Brisa?" zeptal se Harry.

.Jasně."

Marcus a Calis mlčeli, ale Harry řekl: „Náš kapitán hledá ostrov, na kterém by si postavil dům."

Brisa se zastavila ve své chůzi pozpátku a zůstala stát Marcusovi v cestě. „Určitě," řekla posměšně.

Marcus byl nucen také se zastavit, zatímco ostatní šli dál. Podíval se na ni dolů a řekl: „Ano, určitě."

Usmála se a Marcus si všiml, že se jí dělají dolíčky. Podrážděně zopakoval: „Ano, určitě," a pokusil se ji obejít.

Ukročila tak, že mu stále zahrazovala cestu.

„Nemám čas na hloupé hry," řekl a zkusil se jí vyhnout z druhé strany.

Uskočila dozadu a zakopla o kotouč lana. Ztratila rovnováhu a tvrdě dopadla na zadek. Marcus se usmál, Harry se rozchechtal a Calis zůstal netečný. Brisa si

znechuceně odfrkla, a když ji Marcus obešel, vykřikla: „Tak jo! Až budete mít dost toho, že se motáte pořád kolem dokola, příjďte za mnou!"

Marcus se k ní obrátil a v nezvyklém projevu veselí jí zasalutoval. Dokonce i Calis se usmál, zatímco Harry se nepřestal smát.

Bylo už pozdě v noci, když Harry, Marcus a Calis uvázali svou plachetnici u mola. Vylezli po žebříku na přístavní hráz a našli tam Brisu, jak sedí na balíku látky a jí jablko. „Máte dost?" zeptala se.

Podívali se jeden na druhého a prošli kolem ní, ale ona vyskočila a srovnala s nimi krok. S rukama za zády začala prozpěvovat jako rozpustilé dítě: „Já vím, co hledáte."

Marcus řekl: „Říkali jsme ti –"

„Ne a ne a ne," přerušila ho zpěvavým hlasem.

„Co ne?"

„Nehledáte ostrov pro vašeho kapitána." Ukousla si z jablka poslední sousto a hodila ohryzek do moře. Rackové zakřičeli a vrhli se na něj.

„Tak co podle tebe hledáme?" zeptal se Harry, podrážděný po dnu stráveném plavbou od jednoho opuštěného ostrova k druhému.

Brisa zkřížila paže na hrudi. „Co byste dali za to, že najdete, co hledáte?"

Marcus zavrtěl hlavou. „Nemáme čas na tvoje hry, holčičko."

Všichni tři přidali do kroku. „Já vím, kam šli durbinští otrokáři," řekla Brisa.

Zůstali stát. Vyměnili si pohledy a otočili se. Calis se vrátil k místu, kde stála dívka, a uchopil ji za paži. Marcus řekl:

„Co víš?"

„Au!" vykřikla a pokusila se vykroutit, ale Calis ji držel pevně. „Pusť mě, nebo nic neřeknu!"

Marcus položil ruku na Calisovu paži. „Pusť ji."

Calis ho poslechl a dívka uskočila stranou. S našpulenými rty si začala třít bolavou paži. „To ti matka neřekla, že jsou jiný způsoby, jak upoutat pozornost dívky?" Blýskla po Marcusovi zlým pohledem a řekla: „Na olezlýho lupiče jsi docela hezkej, i když bez těch vousů bys vypadal lip, řekla bych. Chtěla jsem na vás být hodná, ale teď bude moje cena vyšší."

Harry řekl: „Podívej se, řekni nám, co víš a co za to chceš."

„Vím, že asi před měsícem byli ve městě nějací cizí muži; byla jich spousta. A ještě víc se jich objevilo na okolních ostrovech. Dělali, co mohli, aby je nikdo, kdo žije tady ve Svobodným přístavu, neviděl. Mluvili keshansky, většinou, ale s takovým divným přízvukem, jakej jsem ještě nikdy neslyšela. Jiní přišli do města a nakoupili zásoby. Ne všechny najednou, ale dost, abych začala být zvědavá. Tady se nestane nic neobvyklýho, abych si toho nevšimla. Tak jsem se rozhodla trochu pátrat." Usmála se. „Jsem dobrá ve zjišťování různých věcí."

Harry se musel usmát. „To věřím."

„Tak co, uzavřeme obchod?" zeptala se.

„Kolik požaduješ?"

„Padesát zlatých."

„Nenosíme po kapsách tolik zlata," řekl Marcus.

„A co tohle," zeptal se Harry.

Ukázal jí prsten; broušený rubín zasazený do zlaté obroučky.

„Kde jsi to sebral?" vyzvídal Marcus.

Harry lehce zavrtěl hlavou. „Už jsem zapomněl." Dívce řekl: „Má dvakrát větší cenu, než jakou žádáš."

„Tak dobře," řekla dívka. „Sledovala jsem jednu skupinu, zapamatovala jsem si jejich kurs, a když zapadlo slunce, vydala jsem se tam na člunu. Našla jsem to místo, kde se

shromažďovali. Kotvila tam největší loď, jakou jsem kdy viděla. Byla černá a vypadala jako quegská galéra s vysokejma nástavbama na přídi a zádi a obrovskýma hlavníma plachtama. Nebyla moc ponořená, tak jsem usoudila, že je prázdná, ale mezi ní a ostrovem pořád pendlovali nějací muži. Nemohli k němu připlout s tou velkou lodí, a tak museli strávit celý dny tím, že převáželi zásoby a muže na malejch člunech. Podle toho, co měli na břehu, to vypadalo, že se chystaj na dlouhou cestu, možná na vzdálené) konec Keshe. Taky postavili hlídky, tak jsem musela pryč.

Za nějakej tejden se u ostrovů objevily cizí lodě, ale do Svobodnýho přístavu nepřipluly." Se zářivým úsměvem pokračovala: „Byla jsem zvědavá a vrátila jsem se zpátky na ten ostrov. Viděla jsem, že většinu mužů převážejí na tu velkou loď. Ale několik malejch člunů vozilo na ostrov spoustu zajatců. Hlídalo je šest durbinských otrokářů."

.Jak víš, že nás zajímá právě tohle?" zeptal se Harry a obracel prsten v prstech.

„Připluli jste na královský lodi a všichni zajatci mluvili jazykem Království. Slavnej kapitán se tu najednou objeví po třiceti letech – to je na mě moc náhod pohromadě. Váš kapitán je v pořádku, ale vy ostatní jste podezřele čistí a slušní; jste z královskýho námořnictva. Přijeli jste hledat ty zajatce, že jo?"

Harry vyhodil prsten do vzduchu a Brisa jej obratně chytila. „Kam odvezli zajatce?" zeptal se Harry.

„Druhej ostrov směrem na západ, na závětmý straně," řekla. Rozběhla se pryč. „Až se vrátíte, řeknu vám víc," zavolala

ještě přes rameno.

„Jak tě najdeme?" křikl Harry.

„Prostě se prvního člověka, na kterýho narazíte, zeptejte na Brisu!" ozvala se odpověď a dívka zmizela mezi dvěma domy.

Té noci několik členů posádky *Dravce* zahlédlo ve městě poletovaného kapitána a podalo zprávu. Nicholas a Ghuda se neočekávaně objevili v Renderově oblíbeném hostinci.

Posadili se tak blízko, aby mohli slyšet běžný hovor, a Render se svými muži okamžitě zmlkl. Po chvíli Nicholas řekl:

„Je to jen otázka času, mám pravdu?" Mluvil dostatečně nahlas, aby ho slyšeli všichni hosté.

Ghuda pokýval hlavou. „Dřív nebo později," řekl. Neměl sice ani tušení, o čem Nicholas mluví, ale hrál s ním jeho hru.

„Každým dnem připluje nějaká loď ze Vzdáleného pobřeží a přiveze zprávy o přepadeních; žádné obchody a žádné zisky na pěkných pár příštích roků. Pak se všichni obchodníci ve městě seběhnou ke guvernérovu domu, aby si vyžádali hlavu viníka." Nicholas se ohlédl na Rendera, který na něho zavilé hleděl, a řekl zvučným hlasem: „A já jim ji s radostí předám."

Render něco zuřivě zašeptal dvěma mužům, kteří seděli vedle něho, vstal a odešel. Oba muži upřeli oči na Ghudu a Nicholase, jako by je pobízeli, aby šli za jejich kapitánem.

Nicholas se opřel v židli a čekal.

Anthony, Nakor, Amos a Marcus vypluli za úsvitu, aby prozkoumali ostrov. Dospěli k němu za tři hodiny. Ostrov byl stejně jako všechny ostatní v oné oblasti vytvořen před mnoha lety sopečnou činností. Rostly na něm pouze traviny a keře, jejichž semena sem zanesli mořští ptáci. Ze závětrné strany, kde vysoké útesy nelemovala žádná pláž, působil jako velice nehostinné místo. Po hodině strávené

obeplouváním ostrova objevili na návětrné straně malou zátoku, skrytou před pohledem z moře za vysokými skalami. Na břehu zátoky se rozkládala velká budova. Nikde nezpozorovali žádnou známku toho, že by na ostrově někdo byl.

Vytáhli člun na pláž a rozhlédli se. Amos řekl: „Nedávno tady byla spousta člunů." Ukázal na stopy v písku nad čarou přílivu. Široký pruh otisků nohou mířil k budově. „Pořádný vítr nebo déšť, a nic z toho bychom už neviděli. Jsou staré nanejvýš pár dnů."

Vydali se ke hrubě zbudované stavbě. Otevřeli velké dveře a vstoupili dovnitř. Budovu naplňoval puch lidských výkalů a něčeho mnohem strašlivějšího. Do vzduchu se vzneslo mračno much, a když se podívali na zem, viděli, na čem hodovaly.

Amos zaklel. Rychle počítal a pak řekl: „Je jich víc než tucet." Na podlaze ležela hromada mrtvol.

Marcus těžce polkl a přinutil se sklonit k nejbližšímu tělu. Mrtvola chlapce ležela tak blízko dveří, že se ve světle, které jimi pronikalo, dala dobře prohlédnout. Marcus řekl: „Zemřel v bolestech."

Amos potřásl hlavou. „Už jsem zažil takovouhle podívanou."

Nakor se podíval na další mrtvolu. „Jsou mrtví tři, čtyři dny. Těla jsou nafouklá a mouchy už nakladly vajíčka."

Amos se rozhlédl a řekl: „Není to tu procházka růžovou zahradou, Marcusi. Jestli chceš počkat venku..."

Marcus věděl, že Amos počítá s možností, že by mezi mrtvými mohla být i Margaret nebo Abigail, a snaží se ho ušetřit onoho pohledu. „Ne," řekl krátce.

Prošli kolem hrůzného výjevu a uprostřed místnosti spatřil Amos něco, co ho přimělo zaklít. „Banathova noho!" vzal nadarmo jméno boha zlodějů a pirátů.

Na podlaze leželo šest mužů oblečených jako durbinští otrokáři. Jejich těla se ježila šípy. Amos poklekl k jednomu z nich. Strhl mu z hlavy černou masku a všiml si cechovního tetování na tváři. „To byli skuteční durbinští otrokáři," zašeptal ohromeně. „Kdo měl odvahu čelit hněvu jejich cechu?"

Ale věděl, kdo by to mohl být: tentýž nelítostný nepřítel, který získal nadvládu nad krondorským cechem vrahů a přivedl ho k jeho vlastnímu konci a který spáchal největší podvod v dějinách Midkemie tím, že zvedl praporec legendárního Murmandama, pod nímž národy severu – temní elfové neboli peklomoři a goblini – vytáhly proti Království. Pouze on mohl zabít šest členů Cechu durbinských otrokářů a Amos věděl proč. Nikdo živý neznal místo, kde žili pantathianští hadí knězi, jen to, že přebývali v nějaké vzdálené zemi za mořem.

Anthony navzdory pohledu, který se mu naskýtal, obcházel místnost s netečným výrazem ve tváři. Mrtví zajatci měli prořízнutá hrdla a museli zemřít proto, že byli příliš slabí pro další cestu.

Nakor řekl: „Je tu jen jedna dívka, tamhle." Pospíšili si k ní a Anthony řekl: „To je Willa. Sloužila v kuchyni."

Nakor ukázal na další mrtvolu, muže, který zemřel se spuštěnými kalhotami. „Tohle byl zlý člověk. Chtěl tu nemocnou dívku ještě předtím, než ji zabije, znásilnit," řekl, jako by uměl číst minulost, „a někdo jiný ho za to zabil." Mužík potřásl hlavou. „Nahnat sem děti, jako by to byl dobytek, je kruté; nechat je tu celé dny s mrtvými a umírajícími, je nelidské."

„Nikdo netvrdí, že ti, kdo to udělali, byli lidé, Isaláne," řekl Amos tiše.

Anthony stále obcházel vnitřek budovy, jako by něco hledal. Když se Amos chystal vydat příkaz k odchodu, našel mág několik cárů látky, utržených z tuniky nebo šatů.

Zvedl je a důkladně si je prohlížel. Najednou se jeho oči rozšířily. „Margaret!" vykřikl.

„Jak to víš?" zeptal se Amos.

„Prostě to vím," řekl mág. „Měla to na sobě."

Marcus si kus látky prohlédl. „Je zraněná? Podívej se na tu krev."

Anthony zavrtěl hlavou. „Myslím, že to použila jako obvaz pro někoho jiného."

„Jak to víš?" zeptal se její bratr.

„Já... prostě to vím," zopakoval Anthony.

Amos se rozhlédl. „Tahle fuška byla důkladně naplánovaná a počítalo se s každou možností. Většina útočníků možná pocházela Z Keshe nebo odněkud jinud, ale musela do toho být zapletena aspoň stovka lidí ze Svobodného přístavu." Vyšel z budovy a kráčel ke člunu. „Problém ale bude najít někoho, kdo se na tom podílel a bude ochotný mluvit. Ten, kdo tuhle věc naplánoval, asi taky dobře platil a" – ukázal směrem k budově, kde ležel polonahý muž s prořízntým hrdlem – „viděli jsme, jak rychle umí trestat. Jen málokdo se opováží zradit takovéhle pány." Obrátil se k Marcusovi. „Musíš najít to děvče a zjistit, co ještě ví."

Když se vraceli do Svobodného přístavu, mlčeli.

K Červenému delfínu se vrátili za soumraku. Když vstoupil do svého pokoje, zjistil Amos, že na něho čeká Harry. „Co

se stalo?" zeptal se.

„Render dneska skoro vyzval Nicholase na souboj," řekl Harry s úsměvem. „Rozhodl se poobědvat v jiné hospodě. Jeden z našich lidí ho zpozoroval, takže se tam hned objevil Nick a sedl si poblíž. Render odešel a našli jsme ho ve třetí hospodě. Nick tedy šel i tam a Render na něho začal řvát. Není na tom zrovna nejlíp. Naši lidé rozšířili

spoustu řečí o těch přepadeních a místní se začínají zajímat, co se vlastně děje; dost z nich ví, že se během posledních měsíců něco stalo, a čím dál víc jich věří nám a pochybuje o Renderovi." Harry zavrtěl hlavou. „Kdyby nastaly vhodné podmínky, řekněme kdybychom měli takový horký večer o šestidnu a někdo začal kupovat spoustu pití pro ty, co jsou ochotní poslouchat, jak Render zničil všem obchody na několik dalších let, dovedu si představit, že by dali průchod svému hněvu, chytili Rendera a pověsili ho, i kdyby proti němu neměli žádný důkaz." Harryho pobavený výraz se změnil ve vážnější. „Myslím, že Render nás začíná mít dost. Říká se, že se chce zítra nebo pozítří vydat na plavbu k pobřeží Keshe a shání si nové členy do posádky."

Amos se poškrábal na bradě. „Nové členy do posádky? Tak to půjde po Nicholasovi dnes večer, pokud to má v úmyslu." Zamyslel se. „Je několik způsobů, jak by mohl rozehrát tuhle hru: nejchytřejší by bylo, kdyby vyplul dnes v noci a už nikdy se do Svobodného přístavu nevrátil. Ale Render nikdy nebyl zvlášť chytrý; lstivý a prohnaný, to ano, ale ne chytrý."

Amos zase chvíli přemýšlel a pak pokračoval: „Pravděpodobně se pokusí ukrást mi moji loď, až popluje z přístavu, jak toho lidojeda znám – proto potřebuje ty lidi navíc." Spíše pro sebe dodal: „Zabije Nicka, obviní z toho mě, bude požadovat moji smrt a získá nejlepší loď na ostrovech, a to všechno během jedné noci."

„Tak co uděláme?" zeptal se Marcus.

„Co by, necháme ho, ať to zkusí," řekl Amos. Obrátil se k Harrymu. „Najdi Ghudu, Nicka a tolik mužů, kolik stihneš, a pošli je sem."

V příštím okamžiku byl Harry pryč. Amos kývl na Anthonyho. „Začni pátrat po někom, kdo by mohl něco vědět o té budově, kde drželi zajatce; zřejmě si tam přivezli

vlastní tesaře, ať už připluli odkudkoli, ale asi s sebou nevláčeli všechno dřevo. A hleď, ať se nedostaneš do nějakých potíží."

Anthony s Marcusem odešli a Amos řekl: „Zajímalo by mě, jak ten mág věděl, že ten hadřík patřil Margaret."

Nakor se usmál. „Je to mág. A kromě toho je do ní zamilovaný."

„Opravdu? Myslel jsem, že je to takový studený čumák."

Nakor zavrtěl hlavou. „Je stydlivý. Ale miluje ji. A proto ji bude schopen v pravý čas najít."

Amos přimhouřil oči. „Už jsi zase tajemný, Isalánče?"

Nakor pokrčil rameny. „Zdřímnu si. Později bude tady okolo moc hlučno." Zhoupl se na své židli dozadu, až se opřel zády o stěnu. O chvíli později už tiše pochrupoval.

Amos se zadíval na spícího mužíka a zabručel: „Jak to ten člověk dělá?"

V trupu lodi zavrzalo a Margaret řekla: „Poslouchej!"

Abigail bez zájmu vzhlédla. „Co je?"

„Změnili jsme kurs," řekla Margaret. „Necítíš změnu v tom, jak se loď pohybuje?"

„Ne. A i kdyby, tak co?" zeptala se Abigail lhostejně. Navzdory mnohem většímu pohodlí jejich vlastní kabiny, která jim byla přidělena vzhledem k jejich urozenosti, i dobrému jídlu se dívka nemohla zbavit své chmurné nálady. Chvílemi dokonce propukala v neovladatelný pláč.

Margaret řekla: „Mířili jsme na jih a já jsem předpokládala. že zahneme na východ, abychom propluli Úžinou temnot, Ale my jsme se otáčeli po pravoboku" – Abigail na ni nechápavě hleděla – „doprava! Plujeme na jihozápad!"

Abigail zmateně zavrtěla hlavou. Pak jí v očích zableskla jiskřička zájmu. „Co to znamená?" Margaret s pocitem strachu zašeptala: „Neplujeme do Keshe.

Prostitutky se hlasitě smály, když na ně muži přes celou místnost pokřikovali lichotky nebo škádlivé posměšky. Nicholas vypil svou sedmou nebo osmou sklenici vína. Na druhé straně nálevny seděl Render a něco si šeptal s pěti muži. Nicholas a pirátský kapitán na sebe už skoro hodinu vrhali zlověstné pohledy a Ghuda s Harrym hlasitě přemlouvali Nicholase, aby přestal pít. Nevěnoval jim pozornost. Před hodinou začal na Renderovu adresu pronášet výhrůžky, zpočátku tiše, ale postupem času jeho hlas nabýval na síle a nyní ho mohli bez obtíží slyšet všichni přítomní.

Najedou Nicholas vyskočil na nohy a potácel se směrem k Renderovu stolu. Ghuda a Harry nebyli dost rychlí a dostihli ho až tehdy, kdy před ním stáli tři z Renderových mužů s rukama na jílcích svých mečů.

„Podříznu tě jak podsvinče, ty zabijácká svině!" zařval Nicholas a celá nálevna ztichla. „Před všemi bohy přísahám, že zaplatíš za to, co jsi spáchal."

Render hleděl na mladíka, kterého Ghuda a Harry táhli zpět. Jeden z Renderových společníků vykřikl: „Seberte si toho ožralu dřív, než ukončíme jeho trápení."

„Zkuste to," řekl Ghuda rozvážně. „Mohla by to být zábava." Jeho klidný výraz a sbírka zbraní působivě rozložená na jeho tělesné schránce zabránily mužům v dalších hrozbách. Render vstal a namířil na Nicholase prst. „Všichni to slyšeli. Tenhle muž mi opakovaně vyhrožoval. Pokud se něco stane, bude to jeho vina a zodpovědnost za to ponese kapitán Trenchard! Přísahám přede všemi, že zvednu ruku jen ve vlastní sebeobraně!"

Nicholas se snažil Ghudovi a Harrymu vytrhnout, aby se mohl vrhnout na Rendera, ale oba muži ho pevně drželi. Napůl vyvlekli a napůl vynesli Nicholase z hospody. Na ulici ho z obou stran podepřeli a dovedli až k Červenému

delfínu. Vešli dovnitř a nesli ho po schodech a pak až na konec chodby do jejich pokoje.

Uvnitř se Nicholas napřímil a Harry se ho zeptal: „Jak se cítíš?"

„Nikdy jsem nevypil tolik vody tak rychle. Kde je nočník?"

Harry ukázal na nočník a Nicholas si ulevil. „Myslíte, že můžeme důvěřovat výčepnímu?"

„Ne," řekl Ghuda, „ale dal jsem mu dost zlata a zastrašil ho tak, že den dva bude držet jazyk za zuby."

„Teď budeme čekat," řekl Nicholas.

Nad ránem se do nálevny Červeného delfína vplížila skupina mužů. Malý hlídač, který spal pod výčepem, se okamžitě probudil. Chlapcovým úkolem bylo střežit nálevnu a zburcovat hostinského, kdyby přišli hosté v nějakou nezvyklou hodinu nebo kdyby se dovnitř dostali žebráci či zloději.

Jakmile chlapec spatřil muže s meči, stáhl se zpět pod výčepní pult a přitiskl se ke zdi. Ani ho nenapadlo upozorňoval na sebe tolik ozbrojených hrdlořezů.

Když vetřelci dospěli k zadním dveřím, otevřely se všechny dveře v chodbě a vyběhlo z nich ještě více ozbrojenců Vypukl boj a celý dům naplnil třesk ocele narážející na ocel.

Nicholas a Ghuda stáli u posledních dveří v chodbě a dva útočníci podnikli vlažný pokus dostat se až k nim, ale přítomnost ozbrojenců ve dveřích po celé délce chodby je od toho odradila. Pak se z druhého konce chodby, od schodiště, ozval výkřik, který přehlušil všechny zvuky boje. „Přestaňte! Jménem šerifa zastavte boj!"

Muži, chycení na chodbě do pastí, se otočili a někteří z nich se pokusili probít si cestu ke schodům. Byli rychle přemoženi tuctem mužů s meči a kyji, kteří dva z nich

zabili a zbytek odzbrojili. Ti, kdo zůstali v chodbě, se shlukli do houfu a z jeho středu kdosi vykřikl: „Nebudeme klást odpor!"

Nicholas se usmál na Ghudu. „To je Render," řekl se zlověstným uspokojením.

Z jedněch dveří vyšel Amos s Harrym a krok za nimi William Vlaštovka. Z dalšího pokoje se vynořili Anthony, Marcus a Nakor. Sledovali Renderovy muže ze schodů, pod nimiž čekalo dalších více než tucet mužů Patricka Duncastla, aby je odvedli do vězení.

Amos došel k chlapci pod výčepem a dal mu zlatou minci. „Vedl sis dobře. Vyřiď svému pánovi, že mu děkujeme za použití hostince."

Chlapec odběhl a Amos dostrkal Rendera do velké místnosti za nálevnou. Seděli tam u stolu čtyři kapitáni Svobodného přístavu. Oči všech se upřely na Rendera, kterého Amos před nimi srazil na kolena.

William Vlaštovka následoval Amose do pokoje. „Je to tak, jak Amos říkal. Render a jeho muži sem přišli s vražednými úmysly."

Vlaštovka si přisedl ke kapitánům a řekl: „Znáš zákon, Rendere. Tvoje loď bude zabavena a ty půjdeš do díry."

„Ne!" vykřikl Render. „Obelstili mě."

„Než toho zmetka odtud odvlečete," řekl Amos, „potřeboval bych se ho na pár věcí zeptat. Možná vás jeho odpovědi budou taky zajímat."

Vlaštovka se podíval na ostatní kapitány, všechny, kteří byli v přístavu, s výjimkou kapitána Děsa. Přikývli. Amos řekl: „Kdo ti zaplatil za přepadení Vzdáleného pobřeží?"

Render na Amose plivl a ten ho udeřil pěstí do tváře. Render se svalil na podlahu a zůstal tam se zkrvavenými ústy ležet. Amos k němu přiklekl. „Nemám čas ani chuť se s tebou mazlit, Rendere. Když tě vystrčíme na ulici a rozhlásíme, že jsi na příštích pět roků zničil všechen

obchod na Vzdáleném pobřeží, že jsi pracoval pro durbinské otrokáře a že jsi odřízl ostatní kapitány a jejich posádky od kořisti, za jak dlouho tě asi obyvatelé Svobodného města roztrhají na kusy?"

Renderovy oči se rozšířily, ale neřekl nic. Amos pokračoval: „Pomysli na kurvy, které teď, když se přestaly plavit lodě z Crydee, Carsu a Tulanu, neuvidí žádné zlato. Pomysli na muže ze Svobodného postavu, kteří nebudou mít co přepadat. Pomysli na počestné obchodníky, kteří nebudou mít odbytiště pro své zboží blíž než v Elarialu a Svobodných městech."

Vlaštovka řekl: „Amosi, slyšeli jsme nějaké řeči; je to skutečně pravda?"

„Je to pravda, Williame. Tenhle parchant zaútočil minulý měsíc s více než tisícovkou mužů na Vzdálené pobřeží a do základů vypálil Crydee. Pevnost v Barranu byla zničena a Cars a Tulan přepadeny – nevíme ještě, jaké jsou škody, ale obávám se toho nejhoršího. Z vévodství vám několik příštích let bude kynout jen málo obchodu a ještě méně kořisti."

William Vlaštovka vstal s tváří zbělelou vztekem. „Ty idiote!" zařval na Rendera. „Poštval jsi na nás královskou válečnou flotilu! A kvůli čemu?"

Render mlčel, ale Amos ho uchopil za jeden z jeho dlouhých ušních lalůčků a zakroutil amuletem, který na něm visel. Když Render zaskučel bolestí, Amos řekl: „Kvůli většímu množství zlata, než by dokázal poctivě nakrást za celý svůj život – měli byste poslat muže, ať prohledají jeho loď – nebo..."

Amos popadl váček, který měl Render u pasu, a vysypal jeho obsah na stůl. Spolu s mincemi a drahokamy vypadl z váčku hadí prsten. Amos jej zvedl a ukázal Williamu Vlaštovkovi. „Už jsi něco takového někdy viděl?"

Vlaštovka si prsten prohlédl a podal dál. Všichni kapitáni zavrtěli hlavami. Nicholas se zeptal: „Je najatý námezdník, nebo ochotný posluhovač?"

Amos chytil Rendera za paži a zvedl ho na nohy. „Nemá tak silné vnitřní přesvědčení, aby se z něho stal náboženský fanatik. Je to koupený sluha."

Vlaštovka řekl: „Díky za varování, Amosi. Musíme se připravit na pomstu Království." Namířil prst na Rendera. „Ty budeš za úsvitu oběšen! A všichni členové tvé posádky budou prodáni!" Amos řekl: „S muži si dělejte, co chcete, ale Rendera potřebuju."

„Na co?"

„Abych našel ty, na jejichž příkaz jednal."

„Nemůžeme ho pustit, Amosi. Kdybychom to udělali, jakou cenu by měla Kapitánská úmluva?"

Amos pokrčil rameny. „Takovou jako vždycky: malou. Je to dohoda vykoupená strachem, jehož protiváhou je chamtivost. Žádný kapitán neměl nikdy tak velký prospěch z porušení úmluvy, aby se mu to vyplatilo, dokud se neobjevil někdo s takovým množstvím zlata, že Render ztratil rozum." Rozhlédl se po místnosti. „A když už mluvíme o lidech bez rozumu, kde je Peter Děs?"

Vlaštovka řekl: „Slíbil, že sem přijde."

Amos si povzdechl. „Pošlete pro něho. Mám podezření, že do toho přepadení byli odsud zapletení dva pitomci. Byl Děs asi tak před měsícem tady, když došlo k těm přepadením?"

„Mysleli jsme, že číhá na kořist v Hořkém moři," odpověděl Morgan.

„Najděte ho dřív, než stačí varovat svoje pány, že po nich jdeme," naléhal Amos. „Uzavřu s vámi dohodu."

„Jakou dohodu?" zeptal se Vlaštovka.

„Když mě necháte vytáhnout z Rendera, co potřebuju vědět, slíbím vám, že do Svobodného přístavu nepřipluje žádná trestná výprava."

Vlaštovka přimhouřil oči. „Jak toho dosáhneš?"

„Z moci svého úřadu Královského admirála Západu," řekl Amos.

Pět kapitánů si vyměnilo pohledy. „Takže," řekl Šarlat, „to nebyla jen služba Království výměnou za prominutí zločinů, když jsi mě tehdy zahnal až na quegské pobřeží?"

Amos přikývl. „Podívejte, všechno vám vysvětlím a vy se pak rozhodnete. Nemáme čas ani zájem zarazit to vaše zdejší podnikání. Pátráme po dceři vévody Martina a ostatních odvlečených z Crydee. Někdo získal Rendera a Děsa k účasti na přepadení a poslal s nimi tisíc mužů včetně tsuranských nájemných vrahů a durbinských otrokářů." Povyprávěl jim všechno, co věděl, a zakončil: „Takže máme na starosti naléhavější věci než ničit vám živobytí."

Vlaštovka řekl: „A co nám brání v tom, abychom si tě tu nechali jako rukojmí, Amosi?"

„To, že jediný způsob, jak zabránit Aruthovi, aby sem poslal válečnou flotilu, která vám vypálí celé město do základů, je najít jeho neteř a dopravit ji v jednom zdravém kuse domů, ty pitomče!" zahřměl Amos. „Mám ti to namalovat?"

„A můžete z toho mít ještě prospěch," řekl Nicholas.

„Jaký?"

„Nikdy jsem obchodu nijak zvlášť nerozuměl, ale vím, že tu máte zisky, protože obstaráváte něco, co je žádané." Podíval se na pět kapitánů. „Celý jeden rok nebude proti Svobodnému přístavu podniknuto žádné odvetné opatření. Pak sem připluje královská lod. Každému, koho zde nalezne, budou prominuty všechny bývalé zločiny, pokud odpřísáhne věrnost Království a nebude dále překračovat

zákony. Tem, kdo se rozhodnou jinak, bude zaručen bezpečný odchod, aby se mohli svobodně usadit někde jinde."

„Co z toho budeme mít?" zeptal se Šarlat vyzývavě.

„Klid v duši, kdyby nic jiného," řekl Marcus.

„A ochranu před Keshí a Quegem, kdyby je třeba napadlo, že byste na mapě vypadali lip jako součást jejich území," dodal Ghuda.

„Kesh, Queg, Království – žádný rozdíl," řekl Vlaštovka. „Guvernéři a výběrčí daní a zákony a tak podobně. Byl by to konec našeho způsobu života."

„Částečně," přikývl Nicholas. „Už žádné pirátství."

Amos se ušklíbl. „Už začínáme být oba příliš staří na to, abychom prohánělí obchodní lodě, jako by to byly holky o Svátku letního slunovratu a my dychtiví kluci, Williame."

Vlaštovka přikývl. „Pravda, ale z jakého důvodu bychom tu pak měli zůstat, Amosi? Jestli se staneme královským

přístavem..." „A co kdyby Svobodný přístav mohl nadále podnikat bez

povinnosti odvádět daně?" řekl Nicholas. „Co kdyby sem mohli přicházet obchodníci a dodávat své zboží, aniž by museli platit clo nebo jakékoli jiné poplatky?"

Vlaštovka řekl: „Někteří by sem kvůli jistému zboží s vysokým ziskem přicházeli dál, i když je to dost velká oklika na cestě z Quegu do Krondoru."

„Tohle král nikdy neschválí. Nicku," podotkl Amos.

„Myslím, že schválí. V posledních několika týdnech se zřetelně projevilo nebezpečí Svobodného přístavu. A rozhodně se vyplatí ztratit část příjmů Království výměnou za to, že tu bude klid. Jestli se Kesh může takhle chovat k durbinským kapitánům, tak proč ne Království ke Svobodnému přístavu?"

„Proč ne," přitakal Amos.

„Dokázal bys přimět krále, aby souhlasil, Amosi?" zeptal

se Vlaštovka.

„Asi ne, Williame. Ale jeho synovec pravděpodobně ano," odpověděl Amos a položil ruku na Nicholasovo rameno.

„Synovec?" podivil se Šarlat.

Amos řekl: „Zůstane to mezi námi a vy se rozhodnete, jak říct místnímu obyvatelstvu, na čem jsme se dohodli. Ale tenhle chlapec je Nicholas, syn prince z Krondoru a bratranec Margaret, té unesené dívky."

Marcus řekl: „A já jsem její bratr, Marcus. Mým otcem je vévoda z Crydee." Při vzpomínce na otce Marcus lehce přivřel oči, ale jinak zůstal klidný.

„Máme na vybranou?" zeptal se Vlaštovka.

„Nemáte," připustil Amos, „ale máte rok na to, abyste celou věc zvážili."

Nicholas řekl: „Dejte mi pero a papír a já napíšu zprávu pro svého otce nebo toho, kdo proti vám na jaře vypluje, pokud bychom se do té doby nevrátili. A příští rok touhle dobou už budete muset být rozhodnuti, jestli tak, nebo onak."

Vlaštovka přikývl.

Nicholas řekl: „Patricku?"

„Ano... Výsosti?"

„Věci zůstanou, jak byly, ale jestli kapitáni během roku přesvědčí místní obyvatele, aby souhlasili s našimi podmínkami, budeš jednat jako králův nejvyšší šerif Svobodného přístavu. Pokud budeš mít zájem."

Patrick přikývl.

Nicholas pokračoval: „Vás pět kapitánů obdrží oprávnění k zajímání nepřátelských lodí jakožto Západní eskadra krondorské flotily. Bude vypadat mnohem přesvědčivěji, když z vašich stěžňů budou vlát vlajky Království, až se tady na jaře objeví můj otec. Hodnosti si můžete rozdělit podle vlastního uvážení."

Amos se obrátil k Renderovi. „A teď nám povíš, co chceme vědět, ty prašivý pse. Jediná otázka je, jestli to z tebe dostaneme po dobrém, nebo po zlém."

Render plivl na Amose. „Dovolávám se svého práva, které mi zaručuje Kapitánská úmluva! Ještě nejsme součástí tvého všivého Kálovství, Trencharde! Nemáš na mě zatykač a já můžu žádat osobní soud."

Amos se otočil k ostatním kapitánům. „Vy chcete –"

Vlaštovka ho přerušil. „Musíme, Amosi. Nemůžeme porušit úmluvu, dokud naši lidé nepřijmou královské zákony. Jinak..."

„Řekl jsi, že můžeme vyzpovídat Rendera výměnou za to, že vám sem Království nebude strkat nos!" zahřměl Amos.

„Stvrdili jsme Kapitánskou úmluvu svou přísahou, k sakru!" zařval na něho Morgan a ostatní mu hlasitě přizvukovali. „Jestli si v tomhle pekle činíme *nějaký* nárok na čest, tak je to dodržování přísahy!"

William Vlaštovka řekl: „Byl jsi v Bratrstvu dost dlouho, abys to věděl, Amosi. Jestli jsi vrah, zloděj nebo kacíř, klidně tě mezi sebe vezmeme, ale jakmile porušíš dané slovo, nikdo už s tebou nevypluje."

Morgan se podíval na vězně a řekl: „Rád bych mu osobně vytrhl srdce z těla, abych ti je mohl předat, Trencharde, ale naše slovo je náš závazek. Jestli ho porušíme, nebudeme o nic lepší než on."

Amos přikývl. „Tak dobře, Rendere." Sňal si klobouk a začal si svlékat kabátec. „Když si přeješ kapitánské právo..."

„Ne!" štěkl Render. „Ty ne, Trencharde. On!" Ukázal na Nicholase.

Vlaštovka řekl: „To je ten mládenec, který ho obvinil, a úmluva zakazuje souboje kapitánů."

„Co to znamená?" zeptal se Nicholas.

Amos k němu přistoupil blíž a řekl: „Jako kapitán má Render právo bránit se v osobním souboji. Ty jsi ten, kdo ho musí zabít."

Nicholas vyděšeně zašeptal: „Ale já jsem ještě nikdy nikoho nezabil, Amosi."

Amos se ohlédl na Rendera, který si už svlékl kabátec i košili a odhalil hruď a záda, pokryté rudým tetováním. „No, nedovedu si představit nikoho, koho bys měl nenávidět víc než jeho, chlapče. Ten člověk je zodpovědný za smrt tvé tety Briany a za únos tvé sestřenice a té maličké, co se ti tak líbí."

Nicholas se stále tvářil nejistě. „Já nevím, jestli dokážu...ho jen tak zabít." „Nemáš na vybranou, synku. Jestli odmítneš, odejde odsud jako svobodný muž."

„Nemůžou přece –"

„Můžou, a taky to udělají. Tohle není Království a tvoje postavení tady nic neznamená." Položil Nicholasovi ruce na ramena a ztišil hlas. „Podívej se, zabije tě, když mu k tomu dáš příležitost, tak mu ji nedávej. Jestli vyhraje, získá tím právo svobodného odchodu a nikdo ho nebude smět pronásledovat. To je kapitánské právo. Takže ho musíš zabít."

„A co Margaret a ostatní? Nedozvíme se –"

Amos řekl: „Tyhle mládence" – ukázal na kapitány – „mnohem více zajímají vlastní krky než nějací vězni. Dej jim chviličku na přemýšlení a přijdou na to, že nechat si tě tu jako rukojmí pro případ, že by se tu objevil tvůj otec s mou flotilou, není vůbec špatný nápad. O to, kde se co dozvíme, se můžeš starat až potom, co vyřídíš tuhle záležitost a zůstaneš živý, Nicholasi." V jeho hlase i výrazu tváře byla znát skutečná starost. „Tohle prostě *musíš* udělat."

Nicholas přikývl a sundal si bandalír a vestu. Z nálevny byly rychle vyneseny stoly a židle. Kapitán Šarlat nakreslil křídou na podlahu velký kruh. Vlaštovka postavil na schodiště muže s kuší a řekl: „Pravidla jsou prostá. Do kruhu vstoupíte dva; ven jenom jeden. Pokud se někdo pokusí z kruhu utéct, bude považován za vinného a zastřelen."

Dva protivníci vstoupili do kruhu, který měl necelých sedm metrů v průměru. Harry zašeptal Nicholasovi: „Představ si, že je to cvičná chodba v paláci. Soustřeď se na svůj meč."

Nicholas přikývl. Součástí jejich výcviku byly souboje v úzké chodbě, kde nikdo nemohl postoupit příliš rychle kupředu nebo uhnout do strany, aniž by neriskoval zranění. Práce nohou v tomto druhu souboje znamenala málo; práce mečem všechno.

Render uchopil těžkou šavli, podržel ji před sebou a pak ji zvedl nad hlavu. Nicholas sevřel svou vlastní šavli s vědomím, že jeho protivník je připraven jak okamžitě zaútočit na jeho hlavu, tak odrazit výpad. „Ať Banath, bůh pirátů a zlodějů, dá sílu tomu, na jehož straně je v tomto sporu pravda," pronesl Vlaštovka.

Nicholas stál ve střehu, když náhle ucítil prudkou bolest v levé noze. Pak vzduchem zasvištěl Renderův meč a Nicholas sotva stačil pozvednout svůj vlastní, aby úder odrazil. Byl tak silný, že Nicholase zabrněla celá paže. A tehdy si princ uvědomil, že tohle není domácí výcvik ani přátelský souboj s civilizovaným soupeřem; tady se ho někdo pokouší zabít.

Nicholasovo srdce zachvátil strach, hluboký mrazivý děs, blížící se panice, ale léta každodenního výcviku ho zachránila. Reflexy pracovaly tam, kde vědomí nestačilo, a výsledkem bylo, že úspěšně odrážel jeden útok za druhým. Během jediné minuty podnikl Render ne méně než deset

výpadů, které princ všechny kryl. Noha ho zabolela pokaždé, když na ni došlápl, a bolest byla pokaždé silnější.

Nicholas si uvědomil, že ho na nose svědí jeho vlastní studený pot z hrůzy, která mu dávala sílu bojovat o přežití. Ale stále se neodvážil sám zaútočit. Harry ho hlasitě povzbuzoval, avšak ostatní mrazivě mlčeli.

Render nepolevoval v nátlaku, který se však setkával s Nicholasovou neproniknutelnou obranou. Noha začala prince bolet tak, že měl chuť začít křičet, vrhnout se na podlahu a válet se po ní, dokud palčivá bolest neustane, ale udělat něco takového by znamenalo jistou smrt.

Render sekl po Nicholasovi a ten se přiměl odrazit jeho ránu a provést protivýpad, který tetovaného kapitána tak překvapil, že couvl. Nicholas ale nepostoupil kupředu, protože mu bolest ochromila nohu tak, že se mu podlomilo koleno.

Nicholas s očima upřenýma do Renderových přenesl váhu na pravou nohu a pomalu vydechl. „Bude to bolet," zašeptal si pro sebe, „ale to přežiješ. Je to jen bolest a bolest nemusíš brát na vědomí."

Render se nyní, když viděl mladíkovu rychlost, pohyboval mnohem opatrněji. Nicholas nehybně čekal a pouze očima sledoval kapitána. Stál pevně s váhou rovnoměrně rozloženou na obě nohy, třebaže mu v levé tepala prudká bolest. A pak ho náhle Render zasypával deštěm výpadů shora, zdola a opět shora a přinutil ho tak krok po kroku ustupovat. Nicholas všechny rány kryl a soustředil všechnu svoji pozornost na pohyb protivníkova meče. Pach strachu v nose, bolest v noze, okolí – to všechno zmizelo, když se pohroužil do rytmu útoku.

Pak Render poněkud přetáhl svůj výpad a Nicholas pronikl jeho obranou a zasáhl ho hluboko do ramene. Po purpurovém tetování a bledé kůži se rozlila krev, ale zdálo se, že si Render svého zranění ani nevšiml.

Nicholas postoupil kupředu a zase zpět. Když od piráta couval, na okamžik se zapomněl soustředit a nohou mu vzhůru vystřelila taková bolest, až zalapal po dechu. Zavrávoral a Render zesílil svůj útok; vycítil, že má mladík nějaké problémy.

Nicholas jen taktak vykryl ránu vedenou ze strany na krk a ucítil ostré bodnutí v lokti. Skoro slepý bolestí provedl výpad a vrazil čepel Renderovi mezi žebra. Muž zasípal bolestí a stáhl se zpátky. Nicholas si přehodil šavli z pravé ruky, která ho po celé délce brněla, do levé a zamrkal, aby odstranil z očí pot.

Render stál a tiskl si ruku k žebrům. Nicholas najednou slyšel, jak Amos křičí: „Je odkrytý, chlapče! Teď ho zabij!"

Nicholas neohrabaně pozvedl šavli v levé ruce a v témže okamžiku se Render vzchopil. Usmál se, jako by vůbec nebyl zraněn na rameni a v boku. Nicholas se pokusil vykročit mu vstříc a v levé noze, kterou teď měl předsunutou, mu zaškubala bolest. Ustoupil a Render se vrhl kupředu.

Nicholas se připravil na jeho útok, odrazil Renderovu šavli stranou a nastavil před sebe čepel, která se vnořila do pirátova žaludku. Renderovy oči se nevěřícně rozšířily a z úst a nosu mu vytryskla krev.

Okamžik se díval Nicholasovi přímo do očí, ale namísto nenávisti nebo strachu se v jeho pohledu objevil spíš tázavý výraz, jako by se ptal prince, proč něco takového udělal. Pak padl k zemi.

Muži se shromáždili kolem Nicholase a Amos řekl: „Co se ti stalo?"

Nicholasovi chvíli trvalo, než pochopil smysl jeho otázky. Noha se mu chvěla a najednou se pod ním podlomila. Harry s Marcusem ho jen taktak stačili zachytit. „Moje noha..." řekl tiše.

Odtáhli ho k nedaleké židli a posadili. Harry mu stáhl levou botu, a když uviděl jeho nohu, zalapal po dechu. Kotník byl celý zčernalý a purpurový jako jedna obrovská podlitina. „Bohové," řekl Harry. „Vypadá to, jako by ti na ni stoupl kůň."

„Co se stalo?" zeptal se Amos.

Nakor zavrtěl hlavou a neřekl nic.

Po chvíli bolest ustoupila a přímo před jejich očima začaly z kotníku mizet i temné barvy.

Nicholas potřásl hlavou a konečně promluvil. „Co jsi říkal, Amosi?" zeptal se.

„Ptal jsem se, co se stalo?"

Nicholas řekl: „Myslíš moji paži?" Podíval se na svůj loket, ale žádná krev na něm nebyla. Vyhrnul si rukáv a zjistil, že má na lokti temně rudou podlitinu, která rychle tmavla, ale

ani stopu po krvi nebo zranění.

Harry řekl: „Viděl jsem tě celé hodiny šermovat levou rukou. Jak to, že jsi měl najednou takové problémy?"

„Já nevím," řekl Nicholas. „Moje noha..."

Amos a ostatní z Crydee se na ni podívali a zahlédli, že je úplně v pořádku. „Změnila se!" vykřikl Ghuda.

Nicholas zavrtěl hlavou. Jeho noha teď vypadala normálně jako každá jiná. „Bolí to. Když na ni došlápnu, cítím takovou ostrou bolest. Čím déle jsme šermovali, tím to bylo horší."

„A teď to bolí?" zeptal se Nakor.

Nicholas se postavil a řekl: „Teď už míň. A teď... teď už to

nebolí."

Nakor přikývl, ale zase nic neřekl.

Amos se otočil k ostatním kapitánům a řekl: „No, takže tady máte svou spravedlnost." K Marcusovi s Harrym

dodal: „Vezměte pár našich chlapců a doprovoďte šerifa." Pak se otočil k Patrickovi: „Jestli ti to nebude vadit."

„Nebude," odpověděl Patrick.

Amos se obrátil k Marcusovi. „Až zajmete Renderovu posádku, řekni jim, že vykoupím život každého muže, který nám řekne, kdo odvezl děvčata z tohohle ostrova a kam měl namířeno. A ptej se každého zvlášť, protože by se ti mizerní čubčí synové mohli domluvit." Marcus přikývl a pak spolu s Harrym odešli pryč. Amos se otočil a zjistil, že Nicholas upírá prázdný pohled na Renderovo mrtvé tělo. Chlapec byl ve tváři popelavý a zdálo se, že každou chvíli začne zvracet. Plácl ho po rameni a řekl: „To bude v pohodě, synku. Zvykneš si na to."

Nicholasovi se v očích zaleskly slzy. „Doufám, že ne." Nevšímal si pohledů, které na něho upírali ti, kdo stáli kolem, přehodil si svou vestu přes rameno, pomalu vyšel do schodů a zmizel ve svém pokoji.

Nicholas spal až do pozdního odpoledne příštího dne. Zajetí Renderovy posádky bylo jednodušší, než čekali. Všichni muži se zdržovali na palubě jeho lodi, *Temné pani*, a čekali na rozkaz vydat se k *Dravci*, který se chystali přepadnout. Obklíčilo je několik tuctů dlouhých člunů a byla jim tlumočena vážně míněná hrozba, že jestli se odmítnou vzdát, spálí šerifovi muži jejich loď na popel. Amos poznamenal, že jsou daleko méně odhodlaní než muži z Královského námořnictva, protože se plaví jen pro kořist. Ale když skončili, zbývalo do svítání jen pět hodin a Nicholas byl po souboji a účasti při zajímání dost unavený.

Když otevřel dveře, zaslechl, jak se někdo řítí po schodech. Nahoru dorazil udýchaný Harry.

„Co se děje?" zeptal se Nicholas svého přítele.

„Radši pojď." Rozběhl se dolů ze schodů a Nicholas se vydal za ním.

Ve velkém pokoji, který teď Amos používal jako svůj velitelský stan, se kapitán radil s Williamem Vlaštovkou a Patrickem Duncastlem.

Amos zvedl oči a řekl: „Jsou všichni mrtví."

„Kdo?" zeptal se Nicholas a s hrůzou čekal, že Amos vysloví i Margaretino a Abigailino jméno.

„Renderova posádka. Mrtví do jednoho."

Nicholas přimhouřil oči a pokusil se vstřebat novinku. „Úplně všichni?"

„Ano," řekl Patrick; ve tváři se mu zračil špatně skrývaný vztek. „A s nimi i nejmíň půl tuctu mých chlapů. Někdo otrávil pitnou vodu ve vězení a všichni pomřeli. Přišel jsem o pět strážných a kuchaře."

„Nikdo nepřežil?"

„Bylo to pěkné svinstvo. Někdo přesolil jídlo a všichni dostali žízeň. Nejsme žádní kruťasové, a tak jsme jim rozdali vodu. Strážní jedli totéž co vězni, a všichni zemřeli."

„A to ještě není všechno," dodal Amos.

Vlaštovka řekl: „Na různých místech ve městě jsme našli pár tuctů mrtvých lidí."

„To jsou nejspíš všechno chlapi, kteří se zúčastnili útoku," poznamenal Amos.

„A pokud budeme teď chtít najít Petera Děse a jeho posádku, můžeme rovnou začít prohledávat dno zátoky. Myslím, že bychom tam s nimi našli i těch šest tsuranských nájemných vrahů. Někdo se snaží zametat stopy."

„To jsou *všichni* mrtví?" zeptal se ohromeně Nicholas.

Amos přikývl. „Je to jednoduché, pokud máš k ruce pár náboženských fanatiků, kteří pro dobro věci klidně položí i život. Otrávit pitnou vodu na lodi je daleko jednodušší než otrávit vodu ve vězení. A můžu ti zaručit, že do soumraku

budeme mít ve městě pár dalších tuctů mrtvol. Ne že bych těm čubčím synům nepřál tenhle osud za to, jak vydrancovali Vzdálené pobřeží, ale raději bych z nich ještě předtím vymáčknul pár odpovědí."

Patrick řekl: „Nechám rozhlásit, že každý, kdo jel s Renderem a Děsem přepadnout Vzdálené pobřeží, má větší šanci přežít, když se nám dobrovolně vydá."

.Jasně, a oni se ti sem všichni nahrnou," řekl Amos, vstal a poškrábal se na hlavě. „Máš basu plnou mrtvol a čekáš, že ti budou věřit."

„Sakra, Amosi," utrhl se Patrick, ,já osobně se postarám o to, aby se k nim nedostal nikdo, koho neznám."

Amos zavrtěl hlavou. „A to jsi mi chtěl namluvit, že už jsem si dávno odvykl tomuhle způsobu života, Patricku. Co bys asi tak udělal ty, kdyby ses zúčastnil toho přepadení? Stejnou věc jako já. Utekl bys do kopců a žil tam o ovoci a vejcích mořských ptáků, dokud by sis nebyl jistý, že ať chtělo tvou smrt cokoli, už to z ostrovů odplulo."

Vlaštovka přimhouřil oči. „Cokoli?" zeptal se. „Chceš snad říct kdokoli, ne?"

„Nechtěj to vědět, Williame," řekl. Podíval se na Marcuse a Harryho. „Víte, co máte dělat?"

Marcus přikývl. „Musíme najít tu holku."

Marcus se probudil s pocitem, že v pokoji není sám. Ghuda mu pokynul, aby byl zticha, a sáhl po meči. Pak se ozval hlas: „Říkala jsem vám, že se stačí poptat kolem a já si vás najdu."

Brisa seděla v nohou Marcusovy postele a on najednou pocítil rozpaky. Rychle sáhl po své tunice a kalhotách. „Víš něco o tom, kam odvezli ty zajatce?"

Brisa se zájmem sledovala, jak se Marcus snaží obléct, zatímco sedí v posteli. S pobaveným úsměvem řekla: „Nevypadáš špatně, kamaráde. Jak že se to jmenuješ?"

„Marcus," odpověděl příkře.

„Už ti někdo řek, že ti to sluší, když se vztekáš?" zeptala se s úsměvem.

Marcus seděl okamžik bez pohybu a pak se pod přikrývkou rychle dooblékl. Její otázce nevěnoval pozornost, odhodil přikrývku stranou a obul se. „Co jsi zjistila?"

„Cena?"

„Co chceš?" zeptal se kysele.

Brisa našpulila rty a řekla: „Myslela jsem, že se ti líbím."

Marcusovi došla trpělivost, rychle natáhl ruku a popadl ji za paži nad loktem. „Ani náhodou –"

Najednou zjistil, že se mu o hrdlo opírá hrot dýky. Pustil ji. Dívka řekla: „Takhle už je to lepší. Nemám ráda, když mě někdo takhle popadne. Kdybys mi k tomu dal příležitost, možná bych ti ukázala, jak to mám ráda, ale teď jsi mě naštval a já si raději vezmu zlato."

Pak náhle Břise připadalo, jako by strčila ruku do svěráku, když ji za ni uchopil Ghuda a odtáhl hrot dýky od Marcusova hrdla. „Tak to by stačilo, holčičko," řekl starý žoldnéř. „A ani neuvažuj o tom, že bys vytáhla tu, kterou máš schovanou v botě. Zlomil bych ti ruku dřív, než bys to stihla."

Dívka s úšklebkem řekla: „Dobře, dobře. Tisíc zlatejch a já vám řeknu, co chcete vědět."

„Jak víš, že ti tolik zaplatíme?" zeptal se Marcus.

Dívka se na něho vyzývavě podívala a řekla: „Protože to uděláte."

Marcus zaváhal a pak řekl: „Počkej tady."

Odešel a za několik okamžiků se vrátil s Nicholasem a Amosem. „Ta holka tvrdí, že ví, co se stalo, když odváželi vězně z ostrova. Chce tisíc zlatých za to, že nám to řekne."

Amos rychle přikývl. „Máš je mít. Takže kde jsou?"

„Nejdřív zlato."

Amos se zamračil, ale pak řekl: „Budiž." Obrátil se k ostatním. „Pojďme."

„Kam?" zeptal se Nicholas.

„Na loď." Pokynul hlavou a Ghuda znovu dívku pevně uchopil za paži.

„Hej, no tak!" stěžovala si.

„Nenosím tisíc zlatých jen tak po kapsách, děvče. Mám je v kajutě. A neublížím ti; na to ti dávám slovo. Ale jestli lžeš, hodíme tě přes palubu a ty si můžeš domů doplavat."

Brisa se sice mračila, ale nevzpouzela se. Amos rychle probudil muže z posádky, kteří bydleli v hostinci, a všichni se vydali k dokům. Většina posádky spala na palubě *Dravce* a s Amosem přišel skoro celý zbytek.

Amos přistoupil k prvnímu důstojníkovi Rhodesovi, který už na něj čekal, a chvilku s ním tiše hovořil. Pak odvedl dívku a Nicholase do své kajuty. Marcus a ostatní čekali na palubě.

Když došli do kajuty, posadil se Amos ke svému stolu. Pokynul dívce, aby si sedla naproti němu, a Nicholasovi, aby se postavil ke dveřím a hlídal jediný východ. „Takže, děvče," řekl pak, „kde jsou ti zajatci?"

„Zlato," řekla Brisa.

Amos vstal a zvedl prkno v podlaze, kde měl skrýš. Otevřel ji a vyňal z ní vak. Zevnitř se ozvalo zacinkání kovu. Položil jej na stůl a rozvázal koženou šňůrku. Vytáhl hrst zlaťáků, ukázal je dívce, pak je znovu vrátil do vaku a řekl: „Tady je zlato. Teď nám řekni, co všechno víš."

„Dejte mi to zlato," řekla.

„Dostaneš je, až nám řekneš, kde jsou zajatci."

Brisa zaváhala a Nicholasovi na okamžik připadalo, že bude chtít prosadit svou, ale pak přikývla a řekla: „Dobře. Když jsem řekla vašemu příteli, že jsem sledovala pár hrdlořezů na místo, kde ty zajatce drželi, neřeklajsem mu všechno."

Odmlčela se a Amos řekl: „Pokračuj."

„O něco dál od ostrova byla na hluboké vodě zakotvená loď. V celým svým životě jsem ještě takovou neviděla – a že je tady ve Svobodným přístavu pěknej provoz." Popsala loď Amosovi. „Spousta člunů převážela lidi z ostrova na její palubu. Nebyla jsem moc blízko, ale vím, že odváželi úplně všechny."

„Kam měli namířeno?"

„Nezůstala jsem tam tak dlouho, abych to viděla, ale odtamtud vede jen jedna cesta, takže museli nejmíň pár dní plout na jih. Loď měla daleko větší zásoby vody než tahle, takže víte sami, o čem mluvím."

Amos přikývl. „Podle toho, jak nám to tady vyprávíš, plula ta loď přinejmenším týden na jih, aby se vyhnula všem korálovým útesům."

„Takže ani nevíš, kam plula," řekl Nicholas. „*Za* co bychom ti měli platit?"

„Za to, že vám teď řeknu, že před pár dny připlula do přístavu keshanská obchodní loď, co plula z Tarbomu. Bouře ji celej tejden hnala na západ, a tak se musela otočit na severovýchod, aby se dostala do Svobodného přístavu. Jeden námořník z posádky mi vyprávěl, že pár dní předtím, než sem připluli, zahlédl ze strážního koše největší loď, jakou kdy v životě viděl, černou jako noc, která plula přímo do zapadajícího slunce."

„Zapadající slunce!" řekl Amos. „To je v tomhle ročním období na jihozápadě."

„Ale Kesh leží na jihovýchodě," poznamenal Nicholas. „A ostrovy odsud pokračují přímo západním směrem,"

dodala Brisa. „Ale tam přece není nic," řekl Nicholas. „Jen Nekonečné
moře."

Amos řekl: „Tvůj otec mi kdysi ukazoval mapy..."

„Od Macrose Černého!" vykřikl Nicholas. „Na těch mapách byly jiné světadíly!"

Amos chvíli mlčel a pak přikývl. „Otevři dveře."

Nicholas ho poslechl. Za dveřmi stál první důstojník. Amos řekl: „Pane Rhodesi, pošlete zprávu na pevninu, že chci okamžitě všechny námořníky na palubě. Vyplouváme za večerního odlivu."

„Ano, kapitáne," odpověděl první důstojník.

Dívka vstala ze židle. „Moje zlato!" řekla.

„Dostaneš je," odpověděl Amos, „až se s námi vrátíš zpátky."

„Vrátím zpátky!" vyprskla dívka jako rozzuřená kočka. „A kdo řek, že se s várna potáhnu až na konec světa?"

Nicholas ještě v životě neviděl, že by se Amos kdy usmál prohnaněji než teď. „Já to řekl, holčičko. A jestli zjistím, že nás taháš za nos, poplaveš domů z mnohem větší dálky, než kdybych tě vyhodil z lodi tady v přístavu."

Dívka vytáhla svou dýku, ale Nicholas už to čekal a vyrazil ji z její ruky mečem. „Chovej se slušně," řekl a na zdůraznění svých slov na ni namířil čepel. „Když nebudeš dělat problémy, nikdo ti tady neublíží. Ale ti lidé, které hledáme, jsou pro nás důležití, a pokud nám lžeš, bude to bolet. Takže vysyp pravdu raději hned."

Dívka vypadala jako krysa zahnaná do kouta, když přejížděla očima po kajutě a hledala nějakou únikovou cestu. Žádnou nenašla, a tak nakonec řekla: „Nelžu. Ten námořník mi tu loď popsal moc podrobně, než aby si všechno vymyslel. Je to ona. Byl šest hodin plavby od Rybářova útesu, západně od ostrova Tří prstů. Znáte to tam?"

Amos přikývl. „Znám."

„Když vyplujete hodinu před západem slunce a budete si ho držet pět čárek na pravobok, poplujete stejným směrem jako ta černá loď."

Amos přikývl. „Pokud mluvíš pravdu, dostaneš svoje zlato a ještě něco navrch. Teď ti nechám odnést přikrývky do skladiště lan. Drž se stranou od námořníků, a pokud budeš dělat potíže, přestěhuju tě do kotevní komory, která je daleko méně pohodlná. Jasné?"

Dívka zamračeně přikývla. S bojovně vysunutou bradou řekla: „Můžu už jít?"

Amos vstal. „Ano. A Nicholasi..."

„Ano?"

„Zůstaň u ní, dokud nebudeme tak daleko od pevniny, aby nemohla doplavat. Jestli se jen podívá na zábradlí, vezmi ji něčím přes hlavu."

Nicholas se zavile usmál a řekl: „S radostí."

Dívka mu věnovala temný a vzteklý pohled a půl kroku před ním odkráčela z kajuty.

Kapitola jedenáctá

PRONÁSLEDOVÁNÍ

Margaret se zachvěla.

„Co se děje?" zeptala se jí Abigail.

„Už mám zase ten divný pocit." Margaret zavřela oči.

„A co ještě? Vyprávěj mi o tom," naléhala Abigail. Margaret už cely měsíc, někdy i dvakrát denně, cítila něco zvláštního. Někdy to připomínalo mrazení; jindy zase jako by ji svědilo celé tělo. Nebylo to vůbec bolestivé ani hrozivé, jen zvláštní a cizí.

„Je to blíž," řekla Margaret.

„Co je blíž?"

„To, co ty pocity vyvolává." Margaret vstala a přešla k velkému oknu. Dostaly kajutu na zádi lodi hned nad kormidelnou. Nebyla velká, jen zhruba poloviční než kapitánská kajuta, kterou měly nad hlavami, ale přece jen o něco větší než ta malá krysí díra, ve které byly ubytovány zpočátku. Lůžka měla v hlavách velké okno, z druhé strany pohovku a mezi nimi stál stůl. Jídlo jim nosili mlčením muži, kteří se nenechali zlákat ani k tomu nejbezvýznamnějšímu hovoru. Dvakrát za den byly – za

příznivého počasí – vyváděny na palubu, kde si mohly užít slunce a protáhnout se.

Počasí se často měnilo, avšak stále se oteplovalo. Margaret to vzhledem k blížící se zimě připadalo zvláštní, ale zdálo se, že posádku teplé dny nijak nepřekvapují. I dny se prodlužovaly. Margaret o těchto zvláštnostech často hovořila, ale Abigail nejevila nejmenší zájem.

Margaret se posadila na svou postel a otevřela menší postranní okénko. Vystrčila hlavu ven a podívala se na velké kormidlo, za nímž. se táhla brázda. Po dnech, které strávily v podpalubí menších lodí, možnost větrání kajuty vítala. Margaret často uvažovala o tom, jak se asi vede méně šťastným vězňům, protože i když měli každý svůj malý kavalec, nebylo na palubě otroků příliš mnoho možností větrání.

Dveře se pootevřely a ve škvíře se objevila známá tvář. Ardžuna Svadžijan se jim svým zvláštním způsobem uklonil se sepjatýma rukama a klouby zápěstí přitisknutými k čelu. „Doufám, že jste zdrávy," řekl. Byl to formální pozdrav.

Margaret s Abigail tento muž navštěvoval každý den a vždy se snažil zapříst něco, co pokládaly za naprosto nesmyslné hovory. Na jeho chování ani na něm osobně nebylo nic hrozivého; byl menší postavy, měl krátce zastřižený plnovous a jeho oděv, přestože z drahé látky, byl jednoduchého střihu. Vypadal jako úspěšný obchodník, a kdyby cestoval po Království, mohl by být pokládán za poctivého kupce ze vzdálených oblastí Keshe.

Zprvu jim rozhovory připadaly jako vítané rozptýlení. Kajuta mohla být sebepohodlnější, ale pořád to byla cela, v níž byly uvězněny. Pak přišlo období, kdy dívky úmyslně dělaly potíže, odpovídaly mu na jeho otázky nesmyslně a jindy si zase otevřeně protiřečily. Nezdálo se, že by mu to nějak vadilo; klidně dál poslouchal jejich řeči.

Vždycky ho doprovázel další muž, ten, kterého potkaly už prvního dne a kterému všichni říkali Sadži; ten toho moc nenamluvil. Občas se sklonil, aby si něco napsal na list pergamenu, který s sebou nosil, ale většinou jen poslouchal.

„Dnes bych vás rád požádal, abyste mi řekla něco více o svém strýci, princi Aruthovi," řekl Ardžuna.

„Proč? Abyste se mohli lépe připravit na to, jak ho napadnete?"

Muž na sobě nedal znát ani podráždění, ani veselí. Řekl jen: „Vést válku přes tak obrovské moře je obtížné." Dál už se k její otázce nijak nevyjadřoval a pokračoval ve vyptávání: „Znáte prince Aruthu dobře?"

„Ne příliš," odpověděla.

Muž nikdy nedával před dívkami najevo pocity, ale z toho, jak se lehce naklonil kupředu, měla Margaret pocit, že ho její odpověď potěšila.

„Ale setkala jste se s ním, že?"

„Když jsem ještě byla malá," řekla Margaret.

Muž se obrátil k Abigail. „A co vy? Setkala jste se někdy s princem Aruthou?"

Abigail zavrtěla hlavou. „Otec mě nikdy s sebou ke dvoru nevzal."

Ardžuna něco svou cizí řečí zašeptal Sadžimu a malý muž si udělal poznámku na svůj pergamen.

Rozhovor pokračoval dál. Jednotlivé otázky na první pohled nesouvisely s těmi, které jim kladl Ardžuna při předchozích sezeních.

Dopoledne se přehouplo do druhé poloviny a dívky se začaly nudit, byly unavené a podrážděné, ale Ardžuna nevypadal, že by ho diskuse nějak vyčerpávala. V poledne sluhové dívkám donesli jídlo; Ardžuna nejedl, jen kladl otázky o něco pomaleji, aby se Margaret s Abigail mohly pohodlně najíst prosté stravy, která sestávala ze sušeného

masa, sucharů, sušeného ovoce a poháru vína. Velice rychle se naučily sníst celou porci najednou – Abigail jednou jídlo odmítla; do kajuty pak vešli dva mlčenliví muži, a zatímco ji jeden pevně držel v židli, druhy do ní jídlo doslova nacpal. A Ardžuna k tomu jen podotkl: „Musíte jíst, abyste byla silná a neonemocněla."

Po jídle se omluvil a odešel. Slyšely, jak vstoupil do vedlejší kabiny. Margaret se okamžitě vrhla ke stěně, která místnosti dělila, a přitiskla na ni ucho jako vždycky, když se tam Ardžuna zdržoval. Kajutu obýval tajuplný cizinec, s nímž se Ardžuna čas od času radil, ale nikdy tam nevešel nikdo jiný. Margaret si jednou dodala odvahy a na tajemného cestujícího se přímo zeptala, ale Ardžuna na její otázku neodpověděl a hned položil jednu ze svých.

Dívka slyšela tiché mumlání hlasů, ale nedokázala rozeznat jediné slovo. Pak najednou ucítila další zachvění, tentokrát silnější než kdy jindy. V tomtéž okamžiku se ve vedlejší kajutě ozval poplašený výkřik a zvuk kroků směrem k zadní části místnosti.

Margaret vyhlédla ven z malého okénka vlevo a zpozorovala postavu v plášti s kápí, jak se vyklání z okna. Postava natáhla paži, ukázala za loď a vykřikla: „*Še-ča! Ja-nist souk, Svadžijan!"*

Margaret se obrátila od okna zpátky do kajuty. Tvář měla popelavou a oči rozšířené hrůzou.

„Co se stalo?" zašeptala Abigail, když si všimla výrazu v jejím obličeji.

Margaret popadla Abigail za ruku. Pevně ji stiskla a řekla: „Právě jsem zahlédla našeho souseda. On... ono to vystrčilo ruku z okna. A ta ruka byla pokryta zelenými šupinami."

Abigail vytřeštila oči a na řasách se jí zaleskly slzy. Margaret ji upozornila: .Jestli teď zase začneš brečet, tak ti už namouduši jednu vrazím, abys aspoň měla důvod."

Abigail rozechvělým hlasem řekla: „Já mám strach, Margaret."

„A to si myslíš, že já snad ne?" zeptala se jí dívka. „Nesmíme ale dát najevo, že o tom víme."

Abigail řekla: „Budu se snažit."

„Ale je tu ještě něco jiného."

„Co?"

„Někdo nás sleduje."

Abigail znovu vytřeštila oči a vůbec poprvé od chvíle, kdy byly zajaty, jí v očích probleskla naděje. „Jak to víš? A kdo to je?"

Margaret řekla: „Ta věc ve vedlejší kajutě taky cítila to šimrání, které já cítím pořád. Stěžovala si na to, že nás někdo pronásleduje."

„Tys to slyšela?"

„Zaslechla jsem tón, jakým to mluvilo – vůbec to nemělo radost. A v tom pocitu bylo něco, co mi konečně došlo."

„Co?"

„Už vím, kdo nás sleduje."

„Kdo?"

„Anthony."

Abigail řekla: „Anthony?" a znělo to trochu zklamaně.

„Není sám, to ti přísahám," ujistila ji Margaret. „Nejspíš jsem cítila nějaké jeho kouzlo." Pak se zatvářila zamyšleně. „Zajímalo by mě, proč já to cítím a ty ne."

Abigail pokrčila rameny. „Kdo pochopí magii?"

„Myslíš, že by ses dokázala tím oknem protlačit ven?"

Abigail se na okénko podívala a řekla: „Možná ano, kdybych nebyla takhle oblečená."

„Tak se budeme muset svléct," řekla Margaret odhodlaně.

„Co máš v plánu?" zeptala se Abigail. „V okamžiku, kdy jsem zahlédla tu loď, co je za námi, jsem se rozhodla tuhle opustit. Umíš dobře plavat?"

Abigail zavrtěla hlavou a zdálo se, že se bojí odpovědět.

„Ty neumíš vůbec plavat?" zeptala se Margaret nevěřícně. Abigail řekla: „Dokážu se udržet nad vodou, když nejsou moc velké vlny."

Margaret si povzdechla. „Ona žije cely život na mořském pobřeží a dokáže se stěží udržet nad vodou." Podívala se kriticky na svou přítelkyni a řekla: „Tak se tedy budeš udržovat nad vodou a já ti v případě potřeby pomůžu. Jestli je ta loď hned za námi, nezůstaneme ve vodě moc dlouho."

„A co když nás neuvidí?"

„S tím si budeme dělat starosti, až to bude nutné," řekla

Margaret rozhodně. Pak znovu ucítila ono podivné šimrání a řekla: „Blíží se k nám."

Anthony ukázal dopředu. Amos se podíval ve směru jeho natažené paže a řekl: „Dvě čárky na levobok, pane Rhodesi."

Nicholas, Harry a Marcus mága chvilku sledovali a pak Harry poznamenal: „Nechápu, jak si může být tak jistý. Všichni v Crydee mi říkali, že jako mág nestojí ani za starou bačkoru."

Nicholas řekl: „Možná to není moc dobrý mág, ale Nakor tvrdí, že prostě ví, kde" – právě chtěl říct .Margaret, ale včas se zarazil, protože věděl o citech, které k dívce chová Harry, a místo toho řekl – „děvčata jsou. Nakor je přesvědčený o tom, že se na Anthonyho můžeme spolehnout. A Pug nám koneckonců říkal, abychom poslouchali Nakorovy rady." Amos využíval Anthonyho služeb třikrát denně – za úsvitu, v poledne a večer – aby opravil kurs lodi.

Nakor byl na přídi, kde mluvil s Calisem. Ghuda seděl nedaleko malého Isalánce, pohroužený ve vlastních myšlenkách.

Harry se rozhlédl po obzoru. „Nechápu, jak někdo může tušit, kde se v takovém obrovském množství vody právě nachází," poznamenal.

Nicholas s ním musel souhlasit. Kromě několika malých obláčků severně od lodi byla obloha stejně jako hladina moře úplně pustá. Nic nenarušovalo jednotvárnost scenerie, která je obklopovala. Během prvních tří týdnů cesty vídali alespoň tu a tam roztroušené ostrůvky, jež patřily do řetězce Ostrovů západu slunce, ale od chvíle, kdy je nechali za sebou, se jejich zrak neměl na čem zachytit.

Jakmile pominulo vzrušení, že jsou svému cíli téměř na dosah, vklouzla posádka lodi do obvyklé rutiny. Napětí zůstávalo, protože při příznivém počasí přecházel Marcus po palubě jako zvíře v kleci a za nepříznivého počasí seděl zamyšleně ve své kajutě. Kdykoli bylo potřeba, přiložili Nicholas s Harrym ruku k dílu – když už pro nic jiného, tak proto, aby unikli nudě – a postupem času se z nich stávali zkušení námořníci na hlubokých vodách. Díky neustálé práci a skrovnému jídlu teď byli Nicholas a Harry vypracovaní a štíhlí a po nějaké době strávené na palubě se Nicholas dohněda opálil. Harry, který měl o něco jemnější kůži, trpěl spáleninami, dokud mu na ně Anthony nedal mast. Teď byli oba snědí, jako by celý život prožili na pláži. Nicholas si oholil vousy, zatímco Marcus si je nechal růst dál, takže jejich vzájemná podobnost už tolik nebila do očí.

Ostatní si nudnou plavbu zpříjemňovali každý po svém. Nakor s Anthonym trávili většinu času hovory o magii nebo o .tricích' – na tom označení Nakor trval – a Ghuda vypadal docela spokojeně, když byl sám, ačkoli se čas od času objevoval ve společnosti Calise a dlouze s ním o něčem rozprávěl.

Kromě toho provázely plavbu i čím dál větší obavy celé posádky, protože Amos nařídil snížit příděly potravin. Na začátku plavby sice pokládal množství zásob za dostatečné, nyní však nevěděl, zda země, k níž min, leží těsně za obzorem, nebo je vzdálena celé týdny plavby, a tak měl za to, že nebude od věci začít jídlem šetřit. A s hladem, který přišel, si všichni čím dál víc uvědomovali, že se plaví do neznámých vod.

Celý poslední měsíc pluli mimo dohled jakékoli pevniny a poslední zemí, kterou z Ostrovů západu slunce viděli, byly malé písečné kosy a korálové útesy, o nichž se jen s nadsázkou dalo tvrdit, že je to souš.

Nicholas věděl, že za vodou leží další země. Přijímal to jako skutečnost, protože mu to řekl jeho otec. Ale teď stál na palubě lodi plující po moři, jemuž se všeobecně říkalo Nekonečné, do země, kterou nenavštívil jediný člověk z celého Království – a ať se snažil sebevíc, nedokázal se zbavit pochybností, onoho tichého hlasu, který mu našeptával: „Možná měli námořníci pravdu. Možná jsou ty mapy švindl."

Jen díky dvěma věcem byli muži jakžtakž klidní a dokázali se věnovat svým povinnostem: tvrdému výcviku v Královském námořnictvu a Amosovu pevnému velení. Možná nevěřili tomu, že mág opravdu ví, kam ta černá loď před nimi pluje, ale byli přesvědčeni o tom, že pokud vůbec někdo dokáže přeplout Nekonečné moře a vrátit se zpátky, je to admirál Trask.

Nicholas zvedl oči k vrcholku hlavního stěžně, kde navzdory tomu, **že** nikdo nevěřil, že mohou zahlédnout stíhanou loď, seděla celý den hlídka. Amos podle Brisina popisu usoudil, že pronásledovaná loď by mohla být galeona postavená podle vzoru, jaký kdysi dávno používali v Quegu, která někdy mívala veslaře a někdy ne. Pokud tomu tak bylo, soudil, že je to daleko pomalejší plavidlo

než jeho, a přestože má více než desetidenní náskok, může ji dohnat ještě dřív, než dorazí do svého cíle.

Nicholas doufal, že se Amos nemýlí, protože čím více se nudil na *Dravci,* tím víc myslel na radostné shledání s Abigail. Občas se k tomu přidala hořká vzpomínka na to, jak musel zabít Rendera. Ať se sebevíc snažil zapomenout, stále ho v duchu pronásledoval obraz pirátského kapitána probodnutého jeho šavlí. I tehdy, když se cvičil v šermu s Marcusem, Harrym a Ghudou, s obavami čekal, že se to stane znovu – že se najednou čepel jeho zbraně nesetká s protivníkovým krytem, ale místo toho vnikne do těla a prkna paluby skropí krev. A když si představil krev a smrt, bylo mu na zvracení.

Mluvil o tom s Harrym a Ghudou, a ani jeden z nich mu nedokázal rozmluvit pocit, že je nějak znečištěný. Bez ohledu na to, jak velmi se Nicholas snažil zabití Rendera ospravedlnit, bez ohledu na to, kolikrát si říkal, že šlo o muže, který zabil jeho tetu, zničil stovky životů a obrátil živé.město v hromadu trosek, nedokázal přesvědčit sebe sama, že jednal správně.

Nicholas se raději nepokoušel hovořit o tom s Marcusem – jak by s ním mohl mluvit o lítosti nad tím, že zabil muže, který zavraždil chlapcovu matku a unesl jeho sestru?

A vůbec nikomu se Nicholas nesvěřil se svou nejhorší obavou: že pokud dojde k boji, možná už nikdy nikoho nedokáže zabít.

Na palubu vyšla Brisa a Nicholas se neubránil úsměvu. Tahle dívka byla úplně jiná než všechny ostatní, které kdy v životě potkal. Svým způsobem mu připomínala .strýčka Jamese, jednoho z královských rádců v Rillanonu a bývalého přítele jeho otce. Byl baronem královského dvora a s manželkou a dětmi pravidelně jezdili na návštěvu do Krondoru. Bylo v něm – těsně pod klidným a takřka mírumilovným povrchem – něco divokého a nespoutaného.

Nicholas slyšel spoustu historek o tom, že James byl jako chlapec krondorským pouličním zlodějem. Brisa měla v sobě stejnou divokost, i když u ní se nedalo říct, že by ji skrývala pod povrchem. A s překvapující pravidelností jí dávala volný průchod pokaždé, když se přiblížila na dohled k Marcusovi.

Nicholas si s Harrym vyměnil pohled a Nicholas zjistil, že se jeho přítel usmívá, když k nim dívka vykročila s očima upřenýma na Marcuse. Z důvodu, který ani jeden z nich nedokázal pochopit, se Brisa doslova s potěšením zaměřila na jinak docela nudného vévodova syna. Zdálo se, že se nemůže dočkat, až si z něho při sebemenší příležitosti začne utahovat. Nicholas si nebyl nikdy docela jist, jestli její provokativní návrhy jsou ještě utahování. Občas byla nepokrytě drze vyzývavá. S námořníky vycházela skvěle, protože i když byla žena a mnozí z nich věřili v různé pověry ohledně žen na palubě, dokázala klít jako ti neotrlejší mezi nimi, v lanoví se pohybovala hbitě jako opice a vyprávěla ty nejsprostší vtipy ze všech. Pokud se Amos obával, že by její přítomnost mohla mladší námořníky ponoukat k tomu, aby si na ni dovolovali a tím působili mezi posádkou roztržky, byla to obava naprosto neopodstatněná. Štíhlá dívka s rozcuchanými vlasy si během několika dnů dokázala z celé posádky udělat sbor otrocky oddaných starších bratrů, kteří by bez váhání do krve zmlátili každého, kdo by si něco dovolil k jejich Brise. A zdálo se, že všichni se stejným potěšením sledují, jak trápí Marcuse.

Brisa přišla k místu, kde stál Marcus s odevzdaným výrazem ve tváři, a řekla: „Nazdárek, fešáku. Nechceš zaskočit do podpalubí a přiučit se pár věcí?"

Marcus zrudl a zavrtěl hlavou. „Ne. Ale stejně potřebuju se jít dolů. Ještě jsem dneska neobědval." Vykročila za ním. Otočil se a dodal: „Sám!" Dívka zůstala na palubě.

Našpulila rty a Harry s Nicholasem se zasmáli, zatímco Marcus zmizel v podpalubí.

„Proč si z něho tak utahuješ?" zeptal se Harry.

Dívka pokrčila rameny a řekla: „Ale, aspoň mám co dělat. Je tu pěkná nuda. Kromě toho mě na něm něco vyloženě dráždí. Nejspíš to bude jeho smysl pro humor, kterej vůbec nemá; Je to výzva."

Nicholase napadlo, že by se měl pokládat za šťastného člověka, že si vybrala Marcuse a ne jeho. Zjistil, že je mu bratrance vlastně docela líto: tahle holka z ulic Svobodného přístavu byla přírodní živel. Prohlédl si ji a musel přiznat, že je vlastně jakýmsi chlapeckým, jednoduchým způsobem docela hezká. Už několik dní po vyplutí vypozoroval, že její otrhané šaty a špína jsou spíš zastíracím manévrem než důsledkem nezájmu o hygienu; život pěkného děvčete měl ve Svobodném přístavu už tak svá úskalí, ale bez ochránce to byla vyložená výzva ke znásilnění a otroctví. V beztvarém, o několik čísel větším oděvu a se špínou na každém odhaleném kousku kůže vypadala daleko méně lákavě a mohla se snadno maskovat za chlapce.

Teď si založila ruce za zády, a když vykročila ke schodům do podpalubí, pohvizdovala si nějakou neznámou písničku. Nicholas se zasmál.

„Čemu se směješ?" zeptal se zvědavě Harry, ale sám už na svou otázku znal odpověď.

„Jen mě napadlo, jak rychle se Marcus objeví zpátky na palubě."

.Jednoho dne by mohla být překvapená."

Nicholas řekl: „Myslím, že naši holku z ulice hned tak něco nepřekvapí."

„Zajímalo by mě, jak by vypadala v pořádném oblečení," nadhodil Harry.

„Taky už mě to napadlo," odpověděl Nicholas. „Pod tím rozcuchaným vrabčím hnízdem a hadry je docela pěkná a má moc hezké oči."

„Takže už jsme zapomněli na Abigail, co?" zeptal se Harry.

Nicholase okamžitě přešla veselá nálada. „Ne," řekl chladně.

„Promiň. Jen jsem se pokoušel o žert."

„No, tenhle se ti zrovna nepovedl," řekl Nicholas.

Harry si povzdechl. „Promiň." Pak se zase usmál. .Jen jsem si představil, jak by asi vypadala v těch šatech, které měly Margaret a Abigail tenkrát na té poslední večeři, víš, ty s těmi krajkami vpředu."

Nicholas nedokázal skrýt úsměv. „Myslíš ty s tím hlubokým výstřihem, o kterých moje matka říká, že jsou vysloveně nemravné?"

Harry mu úsměv oplatil. „No, Brisa má přece takový dlouhý, štíhlý krk a moc pěkné ruce..."

„Tak se mi zdá, že tady nejsem jediný, kdo zapomněl, koho vlastně hledáme," utrousil suše Nicholas.

Harry si povzdechl. „Myslím, že máš pravdu. Možná to je tou nudou. Ale kromě Brisy jsem se neohlídl za holkou od chvíle, kdy jsme posledně večeřeli s Margaret a Abigail. Určitě jsme od té doby na pár narazili, ale ty mi nestály ani za pohled."

Nicholas přikývl.

„Jedna věc by mě ale zajímala," dodal Harry.

„Co?"

„Proč si vybrala zrovna Marcuse a ne třeba mě?"

Nicholas se podíval na svého přítele a uvědomil si, že svou otázku myslel žertem jen zpola.

Najednou hlídka ve strážním koši vykřikla: „Kapitáne! Vidím ve vodě lidi!"

„Kde?" zakřičel Amos.

„Tři čárky od přídě na pravoboku!"

Amos se rozběhl k přídi a v okamžiku, kdy tam dorazil, už měl za zády Nicholase, Harryho a polovinu posádky. Všichni pozorovali lidská těla pohupující se na hladině. Amos si málem odplivl. „Otrokáři," zavrčel se špatně skrývaným vztekem. „Ty, kteří zemřou, hodí přes palubu žralokům."

.Jeden z nich žije!" zakřičela hlídka.

Amos se otočil a zařval: „Okamžitě spusťte člun! Vylovte toho, co přežil. Otočte loď proti větru, pane Rhodesi!"

Loď se začala obracet a zpomalovat, zatímco námořníci spouštěli člun. Pak začali lednici veslovat k plovoucím tělům a jedinému přeživšímu. Hlídka najednou vykřikla: „Žraloci!"

Amos se podíval směrem, kterým námořník ukazoval, a zahlédl, jak vodu prořezává hřbetní ploutev. „Hnědá špička; je to lidožrout."

„Támhle je další," řekl Harry a ukázal o něco dál.

„Dokáží se dostat včas k tomu, co přežil?" zeptal se Nicholas.

„Ne," odpověděl Amos. „Možná je tu ještě šance, pokud se rozhodne sežrat nejdřív někoho z mrtvých. Žraloci jsou v tomhle dost nevyzpytatelní. Klidně kolem vás budou hodinu kroužit nebo se na vás vrhnou hned, jak dopadnete do vody. Člověk nikdy neví." Potřásl hlavou.

Calis řekl: „Možná bych je mohl trochu rozptýlit." Sundal z ramene luk, vytáhl z toulce dlouhý šíp a nasadil jej na tětivu. Zamířil na žraloka, který byl nejblíž lodi, a vystřelil. Šíp se železným hrotem prosvištěl vzduchem a zasáhl dravce těsně pod ploutví. Z poraněného místa se vyřinula krev.

Tři žraloci se okamžitě odvrátili od plovoucích těl a zamířili přímo ke krvácejícímu dravci, který sebou bolestně házel.

Amos řekl: „Šťastná rána. Žraloci mají tuhou kůži. Je to jako prostřelit šípem brnění."

Calis uvolnil tětivu na luku, a aniž by se chvástal, řekl:

„S tímhle nemělo štěstí nic společného."

Mezitím námořníci vtáhli toho, který přežil, do člunu a začali veslovat zpátky k lodi. Amos zavolal: „Připravte nosítka!"

Ve chvíli, kdy člun přirazil k boku *Dravce*, byli už připraveni čtyři lodníci s nosítky a dvěma lany. Spustili je a několik dalších jich slezlo po boku lodi dolů k hladině, aby pomohli vytáhnout zraněného muže na palubu.

Když ho dopravili nahoru, byl u něho jako první Anthony. Pozorně si muže prohlédl, nadzvedl mu oční víčko a přiložil ucho k jeho hrudi. Přikývl a řekl: „Odneste ho do podpalubí."

Amos pokynul dvěma mužům, aby zraněného zvedli a odnesli ho do kajuty posádky, a obrátil se k prvnímu důstojnkovi, který stál u kormidla. „Vraťte loď zpátky na kurs, pane Rhodesi!" zavolal.

„Ano, kapitáne," odpověděl důstojník. Amos se poškrábal ve vousech. „Jestli jeden z nich ještě žil..." „Tak nemůžeme být moc daleko za nimi!" dokončil za něho

Nicholas. Amos přikývl. „Nanejvýš dva dny." Rychle počítal a pak

řekl: „Pokud se nepletu, tak bychom se k nim někdy zítra za soumraku měli přiblížit na dohled." V očích mu probleskl divoký výraz a Nicholas se nemusel ptát, na co myslí. Až Amos dostane do ruky lidi, kteří vydrancovali Crydee, poteče krev.

Nicholas, Mareus a ostatní čekali na palubě, zatímco se slunce sklánělo k západu. Amos s Nakorem a Anthonym byli v podpalubí, kde pečovali o muže, kterého vytáhli z moře. Strávili tam většinu dne a ještě pořád nikdo nevěděl, jak to s trosečníkem vlastně vypadá.

Nakonec se Amos objevil na palubě a pokynul Nicholasovi a jeho bratranci. Poodešli stranou od ostatních, kteří stáli na přídi. „Ještě pořád žije, ale jen taktak," řekl admirál.

„Kdo je to?" zeptal se Mareus.

„Říká, že se jmenuje Hawkins a pracoval jako učedník u koláře v Carsu."

„Takže přece jen *byl* na té černé lodi!" řekl Nicholas.

Amos přikývl. „Tvrdí, že než jsme ho vylovili, byl ve vodě dva dny. Za úsvitu házou ty, kteří jsou mrtví nebo tak nemocní, že by cestu nepřežili, přes palubu zároveň s odpadky. Chytil se kusu dřevěné bedny a vlastně jen díky tomu přežil. Má suchý kašel a Anthony si myslí, že ho právě proto hodili přes palubu. Je to zázrak, že ještě pořád žije."

Nicholas řekl: „A co děvčata?"

„Jen řeči. Po první noci na moři je odvedli od ostatních vězňů, takže sice ví, že byly na palubě, ale jinak je od té doby vůbec neviděl. Prý od někoho zaslechl, že se jeden námořník zmínil, že je drží v lepších kajutách, protože jsou urozené, ale jinak neví nic."

„Dohoníme je dřív, než doplují do svého domovského přístavu, admirále?" zeptal se Mareus.

Amos přikývl. „Ano, pokud nejsme blíž k pevnině, než si myslím." Chvíli sledoval, jak slunce zapadá za obzor. „Barva vody je tady o hodně tmavší; jsme nad hloubkou," řekl pak. Podíval se na nebe a dodal: „Ale nemám sebemenší představu, kde asi tak můžeme být. Hvězdy jsou tady postavené úplně jinak, než si pamatuju. Během

posledního měsíce některé známé zmizely za severním obzorem a na jižní obloze se vynořily nové. Pokud mě paměť neklame, co se té mapy týče, máme před sebou ještě kus cesty, než dorazíme do přístavu našeho přítele."

„To bude pěkně dlouhá cesta," podotkl Mareus.

„Myslím, že od Krondoru až k té pevnině na mapě to byly zhruba čtyři měsíce plavby. Teď už jsou to nejmíň dva měsíce, co jsme vypluli ze Svobodného přístavu, a myslím, že než uvidíme další zemi, uběhnou ještě tak dva týdny," řekl Amos. Pak potřásl hlavou. „Pokud se samozřejmě Anthony nesplete v určování kursu." Sklopil oči k palubě, jako by mezi jejími prkny mohl vidět zraněného muže z Carsu. „A náš polomrtvý přítel dole dokazuje, že přinejmenším tuhle magii Anthony ovládá."

„Budeme mít problémy s návratem?" zeptal se Nicholas.

Amos zavrtěl hlavou. „Pokud bude vát příznivý vítr, dokážu se vrátit zpátky po kursu. Každý večer si zapisuju odhad rychlosti a směru a dělám to už dost dlouho na to, abych se na své odhady mohl spolehnout. Hvězdy se možná změnily, ale já už si vyznačil nové a vím, kdy v noci vycházejí. Možná to bude trochu těžší, ale až se budeme vracet, určitě se trefíme někam mezi keshanský Elarial a Crydee."

Vrátil se na přední palubu a bratranci zůstali sami se svými myšlenkami.

Na palubu vystoupil Anthony a tvářil se vyčerpaně a ustaraně. Za ním vyšel z podpalubí Nakor. „Jak mu je?" zeptal se

mága Nicholas.

„Není na tom nejlíp," řekl Anthony. Trpce dodal: „Ti otrokáři svou práci znají. I kdyby se z toho vzpamatoval, nikdy už to nebude ten zdravý člověk jako dřív. To už prostě po tom, co prožil v kajutách pro otroky, není možné."

„Kdy budeme vědět, jestli to přežije?" zeptal se Nicholas.

Anthony si s Nakorem vyměnil pohled a řekl: „Pokud vydrží tuhle noc, bude mít docela slušnou naději."

Nakor pokrčil rameny. „Myslím, že teď už je to jen na něm."

„Tomu nerozumím," řekl Nicholas.

„Já vím," řekl malý Isalánec. „Kdybys tomu rozuměl, už dávno by tě nebolela noha."

Mužík vzal Anthonyho za loket a odvedl ho na druhý bok lodi, aby spolu mohli hovořit o samotě. Nicholas se podíval na Harryho; ten pokrčil rameny a řekl: „Pojďme si zacvičit." Tasil šavli a dodal: „Jestli tu loď brzy dohoníme, chci být ostrý stejně jako tahle čepel."

Nicholas přikývl; vyznačili si na palubě kruh a dali se do boje.

Nakor chvilku mladíky sledoval a pak řekl: „Vedl sis docela dobře, mágu." Anthony, kterého léčení očividně vyčerpalo, si přejel rukou po tváři. „Díky. Ale není mi tak docela jasné, co jsi tam dole dělal ty."

Nakor pokrčil rameny. „Pár triků. Někdy to není jen tělo, co je třeba léčit. Pokud se budeš dívat pozorně, všimneš si v těle i jiných věcí. Mluvil jsem s jeho duchem."

Anthony se zamračil. „Teď mluvíš jako nějaký kněz."

Nakor divoce zavrtěl hlavou. „Ne, ti mluví vždycky o duši." Mužík chvíli vypadal, jako by nedokázal najít slova pro to, co chce vyjádřit, a pak řekl: „Zavři oči."

Anthony ho poslechl.

„Tak, a teď mi řekni, kde je slunce."

Anthony ukázal směrem k přídi.

„Ach jo," vzdychl Nakor se znechuceným výrazem na tváři. „Ptám se tě na to, kde ho cítíš."

„Na tváři."

„Tohle nemá cenu," řekl Nakor, kterého Anthonyho odpověď rozmrzela ještě víc. „Tihle mágové. Na Hvězdně ti vymyli mozek a nacpali ti do něj samé nesmysly."

Anthony si s tímto malým mužíkem obvykle povídal rád, ale teď byl příliš unavený. .Jakými nesmysly?"

Nakor se zamračil, jako by o něčem přemýšlel, a nakonec řekl: „Kdybys byl slepý, poznal bys, kde je slunce?"

„To nevím," odpověděl Anthony.

Loď se zachvěla, jak se na Amosův příkaz natáčela po větru. „Slepci dokážou cítit teplo slunce na tváři a ‚dívat se' na něj," řekl Nakor.

„V pořádku. To připouštím," odpověděl Anthony.

„To je od tebe hrozně pěkné," utrhl se na něho Nakor. „Teď zavři oči znovu." Anthony ho poslechl. „Cítíš slunce?"

Anthony se obrátil tváří k přídi a řekl: „Ano. Takhle hřeje nejvíc."

„Dobře, konečně se někam začínáme dostávat." Pak se mága s úsměvem zeptal: „A jak to slunce cítíš?"

„No..." řekl Anthony. Zatvářil se překvapeně. „Já nevím. Prostě ho cítím."

„Ale je tam." Nakor ukázal na oblohu, na níž stálo odpolední slunce.

„Hřeje," řekl Anthony.

„Aha," poznamenal Nakor s úsměvem. „A co vzduch, ten cítíš?"

Anthony řekl: „Ne... totiž, cítím třeba vítr."

„Takže vzduch nevidíš, ale cítíš ho?"

„Někdy."

Nakor se usmál. „Takže: pokud jsou na světě věci, které sice nevidíš, ale věříš tomu, že existují, dokážeš připustit, že jsou i věci, které ani necítíš, ale přesto existují?"

Anthony se zatvářil zmateně. „Myslím, že ano."

Nakor se opřel o zábradlí a sňal z ramene batoh, který nikdy neodkládal. Otevřel ho a vytáhl pomeranč. „Chceš?"

Anthony si ovoce vzal a zeptal se: .Jak tohle děláš?"

„Co?"

„Vždycky tam máš nějaké pomeranče. Od chvíle, kdy jsme

vypluli z Crydee, jsme na moři už skoro čtyři měsíce a já nikdy předtím ani neviděl, že by sis nějaké kupoval."

Nakor se usmál. „To je jen –"

„Já vím, je to trik, ale jak ho děláš?"

Nakor řekl: „Ty bys tomu mohl klidně říkat magie."

Anthony zavrtěl hlavou. „Ale ty ne."

„Magie neexistuje," trval na svém Nakor. „Podívej se, už jsem ti to říkal jednou: jsou věci, které sice nevidíš, ale přesto existují." Máchl rukou ve vzduchu. „Když udělám tohle, ucítíš vzduch." Pak si zamnul ruce. „Ale když to udělám takhle, necítíš nic."

Rozhlédl se po mořské hladině a řekl: „Vesmír je utvořeny ze strašně zvláštního materiálu, Anthony. Nevím sice, co je to za materiál, ale je to něco podobného jako slunce nebo vítr. Někdy to můžeš cítit a někdy s tím můžeš dokonce pohnout."

To Anthonyho zaujalo. „Pokračuj."

„Už jako malý kluk jsem uměl všelijaké triky. Věděl jsem, jak dělat různé věci, které lidi v mé vesnici dokázaly pobavit. Měl jsem se stát sedlákem stejně jako otec a bratři, ale jednoho léta procházel naší vesnicí potulný čaroděj, který prodával mastí a lektvary. Nebyl to sice moc dobrý mág, ale mně se líbily ty triky, které dělal. Ještě v noci jsem odešel z otcova domu, šel za ním a ukázal mu nějaké své triky. Zeptal se mě, jestli bych se nechtěl stát jeho učedníkem. A tak jsem s ním odešel a už nikdy jsem svou rodinu neviděl.

Zůstal jsem s ním spoustu let, až jsem zjistil, že už umím lepší triky než on a že mi to jde lip. A tak jsem vyrazil hledat svůj vlastní osud." Vrazil palec do pomeranče a odtrhl kus slupky. Pak se do ovoce zakousl a chvíli žvýkal, než pokračoval. „O pár let později jsem všechnu tu kašpařinu kolem magie hodil za hlavu, protože jsem zjistil, že dokážu dělat své triky bez zpívání a házení prášků do ohně, bez obrázků v hlíně a podobných nesmyslů. Prostě jsem dělal svoje triky."

„Jak?"

„Nevím." Usmál se. „Víš, já si myslím, že třeba takový Pug je strašně chytrý chlap – a to ne proto, že je mocný, ale hlavně proto, že ví, kolik toho ještě neví. Chápe, že už dávno překročil stín svého výcviku." Nakor jedním okem zamžoural na Anthonyho. „Myslím, že ty by ses taky dokázal zbavit svého výcviku, pokud bys jen pochopil jedinou věc."

„Co to je?"

„Žádná magie neexistuje. Je tu jen tenhle materiál, ze kterého je utvořený vesmír, a magie je jen slovo, které míň osvícení lidé používají pro práci s tímhle materiálem."

„Porad tomu říkáš .materiál'. To pro tenhle magický živel nemáš nějaké jméno?"

„Ne." Nakor se zasmál. „Vždycky jsem to bral jen jako materiál – a nemá to s magií nic společného." Znovu si ukousl z pomeranče a zároveň zvedl ruku a držel u sebe ukazováček s palcem tak blízko, jak to jen šlo, aniž by je spojil. Pak s plnou pusou řekl: „Představ si takhle úzký prostor. Teď si představ poloviční. Pak ještě jednou tak menší a ještě jednou tolik. Dokážeš si představit něco tak malého?"

„Myslím, že ne," připustil Anthony.

„Moudrý muž ví, kde leží hranice jeho schopností," řekl Nakor a jeho úsměv se ještě víc rozšířil. „Ale i tak:

představ si ten prostor a představ si, že jsi v něm – a ten prostor ti připadá velký, větší než největší místnost v paláci. Pak si znovu představ tu vzdálenost mezi palcem a ukazováčkem." Znovu zvedl ruku. „Začni znovu a pak to udělej ještě jednou. Ten poslední prostor bude opravdu malý – a přesně tam je ten materiál."

„To je hodně malá velikost," připustil Anthony.

„Pokud bys ho mohl vidět, tak by ti ta vrstvička připadala hodně tenká."

„A jak jsi ten materiál objevil?"

„Jako malý kluk jsem dokázal dělat spoustu věcí, ty svoje triky. Byl jsem strašně neposlušné děcko, rozléval jsem na dálku vědra na podlaze a vynášel kočku na střechu silou vůle. Můj otec, který byl v naší vesnici dost důležitý muž, poslal do města Šing Lai pro mnicha řádu Dav-lua, kterému tady v Království říkáte Banath. Ten byl v naší provincii známý jako Šprýmař. Otec byl přesvědčený, že mě posedl démon nebo zlý duch. Obtiskl jsem tomu mnichovi na zadek značkovací železo na dobytek a byl jsem odhalen. Mnich řekl otci, aby mi dal pořádný výprask; otec ho poslechl a pak mi poradil, abych se ve vlastním zájmu choval slušně. Většinou se mi to dařilo."

Ukousl si další kus dužiny a pokračoval: „V každém případě jsem zjistil, že dokážu dělat ty svoje triky jen díky tomu, že můžu pohybovat s materiálem."

Anthony potřásl hlavou. „Můžeš to naučit další lidi?"

„Právě to jsem se pokoušel vysvětlit těm zabedněncům na Hvězdně: naučit se to může každý."

Anthony zavrtěl hlavou. „Myslím, že kdybys to zkusil se mnou, nepodařilo by se ti to."

„Vždyť už se to učíš," zasmál se Nakor. „Je to tentýž materiál, se kterým jsem pracoval u toho muže v podpalubí. Ve všem je skrytá energie a tenhle materiál ji dokáže přenášet." Otevřel svůj batoh a podal ho

Anthonymu. „Sáhni dovnitř a vytáhni si pomeranč," vybídl ho.

Anthony strčil ruku do batohu a řekl: „Ale vždyť tam nic není!"

„Je to trik," řekl Nakor. „Zavři oči." Anthony ho poslechl. „Cítíš ten šev na dně batohu?"

„Ne."

„Zkus ho nahmatat. Je dost jemný, málokdo ho dokáže nahmatat hned. Soustřed se na nehet prostředníčku, zkus ho protlačit látkou. Cítíš to?"

Anthony se soustředil a pak řekl: „Myslím, že něco cítím."

„Tak. A teď tu látku jemně odhrň na stranu a sáhni směrem ke mně."

„Myslím, že jej ztrácím..." řekl Anthony. „Á, už to mám."

„Jakmile odhrneš tu látku na stranu, natáhni ruku a pod prsty ucítíš pomeranč."

Anthony to udělal a dotkl se slupky ovoce. Vytáhl pomeranč ven a otevřel oči. „Takže je to přece jen trik."

Nakor mu vzal ovoce z ruky a pokývl směrem k batohu. „Prohlédni si ho."

Anthony pečlivě prohmatal těžkou plstěnou látku a nakonec řekl: „Žádné falešné dno tam není." Prozkoumal dno batohu a dodal: „A necítím ani žádný šev."

„Taky tam žádný není," pokýval hlavou Nakor se smíchem. „Odsunul jsi stranou vrstvu materiálu a našel jsi malý průchod na jiné místo."

„Kam?"

„Do skladiště v Ashuntě, kde jsem kdysi pracoval. Patří obchodníkovi s ovocem a tvoje ruka se ocitla přímo nad velkou bednou, ve které skladuje pomeranče."

Anthony se zasmál. „Takže takhle to děláš. Je to Trhlina!"

Nakor pokrčil rameny. „Myslím, že ano. Nevím. Pokud o nich něco vím, tak Trhliny se přece jen chovajítrochu jinak. Je to spíš jen prasklina v materiálu."

„Ale proč obchodník s ovocem? Proč ne nějaká pokladnice?" „Protože když jsem to dělal poprvé, napadlo mě jen tohle

a od té doby už se mi to nepodařilo."

„Chybí ti ukázněnost," poznamenal Anthony.

„Možná, ale tvoje zaříkání není nic jiného než navádění mysli na ovládání materiálu. Jen nevíš, že děláš zrovna *tohle*. Myslím, že Pug už to zjistil. Vůbec se nenechá svazovat Vyšší stezkou, Nižší stezkou, touhle nebo támhletou stezkou a všemi těmi nesmysly. Ví, že je třeba jen natáhnout ruku, dotknout se materiálu a použít ho."

Anthony se znovu zasmál. „A nechybí tomu obchodníkovi ty pomeranče?"

„Je to opravdu velká bedna a já si jich beru jen pár denně. A ten obchodník tam má dělníky jenom dvakrát týdně. Jediný problém mám s tím, když musím něco schovat do batohu tak, aby to při prohlídce nikdo nenašel. Kdysi jsem si do té bedny ukryl pár zlaťáků. Myslím, že druhý den z toho skladiště odcházel jeden strašně šťastný dělník."

Anthony právě chtěl něco říct, když hlídka v koši na hlavním stěžni vykřikla: „Loď na obzoru!"

„Kde?" zakřičel Amos z přední paluby.

„Přímo před přídí, kapitáne."

Amos přeběhl na příď, kde už stáli námořníci a upírali zrak

před sebe. „Tam!" ukázal Calis.

Nicholas zamžoural proti zapadajícímu slunci a přímo na obzoru zahlédl malou černou tečku. .Jsou to oni?" zeptal se.

Amos řekl: „Jsou, pokud si je náš přítel Anthony nespletl s jinou lodí."

„Kdy je doženeme?" zeptal se Harry.

Amos si zamnul bradu. „Těžko hádat. Uvidíme, na jakou vzdálenost se k nim přiblížíme během noci – ráno budeme chytřejší."

Obrátil se k zádi a zakřičel: „Chci dnes v noci na přídi jednu hlídku navíc, pane Rhodesi. Bude dávat pozor na světla."

„Ano, kapitáne," odpověděl první důstojník.

„Takže teď musíme čekat," oznámil Amos těm, kdo stáli kolem něho.

Kapitola dvanáctá

NEŠTĚSTÍ

Hlídka ve strážním koši ukázala dopředu.

„Loď na obzoru!"

„Kde?" zakřičel Amos.

„Přímo před přídí, kapitáne!"

Amos stál spolu s ostatními na přídi, sotva slunce vyšlo nad východní obzor. Na západě se převalovaly těžké kotouče mlhy, ale několik minut poté, co černou loď zahlédla hlídka, řekl Calis: „Vidím ji."

„Máš lepší oči než já, elfe," zabručel Amos.

Calis neřekl nic, ale na rtech mu pohrával lehký úsměv nad tím, že byl nazván elfem. Pak ukázal: „Tamhle!"

V modrošedém jitřním světle spatřili osamocenou tečku; trup a plachtoví v ní mohly poznat jen oči námořníků, kteří celý svůj život strávili na rozlehlých plochách oceánu. „Zatraceně," zaklel Amos. „To jsme si moc nepomohli."

„Jak dlouho ještě?" zeptal se Marcus.

Amos se obrátil a vykročil k žebříku na hlavní palubu. „Tímhle tempem nám bude trvat nejmíň týden, než ji doženeme." Rozhlédl se. „Tři čárky na pravobok, pane

Rhodesi!" zařval. Ze síly a tónu jeho hlasu bylo patrné, že si nejen přeje, aby ho bylo slyšet, ale potřebuje si rovněž vybít vztek. „Seřídit plachty! Chci, aby dostala tolik větru, kolik jen při tomhle kursu může!"

„Ano, kapitáne," odpověděl první důstojník a námořníci, aniž by čekali na přímý rozkaz, vyskočili a začali šplhat po provazových žebřících do lanoví, aby seřídili horní plachty. Ti, kteří zůstali na palubě, natáčeli spodní plachty do větru, aby z lodi vymačkali co největší rychlost.

Nicholas se na hlavní palubě připojil k Amosovi. „Myslel jsem, že jsme rychlejší, Amosi."

„Taky jsme," odpověděl admirál, zatímco šplhal po dalším žebříku na ubytovací palubu. „Ale naše loď je úplně jinak stavěná. Tamta pluje nejrychleji na zadní vítr. My jsme při správně nastavených plachtách daleko rychlejší při mírně bočním větru, ale na stejném větru jako oni, no – jsme sice rychlejší, ale ne o moc."

„A co kdybychom se jim pokusili odříznout cestu a přiblížili se k nim z boku? Pak by to bylo jednodušší, ne?"

Amos se usmál. „Tohle nejsou žádné závody veslic v zálivu, Nicky. Kolem nás je pořádný kus oceánu, a než bychom dopluli na místo, kde bychom si mysleli, že ta loď je, mohl by její kapitán klidně změnit kurs a být míle daleko. Ne, budeme je muset stíhat po kýlové čáře."

„A stíhání po kýlové čáře je vždycky nejtěžší," zopakoval Nicholas starou námořnickou poučku.

Amos se zasmál. „Kdo ti to řekl?"

Nicholas se usmál. „Říkal jsi to vždycky, když jsi nám vyprávěl o tom, jak jsi s otcem a matkou utíkal z Krondoru a Jocko Radbum se vás pokoušel dostihnout."

Amos mu úsměv oplatil. „No to mě podrž! Tak ty jsi všechny ty moje historky opravdu poslouchal!" Popadl levou rukou Nicholase kolem ramen a pravačkou mu uštědřil přátelskou ránu do žaludku. „Teď budeš můj

nejmilejší vnouček," řekl pak. Odstrčil ho stranou a dodal: „A teď zmiz z mé velitelské paluby a nevracej se, pokud ti to jako kapitán nepřikážu. *Vaše Výsosti."*

„Ano, kapitáne," řekl Nicholas se smíchem. Sestoupil z ubytovací paluby a byl Amosovi vděčný za to, že ho na chvíli vytrhl z napětí.

Vrátil se na příď a zjistil, že tam všichni ještě stojí s očima upřenýma na malou černou tečku daleko vpředu. Calis s Marcusem stáli nehybní jako sochy, zatímco Harry si pobrukoval nějakou melodii. Brisa položila jednu ruku na Marcusovo rameno, ale nezdálo se, že by si toho všiml. Nakor s Anthonym se opírali o zábradlí.

Nicholas se zahleděl do Anthonyho tváře. Mág se tvářil soustředěně, jako by se pokoušel něco na vzdálené lodi rozeznat.

Margaret se zachvěla. Abigail vstala ze své pohovky, přešla ke své přítelkyni a posadila se na postel. „Jsou to..." řekla.

Margaret přikývla. „Anthony," zašeptala. V očích se jí zaleskly slzy.

Abigail se k ní naklonila a vzala ji za ruku. „Co je?"

Margaret spolkla slzy a řekla: „Nevím, ale ten pocit..." Potřásla hlavou a usmála se. „Nedokážu ho popsat. V tom, jak na mě Anthony myslel, něco bylo, nic víc."

Podle toho, jak se Abigail zatvářila, bylo jasné, že nepochopila. Vstala, přistoupila k okénku a vyhlédla ven na hladinu oceánu. „Jsou tam někde vzadu," řekla tiše.

Margaret se postavila vedle ní. „Ano." Pak přimhouřila oči. „Tamhle!" řekla, pokoušejíc se ovládnout své vzrušení. „Ta malá černá tečka!"

Abigail dlouhou chvíli sledovala obzor, a pak konečně řekla: „Vidím je. Jsou to oni!"

Dívky upíraly oči na malou loď v dálce, jako by ji mohly pohledem popohnat. Zůstaly u okénka celou hodinu a pokoušely se rozeznat nějaké podrobnosti, prapor nebo plachtu, dokud je nevyrosil zvuk kroků zvenčí. Margaret zavřela okno a ve chvíli, kdy se dveře otevřely a vešel do nich Ardžuna se Sadžim, už seděly. „Dobrý den, dámy," řekl Ardžuna chladně.

Posadil se na pohovku, zatímco Sadži zůstal stát. „Takže, lady Margaret," řekl Ardžuna, „co byste mi mohla říct o městě Sethanonu?"

Už celé tři dny hlídky pozorně sledovaly loď před sebou. Každého jitra spěchal Nicholas s ostatními na příď, aby se dozvěděli, o kolik se během noci přiblížili k nepříteli. Teď už mohli zřetelně rozeznat plachty a křivku trupu. Byla to obrovská loď a plula oceánem jako honosná královna, ale muži na *Dravci* na ní nic krásného neviděli.

V půli dopoledne hlídka zavolala: „Mění kurs, kapitáne!"

„Jakým směrem?" zakřičel Amos.

„Na levobok!"

Amos řekl: „Stočte mírně na levobok, pane Rhodesi."

Nicholas z přídě zavolal: „Co to dělá?"

Amos zavrtěl hlavou, že neví. Pak zakřičel na hlídku: „Dávej pozor na útesy!" Obrátil se k prvnímu důstojníkovi. „Přidejte další hlídky na příď a do lanoví, pane Rhodesi."

Během několika minut stálo na přídi několik lodníků a další vyšplhali k ráhnům. Sledovali hladinu moře a dávali pozor na změny barvy vody, které by prozrazovaly mělčiny a útesy. Amos řekl: „Vrátíme se na její kurs, pane Rhodesi. Pokud proplouvá mezi mělčinami, mohla by nás provést."

„Voda mění barvu, kapitáne!" zakřičel muž na přídi.

Amos k němu přiběhl a vyklonil se přes zábradlí tak daleko, že ho Nicholas raději uchopil vzadu za opasek.

„Mělčina," řekl Amos a stáhl se zpátky na palubu, „ale dá se proplout."

Ostatním, klen se shromáždili kolem, pak oznámil: .Myslím, že za chvilku uvidíme zemi. Možná to budou nějaké ostrovy, možná ten světadíl, který jsem viděl na mapě." Zavolal na hlídku: „Sleduj záď té lodi! Kdyby začali podkasá vat plachty nebo měnit kurs, zařvi!"

„Ano, kapitáne."

Amos pokynul Nicholasovi a jeho společníkům, aby k němu přistoupili blíž. „Tady Ghuda má jako voják nejvíc zkušeností, takže vám radím, abyste se ho drželi." Podíval se na Nicholase, Marcuse a Harryho a pokračoval: „Nebuďte do toho moc hr a nezkoušejte zabít všechny sami. Je to zatraceně velká loď a kromě obvyklé posádky na ní může byt ještě stovka ozbrojených mužů." Ohlédl se přes rameno na posádku, která pracovala na palubě a dodal: „Moji chlapi jsou stejně tvrdí jako dobří, takže se o sebe dokážou postarat." Znovu se zahleděl na vzdálenou loď. „Tahle situace se může hodně rychle změnit. Jestli budou chtít brzdit větrem, můžeme u nich být cobydup a boj může vypuknout každou chvíli. Hodně štěstí."

Obrátil se a odešel; Nicholas se otočil ke Ghudovi. Starý žoldnéř řekl: „Už jsem kdysi u maríny sloužil." Zahleděl se přes Harryho rameno na vzdálenou loď a pokračoval: „Je to pořádně velká čubka a palubu má o hodně výš než my. To je špatné. Buď se můžeme přehoupnout na palubu na lanech ze stěžňů nebo vylezeme po lanech na hákovacích kotvicích. Přehoupnutí by bylo rychlejší. Ale ti, kteří se tam dostanou jako první, budou muset nějakou chvíli bránit zábradlí, aby tam mohli vylézt ostatní a nikdo jim cestou nerozbil hlavu. Držte se pohromadě a sledujte záda ostatních, protože tam nebude žádná bitevní linie. Kterýkoli z nich se vám může kdykoli vynořit za zády." Nakorovi a Anthonymu řekl: „Bude nejlepší, když vy dva

zůstanete o něco pozadu, abyste se mohli později postarat o zraněné."

„Znám pár triků, které by nám mohly pomoct," řekl Nakor.

„O tom nepochybuji," utrousil Anthony suše, ale na Ghudův návrh souhlasně přikývl.

Ghuda se teď otočil ke Calisovi a Marcusovi. „Pokud jde o vás dva, bylo by nejlepší, kdybyste se vy šplhali, do lanoví a stříleli. Dávejte si ale pozor, protože jestli jsou na té lodi strážní, budou mít nejspíš v lanoví muže s kušemi."

„Naše dlouhé luky dokáží dostřelit mnohem dál než kuše," řekl Calis.

Marcus přikývl. „Jestli tam budou chlapi s kušemi, dostaneme je dřív, než se přiblížíme na jejich dostřel."

Pak Ghuda řekl všem: „Vím, že to bude těžké, ale snažte si co nejvíc odpočinout. Až ta bitva začne, budete muset být tak rychlí, jak to jen půjde, a čím je voják unavenější, tím více chyb dělá." Sedl si na prkna paluby, opřel se zády o zábradlí, zabalil se do kabátu a v příští chvíli už spal.

Harry s Nicholasem poodešli od starého vojáka a Harry řekl: „Jak tohle dokáže?"

Marcus souhlasně přikývl. „Nejde do takové akce poprvé, takže ho nic nemůže překvapit."

„Možná," odpověděl Harry, „ale stejně nechápu, jak si dokáže prostě takhle sednout a usnout."

„Ty jsi v Crydee dělal totéž," podotkl Nicholas.

V tom s ním Harry musel souhlasit. Když si vzpomněli na vyčerpání, které zažili – a jež zdánlivě nemělo konce –, zatímco pomáhali těm, kdo přežili masakr, všichni vystřízlivěli. Ani Brisa, stojící mlčky stranou, neměla v zásobě žádný žert nebo komentář.

Nicholas se podíval na vzdálenou loď a uvažoval o tom, co je čeká, až vtrhnou na její palubu. Pak ale pustil z hlavy

nepříjemné myšlenky a vrátil se do své kajuty, aby se pokusil trochu si odpočinout.

Margaret otevřela okno. Koutkem oka zahlédla pohyb a stáhla se zpátky do kajuty dřív, než ji mohl zpozorovat obyvatel vedlejší místnosti. Přitiskla si ukazováček na rty, aby Abigail zůstala zticha, a poslouchala.

Zaslechla Ardžunův hlas, hovořící stejně jako ten podivný hadí tvor řečí, v níž se mísily hrdelní a syčivé zvuky. Tvor muži odpovídal, a pokud mohla Margaret soudit z tónu jeho hlasu, nebyl spokojen.

Abigail k ní přistoupila a podívala se z okna. Loď, která je pronásledovala, byla už teď zřetelně vidět, a i když se Abigail v podobných věcech příliš nevyznala, poznala i ona, že je to loď z Království. Šeptem se zeptala: „Kdy se pokusíme utéct?"

Margaret zavrtěla hlavou a natáhla ruku, aby zavřela okénko. Pak rovněž šeptem odpověděla: „Myslím, že by to bylo nejlepší někdy těsně po svítání. Jestli se budou přibližovat pořád takhle rychle, tak to zkusíme. To už by mohli byt jen necelou míli za námi a my bychom k nim měly doplavat bez problémů."

Abigail sice nevypadala moc přesvědčeně, ale přikývla.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel Ardžuna. „Dámy," řekl a uklonil se svým podivným způsobem, který už tak dobře znaly. „Nepochybně jste si už samy všimly toho, že nás pronásleduje jiná loď. Přestože zatím nevyvěsila královskou vlajku, myslíme si, že pochází z vaší vlasti. Kdybychom si byli jisti, že patří ke Královskému námořnictvu, přehodili bychom jednoho zajatce jako varování přes palubu." Zdálo se, že ta nejistota Ardžunu rozčiluje. „Ale stejně tak to mohou být piráti ze Svobodného přístavu, a proto se musíme uchýlit k jiným opatřením. Ujišťuji vás, že ačkoli se vám záchrana může

zdát možná, ve skutečnosti tomu tak není. Ale obávám se, že se budeme muset pojistit proti tomu, abyste neprovedly nějakou hloupost." Pokynul rukou a dovnitř vešli dva muži. Protlačili se kolem dívek, vytáhli od pasu kladiva a velkými hřeby zatloukli rám okna.

„Jakmile se zbavíme těch, kteří nás pronásledují, opět vám dovolíme okna otevírat." Námořníci odešli z kajuty a Ardžuna zavřel dveře a nechal dívky o samotě.

„Co budeme dělat?" zeptala se Abigail.

Margaret si prohlédla hřeby a pokusila se jeden vytáhnout holýma rukama. Snažila se zachytit mezi prsty velkou hlavičku hřebu, ale nepovedlo se jí to. Vyčerpaně zaklela, rozhlédla se po kajutě a pak se vydala k malému stolku. Byl těžký, aby ho ani největší houpání lodi nepřevrhlo, ale k podlaze byl připevněn jen dřevěnými kolíčky. Margaret si klekla na postel a pokynula Abigail, aby se pokusila stůl zvednout z druhé strany. Stůl byl opravdu těžký; kousek ho neponesly a pak Margaret řekla: „Polož ho."

Vrátily stůl na místo a Margaret řekla: „Myslím, že bychom ho mohly zkusit prohodit oknem."

„Vyjde to?"

Margaret si prohlédla okno. „Pokud si nejdřív svlékneme šaty a pak rozbijeme okno tím stolem, mohly bychom rozbít dost skla a dřeva, abychom se dostaly skrz... Možná se přitom trochu pořežeme a potlučeme, ale nejspíš to dokážeme udělat dřív, než se nás pokusí zastavit."

Abigail to sice nijak nepřesvědčilo, ale přikývla.

Margaret se posadila, zavřela oči a snažila se ze všech sil zapomenout na ploutev, která prořezávala mořskou hladinu hned za lodí.

Calis stál na levé přední kobylici, svíral lano vedoucí k čelenu a upíral zrak kupředu. Slunce bylo stále ještě skryto

za východním obzorem a noc jen pomalu ustupovala predjitřnímu šeru. Calis měl ze všech nejostřejší zrak a na přídi byl ještě dřív, než se Nicholas probudil, aby pátral po nepřátelské lodi.

.Jsou ještě pořád před námi?" zeptal se Nicholas.

„Pořád," odpověděl půlelf. „O půlnoci zhasli všechna světla a změnili kurs, aby se nás zbavili, ale Anthony každou hodinu pomáhal kapitánovi s opravou směru."

Nicholas se pátravě zahleděl dopředu, ale neviděl vůbec nic. Uběhlo několik minut; Nicholas se najednou otočil a spatřil vedle sebe Marcuse. Poněkud stranou vzadu stál Harry a vedle něho Brisa, zabalená v přikrývce – ráno bylo chladné. Náhle se opřela o Harryho, který ji objal rukou kolem ramen. Na tváři měl přitom překvapený a potěšený výraz.

Čím dále se ocitali na jihu, tím bylo počasí teplejší a teplejší. Amos usoudil, že už přejeli rovník a nyní se nachází v pásmu, kde panuje časný podzim. Slyšel, že ve vzdálených krajích Keshanské konfederace mají roční období obrácená, ale ještě nikdy tak daleko na jihu nebyl.

Když slunce vystoupilo o něco výš nad východní obzor, ukázal Calis: „Tamhle!"

Nicholas se zahleděl do dáli a pak spatřil loď jako černou tečku proti temné šedi; teď už jasně viděl, jak vypadá: měla rozložitý trup s vysokou záďovou nástavbou a zadní vratiplachtou. Všechny plachty byly rozvinuty a nadouvaly se ve větru. Amos přešel na příď a chvíli loď sledoval. „Ale že je to pořádná vana, co?" prohodil.

„Kdy už?" zeptal se Marcus.

Amos vzal do úvahy vzdálenost a rychlost a po chvilce přemyšlení řekl: „Před polednem ji dohoníme."

„Země na obzoru!" zakřičela hlídka.

„Kde?" zahulákal Amos.

„Přímo před přídí!"

Všichni se zadívali dopředu, kde husté předjitřní šero pomalu ustupovalo jasu dne. Slunce stoupalo stále výš, ranní mlhy se rozplývaly a viditelnost se každou minutou zvětšovala. Vzduch se vyčistil, jako by někdo zvedl závoj, a ti, kdo stáli na přídi, za okamžik jasně zahlédli to, co pozoroval muž na vyvýšeném místě v hlídkovém koši. Amos zaklel. „Bohové! Jen se na to podívejte!"

Nad skalnatou pláží se tyčila obrovská kamenná stěna. V nejnižším bodu mohla mít nějakých třicet metrů, v nejvyšším možná třikrát víc, a vypadala jako gigantická zeď. V jitřním slunci odrážela její spodní část růžové a oranžové pablesky, zatímco horní okraj zářil jasnou žlutí.

Amos se otočil a zvolal: „Hlídky do ráhnoví! Žene nás to k mělčině!" Okamžitě se do lanoví vyšplhal tucet námořníků a začali se rozhlížet po písečných kosách a jiných nebezpečích mělkých vod.

Amos řekl: „Podívejte se!" a ukázal na skály jen několik set metrů na pravoboku. Nad vodou se neslo tiché šumění příboje. „Zatraceně. Dneska v noci jsme mohli nejmíň tucetkrát najet na písečnou kosu. Ruthia nás musí strašně milovat" „Chtějí nás zavést na útesy?" zeptal se Nicholas.

„Možná," odpověděl Amos. „Ale mají daleko větší ponor než my, takže tu nejspíš někde je bezpečný průjezd." Zavřel oči a řekl: „Pořád se pokouším vzpomenout si na tu zatracenou mapu, kterou mi ukazoval tvůj otec. Pokud mě moje stará paměť neklame, tak nám přímo před nosem leží světadíl, kterému se říká Novindus, a tohle by mělo být jeho severovýchodní pobřeží. Někde jižně od nás," řekl a ukázal přitom doleva, „myslím, že nějaký týden plavby by měl být poloostrov a za ním na severu zátoky nějaké město."

Nicholas se na mapu konečně začal trochu rozpomínat, ale pamatoval si ještě méně podrobností než Amos.

„Obrací, kapitáne," poznamenal Calis.

Anthony, který za nimi dosud mlčky stál, náhle řekl: „A je na ní něco –"

Nad jejich hlavami vybuchl obrovský oblak energie. Muž ve strážním koši bolestně vykřikl, vypadl ze svého místa a zřítil se do vody vedle lodi. Nicholas měl pocit, jako by jím proběhl mohutný blesk, který ho udeřil do hlavy a pokračoval tělem až do prken paluby. Nad klením a vyděšeným křikem posádky se rozlehlo vysoké Brisino zaječení. Nicholas se ohlédl a spatřil Ghudu s taseným mečem v ruce. I jinak klidný a rozvážný Calis se rozhlížel po neviditelném nepříteli.

Pak se povaha energie změnila. Nicholas cítil, jak ho po celém těle svědí kůže. Ozvalo se hlasité prásknutí a v lanoví se roztančily modré blesky.

Pak nastalo ticho.

Amos zamrkal a řekl: „Co se to..."

Loď se začala pomalu pohupovat ze strany na stranu. „To mě podržte!" vykřikl Amos a přeběhl k boku lodi. Podíval se dolů na hladinu. „Dostali jsme se do bezvětří," řekl.

„Ale jak je to možné?" zeptal se Nicholas., .Podívej!"

Amos se podíval na černou loď, která se od nich pomalu vzdalovala s napnutými plachtami a nakloněná na pravobok, jak v plné rychlosti zatáčela. „Tomu nerozumím."

„Je to utišující kouzlo," řekl Anthony.

„Leda tak utišující trik," zabručel Nakor. „Vytáhli vítr ze vzduchu kolem nás. Je to pěkná ohavnost."

Amos měl pocit, že ho klame zrak. Kolem jeho lodi se v kruhu o průměru patnácti metrů líně vlnilo naprosto klidné moře, zatímco za touto hranicí se na vlnách čeřených větrem vytvářely bílé hřebeny. Amos vztekle praštil pěstí do zábradlí. „Už jsme je skoro měli." Nadechl se a zavolal: „Spusťte člun, pane Rhodesi! Připravte tažná lana!"

„Myslíš, že nás z toho kouzla vytáhneš na laně?" zeptal se

Marcus. „Už jsem zažil bezvětří dřív," řekl Amos. „Někdy ti nic

jiného nezbyde."

Nicholas se otočil a podíval se na ostatní. Ozval se jen Ghuda. „Měli bychom si jít trochu odpočinout," řekl.

Ale Nicholas zůstal na svém místě na přídi a sledoval, jak se unikající lod neustále zmenšuje.

„Zastavili se," řekla Margaret.

„Cože?" zeptala se nevěřícně Abigail.

„Zaostávají za námi."

Abigail se podívala malými tabulkami okna a řekla: „Bohové, jen to ne!" V očích se jí znovu zaleskly slzy, ale ovládla nutkání rozplakat se. „Co budeme dělat?"

„Musíme jít hned teď!" řekla Margaret a začala se svlékat. Právě si rozepnula krajkový živůtek a chystala se spustit šaty na podlahu, když se dveře otevřely a do kajuty vešel Ardžuna.

„Dámy, doporučoval bych vám, abyste raději zůstaly oblečené, protože by to mohlo znervózňovat mé muže."

Pokynul rukou a dovnitř vstoupili dva rozložití, černě odění námořníci. Ardžuna řekl: „Budou vás nějakou dobu hlídat; tedy alespoň tak dlouho, dokud i někdo tak zbrklý jako vy, lady Margaret, neuzná, že plavat ve vodě přeplněné žraloky není zrovna nejpříjemnější způsob, jak strávit dopoledne. Pak odstraní hřeby a vy si znovu budete moci v kajutě větrat." Usmál se, otočil se a odešel. Abigail se posadila na postel a podívala se na svou přítelkyni. Margaret na ni přátelsky kývla a usmála se, protože věděla, že dívka ze všech sil bojuje sama se sebou, aby se nevzdala a nezhroutila se v slzách. Margaret si pomalu zašněrovala

živůtek svých šatů a oknem přitom sledovala loď, která se neuvěřitelně rychle zmenšovala.

Brisa si rozzlobeně odfrkla. „Tak tomuhle vy říkáte *utišující* kouzlo?" Rozhlédla se po svých společnících a dodala:

„Ten kravál se nedá vydržet!"

Nicholas s Harrym si vyměnili soucitné pohledy. Chápali, jak se asi dívka musí cítit. Během několika minut po tom, co jim kouzlo vzalo vítr z plachet, si všichni uvědomili tisíce zvuků, které nikdy předtím nezaslechli. Za plného větru vnímali snad jen drnčení napnutého lanoví, zvuk, s nímž příď lodi prořezávala hladinu, a kroky námořníků po palubě.

Teď visela lana zplihle z ráhen a plachtoví pleskalo o stěžně. Loď se líně houpala na mírných vlnách. Prkna a trámy se napínaly a ohýbaly s ostrým skřípěním a vrzáním. Na volných lanech se s vysokým pískotem přesouvaly stovky kladek, narážely do stěžňů, ráhen a do sebe navzájem. A kromě skřípění dřeva a nárazů kovu o kov byl pořád slyšet příboj na vzdáleném pobřeží.

Veslaři už táhli loď na laně skoro pět mil, ale situace se nezlepšovala. Nakor usoudil, že se ‚trik' drží lodě a ne prostoru kolem ní a nemohl přijít na způsob, jak jej odstranit. Jediné, co k tomu řekl, bylo: „Je to zatraceně dobrý trik."

Celý zbytek dne sledovali, jak jim černá loď mizí před očima. Amos nařídil vystřídání veslařů ve člunu, a zatímco veslovali zpátky k lodi, aby vystoupili, plul trojstěžník s proudem. Admirál klel a přecházel po ubytovací palubě jako šelma v kleci. Pak se připojil k Nicholasovi a ostatním na přídi. „Nemůžeš s tím něco udělat?" zeptal se Nakora.

Drobný mužík pokrčil rameny a řekl: „Když o tom budu hodně dlouho přemýšlet, tak možná na něco přijdu. A možná taky ne. Těžko říct."

Anthemy řekl: „Je tu jedno kouzlo, které jsem se sice učil, ale zatím ještě nikdy nepoužil: kouzlo ovládání počasí. Možná ale nebude fungovat."

Amos se na něho podezíravě podíval. „Co ještě?" zeptal se.

„Je nebezpečné." Nakor řekl: „Provádění triků, které pořádně neznáš, je vždycky nebezpečné."

Amos se poškrábal ve vousech. „Co si myslíš o tom kouzle, ve kterém jsme?"

Anthony řekl: „Je to stejný druh kouzla –"

„Triku," opravil ho Nakor.

„– které chci vyzkoušet já. Pokud nic nepodnikneme, bude se nás držet nejméně celý další den, možná i déle. Pokud je mág, který je stvořil, obzvlášť zběhlý nebo nadaný, mohlo by vydržet třeba i týden."

Amos zaklel a pak řekl: „Máme jinou možnost?"

„Pokud se nám podaří tu loď dostihnout před přístavem nebo chvilku potom, co zakotví," řekl Nicholas, „máme docela slušnou naději, že zajatce osvobodíme. Ale jestli doplují do přístavu o několik, dní dříve než my, můžeme je pak hledat celý život – a mamě."

Amos nevypadal příliš nadšeně, ale přikývl. Obrátil se na Anthonyho. „Potřebuješ k tomu kouzlu něco?" zeptal se.

„Co nejvíc štěstí," odpověděl mág.

Amos zařval: „Celá posádka na palubu, pane Rhodesii"

Když se všichni námořníci shromáždili, promluvil k nim Amos z paluby příďové nástavby. „Chlapi, pokusíme se zlomit to kouzlo, které na nás uvrhlo bezvětří. Nevíme, jaké to může mít důsledky, takže chci, abyste byli všichni na svých místech a připraveni přiložit ruku k dílu, kdyby

bylo třeba." Nic víc neřekl a první důstojník Rhodes přikázal, aby se muži připravili na špatné počasí.

Někteří námořníci se na okamžik zastavili, aby vyslali krátkou modlitbu k tomu nebo onomu božstvu, ale když Amos kývl na Anthonyho, byli už všichni na svých místech.

Anthony řekl: „Nakore, jestli mi chceš pomoct, tak přišla ta pravá chvíle."

Nakor pokrčil rameny a řekl: „Já tenhle trik neznám, takže bych ani nevěděl, jestli ho děláš dobře, nebo ne. Radši se do toho pusť sám a doufej, že na nás dnes bohové nemají zlost."

Anthony zavřel oči a řekl: „Ve své mysli vidím síť a z té sítě vzchází moc. Klíčem k poli je má mysl a v tom poli se má mysl stává mocí." Opakoval formuli stále dokola a stále tišeji, až Nicholas s ostatními přestali slyšet slova. Jeho rty se bezhlesně pohybovaly a pomalu se pohupoval na patách.

Nicholasovi přejel po tváři lehký vánek. Podíval na ostatní. Marcus s Brisou upřeně pozorovali hlavní stěžeň. Pohlédl stejným směrem a všiml si, že se plachty trochu pohnuly.

Náhle se znovu zvedl vítr se zvukem, který připomínal úlevné oddechnutí. Plachty se pod jeho silou vzedmuly a loď sebou trhla.

„Dejte seřídit plachty, pane Rhodesi, a nařiďte kurs přímo za černou lodí!"

Hlídka zavolala, že pořád ještě vidí v dálce na jižním obzoru malou tečku, a udala pozici. Amos zařval: „Všechny hlídky do lanoví! Dávejte pozor na útesy."

Anthony pokračoval ve svém zaklínadle a Nicholas se podíval na Nakora. Malý Isalánec pokrčil rameny. „Říkal jsem, že tenhle trik neznám."

Vítr pomalu nabíral na síle a Amos zakřičel: „Sledujte počasí, pane Rhodesi!"

Nicholas se ohlédl a vykřikl: „Podívejte!"

Na severovýchodě se na jinak modré obloze objevila černá mračna. Vypadalo to, jako by je někdo vyléval z konve – oblaka se roztahovala po obloze a utvářela za lodí hrozivou temnou hradbu.

Nicholasovi dopadla na tvář kapka; když se podíval na mraky, všiml si, že z nich prýští déšť a bičuje moře dlouhými provazci. Amos nařídil připravit loď na bouři a muži se vyškrábali do lanoví, skasávali velké plachty a podkasávali ostatní.

Pak zase slezli dolů a natáhli napne palubou bouřková vodicí lana, zatímco ostatní přinášeli z podpalubí naolejované kabáty. Černá oblaka se na stále temnější obloze rozprostírala už od obzoru k obzoru; během celé té doby stál Anthony se zavřenýma očima na přídi a jeho rty se pohybovaly.

Nicholas se pokusil překřiknout narůstající vichřici. „Nakore! Nemohl bys ho nějak zastavit?"

„Jak?" vykřikl Isalánec. „Vůbec nemám ponětí, co dělá!"

Ghuda řekl: „Někdy je přímá cesta ta nejlepší." Popadl Anthonyho za rameno a zařval mu do ucha. Mág nereagoval. Ghuda jím důkladně zatřásl, přesto však neupoutal pozornost mága, který už byl promočený do poslední nitky. „Jestli ho nedokázala vyrušit tahle bouřka, tak já se svým řvaním nemám vůbec žádnou naději."

„Udělej něco jinýho!" zaječela Brisa na pokraji hysterie. Vítr vál už dvojnásobnou rychlostí než před minutou a *Dravcem* zmítaly obrovské vlny stejně lehce jako dětskou lodičkou z kůry. Divoké houpání paluby pod nohama dohánělo dívku k šílenství. „Udělej cokoliv!"

Námořníci v lanoví spěšně skasávali všechny plachty, protože vítr teď nesměl najít jedinou plochu, do níž by se

mohl opřít. Kladky a lana kvílela na protest proti tomu, jak se vichřice prohánělа mezi žerděmi.

Nicholas přistoupil ke Ghudovi, zatřásl Anthonym a zaječel mu do ucha. Když se ozval od zádi hlasitý výkřik, oba se otočili a Amos zařval: „Banathe, chraň nás!"

Na severovýchodě se zvedla vlna vyšší než všechny ostatní. „Ostře doprava, pane Rhodesi. Položte ji do větru!" rozkázal Amos. Všechny kolem pak vyzval: „Něčeho se chyťte a pořádně se držte! Jestli nás ta vlna vezme z boku, tak přijdem aspoň o jeden stěžeň!"

Nicholas sevřel zábradlí a s hrůzou sledoval, jak se k nim voda blíží a pořád se zvedá. Zatímco se posádka snažila otočit trup lodi proti ní, hnala se k nim vlna jako černá stěna.

Udeřila do nich, ještě než loď stačila úplně obrátit. Zdálo se, jako by se trojstěžník šplhal stále vzhůru s přídí zvednutou tak vysoko do vzduchu, až se skoro převrátil. Brisa zaječela, když se lano, kterého se držela, vytrhlo z úchytu. Marcus se natáhl, popadl ji kolem pasu a přitáhl ji k sobě na palubu, kde se držel bouřkového vodícího lana.

Loď se po vlně šplhala stále výš a Nicholas se zvláštním zaujetím sledoval, jak se svět pod nimi zmenšuje. Ležel skoro na zádech – nebo mu to tak alespoň připadalo – a loď stoupala vzhůru po vlně a najednou se všechno začalo řítit zase dolů.

Muži, které to strhlo z lanoví, s jekotem zmizeli ve vodě, zatímco ostatní se snažili vší silou držet čehokoli, jen aby si zachránili život. Nicholas s rozšířenýma očima sledoval, jak loď padá po vlně ve stejně strém úhlu, v jakém stoupala, a věděl, že kouzlo pozměnilo zákony oceánu: tato vlna byla na obou stranách stejně příkrá. Pak už se voda přehrnula přes příď.

Loď se nořila stále hlouběji do vln a už v tomto okamžiku Nicholas věděl, že jsou odsouzeni k záhubě.

Zavřel oči těsně předtím, než ho zalila voda, která na něho dopadla jako tvrdá zeď. Zdálo se mu, že mu tíha odtrhne ruce od zábradlí, a pak najednou cítil, jak těžkne, když se pod ním zvedla paluba.

Ztratil oporu pod nohama a upadl, ale pořád svíral zábradlí. Ocitl se pod vodou a pak se zase náhle vynořil na vzduch. Příď se zvedla nad hladinu a voda z ní stékala všemi směry zpátky do moře.

Nicholas zalapal po dechu, vytřel si slanou vodu z očí a rozhlédl se. Všichni byli ještě pořád na palubě a drželi se různých částí lodi. pevně rozkročený Ghuda stál jako skála, jednou rukou svíral kolem pasu Anthonyho a druhou třímal lano. Loď pokračovala chvilku v plavbě mírně po pravoboku;

pak se najednou skoro položila na levobok a oni znovu museli bojovat o to, aby nesklouzli z paluby. Poté se loď znovu narovnala a chvíli plula rovně.

„Podívejte!" vykřikl jeden námořník.

Nicholas se otočil a zpozoroval, jak se na ně řítí další vlna, ještě větší než ta předchozí. Zatímco se příď opět začala zvedat, zařval na Ghudu: „Udělej už něco!"

Ghuda přikývl a pustil Anthonyho z náruče. Než mág stačil upadnout na zem, praštil ho obrovský žoldnéř zaťatou pěstí do brady. Anthony se v bezvědomí zhroutil na palubu.

Hned nato se obloha vyčistila, ale k Nicholasově hrůze se na ně obrovská vlna valila dál a *Dravec* k ní stál bokem. Stačil ještě vykřiknout: „Držte se!" ale to už loď započala další

neuvěřitelný vzestup vzhůru.

Vzduch naplnily výkřiky, jak z paluby padali další muži, a teď už klidným vzduchem se rozlehl třesk uvolněného nářadí a výstroje, tříštících se o ubytovací palubu nebo stěžně.

Loď stoupala výš a výš a tentokrát Nicholas pocitová! ještě větší hrůzu než předtím, protože ho už neoslepoval déšť a všechno viděl jasně. Vzduchem se rozletovala pouze třísť z vodní hory, na níž se hnali. Nicholas vzdáleně vnímal Brisin pronikavý jekot a Harryho kletby a uvědomil si, že už nějakou dobu neviděl Calise.

Pak, právě ve chvíli, kdy se zdálo, že se loď převrhne jako želva, překonali vrcholek vlny. Vzápětí se začali řítit dolů a nyní se už i Nicholas připojil ke všeobecnému řevu hrůzy na palubě. Moře přestalo podléhat kouzlu a bouřit se a hladina se úplně uklidnila. Vzedmutá vlna oproti jakémukoli rozumnému předpokladu náhle klesla a místo toho, aby sbírala síly k dalšímu vražednému útoku, přidávala trojstěžníku na rychlosti. Nicholas viděl skrz vodu oceánu jasně obrysy písečných kos a útesů, jako by se na dno díval přes zelené sklo. S jistotou věděl, že tenhle náraz prostě nemůže přežít, protože před přídí *Dravce* nebylo dost vody na to, aby zbrzdila jeho pád. Dno oceánu jim vyskočilo naproti a Nicholas cítil, jak ho voda udeřila jako pěst nějakého obra. Zaplavená paluba mu podklouzla pod nohama a pak zaslechl náraz dřeva na skálu. Loď vykřikla, jako by umírala, a z jejího nitra se rozlehl jek lámaného dřeva a železa, doprovázený vyděšeným křikem posádky.

Pak se Nicholasovi přes hlavu přelila bílá zpěněná voda. Pokusil se co nejvíc zadržet dech. Cítil, jak ho loď táhne hlouběji a hlouběji pod hladinu. Otevřené oči mu zalila mořská voda a síla, jakou ještě nikdy nepoznal, ho táhla dolů. Byl uvržen do světa zvuků a otřesů a zmítán na všechny strany, takže brzy ztratil orientaci. Když hmota potápějící se lodi kolem sebe vytvořila vakuum, jež do sebe nasávalo všechno kolem, divoce kopal proti prudkému víru.

Pak najednou ucítil, jak nohou narazil na dřevo – jako by právě doskočil z výšky na podlahu svého pokoje v paláci. Jeho levou nohou projel záblesk ostré bolesti a on zalapal po dechu. Ústa a nos mu okamžitě zalila slaná mořská voda. Nicholas cítil, jak ho pálí v plicích. Kopal kolem sebe, ale vodní vír ho srazil na kolena na palubu a do úst mu vnikla voda. V děsivě jasnozřivém okamžiku mu došlo, že brzy zemře. V duši se mu rozhostil odtažitý pocit míru a jen jakoby z dálky slyšel bušení krve ve spáncích a v hrudi; pálení vody v plicích se stalo jen vzdálenou ozvěnou agónie, kterou zakoušel ještě před okamžikem.

A najednou se s ohromující rychlostí řítil nahoru, jako by ho ona obří pěst táhla zase k nebi. Loď se odrazila od mořského dna a díky vzduchu, stále ještě nahromaděnému v trupu, se zvedala nad hladinu. Během okamžiku urazila těch skoro sedmnáct metrů, které dělily dno od hladiny.

Loď se vynořila a Nicholase to vymrštilo do vzduchu. Zalapal po dechu, plival slanou mořskou vodu a mával rukama, jako by chtěl vzlétnout. Pak se trup opět vnořil hluboko do vln. Když se paluba pod Nicholasem zase narovnala, zpola přešel a zpola se přeplazil k zábradlí a pevně se ho chytil. *Dravec* se nachýlil k pravoboku jako zraněné zvíře, jak spodní skladiště zaplavila voda a vyvedla jej z rovnováhy.

Nicholas plival a kašlal, bolestně lapal po dechu, pak se znovu rozkašlal a vyrážel ze sebe zbytky mořské vody. Vyfrkl ji z nosu, jednou rukou si otřel tvář a rozhlédl se. Všechny tři stěžně byly zlomeny; hlavní stěžeň praskl nad hlavním ráhnem a ostatní ještě níž. Paluba byla pokryta změtí trosek, těl a mořských rostlin. Trvalo skoro minutu, než se v tom zmatku začal orientovat.

Marcus s Calisem viseli na zbytku lana přivázaného k příďové nástavbě a Brisa oběma rukama pevně objímala Marcuse kolem pasu. Ghuda ještě pořád jednou rukou

držel Anthonyho a druhou měl pevně ovinutou kolem vyvazovacího vratidla. Z ošklivě vyhlížející rány na hlavě mu po tváři stékala krev. Nakor byl zamotaný do jednoho z provazových žebříků u hlavního stěžně a křičel, aby ho někdo přišel vysekat.

Pak si Nicholas uvědomil, kdo tu chybí. „Harry!" zakřičel. Najednou se mu zvedl žaludek a vzápětí začal zvracet mořskou vodu.

Loď zasténala, trhla sebou a zpod zlomeného ráhna se vyškrábal Amos. Ztěžka se zvedl na nohy a rozhlédl se po místě zkázy, jež ho obklopovalo. Přistoupil k Nicholasovi, pomohl mu vstát a řekl: „To je ale svinčík." Pak se obrátil k zádi a zařval: „Pane Rhodesii"

Nikdo neodpověděl. Amos krátce prozkoumal loď a vrátil se k Nicholasovi. „Shromáždi všechny na hlavní palubě a poberte, co se dá. Naložte do člunů všechny soudky a měchy s pitnou vodou, které najdete, a co nejvíc jídla. Potápíme se."

„Nedá se to nějak spravit?" zeptal se Nicholas.

Amos zavrtěl hlavou a odvrátil se. Nicholas přešel k místu, kde Calis právě prořezával provazy, které věznily Nakora, a řekl: „Všichni na hlavní palubu. Opouštíme loď."

Zpráva se rychle roznesla a Marcus s Nicholasem odběhli do svých kajut, jež už skrz prkna podlahy pomalu zalévala voda. Popadli všechno, co v tom nepořádku našli, a vrátili se na palubu. Calis zachránil svůj luk a šípy, obojí zabalené v naolejované kůži, ale Marcus o svůj luk přišel. Nicholas si uvědomil, že se vylodí jako ztroskotanci na nepřátelském pobřeží, a prokličkoval mezi troskami a těly až do Amosovy kajuty. Otevřel malou skrýš a vytáhl z ní vak se zlaťáky, který mu Amos ukázal, když na palubu poprvé přišla Brisa. Už vyrazil zpátky ke dveřím, ale pak si vzpomněl ještě na něco a přebrodil se rychle stoupající

vodou k Amosovu stolu. Otevřel zásuvku a vytáhl z ní lodní deník, vázaný v červené kůži. Se zlatem pod jednou paží a lodním deníkem pod druhou vyběhl do chodby a všiml si, že se po ní rozlévá voda. Loď se potápěla rychle.

Když Nicholas vybíhal po žebříku na hlavní palubu, ucítil najednou další ostré bodnutí v levé noze a málem upustil lodní deník. Na palubu dorazil právě včas; námořníci, kteří přežili, přeskakovali přes zábradlí do vody. Amos na něho čekal a pokynul mu, aby šel k němu.

Když k němu doběhl, podal mu lodní deník. „Vzal jsem ze tvé kajuty i to zlato. Možná ho budeme potřebovat."

„Bohové ti požehnají, za to, že jsi měl všech pět pohromadě, chlapče." Amos si přitiskl lodní deník k hrudi. „Tohle nám jednoho dne může pomoct domů."

Nicholas přelezl zábradlí a zjistil, že se zhruba metr a půl pod ním na hladině pohupuje člun. Ohlédl se a řekl: „Amosi?"

„Už jdu. Nicky." Admirál se ještě naposledy rozhlédl po palubě. „Už jdu."

Nastoupili do člunu a Ghuda s jedním námořníkem veslovali co nejrychleji pryč od potápějící se lodi.

Když byli asi osm set metrů daleko, *Dravec*, bývalý *Královsky orel*, pýcha krondorského loďstva, se převrátil na bok a potopil se.

Amos trpce řekl: „Zatraceně, nesnáším, když přijdu o loď."

Nicholas nevěděl proč, ale ta poznámka mu přišla neobyčejně směšná, a i když se snažil ovládnout, nakonec vybuchl smíchy. Amos se zamračil, ale Brisa a Ghuda se k Nicholasovi přidali a nakonec neodolal ani Marcus. Nakor nikdy nepotřeboval ke smíchu nějaký zvláštní důvod, a tak se ani nepokoušel zastírat své pobavení. Za okamžik už se smáli ve člunu všichni kromě zakaboněného Amose a

Anthonyho; ten se ale nepočítal, protože se ještě pořád neprohrál z bezvědomí.

„Co je tu tak strašně srandovního, u sta hromů?" zaburácel

Amos.

„O kolik lodí už jsi v životě přišel?" zeptal se ho Ghuda. Po tváři mu stále ještě stékala krev, ale jinak vypadal, že je v pořádku.

Amos řekl: „O tři," a pak se mu vousy najednou rozestoupily v širokém úšklebku. Cítil, že ho nakazilo bouřlivé veselí, které jeho odpověď ve člunu vyvolala.

Z vody vedle člunu se ozval chraplavý hlas: „Jestli by vás to nějak zvlášť neobtěžovalo, mohli byste mi laskavě pomoct?"

Nicholas se podíval přes obrubník člunu a zahlédl ve vodě známou postavu, která se ze všech sil tiskla ke zlomenému ráhnu. „Harry!" vykřikl a vyklonil se ze člunu, aby pomohl svému příteli dovnitř.

„Myslel jsem, že ses utopil," řekl pak.

Harry se posadil a trhl sebou, jak ho zabolela nějaká odřenina, kterých měl po celém těle požehnaně. „Všiml jsem si, že jsi z toho byl úplně naměkko," utrousil pak.

Nicholasův výraz zvážněl. „Jen se nám po tom všem trochu zatočila hlava."

Harry přikývl. „Mně se zatočila tak, že jsem přepadl přes palubu. Pak jsem viděl, jak příď narazila na dno a myslel jsem, že jste všichni po smrti."

Amos řekl: „Překvapuje mě, že se nás zachránilo alespoň tolik. Podívej." Ukázal směrem k zádi, a když se všichni otočili, spatřili, jak k nim míří další dva čluny. Když byly na doslech, Amos zařval: „Je tam u vás pan Rhodes?"

Jeden z námořníků odpověděl: „Viděl jsem, jak mu ráhno urazilo hlavu, kapitáne. Je mrtvý."

•„Kolik vás je?"

„Sedmadvacet v tomhle člunu a devatenáct v tom druhém, pane."

„Zásoby?"

„U nás žádné, pane."

Z druhého člunu se ozvala odpověď: „Máme tady soudek sušeného vepřového a soudek sušených jablek, kapitáne."

Amos se rozhlédl a řekl: „No, nejdřív se musíme dostat na břeh. Za pár hodin se setmí a já tady nechci plavat bez cíle." Zamával na oba další čluny, aby se seřadily za sebe a zavolal:

„Plujte za námi."

Ghuda s námořníkem začali znovu veslovat a Amos řekl: „Calisi, dávej pozor na útesy před námi. Jestli zahlédneš příbojové vlny, jsou pod vodou skály – stejně tak když si všimneš, že voda z jednoho místa teče dvěma směry."

Veslovali k vysokým skalám a Nicholas prohodil: „Zajímalo by mě, co je asi nahoře."

„Doufejme, že lesy, křoviny nebo pláně," řekl Calis. „Něco, v čem by se dalo lovit."

„Možná je tam město," přidal se Harry, který ještě pořád vypadal jako utopená krysa.

Brisa řekla: „Hlavně aby se tam dala sehnat čistá košile."

„A něco k jídlu," dokončil seznam prám Nakor, který se teď usmíval o něco méně vesele.

Proplouvali mezi skalisky až k místu, kde hlubší voda vytvářela slabý proud, a pokračovali kolem dalších skal. Vlny je pomalu nesly směrem ke břehu.

Najednou Calis vykřikl: „Útesy! Otočte doprava!" Sotva se Ghuda, který seděl vlevo, opřel do vesla, aby člun obrátil, ozvalo se trhavé zapraskání a člun se zastavil, jako by narazili do zdi. Calis s Marcusem přepadli přes příď a Brisa zaječela.

Příď člunu prorazil kus skály, který nesahal ani čtvrt metru nad vodu, ale dovnitř rychle vtékala voda.

„Nabíráme vodu!" zakřičel Amos. „Popadněte, co vám přijde pod ruku, vypadněte ze člunu a plavte ke břehu!"

Otočil se a zařval na další čluny: „Narazili jsme na skálu! Plujte jinudy!"

Námořník na přídi druhého člunu zamával, že rozumí, a obě plavidla uhnula doleva a širokým obloukem se Amosovu člunu vyhnula.

Nicholas popadl do rukou měchy s vodou a přeskočil přes bok do vody. Rychle přeplaval k místu, kde se mohl postavit na dno a pomalu vyšel na břeh. Ostatní dorazili na suchou zem stejně pohodlně, zatímco zbývající čluny se pokoušely přistát.

Druhý člun uvízl na útesu skrytém pod vodou a námořníci ho s kletbami na rtech museli opustit. Třetí člun se dokázal včas vyhnout pohromě a jeho příď za chvilku bez poškození najela na písčitou pláž.

Amos některým z námořníků přikázal, aby plavali ke druhému člunu a pokusili se ho uvolnit. .Jestli ho nestáhneme sem, tak ho rozbijí vlny."

Více než tucet k smrti vyčerpaných mužů se vrhlo do příboje a plavalo k zaklíněnému člunu. Ale ať z jedné strany tlačili a z druhé strany táhli sebeusilovněji, nedokázali s ním pohnout.

Nakonec na ně Amos zamával, aby se vrátili. Když byli zpátky na pláži, řekl námořník, který s Amosem mluvil z přídě druhého člunu: „Nabírá vodu, kapitáne, a sedí na tom útesu tak pevně jako sup na mršině."

„Zatraceně." Amos se otočil a přelétl očima místo, na němž se vylodili. Stíny obrovských útesů, které se nad nimi tyčily, se teď už dotýkaly vody a admirál cítil, jak od země stoupá chlad. „Vy se pokuste najít co nejvíc dřeva na pořádný oheň," řekl Nicholasovi, Marcusovi, Calisovi a Břiše. „Brzy se setmí a my s sebou nemáme jedinou přikrývku." Rychle počítal: přežilo devětačtyřicet vojáků a

námořníků a Nicholas se svými společníky, dohromady padesát osm lidí – z více než dvousetčienné posádky. Vyslal rychlou modlitbu ke Killian, patronce námořníků, a poprosil ji o slitování nad muži, kteří zahynuli.

S odevzdaným povzdechem pak řekl posádce: „Prohledejte pobřeží, jestli voda nevyplavila něco, co by se nám mohlo hodit." Rozhlédl se a dodal: „Pořád nám ještě zbylo pár hodin světla, takže se aspoň podíváme, kde jsme."

Muži ho poslechli a většina se rozptýlila po pláži; někteří šli podél útesů na severozápad, jiní zase na jihovýchod. Několik mužů, kteří byli příliš vyčerpaní nebo zranění, beze slova kleslo na písek a mlčky trpělo.

Amos sledoval, jak muži odcházejí. Pak řekl Nakorovi a Ghudovi, kteří mezi sebou drželi stále ještě bezvládného Anthonyho: „Zkuste ho nějak probudit, ale pak pomozte chlapům v obhlídce. Mám takový pocit, že jestli budeme chtít přežít, budeme potřebovat každou pomoc."

Ghuda položil bezvědomého mága na zem a zatřásl s ním, ale Anthony se ani nepohnul. Po chvíli se Ghuda napřímil a vydal se za ostatními, kteří procházeli po pláži a hledali vyplavené trosky. Nakor se otočil k Amosovi a řekl: „Té lodi je mi líto."

Amos přikývl. „Mně taky."

Nakor sáhl do svého batohu, ale vytáhl ruku ven tak rychle, jako by ho do ní něco kouslo. „Kruci, to je škoda," řekl tiše.

„Copak?" zeptal se Amos.

„Ale, jeden obchodník v Ashuntě se teď bude strašně divit, jak je možné, že má skladiště ovoce plné mořské vody." Mužík s křivýma nohama smutně potřásl hlavou, odvrátil se od admirála a vydal se pátrat mezi skalami.

Když Amos osaměl, otočil se a zahleděl se na místo, kde se na hranici příboje pomalu potápěl člun. Když sledoval,

jak mizí pod hladinu, cítil v srdci smutek jako nikdy v životě.